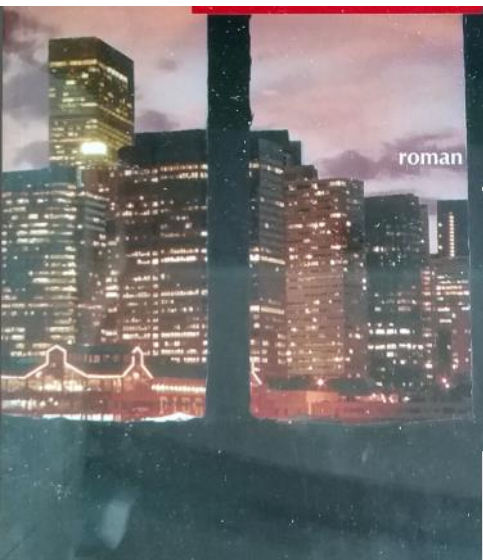

| SECOLUL HIMERELOR

volumul III

INGERII DIN PALERMO

PHILIPPE CAVALIER

Philippe Cavalier

**ÎNGERII
DIN
PALERMO**
Secolul himerelor

Traducere din limba franceză:

Liliana Urian

EDITURA HALLFA

*Col favor della musa o del Demonio Entro e mi
caccio în mezzo al Pandemonio...*

**Prin bunăvoința muzei sau a Demonului Intru și
mă ascund în sânul Pandemoniului..."**

GIUSEPPE Giusn

Prolog

Se despărțiseră din nou. Dacă el alesese să părăsească Europa, ea, bineînțeles, preferase să rămână. Nu era pentru prima oară. Cuplul lor era de mult timp deprins cu asemenea dezbinări. Își luaseră rămas bun ca întotdeauna. tară plânsete. ba chiar fără cuvinte. Doar o umbră rapidă le trecuse peste pupile. Nimic altceva. Un semn perceptibil doar pentru ei care trăda o oboseală și o disperare imposibil de exprimat în cuvinte.

— Ce-o să faci acum că acest război e pierdut? o întrebase el într-o seară când, întinși amândoi în patul mare al reședinței lor din Berlin, își lăsau spiritele să vagabondeze în nemaipomenita liniște a unei nopți lipsite de atacuri.

Lățime nu răspunsese. Nici măcar nu suspinase. Deabia își apropiase trupul de cel al soțului ei. Dalibor îi cuprinsese fața delicată cu mâinile, își apropiase buzele de buzele ei, dar nu-și lăsase sărutul să alunece mai departe. Cu răsuflarea suspendată deasupra gurii femeii, el simțise că sosise clipa să desfacă legăturile care îl țineau lângă ea. Ea îl înțelesese. Sc priviseră în ochi îndelung în liniște și apoi. Iară să-și vorbească. Iară să se miște, adormiseră unul lângă altul. Lățime încolăcită, ca o leliță în scobitura pântecului lui Dalibor. Cu o oră

înaintea zorilor, ea «c trezise. Singuri... De câte ori se părăsiseră deja astfel?

Nici măcar Dalibor nu-și mai amintea. Din rătăcirile lui solitare, din anii petrecuți departe de Latime, ci nu mai păstra decât câteva imagini imperfecte, amestecate, diluate în adâncul memoriei lui. Câteva fețe de prieteni sau de dușmani, câteva peisaje de șes sau de deșert... Un bănuț de argint mexican pe *care* îl aruncase în palmă ca să decidă pe cine avea să slujească: cap pentru Pancho Villa, pajură pentru Huerta... O spânzurătoare din icnm negru ridicată în zorii unei zile de iarnă... Jocul otariilor vânând bancurile de heringi în apele limpezi ale coastelor din Chile... Făcuse și văzuse toate astea. Și încă multe altele, lucruri pe care nu mai voia să și le amintească....

Părăsind Berlinul, Dalibor o luase spre sud. Singur, fără ajutor - dar un bărbat ca el nu avea nevoie de așa ceva se strecurase în afara granițelor unei Germanii asaltate din toate părțile. Nu exista nicio rută. nicio potecă atunci care să nu fi fost brăzdată de șenilele blindatelor; niciun orizont care să fi fost lipsit de licăriri de incendiu sau de panașuri de fum; nicio intersecție, niciun drum care să nu fi fost plin de refugiați sau de soldați oboșiți, cu fețe descompuse de frică și de epuizare... Totuși, invizibil să fi fost și n-ar fi avut o mai mare ușurință de a-și croi drum dincolo de acest haos. Nicăieri nu fu remarcat. Nicăieri nu fu oprit. Nici germanii în derută, nici sovieticii victorioși nu-l îngrijorară. Siluetă opacă într-o lume care se acoperise de tenebre, el ajunsese în câteva zile la Porțile de Fier ale Dunării, urmă fluviul până la Varna și o luă pe celălalt mal al Euxinului firi ca măcar o singură dată cineva să-i vorbească...

Și când se întâmplă totuși asta, Dalibor îl ignori. Un fluture negru bătea din aripi în creierul lui și îi interzicea

orice gând adevărat, orice conștiință lucidă. Acest fluture negru, cu corp de insectă și cap de femeie era umbra lui Laiime. Amintirea și regretul ei deja... Laiime era opiumul lui, eterul lui, drogul lui binefăcător și terifiant în același timp. O iubea la fel de mult pe cât o ura. Ea făcuse din ei ceea ce era. Ea îl salvase de la moarte și îl făcuse liber - mai liber poate decât fusese cineva vreodată. Dar această libertate avea ca preț o totală supunere față de dorințele ei haotice și față de ambițiile ei nebunești... Acest lucru, Dalibor se simțea incapabil să-l mai suporte pentru mult timp. Singur, așezat pe o dună albă în fața mării fără maree, el închise ochii și se rugă ca cineva să-i vină în ajutor, ca un braț puternic să-l elibereze de Laiime și să-i ofere mântuirea. Dar cine ar fi putut sări în ajutorul asasinului, al monstrului care era? Da, într-adevăr. Cine?

AL CINCILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Suspiciunile domnului Xander

— David Tewp, Thorun Gărensen și Lewis Monti!
Nu sunt decât niște aventurieri, dacă-mi permiteți să-mi exprim părerea! După eșecul de la Ierusalim, credeți că e rezonabil să persistați în încrederea pe care le-o acordați acestor trei domni, sir Bentham?

Imediat ce o rostise, Pachomius Xander regretă că formulase o asemenea întrebare. Cu obrajii împurpurați, cu gâtul sugrumat, el își lăasă ochii să alunece jalnic în pământ ca să nu fie nevoit să înfrunte fie și o singură secundă privirea plină de reproș și de uimire pe care i-o arunca bărbatul foarte sobru și foarte demn așezat în fața lui. În liniștea profundă care urmă, directorul general al agenției de anchete particulare *Xander și asociații* își dădu seama mai mult ca niciodată de distanța care îl separa pe el, burghez înstărit dar simplu *commoner*¹, de acest pair² al regatului care îi solicitase concursul.

¹ *commoner* (engl.) - om obișnuit (n. tr.).

² *pair* - titlu tic noblete în Anglia, care îți conferă dreptul de a fi membru în Camera Lorzilor (n. tr.).

Născut pentru a fi supus, educat pentru a da exemplu de moderație și de excelență în orice loc și în orice împrejurare, lordul Bentham se număra printre foarte rarii aristocrați englezi care, chiar și pentru valeții lor de cameră, știau să rămână oameni importanți. În schimb, privea punerea în discuție a celei mai neînsemnate dintre deciziile sale cu aceeași indulgență pe care un căpitan de vas o avea față de începutul unei răzmerițe în apropiere de capul Horn. Lui Xander îi era ciudă că se înfuriase așa prosteste. Indiferent de argumentele pe care putea să le avanseze acum pentru a-l face pe interlocutorul său să-și revadă strategia, niciunul n-avea șansa să fie înțeles. Resemnăt, el scoase un enorm oftat, își aranjă dosarele în sacoșă, încheie prin câteva banalități întâlnirea cu comanditarul său și se întoarse în camera de hotel din oraș pe care o ocupa de trei zile.

Pachomius Xander călătorea puțin. A se deplasa nu corespundea naturii sale. Să părăsească Londra pentru a merge în provincie era deja pentru el o încercare; înălțimile brune ale Scoției îl indisplineau; vâlcelele mov ale Țării Galilor îl făceau melancolic; platourile cenușii ale Irlandei îl copleșeau. Dar toate acestea nu erau nimic în comparație cu neplăcerile de care suferea atunci când trebuia să treacă frontierele regatului. La Pans, i se părea că toți francezii miroseau a usturoi. La Roma, italienii mai degrabă țipau decât vorbeau. La Madrid, spaniolii răsturnau orice sens normal dormind ziua și trăind noaptea... Ca o moluscă iritată de îndată ce o împrejurare nefericită o smulgea de pe stânca ei, directorul agenției Xander avusese până atunci grijă să evite să meargă în Statele Unite. La câteva luni după sfârșitul războiului care sfâșiasse Europa pentru a doua oară în decurs de jumătate de secol, el fusese nevoit totuși să se

hotărăscă să se îmbarce pe un transatlantic pentru a onora convocarea emisă de lordul Bentham, clientul cel mai important înscris în registrul agenției lui. Exilați departe de patria mamă de la dispariția tragică a celor doi copii ai lor, lordul și lady Bentham aleseseră să se stabilească definitiv pe coasta de est a fostei colonii britanice, în Cornwall, locuința străveche fusese distrusă. Decor al morții îngrozitoare a lui Sybil și Patrick Bentham, castelul nu mai exista. Pietrele și cărămizile lui fuseseră aruncate în mare din înaltul unei faleze conform dorințelor emise în mod expres de lady Bentham.

— Țipetele copiilor mei răsună între aceste ziduri, spusese ea cu o voce de profet. Le aud. în fiecare oră. În fiecare minut. Toată această casă păstrează memoria suferințelor lor. Trebuie să avem grijă să ștergem tot din locul acesta...

Închis cu lanțuri groase care rugineau la poartă, domeniul Bentham se reducea acum la o fâșie lungă de pământ necultivat pe unde alergau liber iepuri și vulpi. Xander știa toate acestea, le știa chiar bine. El fusese prezent chiar din prima zi, la doar câteva ore după descoperirea corpurilor fratelui și al surorii asasinate. El știa și cine erau ucigașii. Identitatea lor nu era un mister. Totuși, în ciuda celor mai buni anchetatori ai săi trimiși pe urmele lui Dalibor și Laiime Galjero, niciun rezultat concret nu fusese obținut. Desigur, trecerea lor fusese uneori semnalată pe ici, pe colo. Ambasadorul Marii Britanii în persoană îi întâlnise în Japonia în 1938. Se știa că stătuseră un timp în India și chiar că proprietatea lor de la Caicutta adăpostise întâlnirile scandaloase de dragoste ale regelui Edward și ale amantei lui, Wallis Simpson. Dar nimic din toate acestea nu putuseră să ducă la o simplă arestare. De fiecare dată, se întâmpla

o întârziere, ceva neprevăzut, împiedicând arestarea acestui cuplu blestemat a cărui șansă insolentă sfida puterea de înțelegere. Mai mulți anchetatori mandatați de Xander plătiseră deja cu viața sau cu pierderea minților urmărirea familiei Galjero. Un agent dispăruse la București; un altul la Nisa, Un al treilea se întorsese nebun de legat de la Nankin... întotdeauna și peste tot, acești pretinși români dispăreau în clipa în care credeai că-i prinzi. Reapăruți puțin mai târziu, puțin mai departe, comițând noi crime, ei păreau să se bucure de o impunitate totală, irațională...

—Trebuie să cedăm în fața evidenței, Xander, îi spusese într-o zi lordul Bentham în timpul unei conversații telefonice. Îmi repugnă profund să folosesc această expresie, dar asasinii copiilor mei nu par supuși aceluiași constrângeri fizice ca muritorii de rând. Acești oameni sfidează legile naturale cele mai elementare. Oamenii obișnuiți ca agenții dumneavoastră nu sunt în stare să vâneze asemenea criminali,

Xander detestase această remarcă. Nu atât acuzarea voalată de incompetență a angajaților săi era ceea ce îl necăjea, cât formularea de către altcineva a bănuielii nebunești care mocnea în străfundul lui, neexprimată, de prea mult timp. Da, și el gândea că cei doi Galjero n-ar fi putut evita toate capcanele care li se întinseseră dacă n-ar fi beneficiat înainte de toate de vreo extraordinară capacitate de anticipare necunoscută vulgului. În viața de zi cu zi, Xander nu avea încredere în presentimente, impresii vagi și alte voci interioare. Dar era un bărbat în stare să tragă o linie sub o adunare. Or, nu era raport referitor la familia Galjero care să nu facă caz de un fapt anormal, supranatural, deprimant pentru înțelegere. De ce armele de foc păreau să se blocheze mereu atunci

când ocheai cu ele? De ce cererile oficiale de anchetă - reiterate totuși de sute de ori - nu se aprobau niciodată? În ce scop familia Galjero repeta peste tot în lume aceleași omoruri de copii sau de adolescenți? De ce acești oameni continuau să facă ravagii nepedepsiți, sub nasul tuturor forțelor de poliție ale Imperiului aflate în stare de alertă?

Fusese lunga perioadă a războiului, în timpul căreia largi porțiuni ale globului fuseseră smulse lumii civilizate. Germania naziștilor sau Italia fasciștilor constituiseră mult timp sanctuare pentru Galjero, Xander o știa. Dar nici asta nu explica totul... Nici pe departe... Trebuia totuși să angajeze mercenari pentru a da acestei vânători un nou ritm, o nouă șansă, așa cum făcuse lordul Bentham?

— Mercenari, pretindeți, Xander? Nu! obiectase Bentham. Nu-i consider nicidecum pe acești oameni mercenari. Sunt partenerii mei. Și ei i-au înfruntat pe Galjero, Niciunul n-a ieșit nevătămat din asta. Nu fac decât să asociez ura lor cu a mea. Toți vrem același lucru. Dispersați, nu putem nimic. Împreună, poate vom fi mai puternici... Nu uitați că ei posedă un enorm avantaj față de cel mai călit dintre copiii dumneavoastră.

— Care, *sirl*

— Ei știu clar cu cine se pun și nu tratează problema superficial. Pentru ei, ca și pentru mine, împiedicarea acestor asasini de a face rău este o afacere personală, nu o meserie pe care o exercită pentru a se hrăni. Asta e ceea ce va face toată diferența.

— Să sperăm, *sir*, să sperăm...

• Dar Pachomius Xander rămăsese sceptic. Dintre toți membrii trioului pe care lordul Bentham îi alesese să-i fie în preajmă, niciunul nu-i inspira încredere. Îi întâlnise

pe toți cel puțin o daUi, în birourile agenției tui de U Londra, fiindcă se convenise că *Xander și asociații* va constitui ariergarda, /una logistică între acești oameni și lordul Bcnlhum. Faptul că unul dintre ei era colonel al armatei britanice și altul purta titlul de senator al Statelor Unite MM schimba cu nimic aprecierea. Toate astea nu erau decât spoială, praf în ochi.

Xondr cunoștea multe din trecutul acestor bărbați. Ofițerul superior David Tewp nu era decât un nățfifleț iără formație ajuns de foarte tânăr și printr-un mare noroc în prestigiosul MI6\ serviciile de informații militare. Mutat la Calcuttn după numai câteva luni de la recrutare, acest romantic cu inimă tandră se îndrăgostise de micul popor al Indiei coloniale într-o asemenea măsură încât își atrăsese veritabila ostilitate a fraților lui de arme și neîncrederea superiorilor săi. Gradul său actual de colonel nu se datora dcc&t unei serii de evenimente rocambolești în care plonjase fără voia lui. Pasiv, Tewp își dădea aere de importanță sub proteza de piele care ascundea o rană urâtă făcută de Ostara Keller, un agent secret al Axei.

— Pus la pământ de o femeie! Asta este eficacitatea acestui domn pe teren, comentase într-o zi cu malițiozitate Xander, în timpul unei reuniuni cu ușile închise cu cei mai apropiați colaboratori ai săi.

—Colonelul Tewp îmi pare, pe de altă parte, a cultiva o oarecare simpatie pentru bolșevism, adăugase anchetatorul Sebastian Piggot în cursul aceleiași ședințe. Prietenia lui declarată cu comisarul politic al Armatei Roșii Grigor Tenid2c mă îndreptățește să gândesc asta... ¹

¹ MI6 - Serviciile de informații britanice (n. ir).

Un tip slab, cu înclinații comuniste, iată cine era în realitate colonelul David Norman Tewp, după judecata intimă a lui Pachomius Xander.

Senatorul Lewis Monti nu beneficia de o opinie mai de invidiat, dimpotrivă. Xander nu ignora faptul că serviciile secrete americane își dăduseră osteneala să șteargă orice urmă a trecutului real al politicianului. Totuși, el reușise să adune câteva informații și ceea ce aflase îl înspăimântase în asemenea hal încât renunțase să-l informeze pe lordul Bentham. încetând orice cercetare asupra anilor de tinerețe ai lui Monti, el își consacrase eforturile mai degrabă studierii parcursului atât de sinuos al lui Thorun Gărensens, ultimul stâlp al trioului lansat pe urmele familiei Galjero.

Spre deosebire de ceilalți doi, care totuși luptaseră, fiecare în felul lui, pentru cauza dreaptă a Aliaților în timpul războiului, norvegianul Gărensens se dedicase trup și suflet naziștilor încă de la sosirea lui în Germania, în 1931. Explicația pe care mătăhălosul scandinav o avansa pentru a justifica această raliere îi suna lui Xander ca o poveste extravagantă. Șantajul, manipularea diabolică a cărei victimă pretindea că fusese putea foarte bine să nu fie decât o născocire încropită mai târziu din diverse fragmente pentru a justifica fascinația pe care regimul hitlerist o exercitase în mod evident asupra lui. Gărensens era inteligent și plin de resurse, dar poziția lui în lumea de după război era deosebit de periculoasă. Ofițer SS de rang înalt, mult timp apropiat al lui Heydrich și al lui Himmler, el ar fi putut figura foarte bine pe lista acuzaților la tribunalul de la Niimberg, și nimic - nici chiar protecția pe care lordul Bentham i-o acorda în mod provizoriu - nu garanta că justiția n-avea să-l ajungă din urmă într-o bună zi. Xander era sigur de

asia: orice ar face șt oricare i-ar fi menlele în vânarea dc
acum a soților Galjero, Gârcnsen purta deja în jurul gâtului
funia care, mai devreme sau mai târziu, va sfârși pnn a-l
spânzura...

Fochiștii de pe *Violetta*

Sufocat pe jumătate ca sub presiunea unei mâini enorme, Thorun Gârensens se smulse brusc din coșmarul său. Tremurând, tușind, căscând gura mare pentru a-și umple plămânii cu aer, el părăsi cușeta slinoasă și își șterse spatele ud learcă de sudoare cu un sifon vechi pe care îl luă de deasupra unei cutii cu unelte pusă pe jos. În camera care i se dăduse, alți nouă mateloți dormeau ca animalele. Epuizați de cele cincisprezece ore de lucru pe zi, ei nici măcar n-auziseră gemetele pe care tovarășul lor se scosese chiar înainte de a se trezi brusc. Suspinele lui se pierduseră printre bubuiturile tablelor, scârțâitul oțelului, bătaia grea a pompelor și a motoarelor cu cărbune pe care un simplu perete de metal le separa de camera fochiștilor.

De două săptămâni de când cargoul *Violetta* părăsise portul Oslo, furtuna făcuse ravagii în Atlantic. Cincisprezece zile lungi de ploaie neîntreruptă, de frig, de ceață și de vânturi involburate răscoliseră marea în toate sensurile, făcând-o mai mult decât periculoasă pentru transportorul obosit, vechi de jumătate de secol, în a cincea zi, o pală de elice se crăpase. În a șaptea zi, ea se rupsesese cu totul. Dar căpitanul refuzase să facă cale-ntoarsă sau măcar să se oprească la Plymouth sau

ia Brest pentru reparații. Încăpățânat, convins de forța navei lui, el voise să-și continue călătoria. Mușcând cu greu apa, burghiul stricat făcuse ca *Violetta* să-și piardă mult din putere și din viteză. În fața valurilor oceanului, cazanele și pistoanele trebuiau să dea totul pentru a compensa slăbiciunea elicei. Dacă motorul se spărgea, cargoul își pierdea toate mijloacele de apărare și primul val care s-ar fi prăvălit peste el i-ar fi fost atunci fatal. Toți oamenii din echipaj o știau, și ofițerii de asemenea. Dar punctul din care nu se mai puteau întoarce fusese trecut de mult timp și nu mai aveau altă alegere decât să continue să înainteze sperând că mașinăria va ține. În octombrie, câteva minute petrecute fără protecție în apele înghețate ale Atlanticului de Nord echivalau cu o moarte sigură, un destin funebru ignorat de toți. Căci cargoul era singur. Nu mai era vremea convoaielor de război în care o sută și ceva de vase se protejau, gata să-și acorde ajutor imediat în caz de atac. Nu, anul 1946 era un an de pace. Primul pe care lumea îl cunoștea după mult timp.

Totuși, pentru unii dintre oamenii urcați la bordul *Violettei*, ostilitățile nu se terminaseră. Și chiar dacă se temeau toți ca furtuna să nu-i ducă pe fundul apelor, această frică nu reușea să alunge o altă, mult mai teribilă și mai înăbușită decât cea a unei morți accidentale. Angoasa care îi tortura era cea pe care o simt oamenii hăituiți, vânatul urmărit îndeaproape de o haită avidă... Din optsprezece membri ai echipajului de pe *Violetta*, șapte erau fugari. Toți, fără excepție, purtau la subsuoară un tatuaj indicând grupa lor sangvină. Erau foști ofițeri naziști care căutau un refugiu la celălalt capăt al lumii, departe de zonele unde erau dați în urmărire de polițiile militare aliate pentru a fi judecați drept criminali de

război. Acest tatuaj albăstrui era dovada lor de infamie - echivalentul florii de crin de pe vremea ocașilor sau al semnelui diabolic din epoca vânătorii de vrăjitoare. Cu siguranță, el condamna la carceră; în nouă cazuri din zece, îi păștea spânzurătoarea sau plutonul de execuție. Acești oameni știau că nu era nimic de făcut pentru a scăpa de aceste semne indelebile. O arsură, o tăietură, o cicatrice în acel loc trecea drept mărturie.

Peste tot în Europa nu se vorbea decât de epurare. Sigur, grosul condamnărilor și al reglărilor de conturi avusese loc la sfârșitul războiului, dar, la optsprezece luni sau aproape de la semnarea armistițiului, nicio rană nu se închisese încă. Dimpotrivă. Populațiile aflaseră de existența lagărelor de concentrare și de martiriul comunităților evreiești sau țigănești din zonele pe care armata germană le ocupase temporar. Difuzarea acestor imagini la actualitățile cinematografice din Londra, New York, Paris sau Canberra provocase un val de oroare cum niciodată lumea nu mai cunoscuse încă. Justiția universală cerea dreptate pentru aceste crime și cei care le comise- seră știau de acum că nu vor mai putea scăpa niciodată de trecutul lor. Mulți dintre șefii mici, dintre micii executanți căzuseră deja. în Germania, dar și în Austria, în Ungaria, în Iugoslavia... Unii fuseseră ridicați de forțele de ordine. Ținuți în închisoare, ei așteptau încă să fie judecați, în cazul în care nu fuseseră deja uciși. Alții, la fel de numeroși, fuseseră rapid executați de răzbnători anonimi bine informați, care acționau în cea mai totală ilegalitate, dar ale căror acte criminale erau totuși acoperite cu grijă de autoritățile de ocupație.

Dintre acești mici baroni ai nazismului, asasinați la marginea unei păduri întunecate sau spânzurați în zori în curtea unei închisori, niciunul nu fusese destul de

inteligent să-și pregătească fuga în afara Europei când mai era încă timp pentru așa ceva. Măcar auziseră ei vorbindu-se despre rețelele care se organizau deja pe vremea când armata germană își începea lunga retragere & pe frontul ruses? Cu siguranță nu. Hitler însuși ignora existența acestor filiere de evaziune pe care și le rezervau cei mai înalți demnitari ai statului și ai armatei. Și asta fusese mai bine pentru cei care aveau vederea lungă și dorința nestăvilită de a-și salva pielea, orice s-ar întâmpla. Descoperite de Cancelar, aceste pregătiri ar fi fost considerate ca o proba irefutabilă a lașității celor din anturajul său, o trădare impardonabilă față de cauza național-socialismului. Și candidații la plecare ar fi sfârșit mai mult ca sigur cu gâtul tăiat, agățați în cârlige de măcelar. Dar secretul fusese bine păstrat. Încă de la începutul anului 1943, capitaluri enorme fuseseră trimise în America de Sud, în Turcia, în Elveția, în Portugalia și în numeroase teritorii neutre. Acolo, fuseseră ascunse comori, cumpărate întreprinderi și locuințe, deschise conturi speciale... Submarinele amiralului Donitz transferaseră agenți germani cu zecile în toată America de Sud pentru a pregăti sosirea în masă a refugiaților.

De la ascensiunea lui Hitler la putere, partea meridională a Lumii Noi reținuse, în mod special, atenția celor mai avizați dintre strategii naziști. Mexic, Brazilia, Columbia, Argentina, Chile ascundeau un potențial fenomenal de resurse naturale. Ostile în secret marelui vecin America de Nord, guvernele, lor, adesea corupte, trebuiau să țină cont de o foarte importantă colonie germană prezentă pe pământul lor din secolul al XIX-lea. În Brazilia trăiau mai multe sute de mii de germani. La Blumenau, la Florianapolis, în Statul federal Santa Catarina, peisajul, aspectul fizic al locuitorilor aminteau

de Germania. La fel se întâmpla în mai multe regiuni ale Argentinei. La Buenos Aires ca și la Tucumâ, Formosa, Cordoba, Cordier, în Gran Chaco, în vasta întindere Paranâ Misiones, la San Carlo de Bariloche - această Elveție a emisferei sudice cu pinii și culmile ei înzăpezite peste tot, se dezvoltaseră, cu o rapiditate vertiginoasă, colonii germane. în Paraguay, zeci de mii de coloniști germani cuceriseră terenurile virgine de la est de Asuncion, dând orașelor lor nume care aminteau de Europa - precum Hohenau sau Freiburg. în Chile, în sudul țării, regiunea din jurul orașelor Osomo și Valdivia, insula Chiloe și chiar capitala, Santiago, fuseseră invadate de mult timp de emigranți germanici care se instalaseră de asemenea în Peru, în Uruguay, în junglă și până în Țara de Foc.

în mod paradoxal, majoritatea germanilor care aleseseră America Latină o făcuseră pentru a scăpa de regimul autoritar al lui Bismarck sau de Wilhelm al II-lea. Totuși, de câte ori Germania se aflase în poziție de slăbiciune față de un dușman superior ca număr, valuri de emigranți reveneau în mare grabă să se înroleze sub drapelele patriei-mamă, uitând autoritarismul regimului, iertând jignirile și ofensele trecute. Ceilalți, cei care rămâneau, trimiteau cum puteau bani, medicamente sau provizii în metropolă. Nu existase nicio inimă germană bătând sub Crucea Sudului care să nu fi sângerat la anunțul înfrângerii din 1918. Niciuna care să nu fi fost distrusă de invazia bătrânei lor țări de către sovietici și americani. De acest resentiment față de ceea ce semăna cu o nouă nedreptate a știut să profite cu abilitate ambasadorul Reich-ului în Argentina, doctorul Wilhelm Faupel, asigurându-și sprijinul numeroșilor simpatizanți din toate metropolele Americii de Sud. Mare intendent

și organizator al principalelor rețele de evaziune din afara Germaniei, el era zăua totodată inițială și finală a unui lanț care garantase multor criminali de război o fugă confortabilă departe de bătrânul continent sfâșiat. Filierile lui erau atât de bine concepute încât, în ciuda activității de lichidare sistematică a serviciilor de informații aliate, unciile dintre ele încă mai funcționau perfect și la optsprezece luni de la încheierea ostilităților,

— L-am cunoscut pe Faupel când era președinte al Institutului germano-ibere în '37 sau '38 cred,.. Era un om strălucit. Remarcabil. Putem să avem încredere în el. Vom fi primiți ca niște regi în Argentina. Va fi ușor să ne refacem viețile acolo... Poate chiar vom relua lupta... Ați avut șansa să-l întâlniți personal?

Drept răspuns, Thftrun se mulțumise să clatine din cap evaziv. De când urcase la bordul *Violeuei*, norvegianul nu avusese încredere în bărbatul care menționase numele ex-ambasadorului Reich-ului la Buenos Aires. El nu-i apreciasse nici pe ceilalți tovarăși de suferință, în primele zile ale călătoriei, când oboseala nu le apăsa încă pe umeri, toți crezuseră că trebuie să-și spună povestea. Fiecare relatase cum traversase ca prin miracol sfârșitul războiului. Mulți se ascuseseră în pădure, preferând să mănânce uneori rădăcini și frunze săptămâni întregi decât să-și asume riscul de a părăsi pădurile.

—M-am gândit adesea să mă predau, mărturisise un fost general. Dar nu m-am dat bătut... Am știut întotdeauna că va exista un mod de a părăsi Europa. Am știut mereu că nu vom fi abandonați de camarazii noștri _____

— Pe mine armistițiul m-a prins în timp ce mă luptam încă în Serbia. Am smuls uniforma unui soldat rus și am mers noaptea din Belgrad până în Elveția... După aceea, l-am contactat pe unul din foștii noștri agenți la

Berna. Mulțumită lui mă aflu pe această navă... Fie ca Dumnezeu să-l binecuvânteze!

Apoi îi venise rândul lui Gărensén. Fusese nevoit să se preteze și el la acest joc, altfel tăcerea lui ar fi trezit prea multe bănuieli. Neîncrederea se exacerbează la cei care sunt hărțuiți. Dacă ar fi rămas mut în privința trecutului său, Thorun ar fi fost rapid considerat un potențial trădător. Ținut la o parte, el ar fi fost cu siguranță sugrumat în somn sau, și mai sigur, omorât printr-o lovitură puternică înainte de a fi aruncat într-unul din imensele cazane care huriau în sala mașinilor. Thorun nu putea să-și asume un astfel de risc. Dacă se străduise să rămână cât mai aproape de adevăr pentru a descrie anii petrecuți în serviciul Reich-ului, el fusese nevoit să inventeze totul pentru lunile de după eliberare.

— Am fost făcut prizonier în Franța și închis într-un lagăr de lângă Paris. Dar am reușit să fug și am rămas mult timp ascuns la amanta mea, în Montmartre. Acolo am așteptat momentul propice pentru a mă întâlni cu unii dintre prietenii noștri care mi-au furnizat acte, mi-au dat bani și mi-au spus de acest mijloc de trecere către Argentina... Asta-i tot...

Povestea lui era simplă, banală. Și perfect neverificabilă. Ea nu ridica probleme. Un singur om, cel care îl interogase despre ambasadorul Faupel, încerca în mod regulat să intre în vorbă cu el. Era înalt și slab. Obrajii lui scobiți îi dădeau un aer bolnăvicios. Dar nu era decât o impresie falsă. Viguros, el își petrecea zilele în camerele de combustie, băgând în cuptor, aparent fără să obosească, lopeți de cărbune. Acest bărbat se numea Tilmann și spunea că servise ca ofițer superior de intendență pe lângă mareșalul Goring.

—Cred cîi îmi amintesc de dumneata, Oârenaen.

Silueta dumneavoastră nu mi-c străină. Ați venit într-<j zi la Karin Hali în compania lui Reinhard Heydrichși a soției lui, Una von Osten, dacă îmi amintesc eu bine;.. Era în timpul unei petreceri nocturne. nu-i așa?

Thorun nu se putuse împiedica să simtă un fel de bufeu de acreală la evocarea acestei foarte Îndepărtate amintiri.

— Memoria dumneavoastră este uimitoare, *Herr Tilmann*. Este exact, eram acolo...

Cum ar fi putut Thorun Gâensen să-și șteargă din memorie acea noapte atât de deosebită... acea noapte în care îi cunoscuse pe Dalibor și LaUrae Galjero?

— Este un eveniment care rămâne scump inimii mele, continuase Tilmann ca pierdut într-un vis. Oh. eu nu contam printre invitați, bineînțeles! Nu eram pe atunci decât un simplu ofițer subaltern. Dar eram acolo, mai la o parte, însărcinat cu niscaiva trebușoare de intendență... Participam și eu totuși... îmi amintesc de dumneavoastră pentru că i-ati ținut companie pentru o clipă uneia din cele mai frumoase femei a Berlinului din acea vreme. Era o străină. O excentrică. Cum se numea?

Thfrun nu voise să răspundă. Lui îi făcea deja foarte rău să pronunțe numele lui Lailme. închis în măruntaiele de fier ale *Violertei*, în mirosurile de grăsime și în vuietul mașinilor. în zgomotele oceanului care lovea carcasa, să vorbească despre această femeie unui necunoscut îi era de-a dreptul imposibil. Thorun ridicase din umeri și celălalt nu insistase. Amândoi își reluaseră în tăcere lucrul în buncărul cu combustibil, obosi ndu-se până la amețală pentru a păcăli neliniștea, fiica de necunoscut și toate regretele lăsate moștenire de viața lor tcecuia....

*

Pe 3 noiembrie 1946, către amiază, cargoul *Violetta* pătrunse în sfârșit în apele teritoriale argentinienne. Navigând cu greu de-a lungul coastei, nava ancoră în portul Buenos Aires patruzeci și opt de ore mai târziu. Acolo, un detașament de poliție urcă la bord pentru a verifica mărfurile, pentru a controla actele oamenilor din echipaj și pentru a le elibera un permis de sejur provizoriu.

În timp ce cei șapte fugari nemți îi întindeau fără teamă pașapoartele lor false ofițerului responsabil, un civil în costum și cu pălărie deschise la culoare apăru pe pasarelă. Fără un cuvânt, mulțumindu-se să se sprijine cu nonșalanță de peretele postului de comandament unde aveau loc formalitățile, el își aprinse o țigară înainte de a arunca o privire insistentă siluetelor care stăteau la trei pași de el. Mai mult decât fețele, ceea ce reținea atenția necunoscutului erau mâinile pretinșilor mateloți. Dar, ca niște muncitori veritabili, fugarii aveau palmele bătătorite și unghiile murdare. Săptămânile petrecute cărând dintr-o parte în alta cărbunele le îngroșaseră degetele și le aspriseră falangele. Urme de sudoare și de ulei le împuteau hainele, le îngrășau părul tem. Slăbiți, epuizați, palizi fiindcă nu părăsiseră culoarele *Violettei* de săptămâni de zile, ei aduceau mai mult a animale de povară decât a oameni. Ofițerul vameș le ștampilă actele, le ură bun venit pe teritoriul argentinian și plecă înapoi cu trupa lui la fel de repede pe cât venise. Bărbatul cu pălărie îi măsură din ochi, cu atenție, pentru ultima oară, pe fiecare dintre germani, înainte de a se îndepărta fără a da vreo explicație legată de motivele prezenței lui la bord.

— Tipul ăsta era un *gringo*, cu siguranță, riscă Tilmann, coborând scara pentru a se duce în cabină

»ă-și strângi) lucrurile. Un contact al MI6-lui hritamc sau al OSS-ului american- *Dar* nu poate și W iaca nimic, Chiar dacă a ghicit cmc eram cu adevărat- Nu, nu poate să facă nimic...

Thttrun era departe de a împărtăși această opinie. El știa cu certitudine că Argentina devenise în câteva luni terenul de joc privilegiat ai una faune interlope formate din tot atâția dușmani câți prieteni. În fiecare minut, *în* fiecare secundă, totul putea să se schimbe- Aici, a avea încredere încă însemna să riști totul. Mai ales pentru el, care avea mai multe de ascuns decât tovarășii lui de suferință.

— Ce-o să faceți acum că am ajuns în noul nostru cămin, *Herr* Gârensen? reluă Ti imann fără să dea atenție chipului întunecai al norvegianului.

— A fost deschis un cont pe numele meu într-o bancă din oraș. O să iau acest capital și o să-mi cumpăr mai mult ca sigur o fermă în pampas... Mi-ar plăcea să cresc cai...

Thftrun văzu o umbră de dezamăgire trecând peste fața ex-ofițerului de intendență al lui GOring. Ar fi preferat cu siguranță să audă o vibrantă profesiune de credință în favoarea continuării luptei, aici, în America de Sud, așa cum mulți pretindeau că vor s-o facă.

— Se pare că ai noștri au instalat tabere în junglă. Inginerii noștri lucrează ca să termine armele care ne vor permite să rivalizăm cu Statele Unite... Bomba, *Herr* Gârensen... Vom putea în sfârșit să luptăm de la egal la egal cu ei... Sau să le propunem alianța noastră împotriva acestor porci de sovietici- Nu ne vor mai privi în același fel, după asta. Ne vom întoarce ca stăpâni la noi acasă! în sfârșit!

Dar Thttrun nu schițase nici măcar un zâmbet la această idee fantasmagorică. El tia că zvonurile cele

mai smintite circulau printre clandestini, născând speranțe nebunești chiar și la cei mai pesimiști. Pentru mulți, moartea lui Hitler era o minciună grosolană colportată de Aliați pentru a distruge moralul populației germane și pentru a-i tăia pofta de rebeliune.

— Știu din sursă sigură că Donitz l-a dus pe Fiihrer într-una din bazele construite de *Kriegsmarine* în Antarctica, povestise un colonel de doar treizeci de ani, în prima seară petrecută la bordul *Violettei*. Niște tuneluri merg pe sub gheață până la o imensă cavernă transformată în paradis terestru unde cresc palmieri și arbori fructiferi din abundență. Un oraș întreg a fost construit aici cu cinematografe, teatre, restaurante. Am văzut planurile cu ochii mei. O știu bine... Ne vom instala acolo cu toții. Mai devreme sau mai târziu, cei care se află deja acolo vor veni să ne caute...

O asemenea naivitate îl amuzase pe Thorun. Timp de paisprezece ani, el fusese unul din cei mai înalți responsabili ai Ahnenerbe, institutul paraștiințific SS consacrat studiului și promovării tuturor formelor de știință nonrațională. Om de paie al lui Reinhard Heydrich, șeful serviciilor de informații ale partidului nazist, el primise în special ca misiune să favorizeze cercetările extravagante, în scopul de a-l acoperi de ridicol pe un Himmler fascinat la modul patologic de ocultism și paranormal. Legende cele mai nebunești ieșiseră din propriul său creier sau din cele ale colaboratorilor săi apropiați. Cea a misterioaselor divinități tibetane binevoitoare față de cei care fluturau în aer soarele negru al svasticii; cea a unei civilizații primitive foarte evoluată, ascunsă undeva pe o insulă acoperită perpetuu de un nimb de ceață, în nordul îndepărtat al lumii; cea a unei rețele de tuneluri gigantice ducând în centrul Terrei...

Himmler mușcase uneori momeala. Cu un entuziasm de copil, el finanțase și garantase expediții arheologice dubioase în Caucaz, în contraforturile Himalayei sau în Libia... Fără să găsească nimic, bineînțeles. Dar toți acești bani cheltuiți în van, toată aceasta risipă de timp și energie nu-i aduseseră niciodată vreun profit lui Heydrich. Lui Hitler nu-i păsa deloc de toanele șefului SS-ului. Prea eficace pe de altă parte, prea fanatic, micuțul negru cu ochelari rotunzi îi era mult prea prețios Cancelarului pentru ca acesta să-l concedieze folosin- du-se de asemenea pretexte. Și apoi venise războiul, întinzându-se repede, dejucând toate previziunile de limitare pe care strategii Axei le emisese după invadarea Poloniei. Rivalitățile de curte, certurile de culise dintre marii baroni ai Partidului fuseseră lăsate deoparte pentru a se putea face față unor provocări mai mari. Totuși, Ahnenerbe continuase să existe. Si legendele pe care le inventase se scurseseră din cercurile restrânse ale puterii până la oamenii simpli care, preluându-le, le amplificaseră și mai mult, umflându-le conținutul cu detalii inedite, exagerându-le mereu pitorescul, preamă- rindu-le partea de supranatural. Deturnate, deformate, îmbogățite și mai mult, ele erau acelea pe care Thorun le regăsise în gura tânărului colonel. Acest imaginar era atât de puternic încât îi împiedica pe mulți naziști să cadă în cea mai neagră disperare...

Scrisoarea arsă

Cu sacul de marinar pe umăr, cu o șapcă veche și ruptă, cu emblemele *Violettei*, peste păru-i blond, Thorun Gărensen fu ultimul dintre pasagerii clandestini care părăsiră cargoul. Pe podul principal, el își aprinse o țigară, așteptând ca tipii cu care făcuse călătoria să se împrăstie prin port și să Se piardă pe străzile vechiului oraș. Dar cei șase germani se străduiau în zadar să coboare cât mai repede posibil pe uscat; primii lor pași pe pământul argentinian fură mai mult decât ezitanți. Noi veniți pe un continent necunoscut, nevorbind aproape deloc limba locală, ei rămaseră mult timp orbiți de soarele ciudat care strălucea deasupra acestor pământuri ale Sudului. Thorun îi văzu mai întâi plecând în grup spre dreapta, apoi întorcându-se câte doi, după câteva minute, și trecând din nou, înainte de a dispărea definitiv înspre marile hangare de tablă în spatele cărora se ascundea cartierul Boca, chiar în punctul de joncțiune dintre Riachuelo și Rio de la Plata.

— Nu le dau nicio lună până vor fi prinși. Tu o să rezisti poate puțin mai mult... Șase luni... un an. Dacă ai noroc...

Măinile butucănoase ale căpitanului *Violettei* strângeau atât de tare bastingajul încât falangele se albiseră.

Hra pentru primu oară când bărbatul vorbea cu Thrirun. Bineînțeles, el știa cine erau fochiștii și fusese plătit gras ea să-i ia pe acești fugari la bord. Nu era pentru prima dată când îmbarca foști na/iști. Făcând-o pe călăuza din nevoia de bani, el avea și o oarecare simpatie politică față de pasagerii tui fugari. Totuși, ea o măsură de precauție, nu voia să-i cunoască. Dacă i-ar fi frecventat prea mult, și-ar fi atras dușmani. Și apoi, ghicea prea bine ec-i aștepta pe acești bieți lipi o dată ajunși în Argentina. Chiar dacă aplaudase venirea la putere a micului nazist Quisling la Oslo în 1942, el luase act de sfârșitul războiului și intrase pe picior de egalitate în lumea nouă care apăruse după căderea Reich-ului.

— Lor, o lună... Mie, șase... Ce vă face să spuneți asta?

— Experiența, dragul meu... De fiecare dată când mă întorc aici, aflu că cei pe care i-am transportat data trecută s-au lăsat arestați. Ei cred că e ușor să înceapă o viață nouă aici. Nimic nu e mai fals. Desigur, există o puternică comunitate germană care ar trebui logic să le vină în ajutor, dar adesea nu se întâmplă așa. Germanicii de aici și-au încurajat și și-au susținut țara atunci când aceasta era în război. Asta da! Acum că este ocupată, rasă de pe hartă pentru mult timp, ei consideră că nu mai e treaba lor. Sunt niște pragmatici. Nu le plac cauzele pierdute... Vreți să știți ce se va întâmpla cu tipii care tocmai coboară?

întinzându-i pachetul său de țigări ofițerului de marină comercială, Thorun ridică bărbia pentru a asculta pronosticul marinarului.

— Din șase, patru nu vor găsi contactele la care speră. În câteva zile, puținii bani pe care-i au la ei vor fi cheltuiți. Peste o săptămână, vor dormi în stradă. Peste trei, vor fi găsiți morți pe un teren viran. Deposedați

de tot de cei și mai săraci decât ei... Sfârșitul carierei acestor străluciți domni.

— Și ceilalți doi?

— Cu puțin noroc, se vor angaja ca ajutoare la vreun băcan bavarez sau la vreun cizmar venit din Silezia în urmă cu treizeci de ani. Vor sta câte cinci sau șase într-o mansardă și-și vor povesti campaniile, seara, falindu-se cu Crucea lor de fier... Și apoi, într-o zi, se vor sătura și se vor arunca în fluviu. Asta-i tot.

— Și dacă nu au noroc, căpitane?

— Dacă n-au noroc, se vor lăsa prinși de vânătorii de naziști care încep să străbată țara în lung și-n lat. Indivizii ăștia sunt turbați. Cred că îndeplinesc o misiune sfântă. Legea talionului la evrei, știi, „ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”... Poți să-ți imaginezi ce iese din asta atunci când pun mâna pe un neamț tatuat la subraț. E inutil să-ți descriu...

— Și eu? De ce îmi dați o șansă de supraviețuire mai mare?

La această întrebare, căpitanul zâmbi și dădu drumul la bastingaj. Thorun văzu trei verighete de aur strălucind simultan pe inelarul lui stâng.

— Simplu presentiment, râse marinarul. Nimic serios, doar un presentiment...

*

Lăsând departe în urma lui rugina și grăsimea de pe *Violetta*, Gărensén dispăru la rândul său în Buenos Aires. După ce trecu de vechiul cartier al portului, el ajunsese la o serie de străzi drepte, trasate cu sfoara, în maniera orașelor din America de Nord. De săptămâni întregi nu mai văzuse o față de femeie. Sub privirea pe care i-o aruncă cea dintâi trecătoare cu care se întâlnește, el

se simți murdar și împruțit. Barba li crescuse și părul i se ondula pe ceafa jilavă. Hainele lui găurite din ioc în loc, peticite și prost asortate, erau cele cu care s-ar fi îmbrăcat orice muncilor ori salahor. El, care fusese obișnuit cu luxul și cu viața ușoară de la cea mai fragedă vârstă, se simțea vlăguit și înjosit de aceasta deghizare. În fundul buzunarelor, n-avea decât câțiva pesos în bancnote vechi rulate. Exact cât ca să-și ofere o masă decentă și o noapte într-un hotel de proastă calitate. Totuși, acest lucru nu-l îngrijora. Așa cum îi spusese lui Tiimann, o sumă mare îl aștepta într-o bancă din Caile Corrientes. Acești bani nu proveneau din rețeaua pusă la punct de ex-ambasadorul Faupel, ci aparțineau familiei Bentham și nu erau nicidecum destinați achiziționării unui ranch în pampas. Nu. Cei cinci mii de dolari americani depuși pe numele lui Gărensens erau destinați găsirii unui om, fără îndoială singurul care mai putea să-l ducă la cuplul Galjero, mai ales singurul de care vrăjitoarea Lățime păruse la un moment dat că se teme...

De luni întregi, de ani chiar, Thonin nu mai mersese printr-un oraș care să nu fi fost teatrul unor lupte atroce. Berlinul, pe care-l cunoscuse luni de zile brăzdat de bombe, dar și Londra, ale cărei artere le străbătuse pentru prima dată la începutul lui '46 și care purta încă urmele rachetelor germane care căzuseră aici în timpul ultimelor luni de război... Veneția, poate, era unicul oraș pe care-l frecventase asiduu în timpul conflictului și care nu fusese prea marcat de lupte. Aici mai întâlnea bărbați în cămașă neagră în gondole și *bersaglieri*¹

¹ *bersaglieri* (it.) - trăgători; corp de elită al armatei italiene creat în 1836 de generalul Alessandro La Marmora. Bersaglierii erau recunoscuți după caschetele împodobite cu pene de cocoș sălbatic, element păstrat și astăzi în ținuta lor (n. tr.).

așezați la Florian, cu armele și căștile cu pene puse neglijent pe banchetă... Buenos Aires, în schimb, n-avea nimic dintr-un oraș asediat sau amenințat. Vântul era răcoros aici. Lumina se juca liber în frunzișul copacilor care mărgineau străzile largi și bine întreținute. Aici, nu tu drapel roșu cu cruce neagră; nu tu banieră înstelată sau Union Jack triumfătoare ostentativ agățate la fiecare fereastră; nici seceră și ciocan emblematice. Nimic decât un oraș aglomerat, pestriț și modern, departe de ruinele fumegânde care acopereau jumătate din Europa...

Pe Avenida Santa Fe, Thorun intră într-o pensiune modestă unde luă o cameră. Ras, spălat, deja un pic odihnit, el ieși din nou la lăsarea serii. Niște păsări ciripeau printre ramuri. Lumina era blândă și caldă. Un pic de praf se ridica în urma automobilelor cu motoare unse cu ulei, care alunecau de-a lungul restaurantelor și prăvăliilor deja luminate, încă larg deschise. Norvegianului îi era greu să-și regăsească mersul normal. Cu umerii încovoiați, cu mușchii încordați de cât muncise în bun- cărele *Violettei*, el căuta siguranța pe care o avea altădată, când străbătea țațoș străzile din Berlin, la brațul actriței Margot Lion sau al uneia dintre dansatoarele trupei Tiller Girls...

Această epocă era revolută. Nicio femeie nu se va mai plimba la brațul lui Thorun Gäreksen. Încercările prin care trecuse îl îmbătrâniseră înainte de vreme. Fire albe îi apăruseră în păr și simțea în fiecare zi mai mult că trupul lui nu mai era la fel de suplu, la fel de vioi, la fel de puternic ca înainte. Desigur, încă mai era tânăr și mușchii lui răspundeau bine la efort, dar nu mai era ca înainte. Și în plus, își pierduse orice dorință adevărată. Setea de viață nu-l mai stăpânea. Hrana i se părea fadă, frumusețea lipsită de interes. Distrus, Gäreksen nu mai

rezista decât printr-o ultimă flacără, cea care aprinsese în adâncul lui teribila dorință de a-și lua revanșa asupra celor care permiseseră asasinatul Faustei, soția lui, unica iubire adevărată pe care avusese într-o bună zi șansa de a o întâlni...

Așezat singur la masa unui modest restaurant, el rămase fără poftă de mâncare în fața felurilor pe care le comandase. Puținul pe care se chinui să-l înghită îi provocă greață. Cu vederea tulbure, cu tâmplele zvâc- nindu-i, el se întoarse clătinându-se pe picioare la pensiune. Prăvălit cât era de lung pe pat, el dormi la fel de prost și cu tot atâtea vise urâte, ca pe patul îngust al cargoului. În primele ore ale dimineții, în ciuda puținei odihne de care avusese parte, el se duse la bancă și goli contul de dolarii lui americani. Cu mica avere în buzunar, se duse la un croitor și plăti la preț întreg trei costume de bună calitate, cerând ca unul să-i fie făcut pe loc. Cu pantofi de antilopă de culoare deschisă în picioare, cu pălărie de panama¹ împletită pe cap și în costum de în, Thorun Gärensen își regăsi imediat un pic din acea încredere în sine care-l părăsise de săptămâni de zile de când evoluase în periculosul mediu al celor clandestini. Cum clopotul baroc al bisericii Nuestra Senora del Pilar anunța miezul zilei, el se așază pe scaunul unui frizer care îi dădu o formă părului său zburlit. Unui angajat îi luă mai bine de-o oră să scoată orice urmă de ulei murdar încrustat de sub unghiile lui.

—Ce parfum dorește domnul? Lavandă sau Colonie? întrebă artizanul care își termina treaba, periind cu conștiinciozitate gulerul cămășii clientului său.

¹ *panama* - împletitură tăcută din paie obținute din frunzele unui palmier care crește în Panama, din care se confecționează pălăriile (n. tr.).

Thorun refuză - să răspândească în jurul lui o aromă de cocotă nu părea să se potrivească cu rolul pe care trebuia să-l joace. Dându-i o monedă ucenicului, el părăsi prăvălia și se întoarse în cămăruța lui. Reticent mai întâi în a-i încredința cheia unui locatar pe care îl recunoștea cu greu, fața proprietarului fu luminată în cele din urmă de un zâmbet larg. Transformarea spectaculoasă care în câteva ore îl făcuse pe Thorun să treacă de la aspectul de marinar mizerabil la cel de *gringo* înstărit și respectabil îl umplea de satisfacție.

— Dacă aveți nevoie de ceva, chemați-mă, *senor*, adăugă patronul, dintr-o dată foarte amabil. Vă pot face rost de tot ce aveți nevoie... de alcool... de fete... Nu trebuie decât să-mi spuneți...

Thorun închise ușa de la camera lui fără un cuvânt. N-avea nicio nevoie.

Toată după-amiaza dormită în pat, cu persienele trase, ventilatorul învârtindu-se lent în tavan. Seara, așezat pe marginea ferestrei deschise, el fumă jumătate dintr-o cutie de țigări excelente pe care le cumpărase odată cu exemplarul cotidian din *Buenos Aires Herald*. Cu ochii pierduți în norii purtați de un vânt iute, el își lăsă mult timp mintea să hoinărească, ascultând zgomotele liniștite ale orașului. Apoi, după ce își strivi pe piatră și ultimul chiștoc, scoase din sacul lui de pânză o cutie mică de tinichea. La lumina slabă a singurei lămpi din cameră, îi ridică capacul și apucă delicat o hârtie subțire, boțită și în parte arsă. Era o scrisoare, pe care o aruncase în foc fără ca măcar s-o citească atunci când înțelesese cine o scrisese. Dar o scrisoare pe care o și scosese din flăcări chiar înainte să se aprindă și să dispară. Ea conținea câteva rânduri pe care le cunoștea pe dinafară întrucât le citise de prea multe ori.

Thfirtm avusese mult timp relații cu omul care le scrisese. Fusesse pentru el un confident, un prieten, aproape un frate. Pentru a-l salva și a*-*! smulge din ghearele lui LaUme Galjero, el acceptase să se umilească așa cum n-o mai făcuse niciodată în fața unei femei. Și ce primise în schimb de la acest om? Cea mai monstruoasă trădare, cea mai abominabilă crimă: Matthieu-Marie Dandeville pusese la cale uciderea Faustei Thorun crezuse mult timp că se răzbunase pe francez. Sub ochii lui, Dandeville fusese îngropat sub un morman de cărămizi și pietre în flăcări, la Berlin, într-o noapte când fosforul bombelor aliate făcea orașul să semene cu inima unui vulcan. Cum de nu murise în acel moment? Dar norvegianul fusese martor la prea multe evenimente extraordinare ca să mai caute un răspuns la această întrebare. Dandeville era în viață, Dandeville respira undeva... Nu departe de aici. Căci scrisoarea pe care ThOrun o strângea între degete nu era veche. Datată de doar câteva săptămâni, ea fusese pusă la fosta adresă italiană a cuplului Gârensens. Ca și cum ar fi fost încredințată hazardului... Dandeville însuși o mărturisea...

Buenos Aires, 4 octombrie 1946

Thorun,

Bineînțeles, vei gândi, și asta din mai multe motive, că această scrisoare este ciudată... Mai întâi pentru că încă mai crezi, desigur, ca trupul meu s-a dezintegrat în incendiu, în noaptea în care ne-am luptat... în noaptea în care ți-am spus că o omorât | sem pe micuța ta evreică cu puținele cunoștințe de % vrăjitori pe care Ostara Kellers și cu mine le jurasem f

de la cei doi Galjero... Dar iată cum stau lucrurile: încă mă mai număr și astăzi printre cei vii, dragul meu Thorun. Și chiar dacă mult timp te-am disprețuit fiindcă îți conduceai atât de prost afacerile, iată că acum încep să te regret. Nimic nu va mai fi vreodată ca înainte...Nu ne vom mai cățăra pe acoperișurile din Berlin ca să bem vin și să ne uităm la studentele înțelepte cum traversează curtea liceului... Cu atât mai rău. Am petrecut clipe frumoase împreună chiar dacă totul se termină prost...

Nu știi, la drept vorbind, dacă această scrisoare îți va parveni vreodată. Încerc s-o expediez la unica adresă unde, probabil, va putea să-ți mai parvină: casa din Veneția. Evident, nu-ți scriu ca să-ți transmit regretele mele sau ca să evoc zadarnic trecutul. Mă cunoști prea bine. N-am fost niciodată omul care să se lase cuprins de remușcări și nu apreciez decât foarte rar nostalgia. Scrisoarea mea are un alt scop. Îți scriu pentru a te pune în gardă. M-am văzut pe fugă, în ultimele zile, cu unul din foștii noștri prieteni. Întâlnirea a fost scurtă, furtunoasă, dezagreabilă... Foarte dezagreabilă... Mă tem tare mult să nu-ți caute gâlceavă și ție. Când e vorba să aleg între voi doi, inima mea nu ezită. Tu ești un tip slab, Thorun, un adolescent veleitar și capricios. Dar tu ești mai bun decât Ruben Hezner. Nu mi-ar plăcea să cazi în ghearele lui. El și zbirii lui au încercat să mă ucidă acum nici două zile. Dar eu am fost cel care le-a venit de hac la doi dintre ei. Nu știi exact cum m-au dibuit aici, în Argentina, dar nu asta are importanță. Dacă au putut să dea de urma mea, vor putea să dea și de-a ta. Indiferent ce vei fi devenit. Scumpul nostru Hezner nu mai seamănă cu acel

tinerele timid pe care l-am cunoscut pe vremea când frecventa birourile noastre de la Ahnenerbe. Devenit șef de bandă, ar fi trebuit să auzi cum le dădea ordine complicilor lui! Un adevărat căpitan zelot¹ pe meterezele Masadel! A fost cât pe ce să pună mâna pe mine de data asta, dar nu mă las eu cu una, cu două... Și am oricum o pilulă de cianură la mine în caz că, într-o zi, lucrurile vor lua o întorsătură proastă... m curând Hezner își va aminti de tine, Thdrun... Peste un an... Peste doi... Nu contează când... Fii pregătit, prietene...

zelot - membru al unei mișcări naționaliste evreiești (n. tr.).

Tanguerîa Caminito

Din îndelungații ani petrecuți ca să satisfacă exigențele domestice ale mareșalului Goring, Baptist Tilmann se alesese cu o surprinzătoare aptitudine de a supraviețui printre nebuni, mitomani și paranoici. Născut la periferia orașului Kiel dintr-o croitoreasă și un negustor de lemne, el crezuse încă din fragedă pruncie că destinul îi va permite într-o bună zi să părăsească condiția de om din popor în care o greșeală a Providenței îl făcuse să se nască. Inteligent, dar leneș, sensibil dar incult, extravagant dar și teribil de obișnuit, Tilmann cultivase mult timp arta combinațiilor proaste. Până la douăzeci de ani, viața lui fusese o suită de evenimente mai mult sau mai puțin insignifiante ori sordide, care nu-i aduseseră decât un surplus de amărăciune și convingerea bine ancorată că destinul lui nu se va consuma printre muncitori, artizani sau oameni de nimic, cei care îi împărtășeau în mod provizoriu starea. Molestând o văduvă bătrână despre care vecinii spuneau că păstra câteva monede de aur într-o ascunzătoare, el fugi în seara nelegiuirii sale la Berlin unde, cu buzunarele grele de această mică agoniseală, avu prudența să-și investească banii în loc să-i risipească pe femei ușoare și pe băutură proastă.

Ducând o viață sobră dar în aparență cinstită, el avu abilitatea de a se face apreciat de un director de șantier

de aviație, ai cărui asociat deveni pentru o vreme. Dar promisiunile industriei nu-l captivau pe Tilmann. Ele nu erau destul de strălucite pentru el. Mereu nemulțumit, el visa în mod confuz la altceva. La sfârșitul anilor '20, mica uzină de avioane primi vizita unui domn gras, cu râs puternic, mare cunoscător de aeroplan. As al Marelui Război, Hermann Goring devenise de câțiva ani unul din principalii șefi ai partidului naționalist-socialist. Tilmann fu impresionat de importanța acestui om pe care îl însoțeau lipi lingușitori și femei drăguțe. Descoperind o lume pe care nu o cunoștea, își dădu imediat seama de toate posibilitățile pe care numai o carieră politică ar putea să i le ofere. Intrat prin mișcări unduitoare în anturajul lui Goring, Tilmann aderă la partid în momentul în care locurile bune mai erau încă libere. Geniul său în a se adapta și instinctul de supraviețuire foarte dezvoltat îl ajutară să profite de anii faști ai regimului. Lucrând în umbra unor oameni importanți, dar știind să se facă indispensabil și ciupind mai mult decât partea care i se cuvenea, Tilmann colaționează în fiecare zi cu șampanie și cină cu vinuri franțuzești până la intrarea sovieticilor în Berlin. În ciuda dezastrului, deși numele lui fu pus pe lista oamenilor căutați de aliați, el putu să se piardă în mulțimea de refugiați și, trecând în ochii autorităților drept muncitor de șantier naval, ajunsese în cele din urmă să se îmbarce pe *Violetta* și să navigheze spre Argentina.

Dacă Tilmann era oportunist, el nu era în schimb naiv. Neîncrederea ajutându-l de mai multe ori să supraviețuiască, el știa că un om vânat nu are prieteni. În buncarele cargoului, trudind ca și ceilalți la alimentarea cazanelor cu brichete de cărbune, el îi studiasese cu priviri inchiizitoriale pe cei care, ca și el, fugeau, pentru

a nu se mai întoarce niciodată, de pe un continent pe care îl făcuseră praf și pulbere. Profitând de scurtele momente în care camarazii lui luau aer pe pod, el le scotocise grosolan în lucruri și ceea ce descoperise în efectele unuia dintre ei îl intrigase profund. Scrisoarea cu margini roase de flăcări pe care Thorun Gărensén o păstra într-o cutie metalică conținea cu siguranță fărâme din cea mai ciudată poveste pe care Baptist Tilmann o citise vreodată...

*

Thorun Gărensén nu era omul care să se complacă mult timp în sentimentul de năucire și descurajare care îl cuprinsese la sosirea la Buenos Aires. În ciuda ambianței jilave și a oboselii acumulate în timpul dificilei traversări, corpul și spiritul său își regăsiră rapid energia. A doua zi după sosirea lui, ieși foarte devreme din pensiune, traversă primul drum care-i ieși în cale și merse la întâmplare prin oraș. Timp de trei ore, străbătu străzile fără să simtă nicio nevoie să se oprească. Noutatea, straniețea chiar a decorului necunoscut pe care i le oferea bătrânul oraș baroc nu-l impresionau. El gusta frumusețea și caracterul, spiritul liber, fără a resimți nicidecum acel vertij infantil, acea admirație prostească care-i cuprinde pe atâția europeni din momentul în care trec de tropice. Dintre toate tipurile de fizionomii pe care le întâlnea - indieni, negri, metiși, albi sau asiatici - el nu dădea atenție decât siluetelor de occidentali. În cartierul Palermo, de-a lungul ambasadelor și impozantelor sedii de bănci sau de companii de asigurări, Mercedesuri masive depuneau bărbați de afaceri, cu serviete de piele în mână. Toți asemănători, în

costumul lor gri din țesătură fină, impunând prin gesturi respect șoferilor sau portarilor care erau în serviciul lor, ei îi apăreau lui Thorun ca soldații unei armate care n-ar fi vrut să-și spună numele. Într-un parc imens cu alei frumoase de praf alb, niște copii se jucau împingându-și vapoarele de lemn în bazine. Privind atente, îmbrăcate în uniforma lor impecabilă, guvernantele stăteau drepte, una lângă alta, pe bănci, fără a-și vorbi. Dacă n-ar fi fost acel soare enorm de toamnă iradiind o lumină puternică și arzătoare, Thttrun s-ar fi putut crede la Paris, străbătând aleile grădinii Luxemburg, sau la Tiergarten, la Berlin, înainte ca peluzele și munții să fi fost ciopârțite de lupte. La prânz, i se făcu foame și se instală pe o terasă cu fața la ocean. Din scaunul lui de paie, observă mult timp o turmă de lei de mare întinși pe stâncile însorite, doar la câțiva metri de el.

După ce termină de mâncat, vru să se mai plimbe. La San Telmo, intră într-o prăvălie de antichități cufundată în întuneric. La lumina lumânărilor care luminau locul precum o criptă de biserică, el cumpără două sau trei cărți vechi, fără un real interes, apoi, cu volumele în mână, ajunse într-o mică piață negustorească. O clădire veche din paiantă făcea colț cu o străduță. Pe fațadă, o statuie reprezentând o barză din stuc galben se ridica deasupra unui cuib fals din crengi de ipsos. Pictată cu litere gotice, firma era aceea a unei impresionante braserii în stil miinchenez. Prin ușa deschisă se simțeau mirosuri fade de varză și de bere. Intră. La ora aceea din zi, sala mare nu era plină. Câteva persoane terminau de mâncat. Altele beau singure cu coatele sprijinite de bar, în timp ce chelnerii curățau mesele goale. Pe pereți atârnavau table mari negre pe care fusese scris cu cretă roșie meniul și specialitățile zilei. Totul era redactat în germană. Niciun

cuvânt spaniol nu se auzea în sală. Thorun se instalează într-un colț, lângă o fereastră, și deschise la întâmplare una din cărțile pe care le cumpărase. Trecând rapid cu privirea peste rânduri, el nu vedea nici cuvintele, nici frazele. Atenția nu-i era captată atât de text, cât de clienții care plecau și veneau. Își petrecu jumătate din după-amiază astfel, bând cafea și prefăcându-se că citește. Oamenilor care luau rând pe rând loc pe scaunele de lângă el, le înregistra mental înfățișarea, detaliile feței sau ale comportamentului. Era obișnuit cu așa ceva. Sub autoritatea maestrului spion Heydrich, el redactase altădată sute de fișe și întocmise tot atâtea dosare referitoare la cadrele partidului nazist. Majoritatea informațiilor confidențiale pe care le culesese în acea epocă despre unul și altul îi rămăneau încă în memorie. Și mai ales, prin acest exercițiu, spiritul lui își dezvoltase capacitatea instinctivă de a descoperi cine avea un secret și cine nu.

În două sau trei ore de observație pasivă, un singur personaj îi reținu atenția. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, un pic adus de spate, nu prea înalt, cu fața roșiatică, cu mersul lent. Cu câteva luni mai înainte, acest domn mărunțel, blajin și curtenitor încă mai era unul din apropiații lui Goebbels în Franța. Jucând mult timp rolul unui producător de cinema, el finanțase filme de propagandă antievreiască și antimasonică difuzate pe marile bulevarde ale capitalei franceze. Dar, sub înfățișarea lui de tată liniștit, Anton Koenig era, în același timp, un adept al opiumului și al băieților drăguți. În epoca SD-ului¹, nici Thorun, nici Heydrich nu avuseseră nevoie să folosească

¹ SD (abreviere de la *Sicherheitsdienst*) - serviciile de informații ale partidului nazist, înființate în 1931, al căror șef era teribilul Reinhard Heydrich (n. tr.).

ceea ce descoperiseră despre viciile lui Koenig. Tipul nu era atunci decât un pește foarte mic și a-l șantaja nu prezenta niciun interes. Dar aici, la Buenos Aires, lucrurile stăteau altfel. Să localizeze atât de repede o asemenea pradă era o adevărată pomană pentru Thorun. Un om bine situat asupra căruia delii un mijloc de presiune este un sesam capabil să deschidă aproape toate porțile, să furnizeze aproape toate informațiile... Koenig nu întârzie în braserie. După ce dădu pe gât paharul cu bere, la bar, el își desprinsе bastonul din bara de cupru de care îl agățase, își încheie nasturii de la vestă și se îndreptă cu pas nonșalant spre ieșire. Thorun se pregătea să părăsească localul pentru a-l urma când o tijă lungă de metal se ridică la nivelul picioarelor lui pentru a-i interzice trecerea. Mănuită de o mână fermă, o câijă de aluminiu era un fel de barieră care îi opri brusc.

— Gărensen! Thorun Gărensen! Mi-am tot pus întrebară de când am intrat, dar acum că ești aproape, sunt sigur. Ești chiar tu!

Surprins și jenat, Thorun coborî ochii asupra celui care își permitea să acționeze într-un mod atât de dezinvolt. Timp de câteva secunde, fața aceea nu-i aminti nimic. Ascuns în spatele unui dosar înalt, bărbatul scăpase de orice observație în timp ce jocul oblic al unei oglinzi mari, coșcovite îi permisese dimpotrivă să-l observe pe norvegian pe îndelete.

— Sașa! Sașa Homung! continuă neamțul pe un ton vesel. Munchen, 1931! îți amintești acum?

*

Reîntâlnirea neașteptată dintre Thorun Gărensen și Sașa Homung fu sărbătorită cum se cuvine. Homung

fusese primul prieten adevărat pe care Thorun și-l făcuse în Germania, la doar câteva săptămâni după ce părăsise Norvegia lui natală pentru a ocupa un post de universitar în capitala bavareză. Hornung și el împărțiseră mai mult decât niște simple petreceri de tineri lipsiți de griji. Ieșind cu aceleași fete, bând din aceleași sticle, frecventând aceleași locuri la modă, îi mai legase mult timp și pasiunea pentru știință.

Fiu de chirurg, Sașa era geograf. Prin intermediul lui cunoscuse Thârun, la începutul anilor '30, o parte a elitei intelectuale germane care reînsuflețea pe atunci antica și periculoasa știință a geopoliticii. Simțul critic lip-ându-i în acea epocă, el nu-și dăduse seama că auguștii profesori pe care îi frecventa în amfiteatrele lambrisate sau în saloanele mondene difuzau o viziune a lumii care avea să hrănească, câțiva ani mai târziu, cele mai nebunești ambiții ucigașe. În cursul uneia dintre aceste nopți de trăsnaî în compania lui Hornung destinul lui Thorun se schimbase definitiv. Îndrăgostit proteste de o fată un pic misterioasă întâlnită la un bal, tânărul o urmase într-o seară ploioasă până la domiciliul ei...

Din evenimentele care se precipitaseră atunci, Thorun nu păstrase decât amintiri vagi, imagini disperate și vibrante ca acelea care îți rămân în minte după un vis urât. Fusese o împușcătură care se auzise din casă, un corp întins pe jos scăldat într-o baltă de sânge și apoi o gaură întunecată în care căzuse din cauza unei lovituri în ceafă. Când își recăpătase conștiința, Thorun devenise jucăria lui Reinhard Heydrich, șeful serviciilor de informații naziste proaspăt create. Heydrich fusese cel care îi dezvăluise lui Thorun adevărata identitate a fetei cu care se întâlnea. Un pic prostuță, un pic vulgară, cochetă și capricioasă pe deasupra, Geli Raubal era, în

același timp, nepoata și amanta unui oarecare Adolf Hitler. Constrâns să colaboreze cu Heydrich sub amenințarea de a fi dat pe mâna poliției cu dovezi copleșitoare care îl acuzau de uciderea fetei, Thorun știuse, de-a lungul lunilor care au urmat, să câștige încrederea celui care îl șantaja. Dar, atunci când ar fi putut să scape din ghearele lui Heydrich, el alesese să rămână în Germania. Cuprins de o fascinație misterioasă pentru rolul care i se încredințase, el lucrase mult timp pentru a întări puterea pe care stăpânul lui o avea peste tot SS-ul... Bineînțeles, nu-l mai revăzuse niciodată pe Sașa Hornung. Ultimele vești pe care putuse să le obțină cu privire la vechiul lui camarad îl arătau că era plecat într-o expediție îndepărtată pe pământ asiatic. Niciodată, în timpul celor cincisprezece ani petrecuți la SD, nu îl întâlnise pe străzile din Berlin, nici nu auzise menționându-se numele lui. Și iată că Sașa Hornung se ivera din nou din neant, reapărea la celălalt capăt al lumii ca o fantomă!

În afară de câteva riduri pe frunte și o barbă scurtă blondă, bine tăiată, pe care o purta cu mândrie, fața lui Sașa nu se schimbase decât foarte puțin. Părul îi era tot la fel de bogat, la fel de lucios. Obrajii tot la fel de bu- călați iar ochii păreau chiar mai scânteietori ca înainte. Singura transformare era la nivelul corpului. Având un picior amputat, el se deplasa cu ajutorul unei cârje.

— Din nefericire, sunt nevoit, explică el, întrucât Thorun arunca o privire întrebătoare către obiect. Mi l-au tăiat foarte de sus, de la coapsă. Șoldul îmi era și el strivit. Dar a trecut o eternitate de atunci, m-am obișnuit cu așa ceva.

— Îmi pare teribil de rău pentru tine. Cum ți s-a 1
întâmpat? întrebă Thorun luând loc pe scaunul care i .i se
arăta.

— Mă tem că nu e ceva foarte eroic. Un sol umed la căderea serii, o alunecare până-n partea de jos a unei pante și niște stânci ascuțite în fundul râpei. Asta-i tot... era la sfârșitul lui '37. în Chile. Plecasem acolo în expediție cu câțiva prieteni ai Societății de geografie... Ei s-au întors, evident. Eu am văzut în asta un semn al destinului, un mesaj. Ba chiar un ordin. Imobilizat aici, m-am decis să rămân. Nu m-am mai întors niciodată în Europa. Doar am schimbat țara. M-am stabilit definitiv în Argentina în primăvara lui '39.

— Și războiul? Cum l-ai traversat?

Întrebarea - sau mai degrabă tonul neliniștit al prietenului său - îl făcu pe Sașa să râdă. Dinții lui erau puternici, albi în ciuda unui început de îngălbenire.

— Războiul? L-am văzut venind de departe. încă din '36 - '37 am știut ce avea să se întâmple în Europa. Sunt puțin cam laș, să știi! Am vrut să mă scutesc de așa ceva. Aveam un bun post de observație aici. Și apoi aveam și timp... Cu tot ceea ce știam despre naziști, am devenit un fel de prezicător. Previziunile mele s-au dovedit mereu aproape exacte. Am spus în fața tuturor că Franța o să cadă în câteva săptămâni. Am prevăzut atacarea URSS-ului și intrarea în război a Statelor Unite după ce îi vor fi împins pe japonezi să greșească... Și toate astea, cu luni de zile înainte să se producă... Ei nu vroiau să mă creadă la început, dar după aceea veneau să-mi sune la ușă ca să le fac predicții. Chiar și Faupel, ambasadorul Reich-ului, venea să mă caute...

— Ei? De cine vorbești, mai exact?

Sașa Homung îi aruncă o privire uimită. Arătându-i cu mâna pe clienții prezenți în marea sală, el exclamă:

— Păi, de ei, bineînțeles! De germanii din Buenos Aires! în sfârșit, toți cei care erau deja aici în perioada

aia» nu noii veniți, bineînțeles... Cu toate că și aceștia ar fi făcut bine să-mi cunoască adresa pentru că prevăzusem și sfârșitul... Evident, acesta i-a amuzat mai puțin pe tinerii mei camarazi decât ocuparea Parisului sau înaintarea armatei noastre până la periferia Moscovei. Am cunoscut o perioadă proastă în ultimul an de război.

— Vorbești de parcă deveniseși clarvăzător.

— Nu e decât un mod de a glumi, bineînțeles... Sunt profesor la universitate. Nu e nimic nemaipomenit, dar trăiesc cinstit. Și mai ales liniștit. Dar tu? Spune-mi totul!

ThOrun schiță rapid un tablou al anilor trecuți. El nu mărturisi nimic despre natura exactă a funcțiilor pe care le exersase la Ahnenerbe nici, mai ales, despre circumstanțele nebunești care-l făcuseră să întâlnească cuplul Galjero, acești demoni cu față umană manevrând puteri care depășesc orice imaginație. Nu suflă niciun cuvânt nici despre Fausta Pheretti, femeia de care se îndrăgostise la Veneția și care murise din cauza lui, ucisă de doi dintre favoriții pe care cei doi Galjero îi târâseră o perioadă după ei. Buzele lui rămaseră lipite și în privința îndelungatului coșmar pe care-l trăise. În linii mari, el se mulțumi doar cu povestea pe care le-o servise deja fo- chiștilor de pe *Violetta*. Istoria era verificată și coerentă. Sașa Hornung fu foarte satisfăcut de ea. Era aproape ora cinci când cei doi părăsiră împreună braseria. Hornung insistă să-l țină pe Thorun cu el toată seara. Un taxi îi conduse mai întâi la domiciliul lui Sașa, un apartament mare cu plafonul înalt situat în Balcarce, cartierul artiștilor și al *tanguerias*, acele stabilimente unde cuplurile veneau să danseze tangou de la crepuscul până-n zori.

— O să mergem la Caminito în seara asta, spuse Sașa când se instalau în fotolii cu un pahar de șnaps în

mână. Este chiar îa celălalt colț al străzii și cele mai frumoase fete din toată Argentina vin aici să-și unduiască șoldurile.

Thorun își forță buzele să se întindă într-un zâmbet convențional. Cum să-i spună lui Sașa că epoca în care-i plăcea să privească femeile trecuse de mult timp?

— Ai auzit vorbindu-se despre acele comando-uri evreiești venite aici să vâneze naziști? Întrebă brusc norvegianul care nu știa cum să abordeze mai repede problemele care îl interesau cu adevărat.

Homung luă un măr dintr-un coș și începu să-l curețe de coajă cu un cuțit cu mâner de corn pe care-l scosese din buzunar. El nu răspunse înainte de a fi terminat de curățat fructul în întregime, de a-l fi tăiat și de a fi aranjat bucățile pe masa din fața lui.

— Este o întrebare jenantă, Thorun. Da, am auzit vorbindu-se de acești oameni. Ei aruncă comunitatea noastră într-o veritabilă angoasă. Metodele pe care le folosesc sunt destul de... neplăcute, cel puțin.

— Ca cele pe care naziștii le-au folosit cu semenii lor, cred, Nemesis! Justă întoarcere a roții, poate, se ha- zardă Thdrun.

— Da, zise gânditor Hornung. Poate că ai dreptate. N-ar fi trebuit să tratăm problema evreilor așa cum am făcut-o. Englezii sunt mai șireți. Chit că asta îi costă mult în acest moment...

În fața nedumeririi lui Thorun, Sașa întinse brațul până la un vraf de ziare. Scoțând un număr vechi dintr-un teanc de *Buenos Aires Herald*, el îi întinse cotidianul prietenului său.

Sub fotografia unor ruine, un titlu de senzație bara prima pagină a ediției din 21 iulie 1946:

*Camagiu la Ierusalim. Partizani ai independenței politice
din Irgun au aruncat în aer hotelul King
David, cartierul general englez în orașul sfânt. Nu-
meroși morți și răniți.*

— Vrei sa-ți fac onoarea unei alte predicții? Întrebă
geograful plescăind din limbă după o dușcă de șnaps.

— Te ascult.

— Deși încă se feresc de asta, așa cum vor fi nevoiți să
părăsească India, britanicii vor fi în curând constrânși să
renunțe la Palestina. Împinși de americani, ei își vor face
bagajul pentru a permite unui stat evreiesc să apară pe
hartă.

— Ar fi stupid din partea lor, se indignă Thorun.
Arabii n-ar sta cu mâinile-n sân, fără să reacționeze. Asta ar
provoca războaie locale la nesfârșit.

Sașa izbucni în râs.

— Evident că asta va provoca conflicte! Crezi că ceea
ce am traversat noi semnează sfârșitul confruntărilor?
Bineînțeles că nu! Dimpotrivă! Totul se aranjează pentru
urmarea programului și noi nu l-am văzut încă în întregime!
Și chiar dacă următoarele patru sau cinci decenii vor fi
poate un pic mai calme decât precedentele, fii sigur că
secolul care vine este plin deja de camagiile cele mai atroce
din toată Istoria... Dar n-a sosit încă ceasul prospectivei. Mă
întrebai despre haitașii care caută să-și împlinească datoria
de sânge. Ai vreun motiv anume să te temi de asemenea
oameni? Din câte mi-ai spus despre tine, nu erai decât un fel
de funcționar. Chiar dacă aparțineai de SS, n-ai ucis
niciodată pe nimeni. Tu nu semești deloc cu un criminal de
război.

— Faptul că am purtat uniforma este suficient, cred*
ca să mă tem de ce-i mai rău. Am părăsit Europa ca

să-mi refac viața, Sașa. Nu ca să mor cu beregata tăiată în vreo fundătură din America latină...

— Siguranța nu există nicăieri, dragul meu camarad. Nici pentru tine, nici pentru mine. Asta este frumoasa povara a oamenilor liberi!

*

Thorun Gärensen și Sașa Hornung rămaseră toată noaptea treji. Către ora unu dimineața, ei părăsiră apartamentul geografului pentru a merge să asculte acordurile armonicelor la *tangueria* Caminito. Așa cum spusese Sașa, ringul de dans era plin și argentinienne drăguțe își mișcau picioarele în toate direcțiile pe parchet. Oricât de senzual era, farmecul spectacolului nu reușea să străpungă carapacea de indiferență care îl izola acum pe Thorun de lumea simțurilor. Fericit de a-și fi regăsit prietenul dar plictisit să risipească un timp prețios în compania lui, îi era ciudă în secret de a fi pierdut urma lui Anton Koenig pe care-l zărise în braserie.

— Ai privirea abătută a unui taur care e dus la abator, îi șopti Sașa. Dimpotrivă, ar trebui să fii fericit! Poți să-ți refaci viața așa cum vrei... Ți se oferă un nou început. Ești conștient de asta, cel puțin? Dacă ai nevoie de ceva - indiferent ce -, bani, un nou nume, un certificat care să ateste că n-ai fost nazist sau chiar o față nouă, eu cunosc multă lume pe aici. Pot să-ți fac rost de orice!

Thorun îl privi insistent. Chiar dacă nu dansau, din cauza căldurii și a promiscuității trupurilor în mișcare le apăruseră broboane de sudoare pe frunte, lucind în luminile colorate ale lampioaneior.

— Nu mă privi așa, zise Sașa. N-ai fi primul căruia îi fac un serviciu... încă sunt patriot, bătrâne! Dacă ai ști cine a stat înaintea ta în biroul meu!

— Îi ajuți pe fugari? Asta c?

— Dar bineînțeles! L-am secondat pe Faopel când și-a instalat filierele. Aici și până în Brazilia și în Columbia... Știu În ce sate din junglă să li trimit pe oameni când au într-adevăr nevoie să fie uitați. Și câțiva chirurghi plastici lucrează de asemenea pentru mine. Din două operații, te transforma dintr-un șvab blond și roz la fața într-un italian perfect din Abruzzi.^m Te asigur că, dacă tc temi într-adevăr pentru viața ta, eu pot să-ți ofer mijloacele de a te pierde în natură cât ai zice pește.

—Un oarecare Matthieu-Marie Dandeville a beneficiat de serviciile tale recent?

Întrebarea era prea importantă pentru Thorun. Ea li țâșnise de pe buze tară ca el să aibă timp să gândească dacă locui și momentul erau bine alese.

— Dandevi lle? Francezul? Da. l-am întâlnit în urmă cu puțin timp, câteva săptămâni cel mult. Era aici. sub un nume de împrumut dar cu toate acestea era cât pe ce să se lase prins de o echipă de vânători de naziști. Este în siguranță acum. Il cunoști?

Mușchii corpului lui Thorun se destinseră dintr-o dată. Ridicând paharul, luă o înghițitura zdravănă de alcool înainte de a răspunde evaziv.

— L-am frecventat un pic la Berlin. Și știam că reușise să ajungă în Argentina. Mă întrebam ce s-a ales de el. Ce i s-a întâmplat mai exact?

—Oh, nu cunosc povestea în amănunt. Cred că a fost reperat într-o braserie ca aceasta în urmă cu ceva timp. Evreii care îl căutau era numeroși și bine organizau. Este un miracol că a scăpat. L-am întâlnit la o zi sau dooi după. L-am ajutat să părăsească țara și i-am dat adresa unei clinici unde va putea să-și schimbe fața. Era destul de arogant, dar n-a refuzat nimic din ce i-am

Chiar dacă era avid să afle mai mult, Thorun consideră preferabil să-și înfrâneze curiozitatea. Întrucât un interes prea mare pentru cazul Dandeville putea să trezească suspiciune, el decise să avanseze mai degrabă cu pași mici în cercetările lui decât să compromită tot presându-l pe Sașa. Deja satisfăcut de această întâlnire nesperată cu Homung, el își impuse să petreacă restul nopții fără a mai aduce vorba de Matthieu-Marie și de cei care îl vânau.

În zori, în timp ce ușile cabaretului se închideau, el îl conduse pe Homung acasă și se întoarse la pensiune ca să doarmă un pic. Trecuseră douăzeci și patru de ore de când nu mai închisese ochii, dar se simțea vioi și proaspăt ca o babușcă.

În zilele următoare, Gărensén și Hornung se frecventară cu asiduitate, luând masa împreună de regulă la braseria germană. Sașa îi făcu cunoștință prietenului său cu vreo douăzeci de foști militari sau cadre ale partidului nazist refugiați la Buenos Aires. Ca și Anton Koenig, multe din aceste personaje făcuseră obiectul unei anchete din partea SD-ului și Thorun își amintea punctul slab aproape al tuturor celor întâlniți acum. Totuși, această informație îi devenise inutilă: încet, prudent, fără violență, nici constrângere, el afla în fiecare zi mai mult chiar din gura lui Sașa. Chiar dacă nu mai menționase numele lui Dandeville din seara petrecută la Caminito, avea totuși o idee destul de precisă despre locul unde se ascunsese francezul urmând sfaturile lui Hornung. Nu-i mai lipsea acum decât o dovadă definitivă.

Doctorul Ruben Hezner

La talciocul din cartierul San Telmo unde conveniseră să se întâlnească pentru o plimbare duminicală, Thbrun îl așteptă pe Sașa mai mult de două ore fără ca prietenul lui să se arate. Intrigat, oarecum neliniștit, el părăsea banca pe care îl așteptase când un bărbat înalt, slab, tras la față înaintă spre el, cu mâna întinsă.

— *Herr* Gäreksen! zbiera Baptist Tilmann. Ce întâmplare! Nu mă așteptam să vă întâlnesc în oraș! Vă credeam deja plecat în pampas să creșteți cai!

Thorun se mulțumi să ridice din umeri. A-l revedea pe Tilmann nu era cea mai agreabilă dintre întâlniri și a fi constrâns să converseze cu tipul ăsta nu-i făcea nicio plăcere. Cu un surâs vag pe buze, el se strădui totuși să arate un minimum de curtoazie. Timp de vreo zece minute, fostul ofițer de ordonanță a lui Goring îl ameți cu vorbe pe cât de găunoase, pe atât de stupide, apoi, trecând prin fața unei mici *cantina* care avea mese liniștite la umbră, îl invită să bea un pahar... îndelunga așteptare la soare îi uscăse gâtul lui Thorun. Reticent mai întâi la propunere, el acceptă atunci când celălalt îl asigură că are o întâlnire la celălalt capăt al orașului în scurt timp.

— Numai un pahar, Gäreksen. Și eu am obligații. Vă promit că n-o să vă rețin mult timp...

Așezat pe un scaun de paie, norvegianul nu făcu deloc eforturi pentru a alimenta conversația presărată cu lungi momente de tăcere. Dându-și mai degrabă osteneala să-și golească paharul, Gărensen simți în curând cum începe să-l doară stomacul. Un bubuit de tobă îi răsuna crescendo în tâmples. Într-un minut simți că pălește și că-l lasă puterile în mod inexplicabil.

— Te simți bine, prietene? se îngrijoră Tilmann. Ești alb la față ca un mort... Poate că ai stat prea mult în soare... Ar trebui să mergi să te răcorești...

Cuprins de greață, cu privirea încețoșată, Thorun se smulse de pe scaun și se duse la toaletă însoțit de un băiat. Sprijinit de braț de chelner, el intră într-o încăpere mică, dezgustătoare, plină de un bâzâit neîntrerupt de muște. Duhoarea pe care o simți îl făcu să întoarcă capul, în timp ce stomacul i se întoarse pe dos făcându-l să scuipe un șuvoi de vomă pe pardoseala murdară. Pierzându-și orice forță, Gărensen îngenunche pe care-lajul ciobit când doi vlăjgani apărură în chichineață, îl împinseră pe băiat, care se salvă fără să-și mai ceară bacșișul, și îl apucară pe bolnav de subsuori. Ridicându-l de la pământ, ei o luară prin spatele localului și îl târâră până la o străduță unde aștepta o mașină americană. Thorun fu percheziționat sumar înainte de a fi împins în portbagajul vehiculului. El nu putea să opună rezistență, corpul lui își pierduse mușchii, nervii. Se rostogoli în fundul portbagajului și văzu capacul închizându-se violent peste lumina zilei.

*

Călătoria fii destul de scurtă. La treizeci de minute după ce fusese închis, Thorun fu scos de acolo și, legat

la ochi, fu condus repede undeva la etaj. împins pe un scaun, i se legară strâns mâinile și gleznele și i se îndesă pe gât un fel de cârpă mucegăită. Durerile de stomac și de cap pe care încă le mai simțea îi făceau să piardă orice noțiune de echilibru. Slăbit, presat pe scaun, el tremura din tot corpul. Hâtânat ca o geamandură pe furtună, capul i se rotea iară ca ei să reușească să-l țină drept. Apoi, încet-încet, senzația de vertij se estompă. Răsufierea îi deveni regulată, spasmele stomacului se răriră, devenind mai puțin puternice, menghina din jurul tâmpelor slăbi strânsoarea și el putu în sfârșit să gândească din nou.

Identitatea răpitorilor nu era pentru el un semn de întrebare. Convins că a căzut în mâinile vânătorilor de naziști conduși de Ruben Hezner, el se temea doar că nu va mai avea timp să vorbească cu doctorul înainte de a fi ucis. Dar, de fapt, de acest lucru nu se îndoia cu adevărat. Cei care îl luaseră își dăduseră toată osteneala să-l captureze viu. Dacă ar fi avut intenția să-l ucidă, un glonț tras la colțul unei străzi ar fi fost de ajuns. Această răpire avea în mod evident un scop și acest scop nu putea, în niciun caz, să fie moartea lui imediată. Cu inima și mintea liniștite de enunțarea acestui fapt evident, Thorun așteptă. Două ore bune trecuseră fără ca cineva să pară a se interesa de el. Din locul unde era închis, el nu auzea niciun zgomot. În sfârșit, ușa se deschise și niște pași grei înaintară spre el. O mână mare îi smulse cu un gest brusc călușul din gură și legătura care îi acoperea ochii.

— Ei, Gäreksen, sper că ți-au trecut emoțiile!

Înainte chiar ca pupilele lui să se acomodeze cu lumina, Thorun își recunoscuse agresorul după voce. Nu era cea a lui Hezner, ci vocea batjocoritoare și vulgară a lui Baptist Tilmann.

— Nu face figura asta, Gärensen. S-ar zice că pari decepționat!. La cine te așteptai?

— Ce vrei de la mine, Tilmann? reuși să articuleze Thorun în ciuda focului care îi ardea gâtul.

Săltându-și arma în mână, cu tupeu, celălalt se mulțumi mai întâi să zâmbească. Apoi, scoțând o hârtie din buzunar, începu să citească cu voce tare:

Thdrun,

Bineînțeles, vei gândi, și asta din mai multe motive, că această scrisoare este ciudată... Mai întâi pentru că încă mai crezi, desigur, că trupul meu s-a dezintegrat în incendiu, în noaptea în care ne-am luptat... în noaptea în care ți-am spus că o omorâ- sem pe micuța ta evreică cu puținele cunoștințe de vrăjitorie pe care Ostara Keller și cu mine le furasem de la cei doi Galjero...

La aceste cuvinte, corpul lui Thorun se încordă violent.

— Inutil să te enervezi, Gärensen. Nu-ți va folosi la nimic să te zbați. Suntem mai mulți aici care vrem să-ți auzim explicațiile cu privire la conținutul acestui mesaj, începând cu această femeie a cărei existență este menționată în aceste rânduri. Este adevărat? Tu, un ofițer superior al SS, căsătorit cu o evreică? Cum este posibil așa ceva?

Cum Thorun rămânea tăcut, cu ochii fixați pe cei ai lui Tilmann, acesta trase un scaun și se apropie de prizonier. Cu voce joasă, îi expuse condițiile lui:

— Iată care este situația ta, Gärensen. La bordul *Violettei*, ți-am scotocit prin lucruri. Oh! Să nu te crezi

vizat în mod special, am scotocit și prin ale celorlalți. Dar la ei n-am găsit nimic care să mă facă să mă gândesc că erau delatori, trădători... Contactele mele de la Bucnos Aires știu că am găsit dovezi care te leagă de dușmanii noștri. Dacă te-ai însurat cu una de-a lor, înseamnă că ești un spion care încearcă acum să se infiltreze printre noi. Am făcut mari eforturi să-i conving pe camarazii mei să nu te ucidă imediat ca pe un câine ce ești...

— Să trecem peste introduceri, *Tilmtmn*, zise cu dispreț Thbrun. Spune-mi fără înflorituri unde vrei să ajungi. O să câștigăm un timp prețios pentru amândoi.

— Îți apreciez pragmatismul, dragul meu. Este de bun augur pentru dezvoltarea relațiilor noastre viitoare. Atunci, iată despre ce-i vorba: că ți-ai vândut sufletul adversarilor noștri nu mă interesează. Ceea ce vreau să clarific sunt celelalte informații pe care le conține această scrisoare.

— Care celelalte informații?

— Știi bine! Cele referitoare la Galjero! Am facui-o pe prostul când te-am luat la întrebări pe cargou și m-am prefăcut că-ți înghit povestea. Dar te recunoscusem. Făceai parte din Ahnenerbe, nu-i așa? Acei institut care se ocupa de mistere, de magie și de alchimie. Și mai ales n-am uitat-o pe femeia pe care am văzut-o cu tine la Karin Hali. Nu i-am uitat niciodată numele. Nici pe cel al soțului ei... Dalibor și Laiime Galjero! I-am văzut de mai multe ori la Goring. Mareșalul îi admira tot atât de mult pe cât se temea de ei. Așadar, spune-mi, Gărensen. oamenii ăștia chiar erau vrăjitori, așa cum se zvonea? Aveau puteri supranaturale?

— De-asta m-ai răpit, Tilmann? Ca să-ți dezvălui

Ca toți mediocrii, Tilmann detesta mai mult decât orice ca cineva să-și bată joc de el. Patul greu al pistolului său Liiger se abătu asupra maxilarului inferior al norvegianului, spărgându-i un dinte și creștându-i adânc limba. În ciuda durerii și a sângelui care-i umplea gura, Thoran începu să râdă disprețuitor.

— Nu ești în stare să te pui cu ei, Tilmann. În ciuda manierelor tale de brută, n-ai rezista niciun minut în fața celor doi Galjero. Chiar presupunând că i-ai găsi, n-ai scoate niciodată nimic de la ei. Alții mai inteligenți ca tine și-au pierdut viața sau mințile în acest joc.

— Așadar, este adevărat? Nu sunt doar simpli iluzioniști? Acești oameni posedă într-adevăr puteri supra-naturale? Ce pot să facă? Aur? Să dea tinerețe eternă?

Thoran o văzu clar, ca și cum ar fi privit imaginea unei cărți: mintea lui Tilmann o luase razna în fața a ceea ce-și imagina el despre puterea lui Dalibor și a Laiimei. Cu ochii sclipind de excitație, frângându-și mâinile, neamțul se și vedea vrăjitor, inițiat de noii lui maeștri în cele mai necunoscute secrete ale vieții și ale morții.

— Ajută-mă să-i găesc, Gărsen, imploră Tilmann isteric. Împreună, știu că vom putea s-o facem!

Thoran zâmbi cu tristețe. Mulți oameni din lume îi căutau pe cei doi Galjero. El însuși se număra printre ei, și oricât de susținut ar fi fost, știa că n-avea decât o șansă foarte mică să-și vadă într-o bună zi căutarea dusă la bun sfârșit. Că un prăpădit ca Tilmann se gândea c-o să reușească acolo unde el însuși și camarazii lui, Tewp și Monti, aveau toate șansele s-o dea în bară i se părea culmea grotescului.

— Nu știi nimic despre viața lor, nimic despre toate capcanele lor, Tilmann... Ai fi strivit chiar înainte de

a fi capabil Să înțelege ce ți se întâmplă. O spun spre binele tău: uită de ideea asta stupida.

Thbrun n-avea chef de joacă. Desigur, ca să câștige timp și să-și recapete libertatea, ar fi putut să-i promită paznicului său ajutorul, dar d reiuza să trișeze. Un elan misterios și puternic protesta în străfundul ființei lui ți i-o interzicea.

— Dâ-mă pe mâna prietenilor tăi și să se tonii ne odată, zise el în cele din urmă cu o voce obosită. Un glonț în ceafa o să fie mai bine pentru mine și pentru tine decât să mergem împreună până la acești oameni.

Pumnul lui Tilman se încleștă din nou pe armă ca pentru a lovi iarăși fața prizonierului său. Stăpânindu-și gestul, bărbatul începu să scrâșnească din dinți, să bată cu piciorul în pământ și să mormăie un șuvoi de cuvinte de neînțeles. Gesturile și înfățișarea lui te făceau să te gândești la un copil capricios în plină criză de furie. Dintr-o dată, ușa se deschise cu violență și apăru un bărbat lac de apă.

— Tilmann! Prietenii lui Gäreksen sunt aici! Tocmai l-au ucis pe Jasper! Vin sus!

În spatele siluetei noului venit, Thdnin putea deja să distingă corpuri în mișcare. În camerele alăturate, se striga, se urla într-o limbă pe care el n-o cunoștea... Se auziră zgomote de geamuri sparte și un prim foc de armă, al cărei ecou răsună în pereții goi.

— Dacă vin să-l caute pe Gäreksen, îl putem folosi ca pe un scut, zise rece Tilmann aplecându-se să-i dezlege gleznele norvegianului.

Dar totul se petrecu prea repede pentru ca Baptist Tilmann să-și poată pună planul în aplicare. Trei rafale țâșniră în timp ce el se chinuia să desfacă nodurile prea strânse. Prima îl doborî pe acolitul care stătea încă în ușă.

A doua se pierdu în tavanul camerei făcând să plouă cu tencuială pe jos. Ultima nimeri în patru locuri spatele lui Tilmann, care se prăbuși urlând de surpriză și de durere. Această moarte rapidă puse capăt împușcăturilor. Aparent, cele două gorile care îl răpiseră pe Thorun constituiau toată echipa strânsă de fostul ofițer de ordonanță. Vacarmul detonărilor potolit rapid, Thorun văzu apropiindu-se de el o trupă de tineri cu ochi negri și figuri crunte. Deși erau în costum civil, unii purtau totuși fâșii cu cartușe încrucișate pe piept. Niciunul nu părea c-ar vrea să-l dezlege. Privirile pe care i le aruncau erau și mai teribile decât cea a lui Tilmann ori decât cea a lui Heydrich atunci când acesta îl amenințase pe Thorun cu cele mai cumplite represalii în caz că nu ceda șantajului său.

— Bună ziua, *Doktor* Gäreksen, zise în sfârșit o voce.

în fața lui Ruben Hezner care intra în încăpere, cortina pe care o formau mercenarii se retrase precum Marea Roșie în fața lui Moise. Doctorașul evreu nu se schimbase mult față de vremea când lucra alături de Gäreksen și de Dandeville la Ahnenerbe. Părul îi albise ușor la tâmpile. Strălucirea pupilelor era poate puțin mai vie decât înainte. Dar Thorun regăsea, aproape identică, silueta pe care o cunoștea bine.

— Domnule Hezner, spuse el, trebuie să mă bucur că vă revăd sau ați venit până la mine ca să-mi anunțați sfârșitul?

— în mod curios, mă tem că nu eu posed răspunsul la întrebarea ta. Oh, nu! Nu eu, ci tu însuși. Da, nimeni altcineva decât tu!

*

Târât din nou cu forța într-o mașină, cu ochii acoperiți și mâinile legate, Thorun hotărâse să se lase condus fără

a opune rezistență. Pe lângă faptul că o luptă de onoare ar fi fost sortită eșecului, apariția providențială a lui Hezner îi îndeplinea dorințele cele mai arzătoare. Să dea de urma lui Dandeville în America de Sud nu fusese niciodată decât prima etapă pe care și-o propusese înainte de a-l găsi pe micuțul doctor. Dacă acesta din urma îl urmărea pe francez, să pună mâna primul pe Dandeville i se părea un atu important pentru a-l vedea mai devreme sau mai târziu pe Hezner ieșind din ascunzătoare. Numai Ruben Hezner îl interesa cu adevărat. Căci el era cel care, în lupta împotriva celor doi Galjero, deținea - poate chiar fără s-o știe - piesa principală indispensabilă victoriei finale.

După un scurt traseu prin oraș, Thorun simți că mașina părăsea asfaltul neted pentru a intra pe un drum pietruit, pe care îl urmă mult timp. Ea își încetini considerabil mersul pentru a trece peste mai multe ridicături de teren și hârtoape. În cele din urma, motorul se opri. Îl dădură jos din vehicul și-i dezlegară mâinile. Înainte chiar de a-i scoate și legătura de la ochi, Thorun simți o vagă răcoare umedă alunecându-i pe piele. Era seară și din pădurea aflată la doi pași ieșeau valuri groase de ceață.

— Ziua dumitale n-a fost deloc agreabilă, *Herr Doktor*, spuse Hezner. Nici pe departe. Vreau sa-ți permit să te răcorești și să te destinzi un moment înainte ca dumneata și cu mine să vorbim un pic.

Thorun aruncă o privire rapidă în jur. Vânătorii de naziști îl conduseră într-un fel de fermă, o *hacienda* compusă din trei corpuri de clădiri în stare destul de bună, văruite și curate. Neagră ca o linie trasată cu cerneală, liziera pădurii virgine se ghicea la o sută de metri de proprietate. Doi tineri îl împinseră pe Thorun în interiorul locuinței principale. Luminată de lămpi cu gaz, aceasta era scăldată într-un miros de tămâie. În timp

ce-și spăla fața rănită în apa dintr-un lighean emailat, Thorun îi observă pe furiș pe noii lui paznici. Cu siguranță, trăsăturile lor exprimau așteptări foarte diferite de cele ale naivului Tilmann. Dacă cei trei germani nu fuseseră decât niște sordide secături avide de putere și de bani ușor de obținut, trupa care îl înconjura pe Hezner era turnată dintr-un cu totul alt metal. Înfațișarea tinerilor tăcuți și sobri desemnați să-i supravegheze toaleta te făcea să te gândești automat la niște mistici sau la niște cavaleri din timpurile străvechi. Misiunea pe care-o acceptaseră acești oameni îi acapara în întregime, îi înălța, îi transfigura. Thorun simțea că își lăsaseră în mod deliberat în urmă o parte din umanitate pentru a nu mai fi decât uneltele implacabile ale unei datorii sacre. Asta îl fascina și îl înspăimânta în același timp...

— Tobie, Elie, vreți să ne lăsați singuri acum?

Ruben Hezner închise ușor ușa în urma lor. Liniștit, el se așeză la masă și îl invită pe Thorun să ia loc.

— Deci, iată-ne din nou față în față, *Herr* Gärensen... Ca altădată, la institut... Am avut câteva conversații pasionante acolo, dumneata și cu mine. Este o amintire care nu se va șterge.

— Suntem aici ca să evocăm trecutul sau ca să vorbim de viitor? se amuză Thorun.

— Să convenim mai degrabă să vorbim de prezent. Ce spui? Nu e un subiect mai înțelept? Mai puțin sentimental decât primul. Mai puțin riscant decât al doilea.

— Fie, să vorbim de prezent, fu de acord Gärensen. Cred că nu mă înșel avansând ideea că aștepti ceva de la mine?

— N-am să te contrazic. Aștept efectiv ceva de la dumneata. Și reciproca e valabilă, cred, întrebarea este așadar: care din noi doi își va arăta primul cărțile?

Thorun oftă. Mandibula rănită îl dureau și se săturase să se joace de-a șoarecele și pisica. Își asumă riscul de a juca cinstit.

— Hezner, am nevoie de dumneata. Îi caut pe cei doi Galjero. Motivația mea nu este nobilă. Vreau să mă răzbun pe ei. Soția mea a murit din cauza lor. Povestea e lungă, dar am să ți-o povestesc...

Până după miezul nopții, Thorun îi povesti lui Hezner odiseea lui. Nu-i ascunse nimic. Nici cum venise să lucreze pentru SD, nici cum îi întâlnise pe Galjero și pe Fausta, nici cum murise soția lui, roasă lent de o boală otrăvitoare împotriva căreia nimeni nu putea face nimic... Relată de asemenea cum distrusese *palladium'-ul* din Berlin în subteranele Wewelsberg^{1 2}, cum o găsisse pe Ostara Keller îngropată în zăpadă și cum fusese martorul morții acesteia, ciopârțită și arsă de vie chiar de copiii pe care avea de gând să-i sacrifice printr-un ritual păgân. Îi mai spusese cum, luni de zile, lucrase în secret pentru aliați sub îndrumarea unui agent american, Lewis Monti, care îi cunoștea și el pe cei doi Galjero și care îi hăituia. Ca și cei doi englezi, un colonel al serviciilor secrete și un lord care îi reunise pe toți trei și care finanța acum urmărirea lor în toată lumea.

Hezner îl ascultă fără să-l întrerupă, fără să se ridice, fără să-și ia ochii de pe fața lui Gäreksen. Îl ascultă așa

¹ *Patladium* - element chimie, metal alb-argintiu, lucios, foarte maleabil, folosit drept catalizator în unele reacții sau ca înlocuitor al platinei în realizarea unor instrumente de precizie, obiecte de artă etc. (n. tr.).

² *Wewelsberg* - castel renașcentist, construit în 1603-1609. în landul Renania de Nord - Westfalia; în 1934, a devenit cartierul general al SS-ului. Himmler vroia să facă din el o școală a liderilor SS, unde ofițerii să fie inițiați în preistorie, mitologie, arheologie și artă (n. tr.).

cum un copil ciulește urechea ca să nu piardă nimic din-
tr-o poveste atroce și captivantă în același timp. Odată
povestirea norvegianului terminată, Hezner rămase tăcut.
Thorun nu putea s-o vadă dar, pe sub masă, mâna docto-
rului strângea în buzunar o camee prețioasă, o bijuterie
care îi aparținuse înainte lui Laiime Galjero și care nu-l
mai părăsise pe Hezner de când acesta și-o însușise.

— Povestea dumitale e prea nebunească pentru a fi
falsă, conchise el în cele din urmă, și detaliile prea
extravagante pentru a fi fost inventate. Sinceritatea vocii
mi-ar alunga îndoielile dacă, din întâmplare, aş mai avea.
Ceea ce nu e cazul. Aşadar, te cred în întregime. Ce aştepţi
de la mine?

Thorun nu se putu împiedica să nu izbucnească în râs.
Fu ca şi cum un dig cedase în străfundul lui. Adeziunea lui
Hezner la cauza lui - la cauza lor, a tuturor - îl elibera de
luni întregi de tensiune insuportabilă, de întrebări
neîncetate, de îndoieli chinuitoare. Hezner alăturându-se
cruciadei, exista, în sfârşit, o şansă să se pună capăt
uneltirilor lui Dalibor şi ale Laiimei, căci - după câte ştia el
- Ruben Hezner fusese singura persoană capabilă să
arunce pe Laiime în cea mai adâncă disperare, să o
destabilizeze atât de mult încât să o facă să treacă prin crize
violente şi chiar să-şi piardă cunoştinţa.

— Nu exagera, Gărensen. Asta nu s-a întâmplat decât
o dată. Şi ea nu ştia că eram în cabinetul de lângă camera
ei. Ştii, chiar Dalibor mă introdusese acolo.

Da, Gărensen ştia, nu uitase confidenţele pe care i le
făcuse Dalibor pe vremea când erau prieteni. Din ceea ce-i
spusese atunci românul, el trăsese concluzia că Laiime era
o povară pentru soţul ei. O povară teribilă care îl sufoca.
Nu-l mira că el încercase într-un timp să se
descotorosească de ea prin toate mijloacele.

— Dalibor Gaijero ți-a dezvăluit natura exactă a lui Latime, Hezner? Ti-a spus cum s-o ucizi?

— Dalibor Gaijero nu e decât o marionetă în mâinile unui monstru. Eu știu de unde vine. Știu ce este ea exact și cum trebuie numită. Cât despre cum poate fi ucisă, nici Dalibor nu știa... Dar eu, eu cred ca știu.

— Atunci, hai să plecăm! se entuziasma Thoruti. Chiar mâine putem părăsi Argentina și să mergem la Londra. 0 să-ți fac cunoștință cu lordul Bentham și cu alții... Cu David Tcwp, care te-a căutat în Palestina, cu Lewis Monti, care ne însoțește... Să plecăm imediat, Hezner, te implor!

— Dar nu pot, Gărensens! Am o misiune de îndeplinit aici... Va fi de durată și m-am pregătit atâția ani încât nu pot să renunț la ea.

Thorun știa la ce face aluzie Hezner. Luni de zile, în toiul războiului, atunci când peste tot în Europa aflată sub dominație germană evreii erau hăituiți și masacrați, micuțul doctor cu barbă neagră își asumase nscul de a rămâne la Berlin. Clandestin, mai transparent ca o umbră, el culese se liniștit indicii, adunase dovezi ca să-i urmărească mai bine în exilul lor pe cei care erau condamnați să fugă pentru a supraviețui. Ca și Homung. care o prevăzuse, deși se afla la mii de kilometri de câmpurile de luptă, Hezner înțelesese ca înfrângerea germanilor era inevitabilă. în ciuda ocupării Parisului. în ciuda raidurilor Blitz¹ asupra Londrei, în ciuda victoriilor din Creta și a pătrunderii fulgerătoare în URSS. El știa de asemenea că toate crimele comise de naziști nu trebuiau

¹ Blitz („fulger”*. în gena.) - numele dai campaniei de bombardare a Regatului Unii de către Luftwaffe. aviația germană, din 7 vrptrmbrie 1940 până în 16 mai 1941. în cadrul bătăliei pentru Anglia (n tr).

cu niciun preț lăsate nepedepsite. De aceea rămăsese el în inima focarului de luptă... Nu putea să trădeze legământul pe care-l făcuse de a nu-și abandona niciodată misiunea și de a nu se lăsa deturnat de la căutarea lui.

— Dar și cei doi Galjero sunt criminali de război! insistă Thorun. Erau apropiații lui Hitler, ai lui Goring, ai lui Himmler... Peste tot erau primiți ca niște demnitari ai regimului. Și-au pus știința în slujba acestor oameni... Cum poți uita asta?

— N-o uit, *Herr* Gărensén. Așa cum nu uit că și dumneata ai purtat brasarda cu svastică. Dar soții Galjero sunt în afara justiției umane. Eu cred că nu noi, ci alții trebuie să-i prindă și să-i judece. Chiar dacă sunt alături de dumneata, mi-e tare teamă că n-ai nicio șansă în fața lor.

Din cea mai vie exaltare, Thorun căzu brusc în cea mai profundă descurajare. Cum îndrăznea acest om să se spele pe mâini astfel, după ce-l făcuse să nutrească atâtea speranțe? Dacă și alții în afară de el puteau cu ușurință să preia făclia hăituirii naziștilor, Hezner era în schimb singurul capabil să-i facă pe cei doi Galjero să dispară de pe fața pământului. Citind descurajarea pe fața norvegianului, bărbatul cel scund își trecu pentru o Clipă mâna peste barbă, apoi, făcând-o pe naivul, zise:

— Poate că există totuși un mod de a ne consolida interesele comune... Dar nu știu dacă vei accepta. O să te coste multe eforturi... Și o teribilă criză de conștiință, nu mă îndoiesc... Dar este prețul pe care trebuie să-l plătești dacă vrei ajutorul meu.

, — Indiferent ce vrei, accept! zise Thhrun.

— Nu te hazarda fără să știi despre ce-i vorba, îl tempera Hezner. Fiindcă n-o să te las să-ți iei cuvântul înapoi, dacă mi-l mai dai totuși după ce vei fi auzit condițiile mele.

— Care sunt? Vorbește!

— Pentru a-mi dovedi buna ta credință și pentru a te spăla de păcatele pe care le-ai comis, vreau să-ți ucizi prietenul. Da, vreau să-l elimini pe nazistul Sașa Homung!

De unde aflase Hezner de prietenia dintre Gärensen și Hornung? Era un mister. El nu se obosi să explice modul exact prin care oamenii lui îl scosese ră pe norvegian din ghearele lui Tilmann, nici nu avu comentarii în legătură cu originea informațiilor precise pe care le deținea despre Sașa. Fără să fie nevoie să vorbească prea mult, Hezner îi dădu de înțeles pur și simplu lui Thorun că geograful era supravegheat și că activitățile lui de călăuză și de organizator de rețea erau cunoscute de mult timp.

— De ce nu l-ai eliminat tu însuși mai devreme? Întrebă Thorun. Și de ce vrei să-l ucizi? V-ar fi mult mai de folos viu...

— Scotocindu-i prin apartament, am descoperit tot ce aveam nevoie să știm. Ajutând prea mulți criminali să scape de justiție, s-a făcut și el vinovat la rândul lui. Acum trebuie să plătească. Și pentru consolidarea relației noastre viitoare este important ca tu să fii cel care-i provoacă sfârșitul.

Odată acest verdict enunțat, nicio negociere, niciun aranjament nu era posibil. Hezner îl lăsă pe Gärensen să se gândească până în zori la această propunere. Închis într-o cameră iară fereastră și fără altă mobilă decât un pat de fier, norvegianul petrecu ore în șir căutând o ieșire din capcana în care, încă o dată, căzuse. Să-l asasineze pe Sașa ieșea, evident, din discuție. Dar a refuza să-i satisfacă cererea lui Hezner însemna în același timp să piardă pentru totdeauna singura șansă de a-i găsi într-o

bună zi pe cei doi Gaijero. Bătrânul șmecher o spusese clar: dacă Homung era asasinat, nu numai că Hezner va accepta să contribuie la scoaterea din bârlog a românilor, dar el îi va dezvălui fără rezervă tot ceea ce știa despre natura acestor oameni. Era o dilemă insurmontabilă. Simțind că-i plesnește capul, Thorun așteptă să fie căutat.

În zori, numitul Tobie, un tânăr de șaptesprezece sau optsprezece ani, cel mult, îl împunse cu o armă automată în stomac și îl conduse în fața șefului său.

— Te ascult, Gărensén. Ce răspuns îmi dai?

— S-a făcut. O să-l ucid pe Sașa Homung...

*

Timp de două zile, Thorun Gărensén fu reținut sub supraveghere în *hacienda*. Hezner și grosul trupei lui se întorseseră în oraș. Din cei trei oameni care rămăseseră cu norvegianul, numai Tobi părea interesat de persoana lui Thorun, dar toate tentativele pe care le făcu, într-o engleză execrabilă, pentru a încheia o conversație rămaseră zadarnice. Gărensén nu se gândea decât cum să scape de destinul lui de călău. Indiferent din care unghi o studia, problema i se părea insolubilă. Desigur, putea încerca să evadeze. Dar la ce bun? Soarta lui Sașa era pecetluită, indiferent ce-ar fi tăcut el: mai devreme sau mai târziu, cineva avea să-i tragă un glonț în tâmplă. Dacă Thorun ar fugi și nu și-ar respecta cuvântul dat, nu numai că nu și-ar salva prietenul, dar ar pierde pentru totdeauna orice speranță de a-l atrage pe Hezner în urmărirea soților Gaijero.

În dimineața celei de-a treia zile, mașina americană reapăru pe pista care traversa jungla. Praful roșu pe

care îl ridica în urma ei forma un nor vizibil de foarte departe. De cum îl văzu, Thftrun simți cum îi clocotește sângele în vene.

— Se pare ca a venit momentul! anunță Tobie încercând să-și atenueze accentul ebraic.

Așezat pe bancheta din spate, Hezner nici măcar nu se obosi să coboare din mașină. Deschizând portiera, el îi făcu semn lui Gărensen să urce.

— Iată. E pentru acum. În două ore, totul se va termina, spuse el, în timp ce mașina pleca deja spre Buenos Aires și, din precauție, fostul ofițer SS era legat la ochi.

— Cum se va întâmpla? întrebă Thrirun. Ce plan ai?

«

— Oh, e foarte simplu, murmură Hezner cu o voce liniștită. O sa te depunem în fața locuinței lui Homung. Este acasă. Ne-am asigurat de asta. O să ai în mână o armă cu trei gloanțe în încărcător. O să le tragi pe toate trei în capul prietenului tău. O să fiu lângă tine... Câteva picături de sânge îți vor păta cămașa, un miros de praf de pușcă va pluti o clipă prin încăpere și gata... Vom merge să mâncăm. Asta-i tot...

— Asta-i tot! Îi ironiza Thdrun.

— Da, îl asigură Hezner. Nu va fi mai complicat decât atât... Apoi, voi merge cu tine.

Thorun trase adânc aer în piept. O migrenă cumplită îi învălui creierul, împiedicându-l să gândească. în definitiv, poate era mai bine așa. în sfârșit, mașina ajunse la periferia marelui oraș. Apoi motorul se opri și i se scoase legătura de la ochi.

— Cred că recunoști locul, zise Hezner.

Thorun aruncă o privire rapidă în jur. Era strada pe care locuia Sașa.

— Și acum, vino...

Ruben își părăsi locul și își dezmoți picioarele o clipă pe trotuar. Ca într-un film derulat cu încetinitorul, timpul se dilatase pentru Gärensen. Se văzu părăsind și el mașina înainte de a traversa strada alături de doctor și de un bodyguard. Era în jurul prânzului. Era cald, soarele strălucea pe un cer fără nori. În fața scării mari care ducea la apartamentul lui Hornung, Hezner scoase un revolver de la centură și îl puse cu autoritate în palma lui Thorun.

— Este încărcat, gata să tragă. Știi cum să-l folosești-. . Evident, păstrez și eu o armă ațintită asupra ta... Pentru siguranță.

Cei trei bărbați urcară în tăcere patru etaje. Spiritul lui Thorun parcă se detașase complet de corpul lui, plutind în vreun spațiu inaccesibil tragediei care era pe punctul de a se juca, iar judecata norvegianului era aneantizată. Ca un automat lipsit de nervi și de voință, el nu-și mai aparținea. Hezner apăsă pe soneria de la apartamentul lui Hornung, declanșând o serie de țârâituri scurte. O figură se contură prin ușa întredeschisă. Era cea a numitului Elie, unul din tovarășii lui Hezner. Pătrunzând odată cu ceilalți în holul de la intrare, Thorun fu imediat dirijat către biroul lui Sașa. O dezordine desăvârșită domnea în încăperea aceea mare. Cărțile și hârtiile geografului fuseseră împrăștiate pe jos. Obiectele de mobilier fuseseră răsturnate, bibelourile sparte. Thorun recunoscu, sparte sau rupte, unele din obiectele pe care Hornung le adusese din numeroasele călătorii ale tinereții lui: o mască africană, o pălărie cu pene de indieni din America, un stetson texan... Thorun le văzuse agățate cu mândrie pe peretele camerei tânărului, la Munchen, cu cincisprezece ani în urmă... O eternitate... o altă lume...

Legat fedeleș într-un fotoliu, Sașa era complet nepuțincios. Cârja lui de aluminiu fusese îndoită și zăcea în

mod grotesc pe covor. Un fular îi acoperea ochii. El nu putea să vadă cine stătea în fața lui.

— Am scos de la acest tip tot ce vroiam să știm. Acum, c rîndul tău să-ți faci treaba, zise Hezner pe un ton neutru.

Simțind că i se oprește inima, jurând în sinea lui că Hezner va plăti și el scump pentru oribilul gest pe care îl forța să-l facă, Gărensen înaintă spre Sașa, cu pistolul întins, gata să tragă.

— Un ultim lucru! îl opri Ruben chiar înainte să apese pe trăgaci.

Și sub privirea înspăimântată a lui Thrirun, doctorul se apropie de victimă pentru a-i scoate legătura care îi acoperea ochii.

— Asta face parte din răscumpărare. Trebuie să știe...

O sclipire de ură pură trecu atunci în privirea lui Thorun. Pentru o fracțiune de secundă, el intenționează să-l țintească mai degrabă pe Hezner decât pe Homung, apoi, cât de repede putu, fără să-și lase timp de gândire, cu fălcile încleștate de să-și spargă dinții, el îl ochi pe vechiul său camarad și apăsă pe trăgaci în trei reprize.

Homung se prăbuși fără niciun țipăt. Murise imediat, fără să sufere, Thorun ar fi putut jura. Cum ar fi putut jura că miinchenezul înțelesese perfect cine-l omorâse.

— Ți-ai îndeplinit minunat partea ta din înțelegere, Gărensen, îl felicită Hezner fără ironie. în ceea ce răă privește, ea constă într-un certificat în toată regula care să ateste că n-ai fost nazist. Acum, accept să te ajut. Dar mai întâi spune-mi ceva mai multe despre cei care te însoțesc. Am nevoie să știu de unde vin și ce anume u ; motivează... j

Atunci, Thdrun vorbi. Pentru a se amăgi, pentru a uita crima pe care tocmai o comisese cu sânge rece. Acolo, la câțiva metri de cadavrul prietenului său, el povesti tot ce știa despre tovarășii lui de vânătoare. Dar bărbatul asupra căruia se opri îndelung nu era nici lord Bentham, nici chiar colonelul Da vid Tewp. Nu. Bărbatul pe care îl descrise cel mai bine era Lewis Monti. Și îi spuse povestea cuvânt cu cuvânt, fără să omită nimic, exact așa cum o auzise el însuși într-o zi din gura sicilianului...

PRIMA CARTE A LUI

LEWIS MONTI

Cosița Fecioarei

Mult timp m-am jucat, săltându-le în palmă, cu patru plăcuțe de cupru. Când eram copil, le desprinsesem de pe băncile bisericii unde marcau locurile rezervate personajelor importante din satul meu. Le-am păstrat ca să nu uit niciodată. Și n-am uitat. Nimic. Niciodată. Niciun detaliu care să se fi estompat în timp... După cincizeci de ani, aceste nume încă le mai cunosc. Le știu mai bine decât îl știu pe cel al tatălui meu, a cărui față n-am văzut-o niciodată, nici măcar în fotografie. Pe atunci, nu se cunoșteau lucrurile astea.

Cu zece ani înainte de începutul noului secol, țăranii din Sicilia erau cei mai săraci dintre săraci. Cei mai norocoși dintre ei aveau haine de duminică pentru a se duce la slujbă. Asta era toată averea oamenilor din jurul meu. Și încă îi priveam cu invidie, căci mama mea și cu mine n-aveam nimic sau aproape nimic... Casa noastră era o veche stână grosolan amenajată mai degrabă pentru oameni decât pentru animale. Era sumbru și, în anotimpul rece, adesea frig. Pierduți printre colinele de deasupra târgului, trăiam izolați, asigurându-ne cele mai multe din puținele noastre nevoi prin forțe proprii, fără să cerem nimic nimănui.

— E un lucru bun ca alții să aibă nevoie de tine. Dar tu fa în așa fel să nu ai nevoie de ei, Luigi. Este o lecție de viață pe care trebuie s-o ții minte! îmi repeta fara încetare Leonora.

Înaltă, puternică și probabil frumoasă, mama mea nu știa să citească, dar învățase de la nu știu cine să traseze literele numelui ei cu o rămurică pe nisip. Giuseppina, bunica mea, nu putea. Ce importanță aveau cărțile și știința pentru femei ca ele? Nu că ar fi fost ignorante, dimpotrivă. Dar cunoștințele pe care le păstrau cu strășnicie în ele nu se învățau la școală. Curajul de a lupta cu natura pentru a subzista; înverșunarea de a te agăța de viață atunci când totul îți este ostil... Așa ceva nu se transmite contemplând o foaie de hârtie, așa ceva nu e scris nicăieri...

Cele două femei trăiau singure cu mine. Fără bărbat care să le protejeze, fără soț, nici fiu, nici frate care să aibă grijă de ele. Oamenii urcau să ne vadă, uneori, oieri care, în zori, soseau purtând o oaie tremurândă în spate sau un câine bolnav în brațe. Femei bine îmbrăcate de asemenea, care veneau din sat cu un bebeluș care avea febră sau cu un copil prea palid... Oricine ar fi fost, stăpâni sau servitori, artizani sau notabilități, mama îi invita să intre în casa ei pe toți cei care apelau la serviciile ei. Nu făcea diferență. Pe pământul bătătorit al singurei camere, ea desena semne, bălmăjea rugăciuni într-o limbă pe care nimeni n-o înțelegea. Așezată lângă șemineu ca să mănânce castane sau să curețe rădăcini, bătrâna Giuseppina zâmbea cu toată gura ei știrbă. Iar eu, eu priveam animalul sau puștiul reîntorcându-se încet la viața în timp ce mama se apropia de el și își puneu ușor mâinile pe botul umed, pe fruntea fierbinte...

— Fiica mea are darul ăsta! trâmbița cu mândrie Giuseppina către vizitatori. Cum și eu îl aveam odată-

Și micuțul îl va avea și el, nu vă fie teamă. Mereu vom fi aici când veți veni să ne căutați... Mereu!

Așa trăiam noi, simplu, Iară să ne preocupăm de altceva decât să culegem ierburi pentru a face alifii și dând mai mult atenție pătrarelor lunii decât forței soarelui. *lettatricil* Vrajitoare! ar fi crezut mulți. Și ar fi avut dreptate. Totuși, nicideată nu le-am văzut nici pe mama, nici pe bunica să facă farmece, chiar dacă aveau această putere. Așa cum nu le-am auzit spunând vreun cuvânt urât despre cineva. Nici invidioase, nici rele, ele se mulțumeau amândouă cu soarta lor. Sigur, erau sărace, dar, nelucrând pentru niciun stăpân, erau în același timp libere. Și asta era în ochii lor mai important decât orice.

Solitare, dar femei de bine, ele nu erau vizitate în mod regulat decât de un singur om. Și, dintre toți locuitorii satului, era poate cel care ar fi trebuit să se țină cel mai departe de ele, să le fie cel mai ostil chiar... Preot al micii parohii San Ezechiel, părintele Vittorio renunțase de mult să le mai aducă pe cele două femei pe drumul credinței creștine. Ba chiar, ele erau acelea, cred, care ajunseseră să-I convertească un pic! Nu că Vittorio ar fi devenit subit păgân - el continua să poarte o *Biblie* sub braț cât e ziua de lungă -, dar era un om plin, în mod autentic, de dragoste și de înțelegere pentru aproapele lui. Indulgent, el cunoștea - mai mult din instinct decât din experiență - toată complexitatea spiritului uman și știa să combine în mod admirabil severitatea dogmei catolice cu excentricitățile sau cu nevoile enoriașilor săi.

Pentru a face pe plac acestui om ale cărui prietenie și încredere o încălzeau, Leonora acceptă să mă boteze și, cu această ocazie, a intrat pentru prima oară într-o biserică... Oricât de mult mă întorc în timp, îl revăd pe bătrânul preot mergând cu pași mari pe drumul de

pământ care ducea la curtea noastră. Silueta lui rotundă era agilă și picioarele puternice, obișnuite să-l poarte prin vâlcelele și prin pădurile în care trăiau cărbunari și spicuitori, deloc mai familiarizați cu *Evangheliile* decât noi. Vittorio mă iubea mult și eu îi înapoiam dragostea cu toată înfocarea mea de copil. Vizitele lui erau mereu pretextul de a-mi aduce vreun flecușteț din oraș, o acadea cumpărată de la băcan, o imagine pe care o avea de la vreun negustor ambulant sau care va fi fost ruptă dintr-o carte veche de catehism...

Sutana lui neagră și saboții din fier căptușiți cu paie nu mă impresionau. Nici vocea lui profundă sau ochii înfundați în orbite și înconjurați de cearcâne mari brun-închis. Ce vârstă putea să aibă? Șaizeci de ani? Șaptezeci? Poate mai mult. Eu nu aveam cu siguranță mai mult de zece când, în lumina unui crepuscul de primăvară blând și liniștit, l-am văzut din nou trecând pragul cabanei noastre. Mama ațâța focul în vatră și bătrâna Giuseppina, stând jos, fredona un cântec în timp ce cârpea câteva rufe vechi. Atârnați de grinzi, snopii de ierburi și de flori se uscau.

— Trebuie să-ți vorbesc de Luigi, Leonora...

Punându-și pălăria lui neagră pe masă și sprijinindu-se cu mâinile depărtate pe blatul de lemn brut, părintele Vittorio îi ceru în acea seară mamei permisiunea de a mă duce în sal.

— Lumea se schimbă, îi zise el. Ascunse printre colinele voastre, voi nu puteți încă să vedeți asta, tu și Giuseppina. Dar eu o știu. O simt... în sat, deja nu mai este ca înainte. Trebuie să te gândești la micuț. Este vioi, inteligent. O arată pe zi ce trece. Doar câteva anotimpuri și va fi un adolescent, aproape un bărbat. În lumea care vine, va fi un sclav dacă nu știe nici să citească, nici să scrie. Trebuie să-mi permiți să-i dau această șansă...

Dar parohul nu fusese nevoit să o roage prea mult. În sufletul ei, fără să și-o mărturisească cu adevărat, Leonora dorea pentru fiul ei ceva mai bun decât viața de sălbatic pe care o ducea ea din copilărie. Pentru că era vorba de bătrânul Vittorio, ea îl lăsă să o facă fără să protesteze...

*

M-am bucurat întotdeauna de o inimă dură. Toată viața mea, asta a fost pentru mine mai mult un ajutor decât o suferință. Să-mi las mama și bunica n-a fost o reală încercare pentru mine. Și apoi, știam foarte bine unde eram dus. Nu era la celălalt capăt al lumii și nu era pentru totdeauna... Fără să-mi fie teamă, am părăsit așadar cabana femeilor și, cu o boccea pe umăr, l-am urmat pe Vittorio pe drumul care cobora spre burg. Era noapte. Cu o lanternă în mână, parohul se sprijinea cu cealaltă într-o prăjină groasă de alun. În adâncul pădurilor, se auzeau mistreții scormonind pământul umed...

— Te vei putea întoarce să-ți vezi mama de câte ori o să vrei, micuțule, îmi zise Vittorio, asigurându-se că mai mergeam pe urmele lui, surprins, poate, că nu mă auzea suspinând sau plângând.

Dar eu nu eram neliniștit. Nu mă temeam nici de sat, nici de întâlnirile pe care urma să le am. Fericit de această noutate, inima mea bătea doar puțin mai repede decât de obicei.

Vittorio locuia în prezbiteriul lipit de biserică. În mansarda casei, el pregătise deja o cameră mică pentru mine: un pat de fier și o saltea de paie acoperită cu un cearșaf adevărat, o cană de tinichea plină cu apă, o masă și un scaun vechi șchiop, un crucifix și o ramură de

merișor agățate pe perete... Așa era sărăcăciosul decor al noului meu regat* dar acesta îmi părea ciudat și somptuos în același timp. Bătrânul trăia singur Cu ce ar fi putut plăti o servitoare, biet paroh de țară ce era? Chiar în seara sosirii mele, deși era trecui de miezul nopții, îmi dădu ia cina o omletă, o bucală de pateu de iepure și o jumătate de pahar de vin îndoit cu apă,

— Măine va fi prima ta zi departe de mama, micuțu- le, mă preveni el. Trebuie să fii curajos.

— Voi fi, părinte Viltorio.

Și am fost, cred... Foarte devreme - mai devreme decât la Leonora mea - , trebuia sa-l ajut pe părinte să pregătească biserica, apoi, după slujbă, să mă achit de câteva treburi domestice. Trebuia să hrănesc iepurii din coteț, sa mătur prin toată casa, să sap și să greblez grădina de zarzavat... îndeplineam aceste sarcini Iară să mă plâng ori să mă plictisesc.

Copil fiind, aveam deja un corp musculos și o bună rezistență fizică și puteam să muncesc ore în șir aproape fără să obolesc. Cu o oră înainte de prânz, părintele mă chema la masă. Măneam față în față la aceeași masă, adesea în liniște dar niciodată fără să ne zâmbim. Măneam felurile de mâncare simple dar gustoase pe care Vittorio le pregătise savant cu ceea ce cultiva și cu ceea ce îi ofereau cumetrele sau braconierii.

— Observă mereu ce mâncare își pun oamenii în farfurie, Luigi, îmi spunea el. Privește cu ce o înlocuiesc și modul în care mănâncă. Vei afla mai multe despre ei decât dacă ți se confesează... Crede-mă, micuțule, știu despre ce vorbesc!

După masă începea ziua mea de studiu. în camera de lucru pe care și-o amenajase, părintele Vittorio îmi dădea cursuri de scriere, de citit și de calcul. în câteva zile,

am învățat alfabetul și am început să silabisesc în mod acceptabil primele mele cuvinte, apoi să trasez primele litere. Locul era liniștit și curat. Un miros plăcut de ceară de albine plutea în aer și se amesteca cu aromele din grădină, care ajungeau până la noi pe fereastra mereu deschisă. Pe pereți, simple rafturi de lemn suportau două sau trei sute de cărți, toate aproape noi, de care stăpânul meu era foarte mândru. Până atunci, nu mai văzusem în toată viața mea decât o singură carte: *Biblia*, pe care parohul o purta în permanență sub cot sau pe care, atunci când mâinile lui mari erau ocupate, o punea neglijent la cingătoare. Credeam cu naivitate că nu mai exista altă carte pe lume.

— Cărțile sunt la fel de numeroase ca oamenii pe pământ, îmi zise Vittorio văzându-mă uluit și fascinat. Ele formează un popor înțelept și puternic cum nu există altul, dar ochii noștri, ai oamenilor, sunt cei care le fac să existe... în curând, când vei ști într-adevăr să citești, privirea ta le va aduce, la rândul ei, la viață și vei deține atunci o putere imensă...

Aureolate de un nimb de mister prin aceste cuvinte, cărțile au exercitat asupra mea o atracție din ce în ce mai puternică, astfel că mi-am intensificat eforturile din timpul lecțiilor. În câteva săptămâni am învățat să citesc aproape curent și puneam tot atâta ardoare în această ucenicie ca și în muncile mele din timpul dimineții. Prima mea lectură n-a fost nici *Vechiul Testament*, nici *Evangeliiile*, ci, pus în palma mea micuță de însuși Vittorio, primul volum din opera capitală a lui Dante.

— *Infernal* Unul din textele cele mai minunate și cele mai misterioase din toată Istoria, Luigi, mi-a zis părintele pe un ton complice. Și cea mai frumoasă limbă din Italia. Dacă te decizi să înveți ceva, este necesar

s-o faci mereu pe lângă cei mai buni maeștri. Altfel, nu merită osteneala...

Cine era așadar acest bătrân ca să vegheze astfel la educația copilului pe jumătate sălbatic care eram pe atunci? Cine era el, mai ales, pentru a sta cu atâta ușurință la intersecția a trei căi, a Bisericii, a rațiunii și a superstiției? Nu mi-a făcut niciodată confidențe, dar, din aluziile care-i scăpau uneori sau din frânturile de mărturisiri voite, am ghicit că părintele Vitlorio nu se născuse nici sărac, nici țăran. Fiu mai mic al unei excelente familii din Palermo, sensibil, inteligent, instruit - poale prea mult -, el alesese să părăsească poziția privilegiată care-i era sortită pentru a se angaja în viața mistică. O perioadă franciscan, preferase în cele din urmă în locul mănăstirii viața modestă de paroh de țară - mai aproape de oameni, mai util... Acolo, la contactul cu oamenii de rând din Sicilia, găsisse o modalitate de a-l căuta și de a-l lăuda pe Dumnezeu care îi convenea infinit mai mult decât cea a fraților sfântului Francisc. Poate că acolo descoperise chiar secretul pe care-l căutase cu febrilitate toată tinerețea.

— Un păstor din munții noștri este mai aproape de sfințenie decât papa în palatul lui, îmi spunea el adesea când mă lua cu el la țară ca să viziteze fermele izolate de dincolo de țarm. Oameni ca bunica și mama ta m-au învățat să fac deosebirea între Dumnezeu și Divin...

Să vrei mai mult decât Dumnezeu: să vrei Divinul. La asta aspira într-adevăr Vittorio... Mai mult decât în textele sfinte, el găsisse acest Divin manifestându-se peste tot, de la elementul cei mai obscur al pământului la cel mai înalt al cerului, în cântecul păsărilor și în copacul care crește... Mai mult păgân decât creștin» Vittorio știa să găsească cuvintele potrivite pentru a se

face iubit de țăranii cei mai neciopliți, de cărbunarii cei mai neîncrezători. De la el, ei acceptau o vorbă blândă, un gest de îmbărbătare; îi ascultau sfaturile, dar se și temeau de mânia lui... Astfel, neîncetând să mă ia cu el, în ciuda vârstei mele tinere, mi-am dat seama repede că roba de eclesiast pe care o purta nu era în fond decât o crustă subțire, o aparență bună de înșelat privirile superficiale... În realitate, în forul său interior, Vittorio era un răspopit, un panteist revenit în secret să se adape la izvoarele de înțelepciune străvechi. Precum oamenii umili de la țară, el credea în semnele destinului, în limbajul plantelor și al animalelor, în duhurile nocturne care alergau de-a lungul potecilor și al lizierelor.

— în urmă cu mult timp - sunt secole de atunci - , un împărat a declarat că lumea fusese înșelată de trei impostori, îmi spuse el într-o zi când ne așezasem la umbra unui zid de piatră să ne odihnim după un marș interminabil printr-un peisaj de grâne coapte și maci. Ai idee despre cine vorbea acest om puternic, Luigi?

Nu împlinisem încă doisprezece ani. Eram incult sau aproape. Chiar dacă învățam să citesc din Dante, cum aș fi putut să răspund la o asemenea întrebare?

— Nu știi?

— Nu, părinte Vittorio, răspunsei cu o voce umbrită deja de furia și rușinea de a mă arăta atât de puțin savant.

— Frederic al II-lea, împărat al Sfântului Imperiu¹ și rege al Siciliei noastre, a declarat într-o zi că lu* mea fusese înșelată de trei impostori: Moise, Iisus și Mahomed... Cei trei fondatori ai religiilor Dumnezeului unic... A fost excomunicat pentru asta. Ei bine, vezi tu,

¹ Frederic al II-lea a fost împărat roman între anii 1220 - 1250 (n. tr.).

cu cred că acest împărat avea totuși dreptate. Toată istoria oamenilor ar trebui să fie reluată din perspectiva acestei constatări. S-ar vedea mai clar natura exactă a acestei nesăbuiințe care i-a cuprins pe semenii noștri și i-a împins adesea la nebunii oribile...

Oricât de atent și plin de bunăvoință aș fi fost, nu înțelegeam nimic din cuvintele bătrânului preot. De altfel, ele nu îmi erau cu adevărat destinate mie. El le pronunța pentru el însuși, pentru a se convinge că gândurile eretice pe care le nutrea în adâncul sufletului său aveau destulă forță pentru a trece dincolo de buzele lui și a aluneca într-un alt spirit decât al său. Că acest spirit era acela al unui băiețel nu avea, în definitiv, decât prea puțină importanță...

Ridicându-se brusc, el apucă atunci cu o mână toiașul lui solid de alun și mă trase cu cealaltă de mânecă.

— Trebuie să-ți arăt ceva. Vino!

În după-amiaza aceea, ne-am întors în sat repede, ridicând în urma noastră un nor de praf. Am trecut de poarta principală a burgului scobită în grosimea zidului de piatră galbenă în timp ce primele bătrâne care se treziseră după siestă deschideau obloanele ferestrelor pentru a se pregăti de seară. Pe străduțe, umbra era răcoroasă, dar, pe parvisul¹ pustiu al bisericii, lumina puternică decupa formele și ascutea unghiurile cu precizia unui cuțit. După ce am pătruns în urma lui în naosul liniștit la fel de izolat ziua ca o grotă din timpurile străvechi, părintele Vittorio se asigură mai întâi că nimeni nu venise să se roage aici sau să profite de răcoare pentru a dormi, apoi, cu aere de conspirator, având grijă ca saboții lui

¹ *parvis* - piața din fața unei biserici (n. tr.).

grei să nu răsunе deloc pe dalajul traveei¹, el apropie un scaun de culoarea paiului de un stâlp unde, pusă într-o nișă de piatră, se putea vedea o statuie a Fecioarei. Cu brațele întinse, cu corpul în echilibru pe scaun, Vittorio cuprinse precaut cu mâinile lui mari figurina de lemn și coborî de pe stînghia lui ținând în brațe comoara.

— Această figurină ascunde un mister, Luigi. Un mister la care n-am încetat să meditez ani de zile. Este un mister mai frumos și mai profund poate decât cele pe care le putem descoperi în cărțile lui Dante. Privește...

Ținând obiectul la înălțimea ochilor mei, îl roti încet. La prima vedere, înțelesesem că nu era opera unui mare artist Cizelat cu naivitate, aproape cu neîndemânare, era în aparență o modestă și banală imagine votivă, cum au toate parohiile de țară, cum adăpostesc toate troițele de la răspântii. Fața nu era decât schițată și corpul nu respecta deloc proporțiile umane. Dar nu asta trebuia remarcat. Invizibil în ochii credincioșilor care nu vedeau decât fața, secretul Fecioarei consta în spatele ei. Spre deosebire de celelalte statuete ale Măriei, aceasta nu purta voal ci avea o cosiță groasă de păr, mai întâi rulată ca o coroană pe frunte și care cădea apoi de la ceafă într-o coadă subțirică. Or, pe măsură ce se apropia de sol, această coadă se transforma într-o coadă solzoasă de creatură fantastică, o Melusină² jumătate-femeie, jumătate-șarpe, surâzătoare, impudică și frumoasă pentru

¹ *travee* - parte a unei construcții care cuprinde două puncte de reazem (stâlpi, coloane, grinzi) și deschiderea dintre ele (n. tr.).

- *Melusină* - divinitate mitologică reprezentată ca o femeie cu coadă de șarpe. Legenda Melusinei a fost popularizată de romanele cavalierești din Evul Mediu. Creștinismul o consideră o creatură malefică din cauza cozii diabolice de șarpe și a metamorfozării în dragon zburător (n.tr.).

cine o descoperea astfel» încolăcită de călcâiele mamei lui Christ...

*

Protejat al părintelui Vittorio, aveam să fiu cunoscut fără întârziere de tot satul. Printre locuitori» numeroși erau cei care le vizitaseră deja pe mama sau pe bunica. Pentru o entorsă, un membru rupt, un dinte care durea sau chiar pentru un copil așezat într-o poziție proastă ca să se nască, ei își mărturisiseră aproape toți, într-o bună zi, suferința tămăduitoarelor. Știau că eu ieșisem din sângele lor și, în ciuda zvonurilor care circulau despre identitatea tatălui meu, fusesem acceptat în incinta burgului fără ostilitate ori răutate. Tot alergând pe străzi și cățărându-mă pe metereze de cum mi se dădea voie sa fac ce vreau, devenisem repede un element natural al decorului, o mică arătare desigur nu indispensabilă, dar care, precum cei trei câini bătrâni fără stăpân care, ba hrăniți de unul, ba mângâiați de altul, erau ai tuturor, ar fi ajuns să le lipsească dacă ar fi dispărut brusc.

— Hei, Luigi! Ești ocupat în dimineața asta?

— Nu, *signore* Strello... Pot să vă cumpăr ceva daca aveți nevoie.

— Atunci, du-te după o piatră de alaun¹ la bărbier. Iar m-am tăiat cu blestematul ăsta de brici.

— Imediat, *signore* Strello.

Sub ordinele groparului Armando, curățăm mormintele frecându-le cu un os de sepie. Pentru Clara și Teresa, spălătoresele, duceam coșul cu rufe la lavoar și

¹ *Alaun* (pop. „piatră-acră”) - sulfat dublu de aluminiu și potasiu folosit în tăbăcărie, farmaceutică (n. tr.).

întindeam împreună cu ele cămășile și cearșafurile pe o pajiște de iarbă cosită. Pentru frizer, măturam părul aruncat pe jos și lustruiam cu ceară pantofii clienților. Mi se mulțumea cu câțiva bănuți, cu un cuvânt amabil, cu un zâmbet. Și eu, foarte fericit și foarte mândru, nu vedeam nimic rău pe lume.

La câteva luni după sosirea mea în sat, la începutul toamnei, mă obișnuisem să mă instalez uneori pe o veche redută mai retrasă pentru a vedea apusul soarelui. De la jumătatea pantei până la firicelul de râu care curgea în vale, o vastă livadă cu măslini se întindea sub zidul în ruină. Într-o seară, când eram așezat acolo ca să mănânc brânza pe care mi-o dăduse o bătrână fiindcă-i făcusem un mic serviciu, am auzit dintr-o dată țipete urcând dinspre copaci. Erau niște copii - trei sau patru, de vârsta mea - care strigau de parc-ar fi fost în primejdie. Alergând cât mă țineau picioarele spre ei, i-am găsit strânși în jurul unuia dintre ei, o fetiță care tocmai căzuse de pe o creangă înaltă. Capul ei se lovise violent de o piatră. Corpul, întins pe pământ, îi era cuprins de convulsii și un firicel de sânge îi curgea din urechi și din colțurile gurii. Fără să mă gândesc la ceea ce făceam, i-am împins violent pe puști, am ingenunchiat lângă fetiță și mi-am pus mâinile cu podul palmelor pe fața ei. Cu ochii închiși, pentru a încerca să mă concentrez, mă gândeam la mama pe care o văzusem într-o zi stopând așa o hemoragie la o căpriță. De-a curmezișul degetelor, am simțit lichidul sangvin curgând pe sub piele. O succesiune de culori fulgurante, de sunete ascuțite, de mirosuri violente, de senzații necunoscute îmi străpunse atunci mintea și mă cuprinse cu o forță care făcu să-mi tremure corpul la fel de violent ca cel al puștoaicei. În jurul meu, micuții țipau, incapabili să înțeleagă ce se

petrecea, cuprinși de panică la ideea că puteam să cad și cu pradă convulsiilor. Dar criza trecu la fel de repede pe cât apăruse. Un mare calm mă cuprinse, mușchii nă se relaxară. Am deschis ochii. Micuța se oprise din tremurat. Nu-i mai curgea sânge. Mi-am retras palmele de pe fa(a ci și am văzut-o deschizând încet ochii înainte de a se ridica pe jumătate și de a-și șterge cu dosul mânecii urmele de sânge care-i mânjeau fața. Coada neagră și grea, care-i cădea până la jumătatea spatelui, mă făcu să mă gândesc la Fecioara-Melusina de la biserica noastră.

— Mulțumesc, Luigi, îmi zise ea simplu ca și cum eram unul din cei mai vechi prieteni ai ei, în ceea ce mă privește, eu nu știam cine era.

Uluiți, puștii mă fixau în tăcere cu recunoștință dar și cu neliniște. Ce fel de copil eram ca să salvez așa, cu 0 rugăciune, o fetiță aflată la un pas de moarte?

Vestea acestei salvări nu întârzie să se răspândească în sat. Timp de mai multe zile, evenimentul constitui principalul subiect de conversație din casele oamenilor. Cât despre doctorul Lurano, singurul medic pe care-l avea târgul, el trata întâmplarea printr-o simplă ridicătură din umeri. Spirit puternic, adept al științelor exacte și singurul guelf pierdut printre ghibelini¹, el nu acorda bineînțeles niciun fel de credit povestirii. Examinând victima, nu-i prescrise decât amică pentru a-și îngriji umflăturile și refuză să-și explice de ce sângerările și

¹ *guelfi* și *ghibelini* - în secolele XII-XV, membri ai unor grupări politice rivale, cei dintâi sprijinind puterea papală, iar ceilalți spn* nindu-i pe împărații germani (n. tr.).

convulsiile încetaseră subit sub mâinile mele. Lăsând la o parte această excepție, locuitorii nu se arătau deloc surprinși de revelația talentelor mele de vindecător. Ieșit dintr-un neam de tămăduitoare, era normal, în fond, să le moștenesc puterile.

„Un singur vrăjitor la zece mii de vrăjitoare, se spunea vorbindu-se despre mine. Dar când un bărbat primește darul, acesta este mult mai puternic la el decât la femei...”

Începând din acea zi, mi se zâmbi mai mult și eram recompensat cu mai multă larghețe pentru serviciile pe care le făceam. Numai Lurano mă ocolea în mod fățiș când mă întâlneam cu el pe vreo străduță. Refuza chiar să-i lustruiesc pantofii prăfuiți atunci când venea de două ori pe săptămână să-și îmborsăzească tunsoarea și să-și dea cu briantină. Disprețul pe care mi-l arăta era atât de exagerat încât atitudinea lui deveni unul din subiectele de glumă favorite ale sătenilor, care se felicitau că au un nou motiv să-și bată joc de doctor. La două sau trei seri după ce le salvasem copilul, părinții fetei veniră să bată la ușa prezbiteriului. Părintele Vittorio îi cunoștea bine. Erau proprietarii uneia din cele două băcănii ale satului și aproape că treceau drept notabilități în această țară de nevoiași și sărăntoci. După ce mi-au făcut cadou un mic sac de pânză plin cu migdale și o cutie de tinichea provenind din fabricile de biscuiți din Palermo, ei se așezară la masa din bucătărie ca să bea un pahar de vin și să vorbească puțin. Nu eram deloc atent la ce se spunea, dar îmi amintesc de fața întristată a protectorului meu atunci când bărbatul, un tip energic și solid de patruzeci de ani, îi spuse că, întrucât afacerile nu-i prea mai mergeau, se gândea să părăsească târgul.

— Uzinele din Palermo ne iau oamenii, părinte. Nu mai e ca înainte. Băieții pleacă în fabrici. Fetele se oferă să lucreze în fabricile de conserve sau găsesc locuri de bone în marile familii... Se spune că suni mulți bogați. Plătesc bine și munca e mai puțin dură ca la câmp. Nouă nu ne mai merg afacerile. Și apoi, trebuie să ne gândim la copii... Viitorul lor este acolo... Sau chiar la Roma. Nu-i putem lăsa la o parte de tot, înțelegeți? M-am hotărât: într-o săptămână, închid prăvălia și plecăm... Mai întâi la Palermo, apoi pe continent, dacă trebuie...

Acești oameni nu erau primii care părăseau parohia. De mai mulți ani, satele își pierdeau încet-încet populația. Aspirați de nevoile noi ale marilor orașe, tinerii părăseau satele și se pare că era imposibil să împiedici sângerarea... Abătut din cauza veștii, părintele Vittorio hotărî în acea după-amiaza să nu-mi mai țină lecția de lectură obișnuită. Închis în biroul lui până seara, el nu încetă să se gândească la un proiect care îi încolțea deja în minte de foarte mult timp...

Culegătorii de lună

— Astăzi, o să te duc să-ți vezi mama, micuțule! Pregătește-te.

Imediat după slujba de dimineață, plecarăm înspre colină. În curând avea să fie sfârșitul lui septembrie. Măslinile continuau să se pârguiască pe crengi. Pe marginea drumurilor se simțea miros de lemn-dulce și de mentă. Nu le mai văzusem pe Leonora și pe Giuseppina din primăvară. Le-am găsit la fel, purtând eternul șorț de țărancă pe deasupra fustelor lungi și uzate. Amândouă erau fericite să mă vadă, desigur, dar ele nu mi-o arătară așa cum ar fi făcut-o în locul lor femeile dintr-o altă țară. În Sicilia, sentimentele profunde nu se exprimă deloc. Sunt comori pe care ai pudoarea să le ascunzi.

— Fiul tău a învățat bine, îi zise Vittorio mamei mele. Se poartă onorabil. Fără împotrivire ori slăbiciune. Are o minte sănătoasă, aș vrea să-i mai bag ceva în cap, dacă îmi dai voie.

— Este în paza ta, atât cât vei crede că e necesar* răspunse simplu mama, care nu se putu abține să nu-și treacă mâna cu mândrie prin părul meu.

— Ai aflat ce s-a întâmplat în sat? Ți s-a spus că fiul tău a salvat o fetiță?

— Mi s-a raportat. Știu tot ce se întâmplă acolo jos, fie ca sunt cuvinte adevărate pronunțate de buze de carne, fie că le aud în vis...

— Atunci, cred că e timpul să-i arăți lui Luigi de unde arc puterea. Cred de asemenea că trebuie să vorbim despre o idee grozavă care mi-a venit...

Intrarăm toți patru în cabana mamei mele. Leonora se apropie de cămin și, spre marea mea uimire, înfipse vârful unui cuțit între două pietre zidite grosolan. Slărâmând lutul de pe margine, ea scoase un molon, apoi, din orificiul astfel făcut trase un pachet de și- fon roșu, doar cu puțin mai marc decât o mână de om deschisă. În încăpere, liniștea deveni brusc mai densă. Bătrâna Giuseppina avea, pentru obiectul misterios pe care îl ținea acum fiica ei, aceleași priviri de admirație și adorație pe care bigotele din sat le aruncau sfântului altar. Am simțit mâna lui Vittorio strângându-mă de umăr pentru a sublinia și mai mult solemnitatea clipei.

— Asta este ceea ce ne protejează și ne face să trăim, Luigi, îmi spuse mama fluturând obiectul în fața mea. El, și nu tu, a vindecat-o pe fetița din livada cu măslini. Toată viața, tu vei fi servitorul lui, cu atât mai mult cu cât el nu va fi niciodată ai tău... Privește!

Atunci, cu mii de precauții, mama desfăcu pliurile pachetului și puse figurina de teracotă pe masă. Obiectul nu avea nimic spectaculos. Era chiar urât, cu pântecul lui rotund, cu o încercare de barbă care îi mânca jumătate de față și cu craniul neted.

— Felul cum arata nu contează cu adevărat. Luigi. Nu te atașa prea mult de ea. Ceea ce contează este ce anume conține statuia.

— Aur, mamă? Bogății?

— Nimic din toate astea, puiule, rânji bătrâna Giuseppina. Ci un secret mult mai prețios...

— în această statuie e o voință, fiule, continuă Leonora. O voință a strămoșilor noștri. Tatăl tatălui tatălui tatălui bunicii tale aici de față și poate dincolo de asta... Este duhul păzitor al familiei noastre. Nu știu cine l-a făcut, și nici Giuseppina nu știe, așa cum nu știau nici strămoșii ei. Nu-i știm decât numele și cum să-l ținem în viață... în schimb, el ne dă gânduri de prezicător și vindecă prin mâinile noastre bolnavii care vin la noi. Forța lui a trecut în tine când ai atins-o pe fetiță. Fără el, tu nu poți să faci nimic, nu ești decât un copil ca toți ceilalți... în curând, fiindcă el te-a ales, puterea lui mă va abandona pe mine pentru a nu se mai manifesta decât prin tine. Asta i s-a întâmplat bunicii tale când am început și eu să vindec la rândul meu. Încet-încet, îmi voi pierde darul, pe măsură ce tu îl vei stăpâni.

— Este un mister la fel de vechi ca omenirea, adăugă Vittorio cu o voce tremurătoare. Nu încerca să-l pătrunzi. Nu te lăsa cuprins de vanitate. Ia-l ca pe un cadou inestimabil și, grație lui, răspândește bine în jurul tău... Păstrează-l și tu secret. Căci revelația unei asemenea comori ar suscita imediat gelozie și răutate. Fii sigur: asta ar însemna nefericirea ta și a alor tăi...

Avertismentul nu era gratuit, o simțeam. Părintele dăduse ultimei sale fraze o intonație atât de deosebită încât simții cum mă trece un fior pe șira spinării.

— Și acum, Vittorio? întrebă mama. Vrei să ne spui ce te preocupă?

Am așteptat ca preotul să ia o gură mare de aer și să mai ezite puțin înainte de a vorbi. Fără îndoială se temea de reacția femeilor la expunerea planului său...

— Giuseppina, Leonora... satul moare încet-încet. De câteva luni, plecările se precipită. Din ce în ce mai mulți fermieri își părăsesc pământul pentru marele oraș... Dacă nu facem nimic, în câțiva ani, nu vor mai fi decât bătrâni aici. Și, după ceva timp, numai morminte, fără nimeni care să le împodobească cu flori sau să citească numele de pe pietrele funerare.

— Știu, încuviință mama. Dar ce putem face noi?

— S-ar putea să am o soluție. Dar ea implică multe sacrificii din partea voastră, e vorba de toți trei.

— Vrei să ne vindem secretul? se revoltă imediat Giuseppina. Vrei ca toată lumea să-l știe? N-ar fi de niciun folos! Asta nu-i va împiedica să plece pe toți atâția câți sunt...

— Nu! Nu mă gândeam la asta. Secretul va rămâne al vostru... Dar putem să-l folosim făcând în așa fel ca acțiunea fetei voștre să treacă drept miracole divine... Miracole! Fiecare să știe că aici se produc miracole!

— Toată lumea știe deja asta, Vittorio. Toți oamenii care au nevoie de ajutorul nostru cunosc drumul ca să vină să ne găsească.

— Este adevărat, dar le e rușine de asta! Voi sunteți tolerate, în sat, căci voi vindecați, dar le e totuși puțin teamă și nu vorbesc de voi decât pe ascuns. Imaginează-ți că am ascunde fetei tale într-o statuie de sfânt catolic și că aceasta începe dintr-o dată să facă miracole, să vindece, să facă bine... O statuie a milostivului sfânt Cristofor sau una a Fecioarei... Oamenii o vor frecventa mult mai mult decât pe o fată a pădurilor! Vor vorbi despre asta cu cei din junii lor, vestea se va duce dincolo de vale, de provincie... Până la Palermo poate! Bolnavi din toată g insula vor veni să fie îngrijiți aici... Vom construi case. j

pentru a-i primi, hanuri, prăvălii... Satul se va extinde. Locuitorii nu vor mai avea nevoie să se exileze pentru a găsi de lucru!

— Nu cred să fie o idee bună, Vittorio, zise mama acoperind brusc figurina cu pânza ei roșie. Obiectul nu este atât de puternic cum crezi. S-ar epuiza repede dacă l-am solicita prea mult... Și apoi, nu uita că, prin mine, acum și prin Luigi, își transmite forța celor care au nevoie de ea. Cum vei justifica acest fapt în fața celor care vor veni să-ți admire statuia miraculoasă? Cum le vei explica prezența noastră?

— Trebuie să existe un mijloc, se înfierbântă Vittorio. Nu-l cunosc încă dar sunt convins că el există... Gân- dește- te, Leonora. Te rog, gândește-te...

Tăcută, posomorâtă, mama înfășură statueta și o aranja în spatele pietrei de la vatră.

— O să-i cer un vis, spuse ea în cele din urmă. În noaptea asta, îmi va spune el însuși dacă acceptă ideea ta. Dacă îi convine, îmi va explica cum să o punem în aplicare.

*

S-a întâmplat așa cum anunțase ea. Când parohul se întoarce a doua zi, fetișul se manifestase în somn. Și astăzi, după jumătate de secol, habar n-am ce și-au spus exact atunci Vittorio și mama mea. Din nu știu ce motiv, eu rămăsesem în sat. Toată după-amiaza, am așteptat nerăbdător întoarcerea preotului. Când se întoarce de pe coline, se lăsase noaptea și ora vecerniei aproape că trecuse. A oficiat în grabă înainte de a veni la mine.

— M-am văzut cu mama și cu bunica ta, Luigi. Am vorbit mult. Începând de acum, tot ce o să-ți spun, va

trebui să juri că păstrezi pentru tine și n-o să dezvălui nimănui. Crezi că poți să nc promiți asta?

— Ți-o jur, am spus ca un soldat care depune jurământ că o să lupte până la moarte ca să-și salveze țara.

— Fetișul a vorbit în timpul somnului Leonorei. Nu vrea să fie închis într-o statuie de sfânt. Ar fi un sacrilegiu...

O decepție profundă mă năpădi la auzirea acestor cuvinte. Din clipa în care mi se dezvăluise existența statuetei și ascultasem planul bătrânului, eram incapabil să mă gândesc la altceva.

—Dar statueta i-»a arătat o altă cale! O cale care ne-ar permite să facem o veritabilă statuie miraculoasă!

— Să facem noi o altă statueta? repetai ca pentru a mă convinge de ceea ce auzisem.

— Da! Trebuie să ne punem toți patru la treabă începând chiar de acum. Ne va lua mult timp și va fi plictisitor. Dar mama ta știe cum să procedeze și vom avea mare nevoie de tine!

Săptămâni întregi, fără știrea satului, am lucrat neîntrerupt pentru a face statuia. De la Leonora veneau toate ordinele. Majoritatea era ciudate. Unele se refereau la ierburi pe care să le culegem și la minerale pe care să le procurăm. Timp de câteva zile, n-am mai locuit la părintele Vittorio, ci m-am întors lângă mama mea ca s-o ajut să găsească în pădure plantele și materialele de care avea nevoie pentru operațiune. Recoltarea celui mai mic fir de iarbă presupunea un ritual foarte precis, lung și plictisitor, la care trebuia să particip.

— Astăzi, căutăm soc. Trebuie puțin, dar planta trebuie să fie frumoasă.

Puteam să trecem prin fața a douăzeci de crânguri din care țășneau trunchiurile pe care le căuta, nu se puneau

problema să ne oprim înainte de a fi găsit specimenul care îi convenea cel mai mult. Și încă nu-l culegea tăind sau smulgând tija. A recolta o plantă conservându-i toate virtuțile secrete este o artă delicată în care mama mea excela de mult timp. O dată floarea sau arborele zăriți de departe, trebuia să ne apropiem despuiați de vesmintele noastre obișnuite, cu picioarele goale și cu corpul acoperit de un tabar - un fel de tunică din pânză de în grosolană, fără mâneci, legată în talie cu un cordon de cânepă. Bătrâna Giuseppina îmi făcuse unul încă de când fiica ei îi dezvăluisese conținutul visului trimis de spiritul statuetei vindecătoare. Scoțând ciudata haină din desagă, Leonora îmi ceruse s-o îmbrac având grijă să nu păstrez pe mine niciun obiect.

— Mai ales nu de fier sau de metal. Du-te în spatele acestor tufe și schimbă-te fără să mai stăm la discuții.

Un pic rușinat să apar în ochii mamei mele într-o ținută pe care o consideram umilitoare și ridicolă, ezitam să îmbrac tabarul. Dar a trebuit să renunț la nazuri căci, mult mai rapidă decât mine, mama mă presa:

— Grăbește-te, Luigi. Planta știe că venim după ea. Dacă o facem să aștepte, o să fie prost dispusă față de noi... Repede! Nu te purta ca un copil...

Ieșind în sfârșit din tufe, am văzut-o pe mama care stătea, cu brațele încrucișate, în mijlocul unui luminiș unde o rază de soare cădea pe verticală. Pentru prima oară în viața mea, o descopeream pe Leonora într-o altă haină decât bluza ei obișnuită de țărăncă. Inima îmi împietri, atât de frumoasă mi se părea, cu părul despletit căzându-i peste umeri, cu șalele cambrate, cu picioarele zvelte goale până deasupra genunchilor. Ne apropiarăm în tăcere de planta de soc. În mână, mama ținea un silex ascuțit, tăiat drept, în formă de lamă de cuțit de mari

dimensiuni. Îngenunchind lângă micul arbust la care jinduia, ea a trasat pe sol, cu vârful pietrei, un cerc în jurul trunchiului subțire.

— Acum închide ochii, Luigi. Prezintă-te plantei. Spune-i cine ești. Explică-i de asemenea ce aștepti de la ea. Și apoi, cere-i permisiunea s-o culegi...

Fără să mai întârzie cu punerea în discuție a ordinelor care mi se dădeau, am făcut așa cum îmi cerea Leonora. Așezai în iarbă la câțiva pași de soc, mă adreșam lui ca unei persoane căreia aveam să-i cer o mare favoare. Poate că mi se părea ciudat, dar un mare calm mă cuprinsese în timp ce făceam asta. Un calm ca acela pe care-l găsești atunci când te reculegi în biserici sau în temple.

— Putem să-l luăm acum, zise mama. Ne-a dat consimțământul...

Minute în șir, Leonora a degajat rădăcinile de mlădițe cu vârful cuțitașului ei, apoi, băgând mâna pe sub mușuroiul de pământ, a tras ușor înspre ea arbustul fragil, înainte de a-i înfășură partea de jos într-o pânză. Fără niciun cuvânt, ne-am luat iar pe noi hainele obișnuite și ne-am întors la cabană pentru a depune acolo prima noastră comoară. Trebuia să culegem o plantă odată, una singură pe zi. Erau treisprezece de recoltat. În fiecare dimineață, chiar după apariția zorilor, plecam să colindăm pârloagele și pădurile în căutarea unei noi prazi. După soc, a venit timpul belladonei, al ghiocului, al răculețului, al isopului... De fiecare dată, ritualul se repeta.

La a patra sau a cincea operațiune, am încercat o senzație nouă atunci când am închis ochii în apropierea plantei. Până atunci, simțisem o mare liniștire a corpului și a spiritului, dar, de data asta, mi s-a părut că percep un edvănat răsunet al fluxii la întrebările pe care le

Era ca o voce - o veritabilă voce umană fragilă și tăioasă totodată, al cărei ecou îl auzeam în străfundul meu...

— Mamă! Cred că o aud! Planta! Mi-a răspuns!

Leonora îmi răspunse cu un aer trist și blând. Ea știa că puterea începea să o părăsească și că, picătură cu picătură, bucată cu bucată, trecea inexorabil în mine. Asta o liniștea și o înspăimânta în același timp.

— E bine, fiule. Dacă floarea ți-a răspuns, tu ești cel care trebuie s-o culegi. Ai observat cum am făcut eu?

Tremurând, concentrat, luai planta așa cum o văzusem pe ea făcând.

— Micuțul a devenit culegător, o anunță Leonora pe bunica în ziua aceea când ne-am întors acasă.

— *Porca miseria!* răspunse bătrâna împreunându-și mâinile. Atât de tânăr! Atât de tânăr!

*

Când nu eram plecați în căutarea plantelor, consacram mult timp preparării celor deja recoltate. Pe unele le puneam să fermenteze în alcool. Altele trebuiau uscate îndelung pe o împletitură de nuiele. Unele erau pisate în mojar cât erau încă proaspete... Părintele Vittorio stătu o săptămână întreagă fără să treacă să ne vadă. Când reveni, trăgea după el o roabă mică, ca bătrânii care se duc pe marginea drumurilor să taie iarbă fragedă pentru iepuri. Sub un strat de fân, el ascunsese o ladă pe care o descărcă cu ajutorul meu. În interior, protejată de paie și înfășurată în cârpe, se afla o statueta mare a Fecioarei.

— Crezi că o să fie bună? o întrebă parohul pe mama care privea obiectul cu ochi de pasăre de pradă.

— Este bine făcută și bine turnată... Dar ăsta nu e decât un înveliș. Ea trebuie să conțină opera noastră fără

ca nimeni să-și poată da seama de acest lucru. Este tot ce mă interesează.

— Am scobit un loc în spatele ei, preciză părintele. Priviți!

Cu ajutorul unghiilor, el scoase din spatele idolului o placă fină. Pierdute între pliurile fustei lungi pe care o purta Fecioara, marginile trapei erau aproape invizibile.

— Este o lucrătură frumoasă, îl felicită Leonora. Ascunzătoarea este destul de mare. Acum că avem toate plantele, o să putem confecționa fetișul...

— Cât timp îți va mai lua? o întrebă parohul.

— O lunație completă. Douăzeci și opt de zile.. Și, în ultima zi, va trebui să-i dai botezul bisericii tale. Ca unui adevărat sfânt.

Fața preotului încremeni. Oricât de detașat ar fi fost de dogma catolică, să acorde primele taine bisericești unui obiect inert trebuie că-i apărea ca un sacrilegiu.

— Botezul? Unui fetiș? Trebuie neapărat?

— Trebuie s-o faci. Dacă nu, obiectul va refuza să-și împlinească menirea pentru creștini. Oricât de puțin credincios ai fi, tu ai puterea să introduci o ființă în comunitatea credincioșilor întru Hristos. Eu nu pot s-o fac fiindcă tradiția mea nu este asta.

Tulburat, părintele Vittorio ne părăsi în seara aceea GU un aer gânditor. În entuziasmul naiv care îl purtase până acolo, uitase că va avea și el de plătit prețul unei oarecare încălcări a regulilor.

Roaba pe care parohul o urcase până la noi nu conținea doar lada Fecioarei. În alt cufăr, Vittorio împăturise trei cearșafuri mari, curate și aranjase o damigeana mare din sticlă protejată de cercuri de oțel. Trei nopți mai târziu, când luna plină lumina atât de clar câmpia încât nu

mai era nevoie de nicio lumânare ca să mergi pe drum, le însoții pe mama și pe bunica până la o pajiște pustie, cocoțată pe un mic platou.

— Ce o să facem? am întrebat eu de mai multe ori în timpul mersului. Mai strângem plante?

— Nu în noaptea asta, băiete, răspunse Giuseppina foarte binedispusă. De data asta, o să culegem luna!

Ajunși la pajiște, ne-am îmbrăcat fiecare tabarele și, urmând ordinele mamei, eu am înfipt în pământ cei douăsprezece țaruși de lemn pe care îi pregătise. Am întins cearșafurile lui Vittorio pe aceste suporturi, având grijă ca lenjeria să nu atingă solul.

— Treaba noastră-i terminată. O s-o reluăm în zori... Vino să te așezi lângă noi acum...

Așezat în iarbă între mama și bunica, strâns la pieptul lor ca să-mi fie cald, am petrecut noaptea contemplând bolta cerească și ascultând animalele nocturne foșnind în pădurea din imediata apropiere. Câteva căprioare trecură pe lângă noi; un cuplu de vulpi de asemenea; și apoi niște arici și niște iepuri... Nu ne spuneam nimic, împărtaşind fără îndoială sentimentul de a fi străini în această lume sălbatică atât de perfectă, atât de îndepărtată de slăbiciunile oamenilor... Umili și liniștiți, așteptărăm astfel ziua fără să ne plictisim... în zori, chiar în momentul în care soarele trecu exact pe deasupra orizontului, mama se ridică și îmi făcu semn să o urmez... Iute, am dezlegat cearșafurile din țaruși și le-am stors unul după altul deasupra gurii damigenei mari de sticlă. Pline de rouă, rufele erau grele ca niște saci cu grăunțe, dar apa pe care o conțineau avea virtuțile conjugate ale cerului și pământului, ale luminii zorilor și ale întunecimii nopții. Odată treaba terminată, ne întoarserăm la cabană pentru a depozita aici noua noastră comoară.

— La ce o să fie bună rouă? ara întrebat în timp ce îngropam damigeana, la adăpost de lumină, într-o groapă săpata în pământul unei polatre.

— Să ne facă sa strălucim atunci când ne vom ruga să prindă viață creatura. Și să o scalde atunci când aceasta va veni pe lume. Și sa o hrănească de asemenea...

Așa stăteau lucrurile. Vorbeam de germenul care avea să se nască ca despre un copil veritabil care avea să scoată în curând primul țipăt sub acoperișul nostru. Eu nu știam încă, dar ceea ce eram pe cale să facem nu se datora deloc nebuniei maniei mele sau febrei unui preot bătrân. În mod voalat, numeroase texte evocă posibilitatea de da naștere unei creaturi plecând de la câteva elemente naturale și de a o anima prin voința pe care oamenii sunt capabili să o proiecteze în ele. De la idoli făcuți de rușine în *Vechiul Testament* la binevoitorii silfi¹ frecvențați de contele de Gabalis^{* 2 *} ori de la gole- muP legendelor rabinice la Venus din Iile a francezului Merimee⁴, tot felul de texte dovedesc în mod implicit această tradiție antică... Nu-mi puneam întrebări asupra *posibilității* unui astfel de miracol. Dacă cei trei adulți care contau cel mai mult pentru mine credeau în această aventură, era de neconceput sa nu cred și eu...

Lucrând la o masă fără ferecătură, mama trudi trei zile ca să facă o figurină din ceară de albine. Eu nu aveam dreptul să asist la aceasta fază a operației căci,

¹ silf-duh al acruului, în mitologia popoarelor germanice (n. tr.).

² *Contele de Gabalis* - personaj În satira alchimica franceză a abatelui Montfaucon de Villar, *Le Comte de Gabalis ou Entretiens sur les Sciences secretes* [1670].

³ *Golem* - ființa creată artificial din lut și însuflețită de un rabin.

⁴ *Prosper Menmee* (1803-1870) - scriitor romantic francez. cunoscut: prin nuvelele sale fantastice printre care și *Venus din file* (n.tr.).

pentru a respecta ritualul, era necesar ca Leonora să fie goală, cu trupul nici măcar acoperit de tabarul pe care îl folosea pentru cules. Condamnat să hoinăresc toată ziua fără a putea să intru în casă, citeam o carte pe care mi-o adusese părintele Vittorio în ziua în care venise să aducă statuia Fecioarei. Era *Pinocchio*, scrierea lui Collodi în care o marionetă de lemn prindea subit viață. Alegerea acestui roman, sunt sigur, nu era întâmplătoare...

*

— Luigi! Luigi! Poți să vii acum! Figurina este gata! îmbrăcată în rochia de toate zilele și cu părul strâns în coc la ceafă, mama mă chemă în sfârșit pentru a contempla rezultatul muncii ei. În penumbra cabanei, am văzut atunci, pusă dreaptă pe masă, o Figurină de mărimea unei sticle de vin, făcută după chipul și asemănarea unei tinere. Mâinile îi erau deschise în fața pieptului și șoldurile tivite de un fel de voal. Mult mai estetică decât personajul grosolan care odihnea în peretele șemineului nostru, sculptura putea să treacă drept o veritabilă lucrare de artist.

— Cât e de frumoasă! se extazie Giuseppina. Este păcat s-o dai parohului. Ești sigură că trebuie neapărat să faci asta?

Mama îi aruncă o privire urâtă bătrânei care bătu imediat în retragere ca o găină speriată.

— Statuia este scobită pe dinăuntru, continuă Leonora stăpânindu-și râsul.

Întorcând obiectul, ea îmi arată un orificiu care se lărgea ca o pâlnie, făcut în vârful craniului figurinei.

— Acolo vom vărsa plantele amestecate cu ulei. În mod regulat, va trebui să reîncărcăm statuia, s-o hrănim.

Tu te vei ocupa de asta când bunica ta și eu mi vom mai 11...

Sosi» în sfârșii» clipa când totul fu gata pentru prima ceremonie de activare a fetișului. Mama mi-a explicat că plantele, rouă și diverse alte ingrediente recoltate nu formau decât un suport pe care s-ar condensa veritabilul principiu activ destinai să existe în statueta așa cum crustaceul se ascunde în cochilia lui.

—Voință și dorință umane. Voința *noastră* și dorința *noastră*, lată ce va trăi cu adevărat în statuie. Materia nu este acolo decât pentru a fixa emoția, nimic mai mult.

Evident, Leonora nu era o erudită. Era poate chiar contrariul unei erudite și, chiar dacă i s-ar fi spus că vorbele ei erau, în substanță, ceea ce unii autori, filozofi sau înțelepți scriseseră despre acest subiect, cred că tot n-ar fi făcut mare caz de știința ei. Ceea ce îmi transmitea, ea știa din visele ei, din talentul de observatoare și din experiență. Ceea ce am primit de la ea nu provine din altă parte și rămâne moștenirea mea cea mai prețioasă.

Am așteptat ca luna să fie în creștere pentru a începe faza cea mai importantă a pregătirii noastre. Fiindcă nu eram familiarizat cu această practică, mama m-a dus într-o dimineață în apropierea unui râu care curgea nu departe de colina noastră. A intrat cu mine în râu și, ți- nându-mă întins pe apă, mi-a cerut să-mi imaginez, ca într-un vis, acțiunea pe care vroiam s-o îndeplinească Fecioara miraculoasă.

— Gândește-te intens la aceste imagini. Nu te gândi decât la ele. Încearcă să ți le reprezinți cu cât mai multe detalii posibile. Nu uita nici mirosurile, nici culorile, nici zgomotele... Imaginează-ți că niște bolnavi stau în fața statuii și sunt vindecați de ea.

Uitând de răcoarea apei care îmi înțepenea corpul, am reușit să provoc în mine nașterea imaginilor dorite de mama. Atât de clar de parcă asistam la scenă, am văzut naosul micuței noastre biserici plin de o mulțime atât de numeroasă încât toți locuitorii satului n-ar fi fost suficienți ca s-o compună... Parfumul de tămâie scălda bolta. Soarele pătrundea în fascicule scânteietoare prin găurile din piatră. Jos, în fața altarului, statuia era acolo, încoronată de flori și unsă cu mir... Copiii o contemplau cu recunoștință și devoțiune. Toți se rugaseră la ea și ea îi vindecase pe toți... Scena era atât de frumoasă, de intensă, de adevărată, încât îmi dădură lacrimile și un hohot de plâns, un geamăt aproape, mă făcu să deschid ochii. Cu mâinile puse sub ceafa mea, pentru ca fața să nu mi se scufunde în apă, mama mă privea zâmbind.

— Imaginația ta este puternică, Luigi. Ea poate să te facă să vezi multe lucruri, cred. Bucură-te, căci este o forță. Dar, ca toate forțele interioare, ea este și periculoasă. Ai grijă să o stăpânești fără ca ea să te stăpânească niciodată.

În zilele următoare, n-a mai trebuit să mă întorc la râu pentru a mă gândi la statuie. Imaginile veneau singure de cum le chemam. Tot mai bogate și mai detaliate. Giuseppina și Leonora făceau și ele aceste exerciții. Mama pe o pajiște, la umbra unui stejar; bunica pe salteaua ei de paie, în cabană; eu găsisem o piatră mare, plată, de rocă vulcanică, neagră și lucioasă, pe care să mă întind. Această dală în care toate energiile telurice ale insulei mi se păreau că vibrează, se zărea deasupra unei mici ridicători. În toate cele patru puncte cardinale nu erau decât păduri și pârloage. Niciun câmp cultivat la orizont, nici măcar o livadă de măslini sau o pășune. Nici urmă de drum. Nimic decât natura sălbatică, fără niciun semn de prezență umană...

În cea de-a treia zi de când stăteam întins acolo și în timp ce eram din nou gata să plâng din cauza intensității scenelor pe care mi le imaginam, o chestie umedă și spongioasă îmi sări deodată pe față. Surprins și speriat prosteste, am deschis ochii ținând ca o fată. M-am ridicat dintr-un salt și am văzut la picioarele mele o broască mare, zbârcită și unsuroasă. Urlând de mama focului, cu inima bătând, mi-am șters cu dosul mânecii gura și nasul, pe care dihania mi le mânjise. Abia începusem să mă frec, când am auzit un icnet înăbușit care venea dintr-un tufiș din apropiere. Era bătrâna Giuseppina care, ieșind din ascunzătoarea ei, nu mai putea de râs.

— Bunico! Tu mi-ai făcut asta?

— Evident, băiete... Dar e pentru binele cauzei. Mama ta mi-a cerut să te scot brusc din visele tale. Se pare că așa trebuie făcut acum. Mie, ea mi-a vărsat apă rece pe cap. Apă! Ți dai seama? Broasca mea este mai blândă!

Contrar a ceea ce se crede, vrăjitoria nu este atât o artă a cărților și a magiei, cât o reală cunoaștere a celor mai primare reflexe omenesti vitale. Rupând brutal visele noastre legate de statuie și de miracole, Leonora contribuia la proiectarea viziunilor noastre în lume. Căci un gând vrăjitor este asemenea unui balon de la un bâlci scăpat din mână de un copil. Dacă este lăsat în voia lui, el plutește în derivă, liniștit, după cum bate vântul, trecând pe deasupra capetelor, într-o călătorie fără sfârșit și fără scop pe deasupra acoperișurilor... Dacă îl înțepi, în schimb, el se sparge atât de violent încât toată lumea îi percepe suflul...

Sosi în sfârșit clipa în care toate plantele recoltate au fost amestecate cu uleiul și vărsate în interiorul statuetei. În ziua aceea, mama a scrijelit un semn pe fetiș. Un semn ciudat, nici literă, nici cifră, ci un fel de linie

întreruptă, aparent fără semnificație, care te făcea să te gândești totuși la un limbaj secret, la un cod.

— Nu e nimic de genul ăsta. explică Leonora. Cei care vor vrea să descifreze acest simbol nu vor face decât să-și piardă timpul. Aceste rânduri nu sunt decât reprezentarea imaginară a numelui statuii. Acest semn o să-l copiezi pe patru foi de hârtie, Luigi. Fiecare dintre noi - părintele Vittorio, bunica ta, tu și cu mine - va purta de acum înainte mereu acest semn în buzunar. Va fi prima din cele două legături care ne vor uni fizic cu obiectul.

— Și cealaltă legătură? întrebai eu.

— Vom hrăni creatura cu puțin din sângele nostru...

*

Părintele Vittorio consacră statueta de ceară în timpul unei slujbe secrete care avu loc la miezul nopții. Eram patru în biserică. Toate ușile fuseseră încuiate de două ori și ferestrele sau deschiderile acoperite cu draperii groase. Chiar dacă târgul dormea, Vittorio nu vroia să-și asume riscul ca vreun întârziat să ne surprindă sau măcar să suspecteze ceea ce puneam la cale. Cristelnița a fost umplută cu rouă și noi am făcut câteva abluțiuni cu ultimele picături de apă lustrală. În sfârșit, înainte ca parohul să pronunțe cuvintele de botez, Leonora își scoase cuțitul de silex de la cingătoare. Dintr-o lovitură scurtă și hotărâtă, ea își făcu o tăietură la încheietură înainte de a lăsa să se scurgă câteva picături în gâtul păpușii. Fiecare, la rândul nostru, am imitat-o înainte ca fetișul să fie definitiv sigilat cu un dop de ceară.

— Cum o să-i spunem? întrebă Vittorio cu voce nesigură în momentul în care trebuia să dăm un nume creaturii.

— Se numește Manea, răspunse Leonora în șoaptă.

Maica-Domnului-de-sub-pământ

Mama ne-a pus în gardă: nimic nu se va întâmpla imediat. Ar trebui să așteptăm încheierea unui nou ciclu lunar pentru ca Manea să înceapă să acționeze. La sfârșitul ceremoniei botezului, părintele Vittorio plasează statueta în interiorul corpului scobit al mării Fecioare, apoi închise cu grijă trapa care ascundea nișa.

— Acum că procesul este activat, o nouă problemă se ridică, spuse parohul. Cum facem să vină bolnavii? Și cum explicăm prezența noii Fecioare în biserică? Enoriașii sunt obișnuiți cu vechii lor sfinți. O asemenea noutate poate că n-o să le placă...

Leonora încruntă din sprâncene.

— Asta-i problema ta, părinte, nu a mea!

În ceea ce mă privește, eu mă întorsesem să stau cu părintele Vittorio. Din nou, alergam de la un capăt la celălalt al târgului și-i regăseam pe oamenii simpli de pe străzi.

— Luigi! Unde ai fost plecat? Nu te-am mai văzut!

— Am fost la mama, *signorina* Caria... V-am lipsit?

— Sigur că da, băiete! Ne place când ești aici...

Pe strada unde locuia fetița a cărei sângerare o oprisem în livada de măslini, băcănia era închisă acum. Obloane de lemn barau fațada prăvăliei și scânduri

bătute în cuie baricadau ușa. O bătrână din vecini, care mă văzu dând târcoale în jurul casei, mă strigă pe fereastra și îmi întinse ceva.

—Ține, micuțule. Fata băcanului mi-a dat asta pentru tine, în caz că te văd într-o zi...

Din mâna ei pătată de ani, luai un pachet pătrat învelit într-o hârtie maronie și legat cu două rânduri de sfoară. Înăuntru, protejată într-o batistă drăguță din în alb, o floare de clematită uscată...

—Cred că am găsit soluția, mă anunță mândru Vittorio când am urcat scările care duceau la prezbiteriu.

Pierdut în gândurile naive pe care le declanșase în mine cadoul fetei, n-am înțeles nimic la început din cuvintele înfierbântate ale parohului.

— Ei bine! Statuia! Știu cum o s-o prezentăm oamenilor din sat. O s-o ascundem în criptă, o să facem în așa fel de parc-ar fi acolo de secole. Apoi, eu o să comand niște lucrări, voi cere să se dărâme zidul. Muncitorii o vor găsi pe Fecioara noastră. Iar noi, noi nu vom avea niciun amestec! Ia zi, ce părere ai?

Ridicând din umeri, nu răspunsei nimic. Ideea mi se părea clară, mai bună decât toate planurile pe care le urzisem eu însumi. Timp de patru-cinci nopți, îndoiți de spate, cu mâinile încleștate pe coada hârlețului, am săpat o cavitate în pământul din subsolul bisericii. Asta a presupus multe eforturi din partea noastră și trebuia adesea să ne oprim pentru a ne șterge sudoarea care ne curgea pe fețe. Când ne opream din lucru ca să facem o pauză, îmi lăsam privirea să alunece pe stâlpii care susțineau bolta. Fundațiile bisericii datau de patru sau chiar cinci ani sute de ani. Motive decorative datând din această epocă împodobeau coloanele cele mai masive. Multe din aceste figuri reprezentau ființe străni, de un

grotesc inimaginabil, pe care puteam să le asociez cu puținul pe care îl știam din Biblie. Am vrut să-l întreb pe părinte despre rostul acestor imagini într-un asemenea loc, dar el îmi dădu răspunsuri vagi și contradictorii, care, în loc să-mi potolească curiozitatea, nu făcură decât s-o ațâțe.

— Fii atent la ce faci, Luigi! Amestecă mortarul ăsta ca lumea în loc să visezi cu ochii deschiși!

Cu mâinile pline de nămol, și de var pân' la coate, ne terminarăm în sfârșit treaba. Epuizat dar satisfăcut de rezultatul obținut, părintele Vittorio se duse a doua zi, la prima oră, la zidar ca să-i comande niște lucrări mărunte în criptă. Celor doi muncitori coborâți în subsol nu le luă mult timp ca să dărâme, din câteva lovituri de cazma, zidul fals ridicat de noi cu atâta trudă.

— Domnule paroh! Domnule paroh! Veniți să vedeți! Vittorio își frecă mâinile auzind chemările.

— Acum începe totul, Luigi! îmi șopti el cu voce scăzută înainte de a se duce iute la lucrători, aruncându-le un „Ce se întâmplă, domnilor?” de o inocență deconcertantă.

*

Vestea descoperirii unei Fecioare în fundația bisericii nu întârzie să se răspândească și constitui subiectul conversațiilor timp de câteva zile. Apoi, după o ceremonie în cursul căreia parohul instalează statuia pe un soclu în apropierea altarului consacrand-o ca Maica-Domnului-de-sub-pământ, majoritatea sătenilor nu se mai gândiră la ea... Una sau două săptămâni se scurseră fără ca nimic demn de atenție să se producă. Doar câțiva bigoți își făcură un obicei din a se ruga la noua Mărie.

Vittorio se stăpânea cu greu. Nerăbdarea lui creștea pe zi ce trece și îi afecta buna dispoziție obișnuită.

— Ai văzut-o pe bătrâna Vittorina, cea care abia merge? Nu înaintează mai repede de când aprinde în fiecare zi o lumânare în fața statuii noastre. Picioarele ei sunt la fel de țepene! Și *signorina* Omella? Mâinile ei nu tremură mai puțin ca înainte!

Omella Pirozzi era o fată bătrână care locuia nu departe de prezbiteriu. De două sau trei ori pe zi, se ducea la biserică să se roage. Asta cred că era singura distracție pe care și-o acorda, căci își consacra timpul îngrijirilor acordate fratelui ei mai mare, nebun de legat, ale cărui strigăte ascuțite se auzeau uneori în ciuda obloanelor mereu trase de la casa lor. Țiglar de meserie, Pirozzi căzuse foarte de tânăr de pe un acoperiș și nu-și mai recăpătase niciodată judecata. Prea creștină pentru a-l aduce la mama mea, Omella preferase să-și încredințeze speranțele sfinților catolici, dar aceștia, ocupați fără îndoială să trateze cazuri mai urgente, rămăseseră surzi la cererile ei.

Într-o seară, pe când se întorcea de la ultima rugăciune cotidiană, ea își găsi fratele plângând, cu fața ascunsă în palme. Acest lucru o surprinse, căci bărbatul, când nu era foarte agitat, nu manifesta nicio emoție.

— M-am văzut în oglindă! îi zise el între două hohote de plâns celei care se zbârcise și se deformase atât de mult încât n-o mai recunoștea drept sora lui. M-am văzut în oglindă, sunt un bătrân acum! Ce mi s-a întâmplat? Dumnezeuule, ce mi s-a întâmplat?

Emoția fu atât de puternică pentru Omella încât leșină și căzu greoi la pământ. Neștiind ce să facă, Pietro găsi pe bâjbâite ușa de la intrare și ieși în stradă pentru a cere ajutor. Deranjați, vecinii au crezut la început că fostul țiglar scăpase pentru o clipă de sub supravegherea

surorii lui. Presați de soții, doi sau trei capi de familie își lăsară bombănind supa de mazăre care fumega și se pregătiră să-i încercuiască pe turbat. Dar, în locul unui alienat urlând fără noimă, ei găsiră un om a cărui nebunie nu-l împiedica să spună vorbe coerente și să aibă în privire o licărire de conștiință.

— *Ma\ Pietroi* Tu vorbești? Nu mai ești nebun?

— Nebun? Am fost nebun? se miră bărbatul care privea în jurul lui, redescoperind locurile și fețele de care nu-și mai amintise nimic mult timp.

Puțini oameni, în sat și în împrejurimi, își petrecu- ră noaptea fără să afle că Pietro Pirozzi își revenise. În curând, oamenii bătură la ușa prezbiteriului reclamând prezența lui Vittorio. Medicul Lurano fu și el convocat de urgență ca să studieze cazul. El îl examinează atât de mult pe frate încât neglija să acorde îngrijiri sorei. Aceasta a trebuit să-și îngrijească singură rana pe care și-o făcuse la cap, în timp ce Pietro era înconjurat de mii de atenții.

— Este un miracol al Fecioarei! exclamă în sfârșit Omella când ceilalți catadicsiră s-o asculte. Cea nouă... Cea care a ieșit de sub pământ... M-am rugat la ea pentru fratele meu. Și m-a ascultat. Ea l-a salvat. Este un miracol! Un miracol!

Doctorul Lurano ridică din umeri și o privi pe biata femeie cu un aer de suveran disprețuitor. Fu singurul. Toți ceilalți o luară în serios pe sora Pirozzi și își ațintiră privirile spre Vittorio, care se îndreptă de spate strădu- indu-se să pară moderat.

— Ei hai, Omella, nu te ambala...

Dar buzele parohului se întindeau într-un surâs la fel de radios ca cel al unui puști copleșit de un cadou de Crăciun nesperat. Cu dosul palmei, Omella respinse

ipocritele tentative de moderație ale preotului. Cu o voce patetică și emoționantă, ea ceru să se întoarcă imediat la biserică ca să îngenuncheze în fața statuii. Un bărbat vânjos nu așteptă autorizarea lui Vittorio ca s-o ia în brațe pe bătrână și s-o ducă până la naos cu ușurința cu care ar fi dus un sac de rufe. Văzând grupul de oameni cum se pune în mișcare, parohul îmi făcu cu ochiul înainte de a-și ridica sutana pe pulpa piciorului pentru a-i urma îndeaproape pe ceilalți. Cinsprezece-douăzeci de persoane intraseră deja în biserică când pătrunserăm și noi acolo. Cu un gest larg, Vittorio îi îndepărtă pe cei care ne împiedicau să ajungem la statuie. Tremurând, Omella stătea în tăcere lângă sculptură și se mulțumea să o fixeze cu priviri incredule. O reculegere deplină domnea în capelă. Încet, unul după altul, bărbații se descoperiră. Femeile îngenuncheară și își împreunară mâinile. Toți își făcură semnul crucii. Dintr-un prim gât se auzi o rugăciune, apoi din altul, și din altul. Străluciri stacojii pe care se jucau flăcările lumânărilor, lacrimi de sânge se scurseră pe obrazul de lemn...

*

Asociată cu descoperirea lacrimilor de sânge rostogolindu-se pe fața Maicii-Domnului-de-sub-pământ, vindicarea inexplicabilă a lui Pirozzi cufundă populația târgului în stupoare. În zilele următoare, nimeni nu se mai duse la lucru, nicio cumătră nu-și mai luă coșul ca să facă piața. Deși n-o văzuseră personal, toți locuitorii erau la curent; dar nimeni nu îndrăznea să vorbească despre ea. Era ca și când ciuma se abătuse dintr-o dată asupra satului. Casele și obloanele rămaseră închise. Câinii vagabonzi se chinuiau în zadar să râcăie la porțile pe unde se

duceau de obicei, nimeni nu le mai aruncă resturi. Numai doctorul Lurano continua să se plimbe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, făcând să-i răsune pe pavaj, cu ostentație, bastonul de abanos pe care și-l cumpăraseră în timpul sejurului său la Roma, cu douăzeci de ani în urmă.

— Și în seara asta mi-am ținut slujba pentru păianjeni și șobolani... Nimeni nu era acolo. Nimeni! Îți dai seama, Luigi?

Părintele Vittorio nu știa ce să creadă. El crezuse cu naivitate că vestea vindecării miraculoase va scufunda satul în efervescentă și că biserica se va umple de o mulțime avidă, pasionată, ferventă... Or, iată că toți se baricadau în case și refuzau să se bucure - ca și cum revenirea lui Pietro și lacrimile Fecioarei erau secrete rușinoase pe care trebuia să le ascunzi cu orice preț! În a treia seară, în timp ce parohul arunca câteva lemne în soba cu plită din fontă iar eu îmi dădeam osteneala să-mi fac exercițiile de calcul pe o tăbliță de scris, cineva aruncă cu niște pietricele în fereastra noastră. Erau Leonora și Giuseppina care, pe ascuns, veneau să afle vești. În câteva cuvinte, Vittorio le povesti despre intervenția fetișului magic și despre ciudata reacție colectivă pe care aceasta o provocase.

— Este un șoc imens pentru toți oamenii. Tu nu-ți dai seama de asta pentru că porți în tine acest proiect nebunesc încă de la început, dar imaginează-ți cât de tulburător trebuie să fi fost pentru cei care nu erau pregătiți pentru așa ceva.

Mama avea dreptate. Din înaltul colinelor ei, ea putea să aprecieze mai bine situația decât bietul preot agățat de biserica lui precum o scoică de stâncă.

— Da, probabil că ai dreptate, admise parohul. Să le mai lăsăm un pic de timp ca să accepte faptele. Dar, să

știi, altceva mă neliniștește... Noi convenisem ca această creatură pe care am botezat-o să știe să vindece bolnavii, nu să le dea mințile înapoi celor săraci cu duhul...

— Nu suntem niciodată în întregime stăpânii energiilor care ies din noi. Poate că am tăcut rău... Dar fie că e vorba de febră sau nebunie, această statuie vindecă! Este tot ce contează. Nu înțeleg de ce te neliniștește asta.

— Fiindcă există mult mai puțini nebuni decât bolnavi! se enervă parohul. Șansele noastre de a face statuia populară sunt slabe dacă ea nu-i tratează decât pe cei reduși la minte!

Giuseppina pufni. Luând una din crochetele de pe masă, ea o înmuie îndelung în paharul de vin ca s-o poată morfoli cu gingiile ei goale.

— Nu ne-am gândit la asta, nu-i așa, *Luigettino*? zise ea privindu-mă cu tandrețe, ochii ei de un albastru deschis strălucind ușor malițioși.

Zgomote de copite răsunară deodată. Se auzi un nechezat de cal, apoi niște strigăte scoase de voci necunoscute.

— Părinte! Părinte Vittorio! Ești acolo? Văd lumină la tine!

Leonora și Giuseppina se ridicară brusc. Părintele le conduse iute în biroul de alături. Oricare ar fi fost identitatea vizitatorului, era de preferat ca el să nu descopere prezența celor două femei la prezbiteriu. Aruncând o privire pe fereastră, în slaba lumină care scălda strada la acea oră înaintată, am distins trei călăreți care staționau în fața porții noastre. Niciodată nu văzusem oameni atât de bine îmbrăcați. Nici măcar costumele la trei nasturi pe care le purta de obicei doctorul Lurano nu dădeau o asemenea impresie de lux și prestanță.

Vittorio își ajustă sutana, scutură cu palma firimiturile de biscuiți presărate pe ea și ieși demn la întâlnirea cu necunoscuții.

— Așadar, domnule paroh, este adevărat ce se spune? Aveți o Fecioară care plânge cu lacrimi de sânge și care îi vindecă pe bolnavii incurabili?

— Cu cine am onoarea să vorbesc? întrebă Vittorio cu'un aer de Cezar.

Bărbatul se îndreptă de spate în scări și își scoase pălăria în semn de respect. Calul său era puternic, iar roba lui, de un gri alburii frumos, te făcea să te gândești la culoarea lunii. Pe grumazul animalului, în desagii de piele, erau strecurate două puști. În fața intrării, ascuns pe jumătate în spatele siluetei ecleziasului, simțeam ajungând până la mine mirosul îmbătător de animale, de șei și de sudoare a călătorilor. Mă luă cu amețală.

— Sunt Maurizio Giletti, părinte. Poate că numele meu a trecut granițele acestei văi pierdute?

Vittorio se dădu înapoi un pas ca sub efectul unei lovituri. Dintre toate personajele importante ale Siciliei, Giletti era ultimul a cărui vizită o aștepta.

—Ce pot face pentru dumneavoastră, *maestro* Giletti? întrebă el cu o voce neutră, redevenind stăpân pe sine în ciuda surprinderii.

— Mai întâi, să mă poftiți în parohia dumneavoastră și să-mi oferiți vinul prieteniei. Apoi, să-mi vorbiți despre ceea ce nu încetează să-mi audă urechile de trei zile... Credeți că poate fi posibil?

— Mai mult decât posibil, *maestro* Giletti...

Punând piciorul pe pământ, Giletti îi încredință frâul animalului unuia dintre acoliții săi și sări iute scările de la intrare.

— Cine e micuțul ăsta? întrebă el zărindu-mă.

— Un băiețuș de pe coline pe care îl educ un pic. Îl învăț să citească și să socotească.

— Sunteți un om de bine, părinte, zise blând Giletti surâzându-mi și trecându-și mâna aspră prin părul meu. Deci? Ce-i cu statuia asta? Face miracole sau nu?

— I-a redat judecata unui nefericit. Și din lemnul din care-i făcută picură sânge... Nu ați fost mințit.

— Vreau s-o văd! Imediat! Și să fie adus și cel care se pretinde vindecat

Vittorio îmi făcu semn să mă duc după Pietro Pirozzi.

— Să vii după noi la biserică, micuțule. Îl conduc pe *maestro* Giletti până la naos.

Fugind cât mă țineau picioarele, m-am dus să bat la ușa locuinței Pirozzi pentru a-l convoca pe fostul țiglar. Mai întâi, bătrâna nu vru să-mi deschidă, dar când i-am spus că era un oarecare Giletti care reclama prezența fratelui ei, se execută cât de repede îi permiteau picioarele tremurânde.

— Cine e, *signorina* Pirozzi? Cine este *maestro* Giletti?

— Un om pe care n-ar fi înțelept să-l lăsăm să aștepte, băiete... Este un șef de familie. Al unei mari familii. Are mulți copii, nepoți și fini...

Cum nu mi se explicase niciodată sensul autentic sicilian al expresiei șef de familie, n-am înțeles de ce Giletti inspira un asemenea respect. Dar nu prea conta. După trei zile de insuportabil reflux, ceva - cineva, mai degrabă - părea, în sfârșit, în măsură să deblocheze situația. Odată ajuns la biserică cu cei doi Pirozzi, îl găsi pe călăreț în genunchi, cufundat într-o ferventă rugăciune către Fecioara care nu încetase să plângă cu

lacrimi roșii. Când își termină rugăciunea, el se întoarse spre noi. Am remarcat că un strop de sânge îi păta vârful degetelor și colțul buzelor.

— Tu ești cel căruia Maica-Domnului i-a redat judecata?

— Da, eu sunt, *maestro*.

— Povestește. Ce ți s-a întâmplat mai exact?

Și Pirozzi își spuse povestea. Cum căzuse rău la douăzeci de ani și cum își revenise dintr-o dată, îmbătrânit, distrus, dar din nou conștient, capabil să vorbească și să înțeleagă ce i se spunea.

— Amintirile ți-au revenit?

— Oh, da, *maestro*! Toate amintirile. Ca și când au fost ieri. Dar aproape toți cei din amintiri sunt morți în prezent...

— I-ai adus mulțumiri salvatoarei tale? îl dojeni Maurizio. Parohul mi-a spus că nimeni n-a îndrăznit să treacă pragul bisericii lui din seara în care ți-a revenit judecata.

Neștiind ce să răspundă, Pietro plecă ochii cu umilință.

— Trebuie ca un om puternic ca dumneavoastră să ne arate drumul, se văicări sora lui. Un asemenea lucru! Gândiți-vă! E prea mult pentru sărmanii care suntem!

— Bine, puștiule, condu-i pe acești oameni acasă la ei acum, îmi spuse Giletti. Am de vorbit cu domnul paroh.

N-am fost martorul direct a ceea ce și-au spus în seara aceea Vittorio și *maestro* Giletti. Imediat după ce-i părăsisem pe Pirozzi, am vrut s-o șterg ca să le ajung din urmă pe Leonora și Giuseppina, dar cele două femei părăsiseră deja casa pentru a pleca înapoi ca niște umbre.

— Ce vroia *maestro* Giletti? l-am întrebat pe paroh imediat ce se întoarse.

Vittorio se așeză la masă fără să-mi răspundă și își turnă un pahar cu vin pe care îl bău ca pe apă.

— Mi s-a uscat gâtul ca un carton, băiete. Niciodată nu m-aș fi gândii că-l voi primi într-o bună zi pe acest om în parohia mea.

— Dar cine e, la urma urmei?

— Un personaj pe care n-ar fi deloc indicat să-l superi, Luigi. În felul lui, el este un senior. Un protector. Dar poate fi teribil dacă-i stai în drum. Și, mai ales, ni- cio gafă cu el! O să-l revezi în curând.

*

Așa cum anunțase Vittorio, *maestro* Giletti reapăru a doua zi. De data asta, sosirea lui fu mai puțin discretă. Nu mai erau doi călăreți care îl însoțeau, ci vreo zece, toți înarmați. Unii purtau cartușiere încrucișate pe piept. Niciodată nu văzusem o asemenea companie staționând pe locul bisericii. Pe caii lor, tropăitori și lucioși, acești bărbați îmi păreau a fi creaturi supranaturale, centauri din mitologie sau cavaleri din timpurile de altădată. Trupa lor proteja o caleașca pe patru roți, cu capotă și trasă de două animale puternice. *Maestro* Giletti coborî din ea și, dând mâna unei femei cu o rochie lungă neagră, înaintă spre parohul care îi aștepta în parvis.

— Ea e *signorina* Giletti, spuse șeful clanului prezentând-o pe soția sa preotului. Vrea să se roage la Fecioară pentru unul din fiii noștri, care s-a născut fără minte.

Toată dimineața, soția rămase singură în fața Maicii-Domnului-de-sub-pământ. Satul era și mai liniștit decât în ultimele zile. Până și doctorul Lurano își lăsase bastonul de abanos agățat în dulap. *Maestro* se

instală pentru moment în biroul preotului, unde fumă mai multe țigări. Spre prânz, el ceru un pahar de vin, o bucată de pâine și brânză. Când i-am dus platoul, m-a întrebat cum mă cheamă.

— Mă numesc Luigi, *maestro*.

— Parohul te învață să citești și să socotești, nu-i așa?

— Da, *maestro*. Părintele Vittorio este foarte bun cu mine. Cum este cu toți.

— Și ce vrei să faci mai târziu, Luigi? Te-ai hotărât deja?

— Nu, *maestro*. Nu știu încă.

— Atunci când o să știi, dacă ai nevoie de ajutor, vino la mine... Poate voi putea să te-ajut să-ți faci drumul în viață. Ia asta!

Scotocindu-se prin buzunar, el îmi aruncă o monedă de argint. Era o monedă grea, cu un stil și un desen pe care nu le mai văzusem niciodată, o monedă veche cu reliefuri atât de uzate că abia îl descopereai trecându-ți degetul pe deasupra.

— Nu este o monedă obișnuită, mă avertiză Giletti. Să nu faci prostia să o cheltui, ci fă în așa fel să-mi parvină dacă într-o bună zi ai să vrei să mă vezi. Chiar și după ani de zile, voi ști că am dat-o unuia care mi-a plăcut.

Ce făcusem ca să merit atenția lui *maestro*? N-aș fi putut spune. Cred că acestui om îi plăcea să se poarte ca un patriarh, chiar dacă, așa cum aveam să aflu în curând, era totodată capabil să-și devoreze propriii copii, precum zeul Saturn. Strângându-mi comoara în palmă, părăsii încăperea, împurpurat că-l auzisem pe Giletti vorbindu-mi așa. La începutul după-amiezii, femeia părăsi în sfârșit biserici și echipajul plecă înapoi la galop, într-un nor mare de praf...

Odată liniștea reinstaurată, o primă bătrână își ridică obloanele, apoi o a doua și o a treia... Vraja ațipirii care părea să se fi abătut asupra satului se risipi dintr-o dată. Ca prin magie, vizita familiei Giletti eliberase populația din pietrificarea în care o scufundase miracolul Pirozzi. Cu un batic pe cap, cu un șirag de mătănii în mână, o femeie îndrăzni să se întoarcă la biserică. Un bărbat o urmă. Apoi un cuplu... în câteva minute, târgul prinse din nou viață. La masa din acea seară, biserica era plină. Buchete de flori erau etalate în fața statuii Măriei. În primul rând, ținându-se de mână, fratele și sora Pirozzi plâneau.

Fabiano

La patru săptămâni după primul miracol al Fecioarei noastre, vreo zece plăci votive înconjurau nișa statuii. Din marmură albă și scrisă cu litere de aur, cea mai frumoasă era cea oferită de familia Giletti. Chiar în seara în care au venit în sat. băiețelul lor care, de la naștere, nu pronunțase niciun cuvânt și nici nu-și fixase atenția pe nimic. începuse subit să bolborosească câteva silabe și să se deschidă către lume. De atunci, el făcea progrese notabile în fiecare zi fără ca medicii să înțeleagă ceva din asta.

Alte vindecări inexplicabile avuseseră loc în regiune. într-o fermă îndepărtată, aflată la mai bine de douăzeci de kilometri, un bătrân începuse din nou să meargă după ani de zile de paralizie. în alta, o fetiță atinsă de febră infecțioasă era acum foarte sănătoasă, Vittorio era în nouălea cer. Biserica lui nu se mai golea și zvonul miracolelor repetate se răspândea în toată regiunea. O primă familie venită de la hotarele provinciei se prezintă într-o bună zi la han. Patru bărbați și două femei Pentru a-i găzdui, a trebuit să fie curățate și pregătite de urgență camerele de oaspeți care nu mai fuseseră folosite de ani de zile. Timp de trei zile, ei se rugară Dacă femeile făceau penitență, ei, bărbații, mâncau des. Memmo, hangiul, era încântat.

— Dacă ar continua așa! Măcar așa...!

Nu numai că asta continuă, dar se amplifică, și încă cu o rapiditate uimitoare. În câteva săptămâni nu mai era doar o familie, ci cinci, apoi zece, apoi treizeci care veniră... Capacitățile hanului fiind limitate, primarul decise că trebuia ca sătenii să-și deschidă locuințele pentru a face față acestui flux puternic.

Combătând în linia întâi, Memmo descoperi sensul afacerilor. Scund și uscățiv, dar inventiv și muncitor, el intră în relație cu notarul Galline. Asociați, ei au cumpărat pe nimica toată câteva case dărăpănate pe care le-au refăcut în scopul de a le transforma în pensiuni. Au fost aduși muncitori din satele vecine pentru a face lucrările și, decât să se întoarcă în fiecare seară la ei, la kilometri întregi depărtare, aceștia dormeau și mâncau acolo. Bătrânele veneau să le vândă roșiile și varza pe care le cultivau în grădinile lor; bătrânii, iepurii din cotețe. Tinerii începură să braconeze fazanul sau porcul mistreț... Așa cum visase Vittorio, vizionarul, se punea în mișcare un mecanism de care profita toată lumea. Singurul care se posomora era doctorul Lurano. De când Fecioara îngrijea în locul lui, sala de așteptare - și-așa puțin frecventată de obicei - era de-a dreptul pustie. Pentru un strănut, sătenii preferau să meargă să îngenuncheze în fața Maicii-Domnului-de-sub-pământ decât să-și scoată cămașa în fața doctorului. Nu numai că statuia era mai eficăce, dar pe deasupra ea îngrijea fără să ia onorarii! Din fericire pentru el, Lurano avea o mică rentă care îl făcea să trăiască destul de bine iară a fi nevoit să-și exerseze profesia ca să aibă ce mânca. Dacă a suferit de concurența cu Fecioara, asta a fost mai mult în orgoliul lui rănit decât din cauza scăderii resurselor de trai.

Cu pelerină lungă prăfuită, atârând până la pământ, eu șapcă căptușită Îndesată pe cap și cu aere false de preceptor, un jurnalist din Palermo sosi într-o zi la han. Curios în legătură cu tot, el vru să vorbească mult cu Vitlorio căruia îi puse mii de întrebări despre originea miracolelor. Apoi, el se duse să constate *de visu'* fenomenul lacrimilor de sânge. în fața statuii, el se prăbuși, în lacrimi, și plecă tulburat. După câteva zile, un articol lung purtând semnătura lui apăru în cel mai mare ziar al insulei. El nu se mai oprea din elogiile legate de gentilețea parohului, de franchețea și curtoazia locuitorilor și, mai ales, de incredibilul fenomen constituit în același timp de lacrimile Fecioarei și de vindecările inexplicabile la originea cărora se pare că era. Reluate de alte ziare, aceste rânduri înfierbântară definitiv spiritele. Veneau în număr mare oameni din Palermo, Siracusa și Mesina. Iama trecuse și blândețea primăverii se dovedea propice călătoriilor. Drumul care ducea în sat era de acum înainte folosit atât de căruțe ducând provizii, cât și de călești ducând orașeni frumos îmbrăcați ca să se prosterneze în fața Fecioarei noastre. în câteva zile, notarul Galline primi mai multe vizite de la locuitori din Palermo dornici să cumpere case în târg. Și ei adulmecaseră chili-pirul și țineau să ia cele mai bune locuri înainte de a fi prea târziu. în trei săptămâni, Galline câștigă de zece ori mai mulți bani decât făcuse timp de patruzeci de ani de redactare de contracte de căsătorie și de deschidere de testamente... Toate casele care erau de vânzare își găsiră cumpărător. A fost comandată construirea a altor zece. în sfârșit, după o lungă tăcere, autoritățile ecleziastice se manifestară. O scrisoare de la episcopatul din ¹

¹ *de visu* (lac) - la fața locului (n. tr.).

Palermo îl preveni pe Vittorio că un trimis avea să vină în curând să-i facă o vizită.

— Credeai c-or să te lase să-ți faci liniștit micile tale miracole în colțul tău, fără să se amestece? ricană mama, într-o zi când parohul venise s-o vadă între coline. Ești foarte naiv, bietul meu Vittorio. Fii atent să nu te izgonească și să-ți fure parohia... Ai grijă mai ales să nu te ia drept impostor și eretic!

— Nu pot face nimic împotriva mea. Statuia e cea care face minuni, nu eu. Eu nu pozez în profet. Și nici nu cer nimic pentru mine însumi!

— Știu. Dar dacă miracolele îi liniștesc pe oamenii simpli, pe cei puternici îi înspăimântă. Sunt sigură că episcopul preferă o Sicilie docilă și fără miracole, în locul unei insule unde nebunii își recapătă judecata dar unde puterea lui nu mai este la fel de sigură.

— Fecioara noastră nu îl amenință. Ea n-are treabă cu politica. Ea nu face decât să vindece oamenii!

— Lucru pe care el și acoliții lui sunt incapabili s-o facă, zise Giuseppina cea șireată. Să sperăm doar că niciunul dintre ei nu va deveni bănuitor.

*

În ultima dimineață din luna mai, un tânăr abate trăgea de clopoțelul de la ușa prezbiteriului. Numele lui era Fabiano Verdone și era mandatat de episcopul de Palermo în persoană. Trupul lui era subțire și firav ca al unei păsări de baltă. Avea ochelari rotunzi cu rame negre și pantofi de piele. Mai albe ca porțelanul, mâinile lui se terminau cu unghii curate pe care le purta puțin mai lungi. Fără a fi mieroase, manierele lui politicoase incitau la încredere. Despre statuie, el vru să afle totul.

O atinse, o examinează pe toate fețele, o întoarce și o ridică de pe soclul ei fără să găsească nimic suspect.

— Ceea ce-mi spuneți este totuși o poveste foarte ciudată, părinte Vittorio, conchise el. Evident, eu nu sunt decât un prim emisar. Vor mai veni și alții, după ce-mi voi fi redactat raportul. Dacă fenomenul se confirmă, statuia va trebui trimisă la Palermo ca să fie studiată de autoritățile științifice...

Vittorio îngălbeni. Nu se gândise la asta. Judecând ca un copil, el nu prevăzuse niciuna din consecințele supărătoare pe care vestea despre miracolele făcute de o statuie tocmai din fundul Siciliei le va declanșa în mod inevitabil.

— Dacă iau statuia cu ei, secretul va fi descoperit. Voi fi acuzat de trucaj... Mă vor arunca în închisoare... Voi fi dezonorat, se lamentă el toată seara.

— Nu și dacă fetișul nu mai este în interiorul statuii, spun eu. Va fi suficient să-l scoatem de acolo înainte ca Fecioara să fie luată. Ea va înceta pentru un timp să plângă și să vindece, dar totul va fi ca înainte imediat ce va fi adusă înapoi în biserica noastră. Asta-i tot!

— Ai dreptate, Luigi. Este adevărat că, în privința miracolelor, nu e nevoie să încerci să explici totul!

La câteva zile după vizita lui Fabiano, în ciuda protestelor mulțimii de pelerini veniți să se roage la ea sau să-i implore ajutorul, statuia fu culcată într-o ladă și expediată la Palermo. În seara din ajunul plecării, părintele Vittorio deschisese trapa și scosese fetișul Manea. Oricât de discretă era, nișa ar fi fost descoperită la prima examinare serioasă...

Timp de o săptămână, o comisie de experți își luă răspunderea să o studieze. Bineînțeles, ei nu găsiră nimic special, căci Fecioara încetase să plângă cu lacrimi

de sânge. Câteva articole răutăcioase care o denigrau apărură în presă, apoi, episcopia părând să se fi calmat, ni s-a dat înapoi ceea ce ne aparținea. A doua zi după ce s-a întors, ea începu din nou să sângereze și să vindece... în cursul lunilor care au urmat, satul deveni un centru de pelerinaj din ce în ce mai important. Reputația statuii trecuse granițele insulei, unii veneau de la Roma pentru a o vedea, și chiar din Austria sau de la Paris, într-o zi, auzii rugăciuni murmurate într-o limbă care mi se păru îngrozitoare.

— Cred că sunt englezi, îmi șopti Vittorio.

Episcopia adoptase în mod ciudat o atitudine moderată în această problemă. Din când în când, primeam vizita părintelui Fabiano, care părea să fi pus la inimă cazul nostru și căruia îi datoram, cred, relativa noastră liniște.

— Trebuie să vă mărturisesc că această Fecioară mă lasă perplex, îi zise el într-o zi lui Vittorio. La noi, ea sângerează și vindecă, este de netăgăduit. Transportată în altă parte, ea își stăpânește lacrimile și refuză să acționeze... Ceea ce e totuși curios, nu credeți?

— Fără îndoială, ea s-a consacrat acestei biete biserițe. .. Este locul pe care l-a ales. Restul e mister...

— Unde ați descoperit-o? Nu mi-ați arătat niciodată locul exact.

— în criptă. Vă conduc imediat acolo dacă doriți.

Eu am ținut lampa în fața părintelui Fabiano ca să coboare cele treizeci de trepte care duceau până la fundație, acolo unde săpasem timp de trei nopți falsa ascunzătoare a Fecioarei. Cu picioarele în pământ, Fabiano inspectă și făcu un crochiu aproximativ al locurilor. El o desenă îndelung pe Fecioară în carnetul său, cât de bine putu.

— Ce zice episcopul de toate astea? se interesă într-o zi cu franchețe Vittorio.

— Atâta vreme cât Roma nu va emite nicio părere asupra chestiunii, episcopul nu va face nimic. Eu cred, de fapt, că multe lucruri țin de atitudinea dumneavoastră.

— De atitudinea mea? Cum așa?

— Sunteți un brav paroh de țară căruia i se întâmplă un lucru extraordinar. Stați bine. Nu ieșiți în față. Nu cereți nimic. Atâta vreme cât va fi așa, superiorii dumneavoastră nu prea o să vă ceară socoteală. Știți, ei sunt un pic stânjenți. O statuie miraculoasă, în zilele noastre... N-o luați în nume de rău, dar e ceva cam retrograd... Oricât de paradoxal ar fi, Biserica preferă astăzi să treacă sub tăcere asemenea fenomene decât să le revendice. De-a lungul secolelor, am tot pierdut în fața științei, așa că e mai bine să se evite confruntarea... Oricare ar fi originea acestor pretinse miracole, este preferabil pentru toată lumea ca ea să nu fie cunoscută. Și apoi, această bruscă notorietate este benefică pentru mulți în regiune. Mi s-a spus că mulți dintre enoriașii dumneavoastră s-au îmbogățit considerabil în ultima vreme. Satul se mărește, va fi în curând un adevărat orașel. Asta e foarte bine...

— E adevărat, părinte Fabiano. Sunt mai multe bogății decât înainte și țăranii nu mai pleacă să lucreze în uzinele din Palermo fiindcă au de lucru aici.

— Atunci, părinte Vittorio, de ce vă temeți?

*

Povestea Fecioarei miraculoase făcu averea târgului nostru și numeroase luni se scurseră fără ca ceva să-i împiedice prosperitatea. În mod regulat, în cel mai mare

secret, Giuseppina. Leonora și cu mine reiteram ritualurile cu scopul de a reîncărca potențialul statuii. Astfel, hrănită cu sângele nostru și cu ierburi vrăjitoare, ea își continua liniștită opera binefăcătoare. Notarul cumpără terenuri și ferme. Memmo, hangiul, achiziționează imobile care să-i aducă venituri la Palermo. Primarul Guglielmo luă acțiuni în societăți de asigurare englezești și în uzine din Lombardia... Toți, într-un fel sau altul, profitară din plin de cheltuielile făcute de pelerini. Numai Vittorio și mama rămâneau săraci. Din favorurile pe care unii voiseră să i le acorde, Vittorio nu le acceptă decât pe cele care contribuiau la refacerea unui contrafort al bisericii lui sau la restaurarea acoperișului clopotniței. Ca un adevărat credincios, el nu vru nimic pentru sine. Într-o zi, părintele Fabiano aproape că i-o reproșa.

— Haideți, părinte Vittorio, e timpul să vă gândiți un pic și la dumneavoastră. Sunteți în vârstă, obosit poate. Am putea să vă găsim un înlocuitor. Nu sunteți nerăbdător să vă retrageți? Am putea să vă dăm o parte din ofrandele aduse Fecioarei, ar fi cât se poate de drept.

Sugestia fu cât pe ce să-l înfurie pe Vittorio dar, în loc să-și piardă cumpătul, el preferă să-și calmeze nervii tăind glicina din grădină.

— Să mă retrag? Eu? Dar, aici, sunt la mine acasă! N-am nevoie de nimic altceva... Și apoi, mă simt mai zdravăn ca la douăzeci de ani! Mă auzi, Luigi?

— Vă aud, părinte.

Totuși, în a treia iarnă de când Fecioara făcuse primul ei miracol, în ciuda lăudăroșeniei lui, părintele Vittorio adormi într-o seară și nu se mai trezi. Plecase fără suferință și fără amărăciune. Întreg târgul asistă la înmormântarea lui, cu excepția mamei și a bunicii mele care nu îndrăzniseră să se amestece cu mulțimea

și care priveau scena de departe. În ceea ce mă privește, eu mergeam în fruntea cortegiului, în spatele dricului. Cele două siluete feminine le erau necunoscute multor locuitori, majoritatea dintre ei nou-veniți. Le priveau de sus. Chiar și primarul, Guglielmo, care altădată se ducea adesea pe colină pentru a-și îngriji guta. se purta ca și cum mama și bunica nu mai aparțineau comunității. Este adevărat că, în vechiturile lor peticite, ele nu mai aveau nimic în comun cu sătenii îmbrăcați toți cu haine noi și scumpe.

— Ce-o să se aleagă de tine, micuțule, acum că protectorul tău nu mai este? mă întrebă sora Pirozzi la sfârșitul ceremoniei funebre. Ce vrei să fad? N-o să te întorci totuși la mama ta...

Eu îmi pusesem primul această întrebare. Aveam treisprezece ani - nu mai eram copil, dar eram departe de a fi bărbat. Era imposibil să trăiesc singur și totuși să mă întorc pe colină pentru a trăi acolo izolat mi se părea de neconceput, după tot ceea os cunoscusem...

— Pot să iau băiatul cu mine, dacă vrea... Aș putea să-i completez eu însumi educația. Și chiar să-l dau la o școală veritabilă. Evident, ar trebui ca mama lui să-și dea acordul...

Doctorul Lurano era cel care se oferea să-l înlocuiască pe Vittorio. Doctorul Lurano! Cel care mă ocolea când mă vedea pe stradă! Omul care trebuia să mă urască cel mai mult pe lume pentru că într-o zi oprisem ca prin magie sângerarea unei fete căzută dintr-un copac ! Propunerea era atât de grotescă încât izbucnii în râs chiar în mijlocul cimitirului.

— Ei, hai, stăpânește-te, băiete! E o propunere serioasă. Bănuiesc că nu mă iubești. Eu am ciudățeniile mele și știu că și tu le ai pe ale tale. Dar nici tu. nici

cu nu suntem oameni răi. Să învățăm să ne cunoaștem, vrei? Putem găsi oricând o altă soluție dacă nu ne înțelegem.

Resemnat, mi-am abandonat așadar micuța cameră din prezbiteriu și m-am instalat la doctorul Valentino Lurano. În primele zile, m-am temut de ce-i mai rău. Afabilitatea de care medicul dăduse dovadă la cimitir mi se părea o mască ce avea să plesnească în curând și să dezvăluie natura răuvoitoare a bonomului. Spre marea mea uimire, totul se petrecu bine cu el. Ni s-a întâmplat, desigur, să avem câteva neînțelegeri, dar aceste certuri au fost pasagere. Foarte repede, descoperii un om de o bunătate și o blândețe la fel de manifeste ca cele ale părintelui Vittorio, deși diferite. Lurano era mai cinic decât parohul, mai detașat de lucruri și de oameni. Trăia ca un singuratic, cu amintirea soției lui moarte foarte de tânără, fără să-i dăruiască un copil. Dar ca și Vittono, el iubea cărțile și mi-a deschis larg ușile bibliotecii lui.

— Citește ce vrei, cât vrei. Nu există interdicție ori restricții. Gândește cu mintea ta. Fă-ți propria părere despre tot. Nimeni nu trebuie să trăiască viața ta în locul tău, nici să-ți spună ce să gândești...

În adâncul inimii, Lurano era un nesupus, un fel de anarhist dezabuzat care judeca cu aceeași ironie democrația și absolutismul, scientismul și credința...

— Totul e la fel, după părerea mea. Nu există un sistem, o credință- care să fie superioară alteia. Și chiar dac-ar fi? Să te gândești la asta prezintă măcar vreun interes? În definitiv, vom sfârși cu toții în mormânt. Atunci?...

Dar cinismul aparent al lui Lurano nu-l împiedica să aibă pentru mine un interes sincer. Tot timpul cât am stat cu el, a fost răbdător cu mine și m-a învățat multe,

insistând chiar să-mi predea câteva noțiuni elementare de engleză, deși eu continuam să consider această limbă cu sonorități cauciucate foarte dezagreabilă pentru ureche.

— Italia și Sicilia sunt la modă la anglo-saxoni. Ți-mi explică el. Străzile din Florența și Veneția sunt ticsite de ei. Deocamdată, britanicii sunt stăpânii lumii. Să ie înveți limba este prima armă care îți va permite într-o bună zi să profiți de pe urma acestor oameni.

Parohia nu rămase mult timp fără paroh. La doar câteva zile după decesul lui Vittorio, am aflat că un nou preot fusese desemnat de episcopul de Palenno în persoană. Prin vântul și ploaia de februarie, două căruțe protejate de prelate impermeabile se opriră într-o dimineață în fața prezbiterului. Câteva ajutoare transportară bunurile noului preot în casă. M-am ofent să car și eu ceva. Pe una din cutiile grele pe care mi-o încredințară, a-a scris un nume: cel al lui Fabiano Verdoae.

Carnavalul negru

Modul de viață al părintelui Verdone a fost foarte diferit de cel la care se supunea umilul Vittorio. Desigur, predicile pe care le ținea de la amvon erau mai viguroase, mai bine ticluite decât cele ale bătrânului preot. Fabiano avea elocința unui iezuit și gestică unui cardinal. La câteva zile de la venire, el a comandat lucrări pentru a înfrumuseța biserica și a o face mai atractivă în ochii pelerinilor și ai curioșilor. A pus să se strice naosul, a cumpărat mobilier și bănci de lemn pentru credincioși; pe scaunele de rugăciune a pus să fie montate plăci de aramă strălucitoare cu numele principalelor familii din partea locului. Fie că frecventa sau nu biserica, fiecare avea locul lui, liber-cugetătorul Lurano ca și primarul Guglielmo sau bărbierul Picarro. Numai familia mea fusese neglijată... De când venise pentru prima dată în satul nostru dintre dealuri, părintele Fabiano Verdone nu visase decât să ajungă preotul parohiei cu miracole. Cât trebuie să-l fi costat să aștepte moartea părintelui Vittorio! Și ce tortură trebuie să fi fost să rămână neputincios în fața hotărârii bătrânului de a nu-și părăsi postul! Dar uneltirile lui izbutiseră în sfârșit și răbdarea îi era răsplătită! Devenise stăpânul Maicii-Domnului-de-sub-pământ. De atunci, el mări

numărul ceremoniilor organizate în onoarea Fecioarei, al procesiunilor și al acțiunilor de mulțumire. Caleștile aduseră ecleziașt! din toată Italia și arhiepiscopul de Palermo se deplasă în persoană. Un fotograf imortaliză evenimentul. Părintele Fabiano comandă zece mii de exemplare din aceste poze și le vându pelerinilor. Comandă de asemenea medalii și reproduceri ale statuii. El deschise larg porțile târgușorului nostru negustorilor Templului. Vorbind bine, purtându-se frumos, ajunse să aibă o influență considerabilă asupra tuturor, în câteva luni, mulțumită lui, averile deja considerabile ale notabilităților prosperară. Evident, profita și el de asta. Nu numai că-și oprea pentru nevoile lui personale o parte frumoșică din ceea ce aducea vânzarea de obiecte religioase legate de Fecioară, dar își mai și asigura o poziție excepțională în sânul clerului sicilian. Cine știe dacă, în ambiția lui nemăsurată, nu visa chiar mai sus decât purpura de cardinal?

Trei sau patru luni se scurseră astfel. în fiecare zi, parohul binecuvânta statuia, o scălda în tămâie, lăsa să fie atinsă de credincioșii în transă, tot mai numeroși și mai fervenți... Mama nu gusta agitația asta din jurul Fecioarei. Ea simțea furtuna apropiindu-se, dar refuza să răspundă la întrebările mele. într-o zi, totuși, reușii să-i smulg secretul pe care îl păstra în străfundul ei precum o pedeapsă.

— Fetișul suportă influențele a prea multe slujbe. Asta nu-i convine. De fiecare dată când parohul Fabiano o binecuvântează cu ramura lui de merișor, el alterează esența fetișului. îl slăbește... în curând, toată munca noastră va fi distrusă.

— E grav? obiectă Giuseppina. Statuia și-a făcut treaba. Exodul locuitorilor a încetat. Satul este salvat

Și chiar mai mult: porcii au devenit cât se poate de grași... L-ai văzut pe Memmo? Radiază în costumul lui. Și Guglielmo? Se prelinge uleiul și grăsimea topită pe el când merge prin soare. Nu e ca noi, care suntem tot uscați ca niște pietre.

— Poate, dar mă tem că dacă lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul, o să plătim scump toți trei.

— Să plătim scump? Ce vrei să spui, fata mea?

— O văd în visele mele. Rugăciunile, fervoarea de care este înconjurată această statuie au modificat-o. Ea nu mai este așa cum am conceput-o. O să mai vindece un timp... o lunație, poate două. Apoi totul se va deregla. Ea va da dovadă de ură, de mânie. În supărarea ei, va începe poate să facă rău în loc să vindece. Noi, creatorii ei, vom fi primii împotriva cărora se va întoarce. Va trimite spre noi toată forța pe care credincioșii i-au permis s-o acumuleze. Asta ne va ucide!

— Vrei să spui că fetișul este o creatură vie? Că poate simți emoții, dorințe, temeri?

— Dar ce credeai? Că e vorba de o bagatelă fără consecințe?

— Și ce trebuie să facem în cazul acesta?

— Să luăm înapoi fetișul. Să-l luăm și să-l distrugem. Este cel mai înțelept lucru...

*

Vorbele Leonorei mă aruncară în cea mai mare angoasă. Eu nu mai aveam acces la statuie, n-o vedeam decât de departe. Era acum protejată de un grilaj gros din fier, încuiat cu lacăt de trei ori, pe care Fabiano îl comandase la maestrul foijor care făcuse porțile închisorii din Palermo. Nu exista decât un singur set de chei,

îndesat în buzunarele sutanei lui Verdone. Era imposibil ca oricine altcineva în afară de el să ajungă la Fecioară.

— Dacă nu putem să luăm fetișul, atunci va trebui să-l distrugem de aici de unde suntem. Trebuie să ținem pentru el o slujbă de moarte.

— O slujbă de moarte? urlă Giuseppina. N-am spus niciodată, dar am auzit sute de povești despre așa ceva... Chiar tatăl meu a făcut una pentru a distruge un fetiș grație căruia un om rău își omora vacile și pe care îl hrănea cu venin de șarpe, scaieți și viespi strivite. Când tipul ăsta ticălos a murit, fetișul s-a legat de copii, de femeile însărcinate... Toți au murit ca niște vite. Atunci a fost chemat tatăl meu. El a știut ce să facă, dar a trebuit și el să moară...

— De data asta nu va fi periculos, măicuță, o liniști Leonora. Dar riscă să fie totuși complicat. Acum, trebuie să acționăm repede...

Fetișul trăia pe cicluri, în ritmul lunii. După visele febrile și premonitorii care o asaltau pe Leonora în fiecare noapte, el n-avea să mai reziste mult timp la presiunile care se făceau asupra lui. Dacă mesele continuau în acest ritm, încărcătura de vindecare avea să suporte în curând o inversiune totală și se va dovedi extrem de periculoasă pentru toți. Luna plină marca momentul critic în care totul putea să se răstoarne dintr-o dată. Nu se mai punea problema, de acum înainte, să aștepte.

Începurăm pregătirile în prima zi a lunii descrescătoare - momentul propice pentru a opera distrugerea. Sub un pretext oarecare, părăsii pentru câteva zile casa doctorului Lurano și mă întorsei pe colină. Trei dimineți la rând, mă dusei să culeg singur plantele de care mama mea avea nevoie. Tabarul pe care mama mi-l confecționase altădată devenise prea mic pentru mine;

îmi trebuia altul. Crescând, făcusem mușchi, fără să fi încercat să-mi lucrez corpul. Dotat cu multă forță și cu o rezistență naturală, nu simțeam aproape deloc mușcătura frigului, nici căldura copleșitoare a verii și puteam să culeg cu mâinile goale urzicile fără să simt mai mult decât o mâncărime ușoară. Cu silexul Leonorei pus în sfoara care îmi servea de centură, plecai așadar să adun plantele așa cum îmi arătase mama altădată. După ce le-am pregătit ritualic, a trebuit să trec la faza mult mai dezagreabilă a viselor în stare de trezie concentrate pe imagini negative legate de moarte și putrefacție.

— Sunt mâhnită că te oblig să faci asta, îmi zise mama. Dar nu te am decât pe tine și pe biata Giuseppina ca să mă ajutați. Singură, nu voi reuși.

Regăsii așadar drumul spre piatra vulcanică situată în vârful colinei. Întins pe spate, cu mâinile încrucișate pe piept precum regii mumificați ai Egiptului, am declanșat o serie de vise - de coșmaruri, mai degrabă - , care-mi solicitau toate gândurile morbide de care eram în stare. La început, a trebuit să mă concentrez pentru a-mi păstra spiritul focalizat pe sentimentele de dezolare și de distrugere.

Am început prin a rememora amintirea unui hoit de cerb pe care-l văzusem într-o zi în pădure. Am încercat să-mi reamintesc până la cel mai mic detaliu imaginea acestor cărnuri nobile acum descompuse, mânjite de o vermină infectă și colcăitoare. Mirosul de zahăr și de amoniac mă izbi din nou atât de puternic încât am vomitat și am simțit cum mă apucă o migrenă care nu-mi dădu pace timp de trei zile.

Odată depășită această primă bornă, alte viziuni au luat naștere în curând din ele însele, fără să fie nevoie să le solicit. Acest lucru mă tulbură mult, căci scenele

erau atât de vii, atât de clare de parcă le văzusem cândva chiar cu ochii mei. A apărut mai întâi un copac cu spânzurați, undeva într-un peisaj biciuit de vânt. Apoi, un lac mare negru, fără fund, cu ape nămolose în care mă zbăteam ca să nu mă scufund. Și, mai ales, în cele din urmă, într-o mică încăpere obscură, un scaun înalt de care eram legat cu chingi de piele ca să fiu omorât... Aceste imagini erau la fel de clare ca niște fotografii. Toate purtau semnul morții, al durerii, al nebuniei. Zile în șir, ele mi-au devenit o povară de care nimic n-a putut să mă scape. Bunica și mama mi se păreau într-o stare mai bună decât a mea. Și ele se supuneau acestor ședințe pregătitoare pentru mesa pe care aveam s-o spunem ca să distrugem fetișul și păreau copleșite de fulgurațiile întunecate și violente care nu încetau să se nască în mintea lor.

— Hotărât lucru, diavolul răspunde foarte repede când îl chemi, băiete, îmi zise Giuseppina.

Așezată lângă mine pe o bancă din apropierea cabanei, ea plângea cu lacrimi fierbinți și își punea capul pe umărul meu pentru a găsi un pic de alinare. La acest spectacol, inima mea se strânse atât de tare, încât o implorai pe mama să o scutească pe bătrână de această încercare.

— Îți înțeleg mila, Luigi. Și eu simt același lucru. Dar dacă nu ne unim forțele, fetișul va rezista. Nu simți violența care mocnește deja în el?

N-am știut ce să răspund. Avea dreptate. Ceva vibra nu departe, o simțeam fără să îndrăznesc să recunosc. Era un fel de prezență care plutea în jurul nostru și se îngrijora de pregătirile noastre. Când Leonora hotărî că sosise clipa, ne-am reunit toți trei, într-o noapte neagră, la răscrucea a trei poteci, în stepă. Adusesem cu noi

hârtiuțele pe care desenasem altădată semnul fetișului, glifa¹ lui personală, reprezentarea simbolică a numelui său care nu era compus nici din litere, nici din cifre. Am îndeplinit gesturile ritualice pentru care mama ne pregătise, niște mișcări care semănau cu dansul. A trebuit să țipăm, să chemăm, să implorăm... să lăsăm să ne curgă sânge și să facem să încolțească semințele morții pe care le păstram în noi de prea mult timp. În fine, am ars glifele pe un rug de vrejuri.

Ceremonia a durat toată noaptea. Ea s-a terminat exact în clipa în care soarele a apărut la orizont. Ne-am întors la cabană terminați, epuizați, gâfâind. Precum sfântul Cristofor purtându-l pe Copilul Iisus, a trebuit s-o cocoș pe bătrâna Giuseppina pe umerii mei ca s-o traversez un vad. Biata de ea adormi într-un minut pe mine, îi simțeam răsuflarea umedă pe gâtul meu. Neavând inima s-o las pe jos, am purtat-o așa până în patul ei din vârful colinei. Cred ca am dormit toată ziua și noaptea următoare. Ca și după ceremonia botezului, știam că nimic nu se va întâmpla înainte de terminarea unui nou ciclu lunar. După efortul nebunesc pe care-l făcusem, trebuia să mai găsim în noi și forța de a avea răbdare, ceea ce a fost aproape la fel de greu ca faptul de a sta întins pe piatra neagră pentru a căuta vise urâte.

Mă întorsei la doctorul Lurano. în fiecare zi, mă duceam la biserică să mă amestec în mulțimea de penitenți pentru a încerca să văd dacă Maica-Domnului-de- sub-pământ mai plângea cu lacrimi stacojii. în cea de-a douăzeci și noua zi de la întrunirea noastră nocturnă, fântâna roșie secă în sfârșit.

¹ *glifir* - reprezentarea grafică a unui semn tipografic, a unui caracter - din gr. *glyphein* - „a grava” (n. tr.).

Secarea lacrimilor fu pentru sal o adevărată catastrofă. Părintele Fabiano deveni la fel de livid precum patrafirul unui copil al bisericii. El își instalează un scaun de paie lângă statuie pe care nu o mai slăbi din ochi toată ziua. Iar primele licăriri ale zorilor, după doar câteva ore de somn, el se întorcea s-o supravegheze pe madonă și se ruga cu și mai multă fervoare decât o făcuse când era la seminar. Pentru o clipă, se gândi chiar să-și mortifice carnea cu un bici plumbuit.

— Ce se întâmplă, domnule paroh? îl întreabă într-o dimineață un bărbat chipeș cu părul argintiu, venit special de la Ravenne pentru a o contempla pe Fecioara miraculoasă. Statuia voastră nu plânge, așa cum mi s-a spus! Și dacă nu plânge, înseamnă că nu mai vindecă! Totul nu era așadar decât escrocherie? Nu vă felicitați pentru așa ceva!

Alții avură vorbe și remarci încă și mai rele. Englezii, francezii, austriecii provocară scandaluri și plecară înapoi la fel de repede precum veniseră. Pensiunile lui Memmo se goliră de clienți, pelerinii nu mai cumpărau suveniruri, vizitatorii nu mai zăboviră. În scurt timp, apăruă articole în ziarele din Palermo. Același ziarist care menționase primul afacerea reveni asupra declarațiilor lui și, într-un articol lung, înșirui suspiciunile care apăsau asupra probității locuitorilor satului.

(...) Sunt cunoscute condițiile grele de trai care există astăzi în aceste văi pierdute ale frumoasei noastre țări. Este cunoscut de usemenea și spiritul adesea de frondă și mereu ingenios al autohtonilor. Poate că moștenirea antică a războinicilor africani

ai lui Hannibal sau a sarazinilor lui Mahomed a lăsat acolo câteva urme de șarlatanie, câteva resturi de perfidie pe care se mai înrădăcinează și astăzi tentații de stratagemă, dorințe de complot...

Emoția provocată de aceste rânduri veninoase fu imensă. Guglielmo și Fabiano convocară o adunare generală a locuitorilor în vasta sală de ceremonii de lângă primărie care tocmai fusese construită. Eu n-am fost invitat, bineînțeles, dar Lurano mi-a povestit toate episoadele.

— Primarul nu mai putea să vorbească la sfârșitul reuniunii, atât de mult răcnise. Parohul nu mai e decât propria sa umbră. Și-a pierdut infatuarea. Nu înțelege nimic din ce se întâmplă. Stă încovoiat pe scaun, cu umerii lăsați și abia mai vorbește. A lăsat în seama altcuiva grija de a face anunțul cel mai îngrozitor...

— Cel mai îngrozitor? Ce s-a întâmplat?

— Săptămâna trecută, trei infirmi au părăsit satul într-o stare mai proastă decât veniseră. Unul șchiop de piciorul drept n-a mai putut să și-l miște nici pe stângul; ochiul sănătos al unui chior s-a închis și el la rândul lui și, cel mai rău, un puști tuberculos și-a dat duhul chiar în fața statuii. încă un caz - numai unul! - ca acestea și toată lumea o să creadă că statuia a devenit o Maica-Domnului a Răutății. Zău așa, de la bun început, eu nu înțeleg nimic din povestea asta!

De cum am putut, am șters-o pe coline ca să le raportez mamei și bunicii ceea ce aflasem. Asta o făcu fericită pe Giuseppina.

— Cu atât mai bine! exclamă ea lovindu-și coapsa cu podul palmei. Toți idioții ăștia vor relua drumul spre bătrânele tămăduitoare care suntem. Asta o să ne mai aducă ceva bani în pușculiță, e timpul! Nu-i așa, fâta mea?

Dar fața Leonorei era întunecată. Ei nu-i venea să râdă.

—Nu-mi place că statuia a început să facă rău. Acesta e semnul că am intervenit prea târziu. Este de asemenea dovada ci spiritul este puternic și că are o mare voință de a trăi. Trebuie să acționăm și mai radical decât am făcut-o, dacă nu vrem ca el să ne facă rău. Mesa de moarte spusă la răscruce n-a fost de ajuns. Mai trebuie una, chiar în locul unde s-a născut creatura: în biserică!

Există mai multe etimologii ale cuvântului *carnaval*. Cea mai puțin lingvistică, cea mai puțin științifică îmi părea totuși a fi cea mai bună: *carnaval* ar deriva din latinescul *came levare*, „a reține carnea”. Ei bine, iată ce trebuia să luăm înapoi de la fetiș. Nu mai trebuia să ne mulțumim cu simboluri și rugăciuni de distrugere, trebuia să distrugem suportul material ascuns în Fecioara cea mare.

— Cum și facem? se lamentă Giuseppina. Statuia este acum în spatele gratiilor! Nu mai e ca pe timpul bunului Vittorio! Nu mai vezi nimic, nu!

Timp de câteva zile, problema rămase insolubilă, apoi, prin doctorul Lurano, am aflat că părintele Fabiano hotărâse o mare rugăciune publică închinată Fecioarei, înjurai satului și până la potecile care duceau la poalele colinelor.

— Își joacă ultima carte, comentă medicul. Spera că o procesiune și un omagiu general vor face ca statuia să-și revină. Mai bine zis, toți speră asta. Că doar de atâta timp nu trăiesc decât de pe urma ei.

— Și dumneavoastră, doctore Lurano? Suferiți că lacrimile statuii au încetat să mai curgă?

— Dumnezeu mare, nu-mi pasă câtuși de puțin, Luigi!

*

Era o zi cu vânt puternic și cer cenușiu. În ajun, o ploaie cu boabe mari de grindină se abătuse asupra satului, rupând acoperișuri, spărgând geamuri, făcând să plesnească scoarța groasă a măslinilor din livezi. O neașteptată masă de aer rece stagna de o jumătate de săptămână în vale, făcând să se ridice o ceață groasă care nu se risipea decât către prânz și cădea din nou de cum începea soarele să coboare la orizont.

— O vreme de Bretania. De Scoția. De Irlanda. O vreme de Marea Iroise¹ și de naufragiu..., comenta Lurano ațâțând focul din soba lui cu cărbuni. Mai ales, o vreme să nu ții o rugăciune publică afară!

Și totuși, în ciuda rafalelor care întorceau pe dos bale-nele umbrelor, care smulgeau pălăriile și se năpusteau sub fuste umflându-le ca pe niște baloane, marșul inițiat de Fabiano avu loc. Cocoțată pe o brancardă purtată de opt bărbați, Maica-Domnului-de-sub-pământ fu plimbată pe toate străzile târgului. N-a existat nicio străduță, niciun loc de trecere, nici o scară minusculă legând două travee care să nu fi fost parcursă. Imprimând cadența și arătând direcția, părintele Fabiano mergea în frunte, înconjurat de copii ai bisericii, balansând o cădelniță și recitând psalmi. În spatele statuii, venea întreg satul, toți cu câte o *Biblie* și un rozariu în mână. Cu ochii plecați, cu lacrimi pe fețele îndurerate, cu pași lenți, bărbați, femei, copii, bătrâni se rugau - puțin - ca miracolele să revină și - mult - ca banii să le intre din nou în buzunare! Ca să

¹ *Marea Iroise* - parte a Oceanului Atlantic, ce se întinde între Insula de Sein și Ushant, în N-V Franței. Termenul de „iroise” a apărut prima oară menționat pe hărțile maritime din secolele al XV-lea și al XVI-lea (din *ire*, lat., „furie”, *iroise*, „furioasă”).

arate c i, în duda scepticismului său, îi păsa de soarta satului, Lurano își luă mantoul, își puse ghetrele de duminică și se duse să ia parte la procesiune. Cred că m-a căutat peste tot prin casă înainte de a se hotărî să meargă singur, în ceea ce mă privește, plecasem deja de mult timp la mama, pe coline. Prevăzusem să profităm de momentul în care procesiunea va ieși din sat ca să pătrundem în biserica goală, să ne ascundem acolo și să așteptăm noaptea; atunci, după ce statuia se va întoarce, vom încerca să distrugem obiectul magic din interiorul ei.

—• Merg cu voi, decretă Giuseppina. Nici nu se pune problema să mă lăsați aici singură cuc ca să mă perpelesc așteptând întoarcerea voastră.

Imposibil de descurajat, bătrâna se târâi cum putu în spatele nostru până în târg. Ușa bisericii fusese lăsată larg deschisă. Cu excepția unei pisici și a unui câine vagabond, nimeni nu ne văzu strecurându-ne în naos.

— Unde o să așteptăm? întrebă Giuseppina. Nu în confesional totuși, nu?

— în criptă, șoptii eu. Nimeni nu vine niciodată acolo. Și știu cum s-o deschid.

Din fericire pentru noi, părintele Fabiano nu considerase necesar să încuie prezbiteriul. În sertarul unde o ținea și părintele Vittorio, găsii cheia care permitea accesul la subsol. Am coborât toți trei șirul de scări care ducea la criptă, unde am așteptat răbdători până seara, tremurând de frig, cu inima strânsă de neliniștea și teama următorului sabbat. La un moment dat, am perceput zgomotele înăbușite ale procesiunii care se întorcea. Au fost spuse două liturghii, ale căror ecouri ajunseră până la noi într-un mod uimitor de clar, apoi se făcu liniște totală. Către miezul nopții, ne-am părăsit ascunzătoarea și ne-am dus în fața statuii, luminată toată de lumânări

care trosneau în jurul ei. Mama adusese într-un sac, în afara obiectelor ritualului, un clește mare pe care îl împrumutase de la nu știu ce țăran. Cu el am tăiat o za a lanțului care închidea grilajul, protejând capela dedicată Fecioarei. În miez de noapte, zgomotul ne răsună în urechi cu forța unei lovituri de tun. Înmărmuriți, uluiți, am așteptat câteva minute bune pentru a ne asigura că vacarmul nu alertase pe nimeni și că puteam continua în pace. Fiecare într-un colț de întuneric, ne-am tras pe noi tabarele. Eu m-am dezbrăcat sub pilonul decorat cu Meluzina secretă pe care mi-o arătase altădată Vittorio. Pentru o clipă, această amintire îmi strânse inima. Când am fost îmbrăcați cum trebuie pentru ceea ce urma să facem, am înșfăcat statuia și am împins cu toți mușchii mei ca s-o întorc. Era grea, făcută dintr-un lemn dens. Reușii totuși s-o pun în așa fel ca trapa fetei să ne fie la îndemână.

— în niciun caz să nu deschizi statuia imediat, Luigi. Există niște cuvinte care trebuie pronunțate și niște rituri care trebuie efectuate înainte de asta, mă avertiză mama șoptit.

Timp de câteva minute, am îngăimat cuvinte de moarte la adresa fetei. Cu robele noastre de dimie, cu brațele și picioarele goale, cu ochii strălucind, semănăm cu vrăjitorii din picturile lui Goya sau ale lui Salvator Roșa. Vederea trupurilor noastre agitându-se astfel pentru o mesă neagră în jurul acestei reprezentări a Fecioarei trebuie că era înspăimântătoare. În cele din urmă, litania se sfârși, dar mai trebuia să facem să ne țâșnească sânge din vene ca să desenăm cu el figuri pe pământ și să mângîim statuia înainte de a o deschide. Cu silexul ei, mama ne creștă rând pe rând încheieturile și îngenunche în fața băltoacelor roșii care răspândeau un

miros metalic pentru a trasa cu degetul forme complicate pe dalajul locului sfânt. Odată aceste figuri terminate, ne repezirăm toți trei cu mâinile pline de sânge pe Maica-Domnului... în acea clipă, chiar când simțeam sub unghiile mele cum se deschide trapa care închidea cavitatea secretă, părintele Fabiano își făcu brusc apariția în spatele nostru. Fața îi era albă de furie și de ură. Urlând, le dădu la o parte pe mama și pe bunica cu un gest violent, apoi mă apucă de umeri ca să mă îndepărteze de scumpa lui statuie.

— Profanatori! Demoni! Cum îndrăzniți s-o murdăriți pe mama lui Iisus-Hristos?

Energia cu care mă strângea mă surprinse. Acest bărbat pricăjit avea o forță împotriva căreia îmi era imposibil să lupt. M-am rostogolit violent pe pământ. Capul mi s-a lovit de baza unei coloane și pentru o clipă am căzut în inconștiență. Când mi-am revenit, biserica devenise locul unei furioase bătălii. Mama se zbătea ca o tigresă ca să scape din mâinile mai multor oameni, vecini pe care strigătele lui Fabiano îi alertase. I-am recunoscut pe Memmo hangiul, pe Galline notarul, pe primarul Guglielmo și pe fostul nebun Pirozzi... în spatele lor, parohul se lamenta și-și vărsa ocările cât îl ținea gura.

— Puneți mâna pe ea! Prindeți-o pe răufăcătoare! Blestemata!

Tremurând, cu ochii acoperiți de sângele care îmi curgea din frunte, am vrut să mă ridic ca să-i sar în ajutor Leonorei. M-am aruncat în luptă, zgâriind fețele, mușcând și lovind ca un pui de lup încolțit în fundul unei vizuini. Oricât de puternice erau loviturile mele, ele nu puteau să facă nimic împotriva adversarilor mei al căror număr creștea cu fiecare clipă. Ținuți de păr, cu tabarele rupte dezvăluindu-ne trupurile goale, am fost

târâți în piața din fața bisericii unde o mică mulțime se adunase deja.

— I-am găsit în biserică vrând s-o ungă pe Fecioara noastră cu sângele lor! urlă Fabiano. Ei sunt responsabili de oprirea miracolelor! Ei, pizmuitorii! Vrăjitorii! Credincioșii Diavolului care nu pot suporta ca Maria noastră să facă bine! Rușine lor! Nenorociții!

Ne-au huiduit, ne-au scuipat în față, au vrut să ne bată. Biata Giuseppina fu lăsată în seama unui grup care o burduși bine cu lovituri în stomac. Întinsă pe jos, îi auzii bătrânele oase pocnind sub talpa unui bărbat care apăsa pe coapsele ei fragile cu pantofii lui cu ținte. Și pe mine mă loviră, dar, turbat de furie, nu mai simțeam nimic. În zadar am încercat să strig că Fabiano se înșela, că exista o explicație pentru gesturile noastre, că nouă și numai nouă ni se datorau miracolele Fecioarei, cuvintele mele au fost înecate în vârtejul violenței care se dezlănțuia asupra noastră. În cele din urmă, după ce am fost bătuți atât de tare încât eu mi-am pierdut din nou cunoștința, cineva a aruncat o funie peste o creangă joasă a unuia dintre stejarii care umbreau piața.

— Asta e pentru fată, schelălăi Galline.

Și făcu un nod în jurul gâtului mamei. În ochii ei, am văzut, era o ură crâncenă, un dispreț de nepătruns pentru acești oameni pe care avusese slăbiciunea să-i iubească mereu. Ea nu se uită la mine în timp ce trei bătăranii trăgeau de cânepă ca s-o spânzure de copac. Sugerată, sufocându-se, ea rămase acolo, în agonie, întrucât vertebrele nu i se rupeau, dând din picioare în gol, în căutarea aerului care nu mai putea să-i ajungă în plămâni. Sfârșitul îi fu lung și chinător. În cele din urmă, fața i se înnegri și ea își dădu duhul în aplauzele adunării.

— E rândul mamei acum! urlă Memmo.

Cum se pare că nu mai aveau funie, luară hotărârea s-o arunce pe bătrână într-un puț, în curtea uneia dintre puținele case care nu fuseseră cumpărate încă. Cred că Giuseppina era deja moartă când corpul ei căzu în groapă și dispăru pentru totdeauna.

— Și puștiul, strigă Pirozzi.

— Da, în puț cu bătrâna!

— în puț! în puț!

Am simțit cum mă ridicau. Trecând din mână în mână, am fost împins cu brutalitate către ghizd, dar când urmau să mă arunce, trei pocnituri seci răsunară deasupra mea, încremenind orice mișcare, oprind dintr-o dată orice imprecăție.

— Ați înnebunit cu toții! Lăsați băiatul imediat! Dați-i drumul sau vă împușc, la întâmplare, ca pe niște câini ce sunteți!

Cu pistolul în mână, cu trăsăturile înăsprite de fermitatea deciziei, doctorul Valentino Lurano făcea singur față mulțimii. Îndreptând arma rând pe rând spre fețele cele mai apropiate, mă trase la el și, aruncându-mi vesta lui pe umeri, mă duse acasă. Fără să schimbăm niciun cuvânt, îmi pansă rănilor, îmi închise plăgile, îmi îngriji vânătăile. În zori, în sfârșit îmi vorbi.

— Nu poți să rămâi aici, copile. Știi asta.

— Da, doctore. Dar într-o zi, o să mă întorc. Și o să-iucid. Pe toți.

— N-o să-ți fac morală și n-o să-ncerc să te-ncurajez să revii asupra acestei hotărâri. Poate că răzbunarea este uneori cel mai bun drum, singurul drum... Dar tu ești cel care vei decide. Deocamdată, trebuie să te îndepărtezi. Să pleci departe. Repede. O să-ți dau niște bani și o să-ți scriu un bilet pentru un om pe care îl cunosc. Locuiește la Palermo. O să te duci la el din partea mea.

Te va găzdui și va ști ce să facă cu tine. Eu nu mai pot face nimic...

— Mi-ați salvat viața, doctore. Este o datorie pe care n-o s-o uit niciodată.

Corpul îmi fusese atât de rupt în bătaie, încât am stat două zile fără să mă pot mișca. În dimineața celei de-a treia, mi-am pus câteva lucruri într-o valiză și am urcat într-o brișcă pe care doctorul o închiriasse pentru toată ziua ca să mă conducă la cinci leghe de târg, acolo pe unde trecea un poștalion pentru Palermo. Nu plângeam. Ura și amărăciunea mea erau prea intense pentru asta. Ajuns aproape de biserică, i-am cerut doctorului să oprească o clipă.

— Crezi că-i o decizie înțeleaptă, Luigi? mă întrebă el cu o voce lipsită de vlagă.

— Am un ultim lucru de făcut aici înainte de a pleca.

Eram în plină dimineață. Prin piață treceau oameni, văzându-și liniștiți de treburile lor. Corpul mamei nu se mai balansa în stejar. Nu știam ce făcuseră cu el. Fără îndoială, îl aruncaseră la groapa comună, fără nici măcar o rugăciune. Am intrat, cu pas întins, în biserică. Din toți cei care mă văzură - și erau numeroși -, niciunul nu îndrăzni să mă oprească. Încet, fără să mă grăbesc, am desprins de pe bănci, cu vârful unui cuțitaș, patru plăcuțe de aramă pe care le-am privit o clipă înainte de a le băga în buzunar. Aveau înscrise pe ele numele lui Memmo, Pirozzi, Guglielmo și Galline...

Îngerii din Palermo

Am ajuns la Palermo pe înserate, trei zile mai târziu. Niciodată nu mai văzusem un oraș atât de vast, nici case atât de înalte. Toate străzile erau luminate cu gaz, astfel că puteai să te descurci ca ziua în amiaza mare chiar în toiul nopții. Întrebând de mai multe ori, am reușit să găsesc adresa pe care mi-o dăduse doctorul Lurano. Era o locuință impozantă situată într-un cartier liniștit, pe un bulevard mărginit de palmieri. Impresionat de atâta grandoare, am ezitat să trag de clopoțel, dar, când în sfârșit m-am hotărât, un valet în pantaloni negri și jiletcă galbenă, cu mustață cernită și cărare pe mijlocul capului, m-a informat că stăpânul lui murise cu două luni în urmă și că un puști cu fața atât de tumefiată ca a mea n-ar fi fost primit cu siguranță de văduva lui, doamna, chiar dacă pretindeam că am o scrisoare de recomandare. Mi-a trântit ușa în nas și n-a binevoit să revină nici când am bubuit în ea până mi-am zdrelit pumnii. Lăsat pe cont propriu, am mers mult timp la întâmplare, neștiind încotro să mă îndrept. La capătul unei lungi piațete pustii, o adiere răcoroasă și sărată îmi mângâie fața. Nările îmi fremătară din cauza acestui miros puternic pe care nu-l cunoșteam și care mă atrăgea. Am început să alerg către un orizont care se deschidea din ce în ce

mai mult în fața mea. Nisipul scârțâi în curând sub pantofii mei și drumul se opri într-un parapet. În spatele micului zid, era marea. O vedeam pentru prima oară. Mă luă cu amețală. Ajunsesem la marginea unei lumi, ce putea fi dincolo de ea? Știam vag... La vest, după coloanele lui Hercule, era un ocean și mai întins decât Mediterana. Apoi un alt continent așa-zis galben, plin de viață, fremătând de pofte și de bogății... Găsii o scară care cobora de pe promenadă până la plajă. Am rămas așezat acolo ore în șir, fascinat de mișcarea domoală a valurilor. Faptul că întâlnirea dintre pământ și mare se derula într-o asemenea serenitate mă sidera. Când, studiind cu Vittorio sau cu doctorul Lurano, priveam hărțile de geografie, îmi imaginam întotdeauna că regiunile de coastă erau locuri de fierbere, de vuiet și de furtună. Aici, uniunea elementelor se făcea cu blândețe, aproape în liniște. Cerul era senin și briza nocturnă încă fierbinte. Lumina unui far strălucea pe un colț de stâncă din imediata apropiere. Explorând decorul, el îmi dezvăluia pe bucăți întinderea mării, siluetele macaralelor din port, stâncile îndepărtate...

Trebuia să găsesc un loc unde să-mi petrec noaptea. Cu valiza în mână, am mers până la un parc liniștit unde m-am ghemuit pe o bancă să dorm. În zori, păsările începură să ciripească atât de tare prin ramuri încât mă treziră. Lumina era vineție și roz. Îmi era foame și sete. Într-o piață care se amenaja, am cheltuit câțiva bănuți ca să cumpăr mere, pe care le-am devorat așezat pe marginea unui jgheab pentru cai. Averea mea era mică și nu putea să mă țină mult timp. Trebuia cu orice preț să-mi găsesc o ocupație care să-mi asigure casa și masa. M-am întors la tarabe și am întrebat pe la negustori dacă aveau nevoie de un ajutor. Nu mi s-a propus o slujbă regulată,

dar, la sfârșitul dimineții, mi s-au dat câțiva bănuți și o jumătate de pâine pentru că am ajutat la descărcarea căruțelor. Am revenit a doua zi și din nou a doua zi. Încet-încet s-au obișnuit cu prezența mea. Dormeam tot în parc, dar nu pe bancă, fiindcă îmi săpasem un fel de vizuină în pământul afânat, sub ramurile joase ale unui desiș care creștea lângă zid. Acolo îmi ascunsesem lucrurile, la adăpost de privirile altora, exasperat cum eram că trebuia să-mi car mereu valiza după mine.

— De ce nu-ți oferi serviciile în port? îmi sugeră într-o zi un zarzavagiu. Îmi pare că ești un flăcău voinic și ei au întotdeauna nevoie de ajutor pentru a descărca vasele. Te vor plăti bine.

În apropierea cheiului, am întârziat un moment ca să privesc la hamalii care apucau lăzile negustorilor pentru a le încărca în cale sau pentru a le debarca pe pontoane. Eram capabil să transport la fel de bine ca ei baloții de jumătate de chintal pe care îi aruncau în spate gâfâind.

— Tu, puștiule? Vrei s-o faci pe docherul? Dar mai trebuie să crești! Întoarce-te să sugi lapte de la *mamma* și vino înapoi după ce-o mulgi!

Pumnii mi se crispară când auzii răspunsul grosolan al unui șef de echipă. Aerul lui hilar, ochii batjocoritori și, mai ales, această evocare a mamei îmi întunecară mințile. Loviturile se dezlănțuiră fără să le pot stăpâni forța. Atins în bărbie, în stomac, în plex, tipul mătăhălos se rostogoli la pământ gemând. Am vrut să mă arunc iar asupra lui, dar, venind în goană de peste tot, oamenii lui mă apucară și mă traseră la o parte. Mi s-a dat o corecție bună apoi am fost aruncat, tremurând și plin de vână- tăi, într-o benă de zinc în care putrezea bălegarul. Unele răni pe care le căpătasem în biserică se redeschiseră sub această nouă ploaie de lovituri și sângele **îmi** pătase

cămașa ruptă, dându-mi acum un aspect de vagabond. Șontâc-șontâc, m-ara îndepărtat de chei, plin de furie. Deodată, două mâini mă apucară simultan de umeri.

— Am văzul cum te-ai bătut. Și n-ai scos niciun țipăt când te-au cotonogit. Ești un băiat puternic și curajos. Cauți ceva de mâncare?

Două siluete mă încadrară: cea a unui tânăr și cea a unei fete de șaisprezece-optsprezece ani cel mult. Uimitor de asemănători. Uimitor de frumoși.

— Eu sunt Angelo, zise băiatul.

— Eu sunt Angela, zise fata.

Timp de mai multe luni, am rămas în compania gemenilor. O casă veche și izolată de la periferie, un palat în ruine înconjurat de un parc devenit teren viran era bârlogul lor. Angelo și Angela erau șefii unei bande formate din copii ai străzii, mărunți hoți de buzunare și alți derbedei din port. Cel mai în vârstă din vasalii lor trebuie că avea optsprezece ani; cei mai tineri, abia șapte. Ei făcură din mine un fel de gardă de corp. Când lucrurile riscau să ia o întorsătură urâtă în timpul împărțirii unei prăzi sau când un copil încerca să păstreze pentru el o parte din obiectele furate, eu trebuia să-mi arăt mușchii și să-i scutur un pic pe capii răutăților. Nu mă refăcusem în întregime după loviturile primite în sat, trăsăturile mele aproape că deveniseră urâte din cauza asta. Adesea, era suficient să iau un aer feroce și nici măcar nu trebuia să-mi mai folosesc pumnii. Gemenii nu mi-au cerut niciodată să particip la activitățile criminale ale bandei lor. Mă mulțumeam să-i supraveghez pe puști și să stau pe lângă stăpâni ca să le asigur protecția.

Aceștia își rezervaseră al doilea etaj al clădirii lăsate în paragină. Majoritatea obiectelor de valoare pe care cei mici le furau din casele burgheze ajungeau acolo, alcătuind un decor fantastic și somptuos în care gemenii evoluau ca într-un teatru. Erau amanți și nu o ascundeau, își trăiau pasiunea cu o înflăcărare devorantă și, din cămăruța pe care mi-o alocaseră la același etaj, puteam să-i aud gemând în fiecare noapte, ore în șir. Cât despre mine, parcă mi se golise mintea. Abia dacă-mi mai aminteam numele și povestea mea. Păstram întotdeauna în buzunar cele patru plăcuțe de cupru luate de pe băncile bisericii, dar eram ca amorțit, anesteziat de moartea oribilă a Leonorei și Giuseppinei astfel încât orice sentiment de răzbunare părea să mă fi părăsit. Aveam un acoperiș deasupra capului și mâneam bine aproape în fiecare zi. Gemenii îmi plăteau serviciile și n-aveam de ce să-mi fac griji. Timpul se opri, refuzam să mă gândesc la trecutul meu, nu știam nimic despre viitor. Doar prezentul conta - și încă atât de puțin...

— O să-mi spui într-o zi secretul tău? mă întreba adesea Angela pe un ton seducător.

Eu nu răspundeam și asta o făcea să râdă.

— Ești singurul care-mi rezistă, Luigi... Crezi că voi mai tolera asta mult timp?

Fata era blondă, cu pielea fină și albă. Ochii ei erau cei mai limpezi pe care îi văzusem vreodată până atunci. Totuși, nu mă atrăgea. Iubirea era un sentiment necunoscut pentru mine, nevoia carnală de asemenea. Asta o rănea în amorul propriu pe ea, căreia îi plăcea mai presus de orice să provoace dorința. Se dăruia câtorva puști din bandă, crezând că mă face gelos, și mă provocă și mai fățiș, chemându-mă pentru tot felul de fleacuri și deschindu-se la rochie sub ochii mei. Dar asta nu

declanșa nimic în mine. Contemplarea sânilor ei în formă de pară și a coapselor fusiforme nu mă aduse la viață. Furioasă, sfârși prin a renunța la jocul ei pervers și mă lăsă în pace, nemaivorbindu-mi chiar deloc, de parc-aș fi fost o umbră. Angelo s-a amuzat de înfrângerea sorei lui și s-a opus violent atunci când aceasta, într-o ultimă tentativă de răzbunare, i-a cerut să mă excludă din bandă. Firav ca o fată, ascendentul său asupra găștilor ne-datorându-se decât extraordinarului său talent oratoric combinat cu cel mai dur cinism, fratele avea prea mare nevoie de un supliment de forță fizică. Liniștit, credincios și puternic ca un câine, eu eram recrutul ideal și nu-și putea permite să mă sacrifice capriciilor Angelei.

— Luigi, am încredere în tine, îmi spuse el într-o zi. O să-ți încredințez un secret. Sora mea și cu mine ne pregătim plecarea. Vreau ca tu să ne însoțești.

— Unde vă duceți?

— Ne-am săturat de Palermo. Trebuie să respirăm alt aer, să vedem mai departe. O să plecăm în America.

America! Cu câțiva ani înainte de începutul noului secol, era ținta, visul, speranța tuturor sărăntocilor din Europa. O țară unde se spunea că un coate-goale debarcat pe Coasta de Est putea să ajungă bancher trei luni mai târziu pe Coasta de Vest. O țară a himerelor, dar și o țară violentă, unde nu era loc nici pentru ezitare, nici pentru scrupule.

— Toată lumea pleacă. în insula noastră, nu există speranță pentru oameni ca noi iar la Roma sicilienii sunt disprețuiți. La New York, locurile bune încă mai sunt disponibile. Acum este momentul, acum ori niciodată.

Sub o scândură a vechiului parchet despicat al camerei, ascunsese trei bilete pentru traversarea pe un transatlantic care părăsea portul peste cincisprezece zile.

— Le-ara cumpărat săptămâna trecută. Primele două tichete sunt pentru mine și Angela. Pe ultimul, ți-l dau ție. Vino cu noi, Luigi...

Am luat biletul în mod mecanic, l-am băgat în buzunar și mi-am văzut din nou de treburile mele ca și cum nu se întâmplase nimic. Părăsirea Siciliei o lăsa rece pe mica bruta care devenisem și perspectiva acestei călătorii nu însemna pentru mine decât promisiunea unei schimbări de decor.

Cu patru sau cinci zile înaintea plecării prevăzute, m-am dus să mă plimb la întâmplare, cu mâinile în buzunare, privind mai degrabă pământul decât cerul, mol- făind un fir de iarbă fără să mă gândesc la nimic. Când m-am întors la bârlog, niște călești negre, mătăhăloase așteptau în fața intrării în parc. Ascuns într-un colț, am auzit şuierături de fluier, apoi chemări și chiar pocnetul câtorva împușcături. Poliția înconjurase palatul și îi vâna pe derbedeii înnebuniți de frică prin coridoare. Dacă n-aș fi plecat să mă plimb, aș fi fost și eu prins în capcană. Sergenții orașului îi aruncară unul câte unul pe membrii bandei în fundul caleștilor de fier ale închisorii. L-am văzut pe micuțul Muzo ținut de gât ca un iepure, cu picioarele balansând în aer, cu manile încercând să-i zgârie pe jandarmi. Carmine era lovit mortal și îi curgea sânge din tâmplă. Hiero plângea. Gemenii au fost îmbarcați ultimii. Angela, cu mâinile legate la spate, fu aruncată și ea în furgon. Părul ei blond desfăcut și în mișcare a fost ultima ei imagine care mi-a rămas în minte. Imprudent, m-am ridicat în picioare. Chiar înainte de a urca și el în vehicul, Angelo m-a zărit.

— Pleacă în America, Luigi! urlă el răsucindu-se pentru ca vocea lui să se audă mai bine. Fă-o pentru noi! Pleacă! Pleacă!

Toate privirile polițiștilor se întoarseră în direcția mea. Mai rapid decât ceilalți, unul dintre ei începu să alerge spre mine. Am luat-o la sănătoasa și nu m-am oprit decât atunci când am fost sigur că nu mai puteam fi ajuns din urmă. Gâfâind, lac de sudoare, m-am așezat pe bordura unui trotuar, cu picioarele în apa unei rigole. Din nou eram singur pe lume.

India Occidentalis

În zorii unei calde dimineți de vară, m-ara îmbarcat ca pasager de clasa a treia pe pachebotul *Ferreol*, care asigura legătura Palermo - New York. Nu era o navă frumoasă; dâre de rugină curgeau de-a lungul carcasei și bastingajul ei slinos nu inspira încredere. Punțile rezervate călătorilor cei mai săraci colcăiau de șobolani și vermină. Nu știu cum erau tratați cei care plăteau bine, dar această traversare mi se păru îngrozitor de lungă și de grea. Nu aveai nimic de făcut decât să aștepti și mie nu-mi plăcea această inactivitate forțată.

Eram doisprezece în dormitorul comun pe care-l ocupam. Cu excepția a doi țipi din Sardinia cu pielea măslinie și privirea dură, toți ceilalți eram sicilieni. Trei erau din Palermo, patru din Mesina, ceilalți doi veneau din provincii pe care nu le cunoșteam. Niciunul nu era originar din regiunea mea. Chiar înainte de a pleca, mă întorsesem să scotocesc în palatul gemenilor pentru a verifica dacă ascunzătoarea în care fratele și sora își puseseră biletele și câteva monede de aur fusese descoperită. Din păcate, totul dispăruse. Ascunzătoarea mea, în schimb, era intactă. Protejată de un furnicar, o veche buturugă din mijlocul parcului ascundea puținii bani pe care îi economisiseam. Nimeni nu-i găsisese, căci pentru asta trebuia să bage mâna în mijlocul insectelor.

Acest mic capital mi-a permis să supraviețuiesc în timpul călătoriei de pe vapor. Prețul biletului neinclu- zând hrana, nu mâneam decât o dată la două zile la cantina celui hârb de navă. Trebuie că aveam șaisprezece sau șaptesprezece ani și eram slab ca un lup la ieșirea din iarnă, numai mușchi, tot mai forțos pe zi ce trece, tot mai sălbatic. Nimeni nu căuta compania mea și nici eu n-o doream pe-a nimănui. În cele din urmă, am fost anunțați că am ajuns la Ellis Island. Am urcat printre primii la aer liber, ca să văd această țară care atrăgea ca un magnet atâta lume fără să înțeleg de ce. Orașul necunoscut nu semăna cu nimic din ce văzusem înainte. Am zărit mai întâi vârful unor stânci roșiatice care intra încet în umbră. La apus, un soare de culoarea sulfului mângâia orizontul. În fața mea, era insula Manhattan și ciocul ei, Battery Park, cu imensa clădire a vămii de arhitectură franțuzească. Marea în creștere năvălea spre un estuar dublu. La nord, era râul Hudson, fără niciun pod, despre care primii exploratori credeau că era drumul direct spre Indii. De cealaltă parte, era East River, punctat de un imens arc de cărămizi și fier: noul pod Brooklyn... Și apoi am văzut primii zgârie-nori alun- gindu-se în contra-lumină pe cerul auriu. De departe, ai fi zis că sunt decupați din carton, fără grosime și fără consistență. Cineva mă împunse cu cotul. La fel de uluit ca și mine, vecinul meu arăta cu degetul un nou bloc de piatră, mai apropiat: Statuia Libertății. Nava se îndrepta direct spre ea... Am văzut o vedetă¹ rapidă venind către noi în timp ce *Ferreol* își încetineea mersul și își pornea sirenele. A fost coborâtă scara de bord pentru ca pilotul

¹ *vedetă* (mar.) - navă de miei dimensiuni care navighează în apropierea litoralului, cu o rază mică de acțiune (n. tr.).

să poată urca la bord și să ducă vasul în siguranță până la doc, ceea ce ne mai luă ceva timp. Când în sfârșit acostarăm, se făcuse noapte și era prea întuneric ca să mai fim debarcați. Am așteptat răbdători așadar la bord până a doua zi dimineață. La ora cinci, am fost adunați. N-aveam mai nimic la mine; un biet sac găurit conținea toate lucrurile mele. Strângându-l în brațe, m-am așezat la coada lungă a imigraților care, unul câte unul, străbăteau pasarelele înainte de a se îndrepta spre clădirile administrative unde îi aștepta poliția. Majoritatea nu aveau niciun act. Mulți nu știau nici să scrie, nici să citească în propria lor limbă. Foarte puțini dintre ei înțelegeau engleza. Ore în șir, ne-au pus să așteptăm într-un imens hol înghețat care n-avea totuși nimic trist; chiar sub marile vitralii care dădeau toată lumina, atârnav steaguri lungi americane în culori vesele. Toată Europa era acolo. Ucrainenii începuseră să cânte la vioară; așezați pe valize, tirolezii trăgeau din pipele lor de porțelan; francezii jucau cărți; ungurii, încălțați cu cizme moi, încercau să înțeleagă ce zbierau albanezii cu melon verde... Pasagerii de pe cinci nave erau amestecați, ceea ce însemna vreo cincisprezece mii de persoane probabil...

La sfârșitul după-amiezii, la douăsprezece ore după ce fusesem debarcat, îmi veni în sfârșit și mie rândul să trec. Primul funcționar pe care l-am văzut a fost un medic care m-a auscultat și m-a găsit în regulă, în ciuda slăbiciunii mele. El m-a dus într-o încăpere unde, gol, a trebuit să suport o frecție cu pudră dezinfectantă și un duș. M-au condus apoi pe niște coridoare fără sfârșit până la un alt funcționar. La început, mi-a fost greu să înțeleg ce-mi spune, dar, din fericire, urechea mi s-a obișnuit repede cu accentul. A fost surprins că știu un

pic de engleză și asta l-a făcut să fie binevoitor față de mine. Pe vremea aia, legea procentajelor nu fusese încă votată și autorizația de intrare pe teritoriul american era lăsată la libera apreciere a vameșilor. Desigur, existau și respinși, dar era suficient să pari sănătos, să accepți să respecti Constituția și să reciți unul din versetele *Bibliei* înscris în cincizeci de limbi pe un panou negru pentru a-ți primi biletul de trecere.

— De unde vii tu, puștiule? mă întrebă vameșul.
— Sunt de pe *Ferreol*, vin din Palermo.
— Care e data ta de naștere?
— Nu știu exact. Am probabil șaptesprezece ani.
— Îmi trebuie o dată.
— Nu contează. Puneți ce vreți.
— Atunci va fi 14 martie, ca a mea. Să punem anul 1882. Începând de acum, ai în mod oficial șaptesprezece ani. Ți convine?

— Da, domnule.
— Cum te cheamă?
— Luigi Monti, domnule.
— O să pun Lewis, mai degrabă decât Luigi. O să sune mai american. Ce zici?

— Mi se pare bine, domnule.
— Cel puțin, nu ești contrariat. Vei fi un bun recrut. Știi să scrii, nu-i așa? Semnează în partea de jos a registrului. Și nu uita că te numești Lewis acum.

Am luat tocul cu peniță scârțâitoare pe care angajatul cu manșete și cozoroc mi-l întindea și mi-am inventat o semnătură.

— Este bine. Acum, stampilez acest document și-ți redactez o copie. Să n-o pierzi, mai ales. Ea îți dă dreptul de ședere aici. După un timp, dacă rămâi și nu ai

probleme cu justiția, vei deveni cetățean american. Este cât se poate de simplu. Noroc, băiete.

Tuturor celor nou-veniți care treceau formalitățile cu succes li se ofereau haine și o masă caldă. Primirea mi se părea bine organizată iar americanii zâmbitori. O masă mare le fusese rezervată evreilor, cărora li se pregătise o mâncare specială. Eu am mâncat o supă și o bucată de slănină înainte de a urca, în zori, cu un pachet de rufe sub braț și cu restul de bani italieni schimbat pe trei dolari, în bacul care mergea de la Ellis Island pe continent. Pe apă se încrucișau feriboturi cu etaje luminate, gabare¹ pline ochi cu deșeuri, remorchere care se îndreptau spre port și pacheboturi cu coșuri roșii și carcasă neagră care plecau din nou, aproape goale, către o Europă de unde aveau să se întoarcă în curând încărcate de oameni...

Pe doc, am găsit fără prea mare dificultate un mic hotel unde am petrecut prima mea noapte pe pământ american. Grație experienței din Palermo, nu mi-a fost greu să mă angajez a doua zi ca docher. În câteva luni, trupul meu devenise mai musculos și munca aici era în așa fel încât toți cei care se ofereau erau angajați pe loc. Cărând lăzi, mușchii mei se întăriră și mai mult. Nu eram atât de rău plătit și puteam să mănânc de două ori pe zi pe săturate. Dormeam la hotel, într-o cameră pe care o împărțeam cu un băiat din Trieste, puțin mai mare ca mine, căruia i-am uitat până și numele. Lucram în fiecare zi, chiar și duminica.

În șase luni de astfel de viață, n-am ieșit decât o singură dată din cartierul portuar, dar mi-am îmbunătățit mult engleza, pe care mă chinuiam s-o vorbesc chiar

¹ *gabară* - ambarcațiune mare folosită, de obicei, la transportul materialelor de construcție (n. tr.).

dacă mi se părea că sună la fel de urât. Fiindcă eram catolic, un irlandez din echipa de hamali cu care lucram a vrut să se împrietenească cu mine. Cum era și normal, era roșcat, se numea Shannon și, chiar spălat, putea ca un țap. Burdihanul îi era rotund ca al unui episcop. Familia lui emigrase în 1847, în timpul foametei care făcea ravagii pe atunci în Irlanda. Era uri tip desfrânat căruia îi plăcea să bea și să le pună poalele-n cap prostituatelor sâmbăta seara după plată. Restul banilor îl juca la cărți unde trișa destul de bine. El m-a învățat cântece, pe care le fredona cu o voce de bas exactă și clară, în care era vorba despre englezi buni de spânzurat și despre protestanți pe care să-i pui la muncă.

— Ești un tip dat naibii, Luigi. Și ești tânăr. Ai putea să-ți faci drumul tău în viață dacă te-ai hotărî să-ți miști un pic fundul. Ești sicilian. De ce nu ceri ajutorul alor tăi decât să stai ca o catârcă toată săptămâna?

— Ajutorul alor mei, Shannon? Dar sunt singur aici. Nu știu ce vrei să spui.

— Chiar așa? Totuși, am auzit că oamenii de pe insula ta se înțeleg între ei aici pentru a se ajuta unii pe alții. Nu știi despre ce vorbesc?

— Nu.

Shannon părea surprins de ignoranța mea. Simțeam că vroia să continue, dar ceva îl reținea. Își dresе glasul, își răsuci firele de păr din mustață și scuipă pe pământ înainte de a-mi arăta mâna cu degetele bine depărtate - un semn pe care nu-l înțelegeam.

— Ei bine... Există niște familii, după câte se spune. Dacă ai putea să-i placi membrului uneia dintre ele, poate că el ar putea să-ți facă un loc în comunitatea lui. Un tip vânjos ca tine, într-un oraș furnicar ca ăsta, poate să urce repede treptele.

Shannon îmi arată un chei unde lucrau mai ales italieni. într-o seară, m-am dus, la noroc, să pierd vremea pe-acolo.

— Cine ești tu? Nu te cunoaștem. Ce cauți? Dușmani sau prieteni?

M-am apropiat de tipul în bluză de lucru și pantaloni raiți care mă interpelase. Erau trei cu el, se încălzeau lângă un foc de scânduri și mâncau așezați pe niște cutii. Își turnau chianti¹ în pahare mici și își tăiau felii de brânză pe care le mâncau pe pâine frecată cu un cățel de usturoi și stropită cu ulei de măsline.

— De unde vii tu, *piccolinol*

— Din Sicilia. Am stat un pic la Palermo și un pic în altă parte.

— Ah! Ești sicilian ca și noi. Este bine. Și de ce nu te-am văzut mai înainte? Ai debarcat acum? Ai nevoie de ceva, fiule?

— Muncesc pe un alt doc. le-am explicat eu. Dar aș prefera să stau cu *paesuni*, oameni din țara mea.

— Sigur că ți-ar plăcea! se amuză tipul. Vino cu noi. Ți va fi mai bine cu sicilienii decât cu străinii, pun pariu că da. Pe mine mă cheamă Navone. Pe tine?

— Luigi. Luigi Monti.

Dacă munca pe chei cu sicilienii nu era deloc diferită de precedenta, în schimb fraternitatea care domnea între noi era călduroasă și asta mi-a plăcut. Shannon fusese un camarad pentru mine. dar Navone mi-a fost un adevărat prieten. Primul pe care îl avusesem până atunci. Cam de treizeci de ani. cu ochii negri, cu fața triumfiulară și cu niște dinți albi pe care zâmbetul îi descoperea adesea, el cunoștea totul despre oraș.

¹ *Chianti* - vin roșu Italian, celebru în toată lumea, produs în regiunea Chianti din Toscana (n. tr.).

— Noi nu lucrăm duminica, îmi explică el în prima oră de angajare. Ziua Domnului este sfântă. O să mergi la mesă, ca noi, ca să ti se ierte păcatele. Și apoi o să te distrezi comițând altele, ca să poți să scapi de ele duminica următoare...

N-am vrut să merg cu el la biserică și asta l-a uimit.

— Ce sicilian ești tu dacă nu crezi în Dumnezeu?

Văzându-mi figura posomorându-se, avu finețea să nu insiste.

— Sufletul tău nu te privește decât pe tine, *piccoli- rto*, admise el cu mult bun simț. Dar părăsește-ți totuși patul mizerabil din port. Asta îți interzic să refuzi.

L-am urmat așadar pe Navone în cartierul Brooklyn, în una din cele trei Little Italy pe care le număra New York-ul la acea vreme. În pragul secolului al XX-lea, trei sute de mii de italieni trăiau acolo. Majoritatea erau grupați în Brooklyn, în Harlem și în Queens. În sectorul lui Navone, cinci străzi erau complet italienești. Una, în întregime siciliană. Vecinătatea imediată era ocupată pe de o parte de irlandezi - cu care lucrurile mergeau mai degrabă bine -, pe de alta de chinezi, cu care erau tot felul de necazuri. Dincolo de ei, erau străzile Europei centrale, ungurești, poloneze, sârbești... pe care nu le știam. Venea apoi ghetoul evreiesc pe care nu vroiam în niciun caz să-l cunosc. Mica Italie din Brooklyn nu-și dezmințea numele. Vitrinele erau pline de borcane cu măslinae negre, parmezan, jamboane crude, tomate, pâine toscană... Așezați pe treptele caselor de cărămidă, bărbații fumau țigări lungi Garibaldi, negre, strânse, îngroșate la mijloc. Ca și la Palermo, fete cu mâneci suflecate spălau rufe la fântâna publică cântând și stropindu-se din când în când, râzând în hohote. Pe deasupra, rândunelele plonjau ciripind în tranșeele străzilor

și se amuza'i să se rotească în jurul imobilelor înalte, zburând razant pe lângă ziduri.

— O să-ți caut o cameră aproape de mine, *piccolino*, îmi zise Navone. Aici, o să-ți fie bine.

Nu i-a trebuit mult timp ca să-mi găsească o cameră curată, luminoasă și liniștită, pe care o închiria bătrâna *mamma* din Siracuza.

— Am ajuns aici cu fiul meu acum douăzeci de ani, îmi explică ea. A plecat într-o bună zi în Vest când a auzit că acolo se găsea aur. Ce nenorocire! Nu s-a mai întors niciodată!

În fiecare zi, treceam pe la Navone și mergeam împreună la lucru; ne întorceam la fel, seara, frânți, cu dureri musculare, cu mintea golită, amorțiți de oboseală. El era foarte pios și nu rata niciodată o masa duminicală. Eu nu puteam să trec pragul unei biserici. Îl așteptam în parvis, învărtindu-mă ca un leu în cușcă sau privind pisicile cum vânează șobolani pe aleile întunecate. În a treia sau a patra duminică, în timp ce scrutam mulțimea de credincioși care ieșea din biserică ca să-mi regăsesc prietenul, ochii mi s-au oprit pe o siluetă pe care am recunoscut-o imediat. Câțiva ani se scurseseră de când îl văzusem pentru ultima oară pe acest bărbat. Pe atunci, călărea semeț un cal gri, nervos și suplu. Acest om era *maestro* Maurizio Giletti...

*

„Dacă într-o buna zi o să vrei să mă vezi, fa să-mi parvină această monedă de argint, îmi spusese Giletti în micul birou al părintelui Vittorio. Chiar și după ani de zile, voi ști că am dat-o cuiva care mi-a plăcut.”

Moneda lui *maestro* încă o mai aveam. Așa cum îmi ceruse, n-o cheltuisem, chiar dacă îmi fusese foame sau frig. Când o țineam în mână, greutatea ei mă liniștea. Toată după-amiaza din acea duminică în care îl văzusem pe omul meu coborând scările bisericii la brațul soției lui, nu mă gândisem decât la el, acordând o atenție superficială conversației cu Navone. Agasat, acesta ajunsese în cele din urmă să explodeze:

— N-ascuți nimic din ce îți spun, *piccolinol* Nici dacă te-aș scuipa în obraz n-ai reacționa! La ce te gândești? La o fată?

În câteva cuvinte, i-am povestit că văzusem un om de la mine care îmi dăduse altădată un mijloc de a-l contacta în caz de nevoie.

— Atunci, ești binecuvântat de Providență, Luigi! Oh! Dă-ți seama! Dumnezeu îți face cu ochiul, fiule. Trebuie să te duci să-l vezi pe omul ăsta. La nevoie, o să te leg de mâini și de picioare și-o să te arunc în fața lui, dacă nu îndrăznești să-i vorbești!

— Ce să-i cer? Nici măcar nu știu ce face aici.

— Important este că se află în același timp cu tine aici, băiete. Lasă viața să facă restul... Lasă viața...

Săptămâna următoare mi s-a părut interminabilă, în sfârșit, la ieșirea de la masa de ora zece, i-am ieșit în cale lui Giletti. Mi-am scos șapca să-l salut și i-am întins moneda pe care mi-o dăduse cu ani în urmă. pe vremea când nu eram decât un puști.

— *Maestro* Giletti, am zis eu, cu vocea un pic tremurătoare. Nu cred că vă mai amintiți de mine, dar mi-ați dat asta când eram copil.

Giletti Meu ochii mari. Mă studie îndelung, apoi își desfăcu brațele către mine.

— Tu, cred că te recunosc! Erai puștiul de care avea grijă un pastor... mă înșel?

— Nu, *maestro*, așa este. Mi-ați spus să vin să vă văd dacă am nevoie de ajutor vreodată.

— Și ai făcut tot drumul din Sicilia pentru asta? Cine ți-a spus că sunt american acum?

— Nu e decât o întâmplare, *maestro*. Am venit fără să știu c-o să vă găsesc aici.

— Tu numești asta întâmplare? zâmbi Giletti. Eu i-aș spune destin, mai degrabă! Hai, vino, te iau cu mine!

Giletti m-a luat pe după umeri și m-a dus într-o trattoria¹, foarte aproape, unde a fost primit ca un prinț.

— Obişnuiesc să vin aici, îmi zise în timp ce eram conduşi spre o masă liniștită, în fundul sălii.

Am stat cu Giletti timp de două ore. Fără să-l mint, am evitat totuși să-i răspund la întrebările referitoare la circumstanțele în care am părăsit insula. Întrucât emigrase în urmă cu trei ani pe continentul american, el nu știa nimic despre evenimentele care avuseseră loc în sat.

— Povestea asta cu miracolele Fecioarei, eu n-am crezut-o niciodată cu adevărat. E drept că fiul pentru care soția mea voise să vină să se roage s-a simțit mai bine timp de câteva luni. Dar, cum am traversat Atlanticul, a devenit și mai nebun ca înainte și starea lui s-a degradat foarte repede. L-am îngropat în cimitirul Santa Cruz, aici, în Brooklyn, la zece zile de la sosirea noastră.

— Sunt dezolat, *maestro*, am spus lăsând ochii în jos și simțindu-mă aproape vinovat de decesul acestui copil.

— Tu n-ai de ce, băiete. Nici parohul tău. Nici Fecioara ta. La urma urmei, cei slabi trebuie să plece înaintea celor puternici. Este legea naturală, nu-i așa?

¹ *trattoria* - mic restaurant italianesc (n, tr.),

Dar să vorbim despre altceva. Așadar, ai venit să faci avere în America? Este bine. Ai dreptate. Este o țară unde se poate întâmpla orice... Am de lucru pentru tine, dacă vrei. Slujbă care îți va aduce mai mulți bani decât descărcatul lăzilor în port. N-o să rămâi docher toată viața. Un tânăr pe care un paroh l-a învățat să citească și să scrie merită mai mult decât atât. Ce zici?

— Voi face tot ce-mi spuneți să fac, *maestro*.

— Este bine, puștiule. Atunci, sărută-mi mâna acum, în semn de respect.

Am ezitat o clipă. Trebuia să iau mâna aia groasă, acoperită de păr gri, și s-o duc la buze? În mod ciudat, eram reticent, presimțind probabil, în mod confuz, că acest gest avea să mă angajeze pentru mult timp. În cele din urmă, am făcut totuși ce îmi cerea Giletti.

— Bine. Asta aproape că face din tine un membru al familiei mele... Pentru a Fi primit definitiv, va trebui să te arăți demn. Dar am încredere în tine, o să reușești repede.

— Ce trebuie să fac, *maestrol*

Giletti făcu semn unui chelner-și-i ceru să-i aducă hârtie și cerneală. Pe un colț al feței de masă, el mâzgăli un cuvânt pe care-l sigilă cu ceara de la lumânarea care ardea pe masă.

— Mâine dimineață, te vei duce la adresa pe care o să ți-o dau și vei cere să-l vezi pe un anume Polizzi. El îți va spune tot ce trebuie să știi. Cu el vei învăța. O să te revăd în curând, băiete...

Giletti împături cu grijă șervetul în carouri, își luă pălăria din cui și ieși fără să plătească. Jenat, nu îndrăzneam să mă ridic de la masă de frică să nu mi se ceară nota de plată.

— *Il signore* mai ia ceva? mă întrebă chelnerul zâmbind.

Am făcut semn că nu mai doream nimic altceva, dar mi s-a aduse totuși o cafea cu un pahar de grappa¹.

— în mod sigur, n-am cu ce să plătesc consumația, am mărturisii înroșindu-mă de rușine.

— Să plățiți consumația, *signore*? Dar nici nu se pune problema! Sunteți invitatul lui *maestro* Giletti, iar *tmestn*» Giletti este aici acasă la el...

— Așadar, tu ești mânzul pe care trebuie să-l dresez, nu-i așa?

A doua zi dimineață, l-am găsit pe numitul Polizzi care mă aștepta în încăperea din spate a prăvăliei unui boiangiu. Așezat pe o mașină de spălat enormă, purta o haină deschisă la culoare și pantaloni de golf asortați, o cămașa roz pal și pantofi din piele de căprioară imaculați. Un enorm inel cu șevalieră îi strălucea pe deget. Această eleganță rară m-a impresionat puternic.

— Numele meu este Polizzi. îmi zise el măsurându-mă din cap până-n picioare. Sunt fratele tău mai mare. Trebuie să-mi vorbești cu „dumneavoastră” și să-mi arăți respect. Ai înțeles?

— Da. *signore* Polizzi. Am înțeles.

— Primul lucru pe care o să-l facem este să te îmbrăcăm corect. Un tânăr ca tine, care lucrează acum pentru *maesiro* Giletti, nu poate să se arate în asemenea țeale. Suntem niște reprezentanți. înțelegi? Da. asta suntem! Reprezentanții casei Giletti. în această calitate, nu trebuie să fim neglijanți. Așadar, ce vrei?

¹ *jrmppa* - băutură distilată, obținută din boască de struguri, produsă în Italia (n. Ir.).

— Ce vreau, *signore* Polizzi?

Polizzi ridică ochii în tavan și, cu o mișcare din bărbie, îmi arată hainele care erau atârinate acolo, pe umerașe de aluminiu.

— Ai o culoare preferată?

— Nu știu... nu, *signore* Polizzi...

— Fiindcă nu te hotărăști, o să iau eu problema în mână.

Înarmându-se cu o prăjină de lemn prevăzută cu o gheară de metal, Polizzi desprinsese hotărât o haină și niște pantaloni de costum care păreau să corespundă taliei mele.

— Începe prin a îmbrăca asta. După aceea, îți trebuie o pălărie... lată!

Un melon gri pe care îl trase dintr-un coș zbură până la mine.

— Haide, grăbește-te să te schimbi. Aici nu sunt pantofi, dar o să-ți găsim o pereche în prăvălia vecină.

Hainele îmi veneau bine, dar, cusută la reverul vestei, o etichetă desemna numele proprietarului.

— Cred că aceste haine aparțin cuiva, *signore* Polizzi. Nu pot să le iau!

— Evident că aparțin cuiva, prostituțule! Dar, dacă îți plac, ți le dau. O să-l despăgubim într-un fel pe cel care le purta, nu-ți face griji!

Eram în hainele altuia și asta mă făcea să mă simt prost. Deși erau cele mai elegante pe care le avusesem vreodată, mi-era greu să mă obișnuiesc cu ele. La un cizmar vecin, aceeași operațiune se repetă pentru pantofi.

— Dă-ne ceva curat și care n-a fost prea purtat, îi zise Polizzi proprietarului.

Am fost dotat cu o pereche de botine înalte până la gleznă, pe care negustorul mi le cremui imediat și mi le

lustrui conștiincios. Înainte de a pleca, mi-a făcut cadou și două perechi de șireturi noi pe care am vrut să i le plătesc, ceea ce el refuză. Polizzi se uită urât la mine.

— Mai ales, nu plăti, nefericitule! Asta ți-ar trăda slăbiciunea!

— Dar toată lumea plătește de obicei, *signore* Polizzi!

— Numai cei slabi o fac, băiete. Cei puternici se servesc, și este foarte bine așa!

Deci, am aflat că mă găseam de acum încolo de partea celor puternici. Fără să-mi alimenteze orgoliul, această senzație mi-a plăcut...

M-am pus repede pe treabă cu Polizzi, căci semăna mult cu funcția pe care o aveam, la Palermo, pe lângă gemenii Angelo și Angela. Doar dimensiunea era alta. Acum, era America, totul era mare! Totul *se făcea* la scară mai mare! Ziua, băteam străzile din Brooklyn și trebuia să veghez ca nimeni altcineva în afară de italieni să nu încerce să ocupe un teritoriu aici. Noaptea făceam de gardă în fața bordelurilor pentru a proteja fetele. Foarte repede, am avut parte acolo de primele mele încăierări. Eram viguros și suplu. Îmi plăcea să dau cu pumnii și nu simțeam loviturile când, în mod excepțional, treceau de apărarea mea. În câteva săptămâni, mi-am făcut o reputație de bătauș. Polizzi însuși începu să mă trateze cu mai multă considerație.

— Puștiule, n-am motiv să mă plâng de tine, îmi zise el într-o zi. Vei fi în curând un om matur și vei avea recomandarea mea ca să te alături în mod oficial familiei.

Familia! De când părăsisem docurile pentru a veni să lucrez în oraș, nu mai auzeam vorbindu-se decât de asta. În primele zile, nu înțelesesem nimic din toate aluziile care se făceau. Decât să par un caraghios punând întrebări, preferasem să tac și să ascult. Îmi trebuise mult timp ca să înțeleg.

Pe vremea aia, New York-ul era încă un oraș în dezvoltare. Legat de canalul care îl puneă în legătură cu Marile Lacuri și îl plasa în fruntea tuturor căilor pe apă ale Coastei de Est, orașul nu înceta să se extindă și să se aglomereze. Toate meseriile erau reprezentate aici, toate rasele lumii, toate virtuțile și toate viciile de asemenea. Și acestea nu formau ultimul sector din care se puteau strânge bani. În ceea ce mă privește, întâmplarea a făcut ca eu să fiu protejat în această bucătărie a Diavolului. După toate prin câte trecusem în Sicilia, asta nu mi-a pus probleme de conștiință. Aici, la New York, *maestro* Giletti era unul din șefii respectați a ceea ce se numea pe atunci mai degrabă Mâna Neagră decât Cosa Nostra. La Brooklyn, el împărțea puterea cu un alt naș, unul al cărui nume era Battista Balsamo. În 1895, acest om sosise ca și mine din Sicilia și cunoscuse centrul de tranzit din Ellis Island unde avusese neșansa să rămână în carantină mai multe luni, căci medicii bănuiau că are un început de pneumonie infecțioasă. Când în sfârșit ajunsese în oraș, el se plasă sub protecția lui Giuseppe Morello, care controla un mic teritoriu în estul Harlemului. Foarte repede, Balsamo căpătă un ascendent asupra nașului său și îi luă locul imediat. N-avea decât douăzeci și cinci de ani când era răsplădit deja cu titlul de *don*. Chiar și bătrânii își scoteau pălăria când îl vedeau. În câteva luni, el a fost cel care a structurat toată Mâna Neagră, a împărțit teritoriile și a făcut regulile.

În pragul noului secol, italienii din New York trăiau sub legea lui, mai mult decât sub cea a primarului sau a președintelui de la Washington. Dacă organizația lua cu japca din toate activitățile, ea obținea cel mai mare câștig din protecția pe care o acorda comercianților. În schimbul unei dijme, prăvăliile erau asigurate să nu fie

nici incendiate, nici jefuite, iar patronii să nu fie bătuți sau chiar asasinați. Cei care refuzau să se afilieze vedeau în curând pe vitrina lor desenată o mână neagră. Era primul avertisment. Dacă persistau în refuzul lor, copiii le erau răpiți, fetele violate și prăvăliile prădate. Sicilienii erau obișnuiți cu acest sistem. Era al lor și nu-i mai șoca. De-a lungul a numeroase secole, această insulă își schimbase adesea stăpânul. Cartaginezii, arabii, normanzii, germanii, bizantinii, francezii, austriecii o exploataseră rând pe rând fără ca niciunul dintre ei să se preocupe de condiția oamenilor de rând. În perioada războaielor napoleoniene, toate regimentele de soldați și de jandarmi au fost trimise pe continent. Lăsați de izbeliște, sicilienii din orașe și de la țară s-au întors către oamenii puternici, *prottetori*, care le-au garantat securitatea în schimbul unui impozit. La mijlocul secolului al XIX-lea, acești *prottetori* s-au aliat cu organizația politică secretă a carbonarilor ca să alunge din insulă dinastia Bourbonilor impusă de o putere străină. Victoria le-a dat temeiul care le lipsea. Legitimați de acțiunile lor din timpul războiului de eliberare, ei au prins rădăcini în imaginar și obiceiuri și, fiindcă sicilienii veneau în masă la New York, era normal ca *prottetori* să îi însoțească. Nimeni, în comunitate, nu avea de obiectat.

— Chiar dacă nu se vorbește despre asta, toți o știu. Numai tu mai rămăseseși să treci de partea lor, îmi zise Navone, într-o duminică când mă dusesem să-i fac o vizită. Erai într-adevăr naiv. Trebuie să fi fost crescut în pădure ca să nu fi înțeles asta mai devreme.

Da, fusesem crescut în pădure. Dar acum, era altfel. Devenisem un orașean și, chiar dacă nu aveam încă optsprezece ani, eram sigur că aici, la New York, trebuia să mă lupt ca să mă impun.

Soldato della famiglia

La aproape două luni după ce începusem să lucrez pentru *maestro* Giletti, Polizzi mă conduse într-o seară într-un bloc de locuințe pe care nu-l știam. La ultimul etaj, mă lăsă să aștept în anticamera unui apartament, fără să-mi răspundă la întrebări. După o oră, se întoarse să mă ia și, tiptil, ne-am dus în casa vecină. Acolo, într-un apartament nou, foarte asemănător cu cel pe care tocmai îl părăsisem, *maestro* Giletti mă aștepta, așezat într-un fotoliu. Trei bărbați stăteau în picioare în spatele lui. Nu recunoscui niciunul dintre ei.

— Polizzi mi-a vorbit mult de tine, Luigi, începu solemn cel care îmi era *protettore*. El mi te recomandă, ceea ce mă face fericit. Asta dovedește că te-am judecat bine atunci când te-am întâlnit. Ne-am adunat aici pentru a te accepta ca nou membru al familiei noastre. O să intri în onorabila societate Cosa Nostra, care nu primește decât oameni valoroși și loiali. Există reguli. Va trebui să juri că le respecti. Ești gata să le auzi?

Bătăile inimii mi se accelerară. Mă simțeam calm, totuși. Răspunsei rece că accept.

— Intrii viu printre noi. Dar nu vei ieși decât mort. Pistolul și pumnalul sunt instrumentele prin care trăiești și mori. În viața ta, de acum înainte, Cosa Nostra trece înaintea oricărui alt lucru: înaintea soției tale, a copiilor,

înaintea țării tale, înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să alergi când ești chemat, chiar dacă apropiatii tăi agonizează pe patul de moarte. Există două legi cărora trebuie să li te supui Iară restricție: niciodată nu vei trăda secretele societății, niciodată nu vei ridica mâna asupra copilului sau femeii unui alt membru. Violarea uneia din aceste legi are drept consecință moartea fără judecată, fără avertisment. Acum, întinde mâna și fă să țășnească o picătură de sânge cu ajutorul acestui cuțit...

Luai lama pe care *maestro* mi-o pusese pe masă. Dintr-o mișcare dură și hotărâtă. Îmi făcui o tăietură în palmă.

— Sângele pe care-l verși voluntar simbolizează intrarea ta în familia noastră. De acum înainte, ai un nou tată. Pe mine. Și numeroși frați noi... Ești cu noi până la moarte. Așa cum noi suntem cu tine. Acum, ești un bărbat împlinit, un *amico nostro*, un *soldaro deliu famiglia* și nimeni, niciodată, nu va putea să șteargă legământul de supunere pe care l-ai depus.

Multe lucruri s-au schimbat în viața mea din acea zi. Din mâna lui *maestro* Giletti, am primit douăzeci de dolari în bancnote noi - o sumă importantă în acea vreme - ca și marele cuțit de vânătoare care fusese utilizat în timpul acestei ceremonii.

— Este prima ta armă. Păs treaz-o mereu asupra ta. S-ar putea să-ți salveze viața...

Am părăsit totodată și sânul lui Polizzi fiindcă mi s-a dat ca nou tutore pe unul din cei trei țipi care asistaseră la prestația mea.

— Mi s-a povestit că ai talent la bătaie, mi-a zis acest om. Cu mine, o să te sature de așa ceva!

Individului i se spunea *Lupo* - Lupul. De patruzeci de ani, părul negru și tenul măsliniu, era mai mic de înălțime

ca mine și purta mereu un revolver cu șase gloanțe băgat la curea sau în buzunar. Cu el, terminai cu supravegherea cartierului pentru a trece la expedițiile punitive.

— Din când în când, câte-un tip își pune-n gând să nu mai plătească impozit. Nu știu ce-i apucă pe oamenii ăștia. E o prostie din partea lor. Se cred dintr-o dată chiar în America? Noi, prima dată, avem misiunea să le amintim politicos bunele maniere. Dacă acest lucru nu e de ajuns, ne întoarcem și spargem tot... E o muncă grea.

Prima mea săptămână cu Lupo s-a desfășurat fără ca să fie nevoie să intervenim. Ne mulțumeam să ne facem văzuți, luând masa în restaurante diferite fără să plătim nota, bineînțeles. În fiecare dimineață, Lupo își începea ziua la bărbier: la ora șapte fix, se instala într-un fotoliu mare de piele pe care frizerul îl lăsa pe spate ca să-i ungă mai ușor fața cu săpun cremos. Un puști îi lustruia pantofii, în timp ce eu trebuia sa-i citesc paginile sportive din *New York Herald*. Singurul lucru pe care îl luase de la americani era pasiunea pentru baseball. Susținea echipa locală, cunoscându-i personal pe toți jucătorii.

— Sportul! îmi zicea el adesea. Nimeni la noi nu se gândește încă la el, dar eu sunt sigur că este un domeniu în care se pot face mulți bani. Sportul! Gândește-te, puștiule...

Mă chinuiam în zadar să-mi storc creierii, nu vedeam cum s-ar fi putut câștiga bani altfel decât prin pariuri clandestine. În perioada aia, nu eram încă vizionar.

În prima zi din a doua săptămână, trebuia să-l mus- trăm pe un negustor de articole de fierărie care refuza să-și plătească datoria față de familia noastră. Omul se simțea rău și tremura ca o găină care vede vulpea intrând în coteț. Lupo mă asmuți asupra lui ca pe un câine. N-am avut niciun scrupul în a-l scutura și a-l pălmui

până când ne-a dat banii. Ieșind, am constatat că, zbă- tându-se, tipul îmi rupsesse vesta. A fost singurul amănunt care m-a contrariat.

— Polizzi nu ți-a exagerat calitățile, Luigi, mă felicită Lupo. Ești puternic ca un bivol și bătaia nu pare să te înspăimânte. În curând, va trebui să mă gândesc să-ți dau altceva decât o simplă lamă...

Căci sarcinile lui Lupo nu se limitau la a teroriza câțiva comercianți speriați. Existau amenințări mult mai serioase, și ele erau numeroase.

— Nu poliția ne face probleme, evident, îmi explică Lupo. Pozițiile ei sunt slabe, oamenii ei pot fi corupți cu ușurință, și-apoi polițiștii preferă să patruleze prin cartierele frumoase. Problemele noastre vin din partea altor comunități care încearcă să ciugulească din teritoriile noastre. Chinezii sunt tari la jocul acesta. Negrii de asemenea. Trebuie să avem grijă să nu iasă din granițele lor.

Sub autoritatea lui *don* Balsamo, familiile italienești nu se războiau între ele. Dimpotrivă. *Don* Balsamo veghea cu înrâncenare ca armonia să domnească între clanuri.

— Afacerile necesită liniște, le spunea el celor care veneau să-i ceară sfaturi. Agitația nu e bună pentru comerț. Rezolvați problemele pe cale amiabilă. Dați dovadă de bunăvoință unii față de alții. Numai așa veți rezista. Nu scoateți armele decât împotriva *stranieri-l* or.

Dacă pacea domnea între noi, ostilitățile erau efectiv declarate împotriva rețelelor similare străine. În ceea ce se numea pe atunci *tong-wars*, războaiele clanurilor, irlandezii erau singurii noștri aliați veritabili, în perioada aceea, ne dădeau bătaie de cap incursiunile chinezești. Din cauza unei legi care interzicea intrarea femeilor asiatice pe pământul american, gălbejiții erau

constrânși, ca să se reproducă sau să-și satisfacă poftele, să aibă relații cu negresele, europenele sau evreicele, pe care le răpeau ca să le violeze pe săturate în bordeluri ascunse și mai bine apărate decât casele de bani ale băncilor. După rusoaice și nemțoaice, era acum rândul irlandezilor să suporte aceste teribile razii.

— Vor veni în curând și la noi, prezise Lupo. Când chinezii le vor fi abandonat pe pistruiate, vor veni să se ia de brunetele noastre.

Lupo avusese dreptate. Cu câteva zile înainte de Thanksgiving¹ 1899, un grup mare de gălbejiți năvăli pe străzile noastre ca să ne provoace și să ia câteva din fetele noastre. Era frig. Din cauza unei ploi cu polei care acoperea șoselele cu o pojghiță de chiciură, poștalioanele nu mai circulau. Caii rămăseseră în grajduri. Lupo și cu mine ne încălzeam la soba unei cafenele când un puști de cartier veni să ne caute alergând. Băiatul căzuse de mai multe ori și se lovise rău la față.

— *Signoril* ne spuse el, scoțându-și respectuos șapca de velur. *Signoril* Trebuie să veniți. *Maestro* Giletti vă cheamă.

Alergarăm în grabă în direcția pe care puștiul ne-o arătase. Foarte repede, am auzit țipete și strigăte de ajutor. La prima intersecție, am văzut vreo cincizeci de culi², cu cămăși albastre, pantaloni strâmți și cozi împletite slinoase atâmându-le până la brâu, ocupați să spargă vitrinele și să le târască pe femei afară din case. Doi-trei dintre ai noștri, izolați, încercau să reziste, dar erau măturați de valul de atacatori. Lupo se opri un

¹ *Thanksgiving* (engl.) - Ziua Recunoștinței, sărbătoare americană celebrată în a patra zi de joi a lunii noiembrie (n. tr.).

² *culi* - muncitori asiatici folosiți la munci grele și plătiți prost (n. tr.).

— Nu m-am gândit la ceea ce fac, *don*, am răspuns eu pe un ton cât puteam de umil. N-a fost curaj. Doar un reflex.

— Asta înseamnă că ai reflexe bune! se amuză Balsamo. Iar noi, noi avem șansa să fii de-al nostru. Vei primi o recompensă pentru ceea ce ai făcut. *Maestro* Giletti o să ți-o dea din partea mea. Acum, du-te și să fii mereu un fiu bun pentru el.

— Voi fi, *don*.

Din mâinile lui Giletti, am primit un ceas și un lanț de aur, ca și zece bancnote de cinci dolari.

— Arma lui Lupo, i-ai dat-o înapoi?

— Da, *maestro*.

— Îi voi spune să ți-o dea ție. O meriți mai mult decât el.

Lupo n-a apreciat faptul că trebuia să se despartă de revolverul lui. Mi-l întinse cu multă reticență. Degeaba m-am străduit să-i explic că nu acționasem deliberat împotriva lui, el nu încetă să mă privească cu răutate, nemaivorbindu-mi aproape deloc.

— Lucrurile nu merg bine cu Lupo, îmi zise *maestro* Giletti, câteva zile mai târziu. O să vă îndepărtez unul de altul până când o să-i treacă rușinea și furia. E mai înțelept așa. Am vorbit cu *don* Balsamo. Te vei pune în serviciul lui o perioadă. Te apreciază și te vrea. Este o ocazie bună pentru tine.

Cu puțin regret, îl părăsii așadar pe *maestro* Giletti pentru a intra în banda de care se ocupa *don* Balsamo. Acestuia din urmă nu-i plăcuse tentativa de intruziune a chinezilor și ținea să le plătească cu aceeași monedă. El alege două brute dintre oamenii lui și mă alătură lor. Ne-a reunit într-o seară într-un atelier de tinichigerie golit pe timpul nopții. El puse pe o masă o geantă din piele cum au medicii, un balot de rufărie și trei cutii de pantofi.

— Vreau să le dați o lecție gălbejiților, ne spuse el. Femeile siciliene nu vor fi niciodată sclavele lor. Trebuie să știe asta. În geantă sunt niște batoane de dinamită și un detonator. Descurcați-vă cum credeți ca să aruncați în aer una din pagodele lor, cea din Doyer's Street, din Pell sau din Dott, puțin îmi pasă.

— Noi trei? întrebă unul din țipi, înspăimântat. Dar cum, *dani*

Balsamo dezlegă nodul de la pachetul de rufărie și desfăcu bocceaua. Am recunoscut pantalonii strâmu, bluzele albastre, pălăriile mari conice...

— O să vă îmbrăcați cu hainele gălbejiților pe care i-a omorât Luigi și o să vă ascunderi fețele sub fulare. Și o să vă fixați asta pe ceafă.

„Asta” erau, scoase din cutiile de pantofi, cozile care fuseseră tăiate de la cele trei cadavre înainte de a le arde fără nici o ceremonie în cazanul de încălzire al unui imobil. Cu mare scârbă, ne-am prins cozile false de părul nostru cu niște ace de păr, apoi ne-am îmbrăcat cu hainele morților. Pantalonii ne veneau până la jumătatea pulpei piciorului și încălțări nu existau.

— Atâta pagubă, ne zise *don*, o să rămâneți cu picioarele goale. Și ei umblau tot așa...

Am trecut apoi în depozitul unui negustor de cărbuni. Ne-am uns fața și mâinile cu praf negru, ne-am ridicat fularele peste nas și am luat fiecare în spate câte un sac mare de bulgări.

— Dă-mi sacul tău, Luigi, îmi ordonă Balsamo. O să ascund în el dinamita.

Înainte de a-i da drumul sub bulgării mari și negri, stăpânul nostru ne arată cum să reglăm mecanismul de explozie și apoi ne însoți pe mai multe străzi pustii până în apropiere de cartierul chinezesc.

îmbrăcați subțire și cu picioarele goale împotmo- lindu-se în zăpada topită, ceilalți doi tremurau de frig. Eu abia dacă-i simțeam mușcătura... Foarte repede, am luat-o în fruntea grupului și m-am afundat pe străzile necunoscute. În sfârșit, după câteva sute de metri, am văzut primele lampioane colorate luminând fațadele caselor. Ne-am încovoiat și mai tare umerii și ne-am aranjat fularele pe fețe. Era o idee bună să ne dăm drept distribuitori de cărbune: în felul acesta, puteam să stăm cu fețele acoperite fără să atragem atenția.

Nu mai mult decât acoliții mei, nici eu nu știam exact unde mă duc. Înțelesesem foarte clar adevăratul obiectiv al acțiunii noastre: trebuia să aruncăm în aer o pagodă, dar nu știam ce înseamnă acest cuvânt.

— Este un fel de biserică, îmi explicase unul din tipii cu care mergeam, înainte să pătrundem în zona periculoasă. O biserică vopsită în roșu și negru, cu un acoperiș ascuțit auriu...

Doar cu această descriere în loc de orice reper, rătăcirăm aproape o oră pe străzile cartierului dușman, Nimeni nu ne dădea atenție. Trecurăm prin fața unor somptuoase bazare cu kimonouri și mătăsuri, pe fațadele cărora atârnavă afișe pictate în culori țipătoare cu ideograme barbare. Pe micile lor briști, vânzătorii ambulanți preparau supă cu înotătoare de rechin și tăiau pulpe mari, gelatinoase... Chiar și în toiul nopții, toate prăvăliile erau larg deschise. În fața borcanelor lor cu ierburi colorate, farmaciștii își scărpinau spatele cu o mână miniaturală de fildeș montată pe o coadă lungă. Mai departe, jucătorii de mah-jong¹ fumau opiu mutân- du-și piesele... Constatai că, în această mulțime ocupată,

¹ *mah-jong* - joc de domino chinezesc (n. tr.).

nu era nicio femeie, niciun copil... ci numai bărbați. Unii dădeau teancuri slinoase de bancnote de un dolar în schimbul unei substanțe misterioase; alții purtau ca și noi baloturi pe cap, niște oglinzi mari destinate cine știe cărui palat misterios ascuns printre locuințele săracilor, la fel de mici, de înghesuite și de înguste ca niște cuiburi de rândunele.

În cele din urmă, datorită ocolurilor, ne-am zărit obiectivul. Era, în capătul unei piețe, un edificiu mai înalt decât celelalte și mai ciudat. Niciodată nu văzusem o asemenea arhitectură. Cu siguranță, era vorba de o clădire chinezească importantă și distrugerea ei va însemna o lovitură dală întregit lor comunități. Un simplu schimb de priviri cu frații mei din Mâna Neagră a fost suficient ca să ne punem de acord în privința acestei ținte. Era imposibil să intrăm prin față în incintă, cu sacii noștri în spate, fără să ne facem remarcați. Ocolirăm așadar construcția pentru a găsi o cale de acces. Pe o străduță plină de gunoaie pe care vântul le rostogolea sub picioarele noastre înghețate, ne puserăm sacii rezemați de un perete ca să răsuflăm o clipă. Când am fost siguri că nimeni nu putea să ne surprindă, am riscat să schimbăm câteva cuvinte între noi.

— E de ajuns să găsim un loc unde să punem dinamita și să pornim mecanismul cu ceas. Este ușor, zise unul din tipi.

Poate că i se părea ușor, dar refuză categoric să ia încărcătura când îmi deschisei sacul ca să scot geanta care proteja instrumentul morții.

— Ție ți-a încredințat *don* Balsamo acest lucru. Tu trebuie să te ocupi de asta până la capăt! îmi aruncă el.

Ridicând din umeri, am deschis geanta murdară de praf de cărbune și am luat patru batoane de explozibil

legate între ele de un fir brănșat la un ceas rudimentar. Vârând totul sub bluză, am început să cercetez străduța în căutarea unei intrări secrete sub privirile neliniștite ale celorlalți doi. Răscolind o grămadă de deșeuri ca să verific dacă nu cumva se ascundea vreo răsuflătoare în spatele ei, am avut fericita surpriză să zăresc dincolo de gunoaie o rază de lumină gălbuie. Aplecându-mă, am dat la o parte hârtiile slinoase și grinzile înnegrite care îmi astupau vederea și mi-am lipit ochii de ferestruica dreptunghiulară în curând degajată. Ce am văzut atunci m-a îngreșat. Pe o rogojină pusă chiar pe pământ, era legată o fată albă, cu păr roșcat și goală. Cu un căluș în gură, ea îndura siluirea de către doi chinezi cu țacălie și cu unghii lungi ca niște gheare de tigru. În momentul în care creierul meu a înțeles care era situația, am închis ochii și m-am dat repede înapoi. Printr-o nemaipomenită întâmplare, tocmai descoperisem unul din bordelurile clandestine în care gălbejiții își țineau prizonierele, întorcându-mă în fugă spre tovarășii mei, le-am descris scena al cărei martor fusesem.

— Trebuie să intervenim, am spus. Și repede.

— Dacă e roșcată, înseamnă că este o irlandeză. Asta nu ne privește. O să-i prevenim, mai bine, pe ai ei... Atâta vreme cât nu este o siciliană, eu nu-mi risc pielea! zise unul.

— Nici eu pe-a mea! întări celălalt.

Îmi venea să-i lovesc pentru lașitatea lor. Sângele îmi fierbea în vene și mă simțeam incapabil s-o abandonez pe biata fată - nu numai pe ea, de altfel, cât și pe celelalte care trebuie că erau tratate în mod asemănător în rețeaua de pivnițe care se întindea sub pagodă.

— Am o propunere, zise în sfârșit unul din țipi. Reglăm mecanismul la doar douăzeci de secunde înainte de

a pune bomba la poarta principală a templului. Zgomotul și agitația pe care le va produce o să-i oprească măcar pe clienții bordelului. Cu puțin noroc, nimeni nu se va mai întoarce să profite de fete pentru restul nopții.

— Dar pe urmă? am zis eu. Măine?

— Poate că *don* Balsamo va hotărî să facem ceva. Acum că știm unde păstrează femeile, vom putea să intervenim mai bine.

Părea să fie cea mai bună conduită pe care s-o adoptăm. Turbând totuși de furie că nu puteam să punem capăt imediat calvarului prizonierelor, am aruncat dinamita la intrarea în pagodă. Explozia a fost formidabilă. Deși ne-am cărăbănit cât am putut de repede, suflul ne-a ajuns din urmă și ne-a aruncat la pământ. Unul din camarazii mei și-a pierdut doi incisivi de sus. Cu gura plină de sânge, el nu se putu abține să nu înjure în italiană. Câteva priviri se dezlipiră de spectacolul flăcărilor care înghițeau lemnăria lăcuită în negru și roșu a templului pentru a se opri asupra noastră.

— *Santa Madonnal* N-o să ieșim vii de-aici! urlă cel care nu fusese rănit.

Strigătul lui reuși să-i lanseze pe chinezi pe urmele noastre. Sub efectul unui acces de adrenalină, o luai la goană. Îndreptându-mă cu aproximație, am încercat să regăsesc drumul pe care venisem, dar mi-a fost blocată trecerea pe o stradă, astfel că a trebuit să schimb brusc direcția și imediat mi-am pierdut orice simț al orientării. În spatele meu, camarazii mei încercau să păstreze ritmul, dar erau mai puțin tineri, mai puțin rezistenți și nu întârziată să piardă teren. Nici măcar pericolul reprezentat de gălbejiții lansați pe uratele noastre nu reușea să le insufle un spor de energie. Urmăritorii noștri

țâșneau tot mai numeroși de prin localurile lor, căci în urma celor care inițiaseră cursa veneau întăriri.

Alergând în zigzag printre dughenele de scânduri, alunecând precum o anghilă printre cei care încercau să-mi bareze drumul, am scos pistolul și am tras un prim foc pentru a încerca să-i împrăștii pe cei care urlau la câțiva metri de noi. Un bărbat căzu, dar asta nu-i opri pe ceilalți. Un chinez agitând în aer un ciomag își aruncă dintr-o dată bâta în picioarele sicilianului cel mai apropiat. Secerat, acesta căzu cât era de lung. Nu mai avu timp să se ridice că deja o mulțime de siluete îl înconjurau, îl loveau, îl condamnau la moarte.

— Luigi! Nu te opri, îmi strigă celălalt, când mă întorceam să-i sar în ajutor nefericitului. Aleargă! Aleargă, puștiule!

Știam că avea dreptate. Agresorii erau acum atât de numeroși încât să-mi golesc încărcătorul trăgând în ei n-ar fi servit la nimic. Luând-o din nou la fugă, realizai în curând cu groază că ajungeam într-o fundătură. Un zid înalt de cărămizi ne bara drumul!

— Cațără-te pe umerii mei, Luigi! răcni tovarășul meu. Repede! După ce ajungi sus, o să mă tragi și pe mine!

Nu era timp de gândire. Tipul se puse în genunchi și mă urcai călare pe umerii lui înainte să se ridice. Intin- zând brațele, am putut să ating creasta zidului și m-am ridicat pe margine în timp ce celălalt mă împingea de jos. Îi întindeam mâna pentru a-l ridica până la mine când chinezii se năpustiră asupra lui și îl smulseră din prinsoarea mea. A fost ca și cum se îneca într-o mare dezlănțuită. L-am văzut dispărând sub brațele care agitau macete, târnăcoape, cârlige... O jerbă de sânge se ridică. Apăsând pe trăgaci, am tras toate gloanțele pe

care le mai aveam. Fiecare a nimerit în plin, dar n-a fost de ajuns ca să-mi salvez fratele din Mâna Neagră. Când chinezii terminară cu el, se întoarseră spre mine și încercară să mă dea jos din locul în care mă cocoșasem. Dar, trecându-mi piciorul de cealaltă parte a zidului, îmi dădui drumul în jos. Zăpada îmi amortiză căderea. Pe partea asta, nu mai era cartierul chinezesc. De data asta, eram salvat...

*

— Ai acționat bine, Luigi, fu de părere *don* Balsamo când îi povestii în detaliu trista mea aventură. Păcat că au murit ai noștri. Dar vor fi răzbunați, poți să ai încredere în mine. Iar văduvele lor nu vor cunoaște sărăcia. Mă voi îngriji personal de ele și de *bambini*.

— *Maestro*, ce hotărâre luați în privința fetelor din bordel? am întrebat. Nu putem să le lăsăm prizoniere.

Balsamo își mângâie îndelung bărbia. În mod vizibil, această problemă îl indispucea. Îl simțeam sfâșiat între egoismul său, obligațiile impuse de poziția lui și o oarecare idee cavalierească pe care o avea despre el însuși.

— Evident, admise el în cele din urmă. Chiar dacă nu sunt siciliene, nu putem să stăm fără să facem nimic. Dar, trebuie să mă înțelegi, Luigi, nu pot acționa pe față Oamenii noștri n-ar fi de acord să riscăm viața unora dintre ai noștri pentru niște *stranieri*... Ca la biliard, o să trebuiască să acționăm pe ocolite. Dacă vrei, acesta va trebui să rămână secretul nostru. Niciodată să nu vorbești despre el cu nimeni.

— Jur, *don*\

La prânz, a doua zi după atacul asupra cartierului chinezesc, Balsamo și cu mine ne-am dus la capătul cheiului

Brooklyn, la întâlnirea cu un oarecare Dinny Meehan. Meehan era pe atunci șeful mafiei irlandeze. Ca și italienii în oraș, el controla bordelurile portului, îi storcea de bani pe patronii pescari și avea la cheremul lui două sau trei tripouri clandestine. În acea vreme, irlandezii erau mai puțin bine organizați ca noi ceilalți. Mai dezbinați, ei nu erau mai puțin eficienți, pragmatici și grijulii cu onoarea lor. Suspicioși, disprețuitori, nu-i respectau decât pe sicilienii, cărora le admirau organizarea și le invidiau disciplina. La începutul după-amiezii, după ce am fost luați în primire de mai mulți intermediari, am fost duși în sfârșit la Meehan. Era un tip foarte solid de un metru nouăzeci, hrănit cu bere și carne, cântărind vreo două sute cincizeci de livre. Pe lângă el, noi păream niște pitici, în câteva fraze, *don* Balsamo explică cum descoperisem unul din locurile de sechestrare a irlandezilor în cartierul chinezesc. Când auzi aceste vorbe, Meehan se împurpura și lovi violent cu pumnul în masă.

— Chiar în seara asta, o să scot fetele de acolo! Poți să-mi trazezi un plan, puștiule?

— Da. Dar dacă faceți o descindere, vreau să merg și eu cu voi, am spus eu. Doi dintre tovarășii mei au murit acolo. Datoria de sânge trebuie plătită.

În realitate, soarta sicilienilor îmi era total indiferentă și nu resimțeam nici o durere din cauza pierderii lor. Ceea ce mă motiva era altceva, un lucru pe care-l simțisem într-un mod violent atunci când aruncasem bomba asupra pagodei și când mă luptasem feroce pentru a-mi salva pielea cu o seară înainte. Era atracția irezistibilă pe care mi-o descoperisem pentru pericol, mirosul prafului de pușcă și al sângelui...

— Dacă *clon* Balsamo este de acord, zis Meehan cu respect, vei fi, evident, binevenit printre noi.

— Acest lucru nu poate fi decât profitabil pentru buna înțelegere a comunităților noastre, răspunse *don* Balsamo pe un ton mîeros de florentin.

Balsamo se întoarse singur în Little Italy în seara aceea. Eu am rămas în compania irlandezilor pentru a pregăti operațiunea de salvare pe care urma s-o efectuăm în t lină Chinatown. Meehan adună vreo treizeci de zdi ah(ui la adăpost de privirile celorlalți, într-o cală goală. A trebuit să povestesc din nou ceea ce văzusem. Reiau rea mea declanșă exclamații de furie și strigăte de răzbunare. La căderea serii, Meeham mă duse într-un hangar unde, într-o căruța, sub paie, erau ascunse pistoale și bare de fier. Oamenii se serviră în timp ce eu luam o cutie de cartușe pentru arma mea.

Planul elaborat de Meehan nu era dintre cele mai inteligente: o primă echipă era desemnată să se ocupe de grosul chinezilor provocând o harababură generală, în timp ce o a doua grupă avea sarcina să pătrundă în pagodă și să elibereze fetele. Această dublă misiune risca să ne cauzeze pierderi grele și să ne coste un eșec sângeros, dar Meehan nu era omul care să-și revizuiască strategia pentrpi considerații atât de neînsemnate. El își împărți băieții pe echipe și mă plasă alături de unul din locotenenții săi care conducea asaltul asupra bordelului. Tipul avea părul creț și se numea John. Nu eram decât zece inși în această trupă, dar toți aveam arme de foc. Când ora stabilită a sosit, i-am condus pe irlandezi până la fundătura prin care ieșisem din cartierul chinezesc cu o zi înainte. Făcându-ne o scară scurtă, am trecut pe rînd zidul de cărămidă și ne-am ascuns în întuneric. Din buzunarul vestei, mi-am scos ceasul oferit de *don* Balsamo. Grație luminii slabe de pe stradă, am scrutat acele până când au indicat momentul în care valul de

asalt principal era prevăzut să se dezlănțuie. Neauzind nici strigăte, nici împușcături, noi am ezitat un moment, dar John se hotărî în cele din urmă să mă cheme ca să le deschid drumul. Refăcusem în minte, de mai multe ori, traseul pe care fugisem de la pagodă până la acea fundătură unde fusese cât pe ce să fiu prins. Așa că o pomii repede cu ochii în pământ. Am rămas pe cât posibil ascunși, dar când am intrat pe a doua stradă, am fost reperați. Au început să strige la noi și să ne înjure, dar în aceeași clipă am auzit și împușcături care veneau din inima cartierului chinezesc.

— A început lupta, murmură John. Dă-i bice, puștiule...

Am început să alerg cât mă țineau picioarele și să refac în sens invers drumul pe care-l parcursesem cu douăzeci și patru de ore mai înainte. Fără ca cineva să încerce să ne oprească ori chiar să ne urmărească, am ajuns în fața pagodei. Fațada ei deteriorată și balustradele din lemn calcinate ale scărilor dovedeau violența exploziei și a incendiului care urmasese.

— Aici este, am zis eu arătând clădirea.

Imediat, doi țipi solizi trecură în fața mea și spar-seră cu o lovitură de umăr ușa firavă care o înlocuise provizoriu pe cea spulberată de dinamită. Am pătruns înăuntru urlând ca niște diavoli pentru a-i înspăimânta pe chinezi dar și pentru a ne face curaj. Un prim gălbejit fu trântit la pământ și lovit cu picioarele, în timp ce eu căutam cu furie o cale de acces la pivnițe, fără să mă sinchiesc de panourile lăcuite, de frizele de aur și de dragonii sculptați care se etalau în jurul meu. La întâmplare, am tras o cortină de velur grenă. În spatele ei, vreo zece opiomani se drogau și nici măcar nu avură forța să reacționeze la intruziunea noastră. Mi-am urmat

drumul fără să le dau atenție și am luat-o pe un coridor lung presărat cu o mulțime de uși. Era imposibil să știi pe care s-o alegi. Luat din scurt, am tras un prim foc în aer și am început să țip cât mă ținea gura:

— Irlandezelor! am urlat, înlocuit în curând de tovarășii mei. Irlandezelor! Suntem frații voștri! Unde sunteți?

Un chinez îmi sări în spate înainte să aud vreun răspuns. Cu o puternică lovitură de șale am reușit să mă eliberez și să-l fac să cadă pe adversarul meu căruia i-am zdrobit falca cu pantofii mei cu ținte. Un altul apără în fața mea, agitând două bastoane scurte legate între ele printr-o sfoară. El a încercat să mă lovească în cap cu acest bici, dar lovitura a deviat și i-am tras un glonț chiar în frunte, de aproape. Nici nu răsunase bine împușcătura în încăpere când am auzit strigăte de fete. Ca electrizat, am sărit în direcția lor și am descoperit în spatele unui panou o scară abruptă care ducea la subsolul clădirii. John și doi din tipii lui erau pe urmele mele în timp ce ceilalți păzeau intrarea sau cercetau etajele.

La capătul unui tunel luminat cu lumânări enorme, am descoperit un șir de camere strâmte și friguroase folosite ca încăperi de bordel. Fetele erau reținute acolo, multe albe și câteva negrese, îmbrăcate cu halate soioase sau corsete zdrențuite. I-am ucis pe clienții în pielea goală care alergau desperați în căutarea unei ieșiri. L-am luat în cătarea armei pe unul din cei doi bărbați pe care-i surprinsesem în plină acțiune cu o zi înainte și l-am terminat cu un glonț care îl aruncă violent în zid. Din cauza izbiturii, unghiile lui lungi se sparseră precum sticla.

După vreo zece minute, am strâns vreo treizeci de sclave dintre care multe veneau într-adevăr din Erinn¹.

¹ *Erinn* - veche denumire a Irlandei (n. tr.).

Le-am regrupat la parter cu alte vreo douăsprezece găsite prin alte părți ale pagodei.

— Greul acum începe, mă preveni John. Cum o să ieșim din cartier cu toate fetele astea care tremură și nu sunt în stare să fugă?

— Nu peste zidul pe care l-am escaladat noi, am spus eu punându-mi gloanțe în încărcător. Ne-ar lua prea mult timp să le trecem pe deasupra. Nu văd decât două soluții: acoperișurile sau canalele de scurgere.

Nu eram sigur dacă acoperișurile erau practicabile. Știam în schimb unde să găsesc intrarea în rețeaua de canalizare subterană.

— Urmează-mă, repede!

Am ieșit în trombă din pagodă și m-am întors în șanțul în care mă ascusesesem un moment, cu o seară în urmă, împreună cu cei doi țiți din Mâna Neagră. Remarcasem atunci o gură de canal din care se ridica o coloană groasă de abur. Un irlandez m-a ajutat să scot capacul de fontă și John coborî primul sub pământ. Fetele îl urmară. Eu am sărit ultimul în puț. Mirosul era îngrozitor și galeriile colcăiau de șobolani mari ca niște iepuri. În ciuda beznei și a duhorii, în ciuda fricii și a frigului, fetele nu scoaseră nicio vorbă până la capătul drumului. Mergând la nimereală, am bâjbâit mai bine de-o oră prin această cloacă înainte de a găsi o ieșire sigură. Când am ieșit în sfârșit din acest infern, se lumina de ziuă în Brooklyn...

*

Vestea se răspândise din gură din gură în gură prin cartiere, dar ziarele nu pomeniră niciodată de această noapte în care treizeci de irlandezi și un sicilian, ca prin

minune, salvaseră patruzeci de biete fete din ghearele unei sorți îngrozitoare. în mod miraculos, grupul nostru nu avusese pierderi. Cel condus de Dinny Median, în schimb, lăsase cinci oameni la intersecția străzilor Doyer's și Pell. însuși Meehan, în ciuda staturii lui de colos, fusese rănit.

— Nimic grav, îi zise el lui *don* Balsamo, care venise să-l viziteze împreună cu mine. Puteți să vă lăudați că a^T eți ti tip al naibii de curajos printre voi, îi aruncă el apoi p indu-mă. John mi-a povestit că Luigi al vostru s-a comportat ca un adevărat general. Aveți sânge de războinici. Noiăștia, irlandezii, suntem fericiți că vă suntem prieteni.

Ca și mine, Balsamo își crispă fălcile pentru a-și stăpâni un zâmbet Complimentul ne onora și ne făcea plăcere, dar să recunoaștem asta ar fi fost degradant pentru mândria noastră siciliana.

Mână Neagră contra Mână Albă

După episodul eliberării fetelor, *tong-wars-urile'* s-au intensificat timp de câteva luni. Asiaticii au recrutat *desperados* mexicani, pe care îi trimiteau ca să se răzbune împotriva noastră. S-au înregistrat morți în Queens și în Harlem. Apoi războiul împotriva gălbejiților a scăzut brusc în intensitate după ce poliția s-a hotărât să facă o mare razie în Chinatown. Ea a capturat mai mulți șefi chinezi și a distrus tripourile, localurile unde se fuma opium, bordelurile... Scoase din circulație pentru un timp, triadele ne-au lăsat în sfârșit în pace. Cât despre mine, rămas în continuare alături de Balsamo, luptasem din greu în timpul acestor înfruntări. Palmaresul meu de vânătoare crescuse la cinci sau șase țipi uciși. Deși mă aprecia mult, Balsamo mă trimise totuși, la începutul verii, înapoi la *maestro* Giletti.

— Lui îi aparții, Luigi, îmi aminti *don*. Trebuie să respectăm asta. Și apoi, dacă o să rămâi cu noi, vei sfârși prin a-i pune în umbră pe propriii mei oameni. ¹

¹ *tong-yars* - au reprezentat o serie de conflicte sângeroase între diverse bande ce s-au petrecut în cartierele chinezești din diferite orașe americane, precum San Francisco, între 1850 și 1920; cuvântul „tong” se referă la societățile secrete sau frățești implicate în afaceri ilegale.

Deocamdată, ei te iubesc ca pe un frate și nu vreau ca asta să se schimbe. Lasă-i să mai uite un pic cât ești de curajos. Așa o să le fii și mai drag.

Când l-am reîntâlnit pe *maestro* Giletti, mi s-a părut că îmbătrânise. În câteva luni, părul îi albise, trăsăturile i se înăsprișeră, pântecul i se rotunjise și se sprijinea acum într-un baston ca să meargă. Trecuse timpul când sălta vioi în șa, ridicând în urma lui un nor de praf prin câmpia aridă din insula noastră. L-am reîntâlnit și pe Lupo. Tipul uitase de supărare și îmi strânse mâna cu un zâmbet sincer, arătând că se bucură de întoarcerea mea.

— Luigi! Bine ai venit printre ai tăi, frate.

El mă îmbrățișă și insistă să mâncăm împreună. M-a dus la Delmonico, un restaurant veritabil pe Mulberry Street. Sala era imensă, plină de fum și înțesată de lume.

— Ăsta-i New York-ul! zise Lupo aprinzându-și o țigară la sfârșitul mesei.

Nu știu ce-l schimbase în timpul absenței mele, dar Lupo mi se părea acum interesat de multe lucruri foarte diferite de paginile sportive din *New York Herald*.

— Am trecut pragul unui nou secol. Luigi, îmi zise el. Suntem în 1900. Totul o să se schimbe! Trebuie să vedem pe termen lung și să ne gândim la valoarea acestui continent care ne întinde brațele și unde noi încă ne mai comportăm ca țărani care eram în țara noastră. Este păcat! Sunt atâtea de făcut aici...

— Văd că ai tot felul de idei...

— Idei încă neclare, mărturisi el. Dar am dorințe, asta da!

Împreună, am mers să ne plimbăm prin cartierele selecte. Părăsind orașul de jos și străzile lui cu nume europene, am luat-o pe marile bulevarde noi marcate cu ;

litere și cifre. Am coborât pe Fifth Avenue, străbătându-l în toată lungimea lui sau aproape. Între el și Hudson erau străzile de Vest. Pe partea cealaltă, arterele se întindeau până la East River. Fifth Avenue era o cu totul altă lume decât Harlem sau Brooklyn. Aici, nu erau case roșii cu rufe atârinate la ferestre. Nu se auzeau mame țipând înspăimântate la copiii care săreau cu amândouă picioarele în apa rigolelor. Nu erau mici escroci ca noi la colțul blocurilor ca să supravegheze cartierul și să pună la cale vreo lovitură. Pe aleea laterală, domni în frac albastru, cu pălării înalte și cizme lustruite, mergeau la trap călare pe cai roibi nervoși. Pe șosea, era moda recentă a cicliștilor care marcau ritmul circulației. Cu pălării din pânză cerată, cu pantaloni în carouri prinși cu clește de fier în partea de jos, bărbații pedalaу nonșalant sub privirile contrariate ale câtorva doamne foarte respectabile sugrumate până la gât în rochiile lor bufante... Foarte puțini negri - doar valeți - mergeau umili, la cinci pași în urma stăpânilor lor, având grijă să nu le calce în picioare umbra. Nu vedeai nici asiatici, nici hispanici... Și apoi prăvălii de lux în care produsele importate din Europa se vindeau foarte scump, blănari, bijutieri, negustori de tablouri și anticari...

— Iată ceea ce îmi place, zise Lupo. Dar atâta vreme cât vom li obligați doar să privim toate aceste lucruri fără să putem să le atingem, atâta vreme cât nu vom avea bani ca să le cumpărăm în loc să le furăm, nu vom fi nimic... Adevărata bogăție este aici, Luigi. Pe Fifth Avenue. Nu în Bronx sau în Harlem. Nici în Queens ori în Brooklyn...

Luând-o pe o stradă transversală, am intrat într-un fel de teatru mic care propunea drept atracție nouă fotografii animate.

— Se numește cinematograf, ne-a informat omul de la ca ă când i-am dat treizeci de cenți.

Erau două săli. Una era interzisă femeilor și copiilor. Am ales-o, bineînțeles, pe aceea. Pe un fel de tablou alb defilau imagini sacadate arătând niște domni care stăteau la colțul unei străzi și se uitau la rochiile ridicate de vânt ale unor domnișoare. Li se vedea coapsa. Asta ne-a făcut să râdem.

— La miezul nopții, se dau imagini care arată și mai mult, ne zise un tip de lângă noi. Știu sigur: vin aici în fiecare seară.

Dar nici Lupo, nici eu nu aveam chef să rămânem închiși în această sală întunecată și ticsită de oameni, care putea a sudoare.

— Cinematograful! exclamă Lupo. Și ăsta ar putea să aducă bani.

Dar nu merse cu remarca mai departe, fiindcă nu știa cum ar putea fi exploatată această invenție, altfel decât jefuindu-i pe proprietarii sălilor.

Timp de câteva săptămâni, mi-am reluat viața obișnuită în Little Italy din Brooklyn. Aveam deja o reputație și nici măcar nu mai trebuia să-mi folosesc pumnii pentru a obține achitarea vreunei polițe neplătite. Nu trebuia decât să mă arăt la față pentru ca imprudentul să găsească brusc banii pe care îi datora. Ca și Lupo, căpătasem obiceiul de a-mi începe ziua la bărbier. Aveam acum ceva bani și puteam să-mi ofer câteva mici plăceri. Purтам în sfârșit haine și pantofi care îmi aparțineau, pe care îi comandasem pe măsura mea la un croitor și la un cizmar de pe la noi. Mândru, le plătisem pe loc. Doi-trei

puști se țineau scai de mine și-mi dădeau târcoale încă de când ieșeam. Pentru zece cenți pe săptămână, i-am făcut informatorii mei. Ei îmi dădeau raportul despre faptele și gesturile oamenilor din cartier și asta mi-a permis să aflu mici secrete. Pentru o nimica toată, îm- pelițații se băteau între ei, rostogolindu-se pe trotuar, mușcându-se, sfâșiindu-se cu înverșunare... înainte de a-i separa, dacă vreunul risca să fie desfigurat, îi observam fără să intervin. Nu era cruzime din partea mea, ci curiozitate. Privindu-i pe puștii ăștia am învățat cu adevărat să mă bat! Copiii sunt niște profesori de luptă formidabili. Neînvățând niciodată nimic despre modul de a ține piept unui adversar sau de a da pumni în falcă sau în stomac, ei acționează după instinct, fără să piardă fracțiuni de secundă prețioase ca să se gândească. Cu mintea numai la luptă, nefăcându-și nicio grijă în privința stilului, ei vizează părțile esențiale ale corpului. Ochii sunt primele lor ținte. Vin apoi urechile, atât de ușor de dezlipit printr-o simplă tragere. La sfârșit, lovesc cu picioarele cu toată forța în tibia adversarului lor. O lovitură zdravănă rupe sau crapă osul foarte ușor și paralizează dușmanul, la fel de sigur ca în cazul în care ar primi un glonț în genunchi. De când i-am studiat pe acești puști, m-am bătut mereu cu mâinile goale exact ca ei, cu o furie absolută, necalculându-mi loviturile, ci dându-le fără să mă gândesc, concentrându-mă mereu asupra globilor oculari, urechilor și picioarelor. Nimeni, nici chiar un boxer profesionist, nici chiar un adept al artelor marțiale asiatice, nu mi-a rezistat vreodată.

Din când în când, mă duceam în vizită la prietenii mei irlandezi. Eram mereu bine primit iar Dinny Meehan făcea în așa fel să vină să mă salute când știa că-mi pierdeam vremea prin cartierul său. De când

ajutasem la salvarea frn lor din pagodă, eram ca la mine acasă în sectorul lui. E îmi oferi acces liber la bordelurile pe care le deținea dar, cum încercam să declin oferta politicos, mă privi cu un aer suspicios:

— Ce se întâmplă? Nu-ți plac fetele?

Dacă îmi plăceau sau nu fetele era o problemă pe care nu mi-o pusesem niciodată. Dragostea nu era un sent nent care să mă preocupe și nu simțisem până atun :i vreo dorință carnală pentru nimeni. Nici măcar atun ni când frumoasa Angela se dezbrăcase în fața mea, inima nu începuse să-mi bată mai repede. Nu prea-mi stătea mintea la astfel de lucruri.

— Să nu-mi spui că n-ai avut încă nicio femeie? îmi zise Meehan râzând. Trebuie neapărat să reparăm asta!

Aproape cu forța, mă târî într-unul din bordelurile lui, unde m-am trezit într-o cameră tapisată cu bumbac imprimat roz. Pe pat, o tânără în lenjerie din dantelă începu să mă dezbrace. Experiența mi se păru mai mult dezagreabilă și umilitoare decât plăcută. Fata era drăguță, desigur, cu pielea ei albă acoperită toată de pistrui, dar contorsiunile trupurilor noastre și compromisurile pe care asta le implică mi s-au părut la urma urmei penibile și mai ales foarte puțin onorabile. Nici nu plecasem bine de acolo că mintea mea uitase cu totul această întâmplare neplăcută.

Meehan nu se mai amestecă în acest aspect al vieții mele. În schimb, mă tot întreba despre modul în care Balsamo organizase Mâna Neagră. Cu naivitate, i-am spus puținul pe care îl știam și el a profitat de informațiile mele pentru a-și întări propria structură. Consolidată, mai bine ierarhizată și dotată cu obiective veritabile, el o rebotează Mâna Albă.

*

La sfârșitul anului 1900, frăția cu irlandezii începu să slăbească, în mod foarte evident, Meehan încerca să iasă din granițele portului Brooklyn și își făcea de lucru pe teritoriile noastre. Când intențiile lui au ieșit la iveală, lucrurile au luat repede o întorsătură destul de urâtă și eu n-am mai îndrăznit să vizitez cartierul irlandez. O primă gâlceavă a izbucnit în Harlem. Era vorba de preluarea controlului asupra unei străzi care, până atunci, era un teritoriu neutru. Irlandezii se hotărâseră să ceară dreptul de proprietate asupra ei, în timp ce italienii militau pentru *status quo*¹. Situația s-a înveninat și înfruntarea a avut loc, declanșând ostilitățile generale. Balsamo i-a reunit pe nași și toți împreună i-am respins pe irlandezi în zona lor. Câștigasem, dar se terminase cu frăția dintre noi și oamenii lui Meehan.

La puțin timp după asta, a trebuit să luptăm și împotriva negrilor care ne crezuseră slăbiți de precedentul conflict. Neînsemnatul naș din prima linie, Benedetto Madonia, a reușit el singur să-i scoată pe adversarii noștri din comerțul cu prostituate din jurul Harlemului. El a devenit pentru un timp steaua în ascensiune a Mâinii Negre, dar a comis o greșeală care i-a curmat cariera în formare. Prin informatorii mei, aflasem într-adevăr că Madonia îi aproviziona pe clienții bogați din Vestul Manhattan-ului cu băieți pentru partide mai delicate. Vestea l-a scos pe Balsamo din sărite.

— Noi suntem asasini și hoți, desigur! Dar nu corupători de copii! Madonia trebuie să fie trimis la plimbare.

¹ *status quo* (lat.) - în starea în care; menținerea situației existente (n. tr.).

Jh face o plimbare”. Era una din numeroasele expresii însemnând trimiterea la moarte a unui camarad a cărui conduită era considerată dezonorantă.

— Informația vine de la tine, Luigi, îmi zise Balsamo. Ție îți revine sarcina să pui capăt acestei povești. Am încredere în tine. Fă-o repede și bine!

Asasinarea lui Madonia era primul meu contract adevărat u; ucigaș. Până atunci, nu omorâsem decât în fo ui acțiunii. De data asta, trebuia să-mi pregătesc lovitura penu a fi sigur că nu-mi voi rata ținta. Timp de două zile, aj itat de puștii mei și de Lupo, l-am urmărit pe Madonia pentru a-i spiona obiceiurile. Tipul era neîncrezător și nu se deplasa niciodată fără două sau trei gărzi de corp. Era un fel de estet, fiind printre primii dintre noi ca- re-și achiziționase un automobil magnific în care îi plăcea să-și facă de cap cu prostituate. Acolo, pe bancheta din spate a mașinii lui, în timp ce era ocupat să le pipăie pe fete, l-am împușcat cu o *lupara*, o pușcă cu țeava scurtă. Mai înainte, a trebuit să le tai gâtul celor două gărzi care ieșiseră din vehicul pentru a-i lăsa mai mult loc de acțiune stăpânului lor. Ca de fiecare dată când țineam în mână o armă și simțeam mirosul ascuțit de praf de pușcă și de sânge, mă ambalasem până la frenezie.

— Ești un ucigaș înnăscut, mă felicită Balsamo. îți apreciez sângele rece și lipsa de scrupule. Dar cred că mă și înfricoșează un pic... Ești un băiat teribil, Luigi... în curând o să ai vârsta potrivită pentru a-ți întemeia o familie. Pot să-ți dau o muncă mai puțin expusă pericolului, dacă vrei...

Să mă îndepărtez de pericol? Să mă feresc de stradă tocmai acum când începeam să mă simt bine? Nici vorbă! Și ce-aș fi făcut cu o familie, eu care nu eram interesat de nimeni? Am luat propunerea lui *don* Balsamo

nu ca pe o insultă, ci ca o dovadă că într-adevăr îl înspăimântam. Cred că descoperirea noii mele forțe mă făcu să râd...

Deși. în mod oficial, mă înapoiase lui *maestro* Giletti, Balsamo apelă adesea la mine în cursul lunilor care urmau. De la statutul de simplu *soldato*, trecusem la cel, rar și invidiat, de *torpedo*¹, ucigaș recunoscut, căruia i se puteau încredința misiuni dificile. După lupta împotriva chinezilor, irlandezilor și a negrilor, sosi într-adevăr timpul ca poliția să înceapă să ne facă serioase probleme. în cursul primelor luni ale anului 1905, un oarecare inspector își pusese în cap să adune toate informațiile posibile despre Mâna Neagră. Cu douăzeci de subordonați sub ordinele lui, locotenentul Petrosino comanda brigada italiană a poliției din New York. Din primăvară până-n vară, strânsese destule dovezi incriminatoare pentru a arunca în închisoare pe unii dintre ai noștri. El deveni omul care trebuia ucis în ziua în care talentatul italian Enrico Caruso sosi la New York ca să dea o serie de recitaluri.

— O să-l scuturăm un pic de bani pe tenor, decretă Balsamo, sigur că va putea să-l intimideze pe artist.

Părând mai întâi că cedează șantajului, Caruso l-a contactat pe locotenentul Petrosino pentru a-i aduce la cunoștință amenințările al căror obiect era. Oamenilor noștri, pe care îi desemnasem să recupereze enorma răscumpărare de cincisprezece mii de dolari cerută cântărețului, le-a fost întinsă o capcană. Toți au fost prinși și, o dată judecați, au încasat pedepse foarte grele, în baza cărora au fost expulzați definitiv în Italia. în virtutea ¹

¹ *torpedo* (sp.) - torpilă; ucigații-torpilă din rândul mafioților erau tei mai de temut, fiindcă, de obicei, nu ratau ținta (n. tr.).

promisiunii unei proiecții din partea poliției și a reducerii considerabile a peciei jsei, unul dintre ei a trădat jură- ma itul făcut familiei , a dat numeroase informații despre Mâna Neagră. Dii fericire, A n-a putut să furnizeze destule dovezi pentru a-l implica direct pe Balsamo în afacerea Caruso, dar această defecțiune l-a costat pe *don* câteva nopți albe care l-au făcut să se simtă execrabil.

— Trebui;' să-l ucidem pe Petrosino. Nu este decât un cățeluș, dar, dacă îl lăsăm să crească, o să ne smulgă mâna peste șase luni... Luigi! Gcupă-te de detalii, vrei?

Să-i \ 1 de petrecanie unui tip de-al nostru care călcase strâmb nu cerea prea mari eforturi. Madonia fusele primul dintr-o listă care număra vreo douăsprezece nume. Să ucizi un ofițer de poliție constituia, în schimb, o problemă de o cu totul altă natură. Ideea strategiei pe care aveam s-o folosesc îmi veni totuși imediat. Complet și în detaliu, planul țâșni din mintea mea ca și cum știusem mereu ce aveam de făcut... Disparând din Little Italy¹ Iară să anunț pe nimeni altcineva în afară de Balsamo și Giletti, m-am îmbrăcat în zdrențe, mi-am lăsat barbă, mi-am mânjit părul cu grăsime și mi-am frecționat obraji cu whisky... Ca să-mi apăr corpul de vânt și să-mi modific corpolența siluetei, mi-am strecurat hârtie de ziar sub haine.

Timp de o săptămână, am cutreierat cartierul comisariatului unde lucra Petrosino, împingând un cărucior vechi de copil plin cu tot felul de resturi. Pentru ca nimeni să nu-mi bănuiască impostura, a trebuit să-mi impun să trăiesc ca adevărații cerșetori. Eram în luna septembrie

¹ *Little Italy* - „Mica Italie”, cartier în apropierea Manhattanului, New York, cunoscut pentru marele număr de imigranți italieni; era delimitat de străzile Elizabeth, Mott și Mulberry la Nord de Canal Street.

și nu fusese o toamnă blândă în anul acela. Ploua cu găleata și rafale puternice măturau strada. Umezeala mă îngheța până la oase. Toată ziua mă prefăceam că dorm după beție, moleșit în colțul unei străzi înfundate, nu departe de postul de poliție. Seara, mă scuturam un pic și stăteam cu mâna întinsă în fața sticleților care ieșeau din serviciu. Mă duceam apoi să înfulec singura gustare a zilei, o supă și o felie de pâine distribuite de o cantină a Armatei Salvării, la trei blocuri mai încolo.

Chiar în a doua dimineață, l-am reperat pe Petrosino. Era un bărbat mai scund ca mine, în uniformă, însoțit mereu de cel puțin un membru al echipei lui. În zilele obișnuite, el venea și pleca de la comisariat pe jos, la ore fixe. Am făcut în așa fel încât să se obișnuiască cu figura mea. Am reușit asta atât de bine încât, în a șasea seară, mi-a dat douăzeci de cenți când i-am cerut de pomană. A mai trecut o zi la fel ca celelalte, apoi, când am fost sigur că nu va fi neîncredător atunci când o să mă vadă din nou apropiindu-mă de el, mi-am verificat *lupara* pe care o ascundeam sub mantie și am așteptat până seara, blestemând păduchii și puricii cu care mă pricopsisem. La apus, am ieșit de sub grămada de pături roase de molii sub care mă adăposteam și am început să străbat în lung și-n lat trotuarul la douăzeci de metri de comisariat. În fața postului de poliție, un sticlete pe cal își aștepta ofițerul pentru a-și începe patrularea; el își potrivi mantaua impermeabilă pe umeri, căci o nouă aversă cădea cu picături grele și repezi. Trecătorii începură să fugă pentru a căuta un adăpost. Cu o bonetă de dantelă albă pe cocul castaniu și cu o umbrelă mare deschisă protejând un băiețel care urla și pe care îl trăgea de mână după ea, o bonă trecu în grabă pe lângă mine cât pe ce să mă dea jos. Încet, indiferent la apa care îmi

pătrundea în haine și care-mi și roia acum pe tot corpul, i m înaintat spre jartea centrală a clădirii poliției. Rafalele puternice din ce în ce mai dense încetoșau fațada pătrată a clădirii, rigolele debordau. Strânși ciorchine, șobolani negri înnebuniți părăseau chițăind canalele de scurgere inundate brusc. Am sărit cele câteva treț te care permiteau accesul în clădire, prefăcându-mă că \ Beau să mă adăpostesc sub streășină de la intrare. Făc ndu-i-se milă de silueta mea zdrențuită și mustind de r pă, g 'dianul de serviciu nu mă alungă.

— \ ;me de câine, nu-i așa, *dagosl* îmi zise el folosind termenul din argoul polițienesc care îi desemna pe atunci pe imigrații din Sudul Europei.

— Așa-i, dom' căpitan!

Am rămas acolo un minut sau două, unul lângă altul, dansând de pe un picior pe altul ori suflându-ne în mâini pentru a ne încălzi. Apoi, ușa batantă se deschise, proiectând un evantai de lumină galbenă în fața noastră. Doi ofițeri își făcură apariția pe peron. Am recunoscut imediat statura și profilul cu nas mare al locotenentului Petrosino. Mâna mea se încheștă pe patul puștii mele de vânătoare cu țeavă scurtă și am scos arma ascunsă sub bulendre. Nici Petrosino, nici colegul lui nu-mi observară gestul, căci amândoi trecuseră de mine și se opriseră la marginea scărilor uscate pentru a-și încheia mantaua, în schimb, sentinela mă văzuse și își ducea deja mâna la șold pentru a-și scoate revolverul când am apăsat prima dată pe trăgaciul *luparei*. Împușcătura îl nimeri pe bietul om chiar în piept și îl ucise pe loc. Corpul lui încă nu se prăbușise când îndreptam deja țeava la înălțimea cefei lui Petrosino dar, în locul unei pocnituri de tunet, n-am auzit decât un jalnic șuierat de pulbere umedă... După o secundă, o scurtă scăpărare ieși în sfârșit din țeavă dar

glonțul se încăpățâna să rămână înțepenit în teaca lui. Expus de o săptămână la o umiditate constantă, cartușul acesta sfârșise prin a da chix! Folosind pușca ca pe o bătă, am lovit dintr-o dată cu patul puștii fața locotenentului care abia se întorsese și nu înțelesese încă situația. Dintr-o lovitură la fel de violentă și rapidă, m-am debarasat și de colegul lui. Am vrut apoi să mă întorc spre polițistul mort ca să-i iau revolverul și să trag în șeful de brigadă care zăcea, inconștient, pe scări, dar apăru un polițist care mă împiedică să ating cadavrul. Tipul înțelese imediat ce se petrecuse și începu să-și descarce pistolul, la întâmplare, în direcția mea. Am coborât scările și m-am cufundat în întuneric. Tocmai când mă credeam salvat, o masă enormă și caldă îmi apăru deodată în fața ochilor. Am izbit-o orizontal. Era agentul călare care dăduse piteni animalului său pentru a-mi tăia calea și a mă opri din fugă. Căzut pe spate pe asfalt, lovindu-mă tare cu capul de solul dur, l-am văzut pe bărbat scoțându-și arma și luându-mă în vizor. Dar pe peronul comisariatului, polițistul continua să tragă la întâmplare. În mod miraculos, unul din gloanțe nimeri craniul calului, care se prăbuși deodată fără ca măcar să necheze și, prins sub corpul animalului său, călărețul lăsă arma din mână. Sărind în picioare pentru a-mi relua cursa, am lăsat cortina de ploaie și de noapte să mă acopere în sfârșit...

Acest eșec nu zdruncină încrederea pe care mi-o acorda *don* Balsamo. Dimpotrivă, el îmi laudă stratagema și spiritul de inițiativă.

— Dacă toți băieții noștri ar avea măcar hotărârea și loialitatea ta, întreg orașul ar fi al nostru, Luigi.

— Vă promit că într-o bună zi va fi, *don.... ț *pL*

Locotenentul Petrosino a stat două săptămâni în spital. Lovitura mea cu patul puștii îi rupsese maxilarul și făcuse să-i sară câțiva dinți.

Vexat de acest eșec, am vrut să reiau tentativa de asasinat și am pus la cale un nou plan. Ajutat de Francesco și de Carlo, doi camarazi pe care *don* Balsamo i-a desemnat în persoană, am reușit să pun mâna pe unul din colaboratorii locotenentului cu brigada italiană. L-am dus pe tip în apropierea portului și l-am amenințat că-l ucidem dacă nu ne spune adresa locotenentului. Planul meu era să intru la el într-una din serile în care lipsea și să-i aștept liniștit întoarcerea pentru a-l omorî. L-am bătut zdravăn pe polițai și l-am amenințat cu cele mai teribile represalii împotriva familiei lui dacă nu vorbea, dar omul era curajos. Niciun cuvânt nu i-a ieșit din gură.

— Trebuie să facem altfel, îmi sugerează Carlo. Eu și Francesco știm o metodă la care nimeni nu rezistă.

Înainte ca eu să am timp să-mi dau aprobarea. Carlo scoase din buzunar o coardă de pian pe care o înfășură tepele în jurul gâtului bietului tip. Tumefiată, sangvi- nolentă. fața lui era oribilă la vedere. Strânsă puternic în jurul laringelui încât el nu putea să țipe, coarda nu-l sugruma totuși cu totul. Francesco se postă în fața lui și, cu un stilet foarte fin, îi scoase un ochi fără să ezite.

— Dacă nu vorbești, o să-ți smulg și celălalt ochi! îi uria el tipului care era scuturat de îngrozitoare convulsii silențioase.

Spectacolul acestui om legat, plin de sânge și acum mutilat mă oripilă. Să lovesc cu pumnii și picioarele, puteam. Să ucid cu sânge rece la fel. Dar, în fundul străduței liniștite unde-l dusesem pe acest copoi, brusc am

descoperii că și cruzimea mea avea o limită. Da, loviseam oameni căzuți la pământ. Da, deschiseseam focul asupra dușmanilor dezarmați. N-o regretam și asta nu-mi întunecase niciodată conștiința. Dar tortura rece, metodică, calculată nu puteam s-o tolerez.

— Opriți-vă! le-am ordonat imediat celor doi italieni. Opriți-vă sau vă fac eu de petrecanie!

Scoțându-mi arma din buzunar, am îndreptat-o spre cei doi camarazi.

— Luigi! Ce te-a apucat? se miră Francesco ștergând neglijent lama cuțitului pe costumul victimei lui, acum inconștientă.

Acestea au fost ultimele cuvinte ale proxenetului, înnebunit brusc de o furie incontrollabilă, am apăsat frenetic de șase ori pe trăgaci. Ciuruiți de gloanțe, Carlo și Francesco s-au prăbușit unui peste celălalt. Calm, mi-am reumplut încărcătorul și l-am terminat pe polițai cu un glonț în cap. Era cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac pentru el. Pentru prima dată în viața mea, încălcasem una din legile sacre ale Mâinii Negre: omorâsem doi frați pe care niciun naș nu-i condamnase în prealabil. Am rămas acolo zece sau douăzeci de minute întrebându-mă cum am să ies din această situație. Dacă familia ajungea să cunoască adevărul, *don* Balsamo n-ar putea face altfel decât să pună să fiu omorât. Pentru o clipă, mă gândii s-o șterg imediat la gara Grand Central și să urc în primul tren care pleca spre California. Un minut mai târziu, aveam de gând să iau vaporul ca să mă întorc în Europa,.. Dar nehotărârea îmi trecu repede. Eram la New York. Aici hotărâsem să-mi fac viața și nimic și nimeni nu va reuși să mă alunge din acest oraș. Cu calm, am băgat cele trei trupuri în niște butoaie pe care le-am găsit în spatele unei curți de alături. După ce le-am umplut cu

pietre și pavele sustrate dintr-un șantier al administrației drumurilor, am pus butoaiele într-o roabă și, după ce am înfășurat roțile de fier în cârpe pentru a le înăbuși hurelul din timpul rulării, mi-am împins încărcătura până la docul cel mai apropiat. Încă mai cunoșteam destul de bine locurile din perioada în care lucrasem în port. În câteva minute, am ajuns, fără să fiu văzut, la un debarcader situat în spatele unui hangar izolat. Am aruncat atunci unu' câte unul butoaiele în apa neagră...

1 ineînțel' „a trebuit să invoc un motiv plauzibil pentru dispariția lui Francesco și a lui Carlo. Am inventat din toate bucațile o poveste despre un schimb de focuri între ei și captivul nostru.

— Răpirea a luat o întorsătură urâtă. Copoiul a reușit să-l dezarmeze pe unul din băieții noștri în timp ce eu mă îndepărtasem o clipă pentru a verifica dacă nu dădea cineva târcoale prin împrejurimi. Când m-am întors, toți trei se omorâseră între ei.

— E neplăcut... Ce-ai făcut cu cadavrele? mă întrebă Balsamo.

— N-am putut să le aduc înapoi, *don*. Le-am scufundat sub o placă de beton într-un șantier vecin, am mințit eu, inventând răspunsul chiar în timp ce-l formulam.

Nu cred că Balsamo să fi pus vreodată la îndoială această versiune. Îi dădusem prea multe dovezi de loialitate înainte ca să bănuiască brusca mea slăbiciune.

— Asta repune în discuție înțelegerea cu privire la asasinarea locotenentului Petrosino? am întrebat eu.

— înțelegerea rămâne. Dar ție îți interzic de acum înainte să te mai ocupi de această afacere. Când șansa îți joacă feste de două ori, e mai bine să nu insiști...

Nu-mi făcea plăcere să renunț. Dar am considerat mai prudent să nu contest această decizie. Petrosino

scăpă în mod miraculos dintr-o nouă tentativă de asasinat efectuată de un alt ucigaș-torpilă, apoi căzu finalmente sub gloanțele noastre nu în America, ci în Piazza Marina, la Palermo, unde se dusesse ca să stabilească niște contacte cu poliția siciliana.

— Vezi tu, Luigi, îmi zise atunci *don* Balsamo, dușmanii declarați ai Mâinii Negre sfârșesc întotdeauna prin a primi ceea ce merită. Cei care o trădează la fel...

Noaptea de pe Fifth Avenue

Începutul verii lui 1907 a marcat a opta aniversare a sosirii mele în Statele Unite. În anul acela, am obținut naționalitatea americană.

— Ce meserie aveți? m-a întrebat atunci funcționarul municipal înainte de a-mi ștampila certificatul de naturalizare.

— Sunt contabil într-un birou de import-export, am răspuns eu.

Nu era deloc o minciună. Fiindcă aveam nevoie de o ocupație oficială, Giletti mă trecuse în registrul de salariați al uneia dintre societățile lui paravan. La început, asta nu fusese decât o mascaradă, dar *maestro* mă sfătuisese să mă interesez din ce în ce mai îndeaproape de mecanismul financiar. Cu timpul, îmi descoperisem un interes real pentru cifre - bineînțeles, singura contabilitate care mă interesa era cea a tripourilor și a bordelurilor.

Anul 1907 a fost totodată cel în care Nalfo, fiul cel mare al lui *maestro*, i-a luat locul tatălui său în fruntea clanului. Așa cum îi sărutasem altădată mâna bătrânului, a trebuit să-mi pun buzele și pe degetele întinse ale lui Nalfo în semn de supunere. Îl cunoșteam puțin pe acest tip de treizeci de ani, cu părul scurt și tenul închis la culoare, care stătuse mereu în umbra tatălui său. Abia

dacă știam că îi plăceau femeile și că avea o reputație de bețiv.

— Asta o să-i treacă odată cu responsabilitățile, ne asigură *maestro*, care îi reunise pe cei mai buni oameni în biroul său pentru a-i informa de plecarea lui. Nalfo are calitate. Lăsați-i doar puțin timp ca să le scoată la lumina zilei. Fiți indulgenți. Este ultima favoare pe care v-ocer...

Cu această ultimă cerere, bătrânul *protettore* se retrăsese din viețile noastre. Incapabil să mai meargă de mai multe luni, suferind îngrozitor de gută și de o insuficiență pulmonară care îi făcea respirația grea și şuierătoare, el părăsi demn Mâna Neagră, regretat de toți oamenii lui și salutat de ceilalți nași.

Contrar a ceea ce spuneam, ascensiunea lui Nalfo la putere se derulă uimitor de bine. Muncind la afacerile familiei cincisprezece ore pe zi, serios, disponibil și drept, el părea să se fi îndreptat. „Am mult respect pentru tatăl meu. Vreau pur și simplu să mă arăt demn de el. Este cel mai neînsemnat lucru pe care un fiu poate să îl facă”, îi plăcea lui să spună.

Sub conducerea lui, afacerile au prosperat și noi ne-am extins activitățile de la prostituție și pariuri clandestine la traficul de tutun și alcool, ca și la exploatarea jocurilor de noroc. Beneficiile astfel obținute i-au permis lui Nalfo să pună în aplicare o reformă spectaculoasă a obiceiurilor noastre.

— Mă gândesc la acest lucru de mai mult timp, ne explică el, într-o seară când invitase treizeci dintre noi la restaurantul Delmonico. În mod sigur, eu cred că ar trebui încet-încet să încetăm fostele noastre activități de extorcare de fonduri de la comercianții cartierului. Asta nu mai constituie o sursă importantă de venit și ne

pătează considerabil reputația. Mai rău, asta îi împinge din ce în ce mai mulți pe oamenii disperați să devină informatori, și să colaboreze cu noliția. N-avem decât de pierdut dacă continuăm așa.

Pentru mulți din frații mei, acest anunț constituia o veste proastă. Majoritatea nu trăiau într-adevăr decât din extorcarea c ; bani a oamenilor de rând.

— O să vă schimbați activitățile, domnilor, este cât se poate de simplu! le aruncă Nalfo în timp ce, în spatele lui, l-am auzit pe Lupo cum îmi zâmbește larg trosnii du-și h; . ana între degete.

Noile domenii de activitate dorite de Nalfo ne îmbogățiră mai repede decât ar fi putut spera vreunul dintre noi. Smulgându-ne din era tatălui, fiul ne făcu să intrăm definitiv în secolul al XX-lea.

— Priviți lumea care se schimbă în jurul vostru! ne spunea el întruna. Italienii din New York erau trei sute de mii acum cincisprezece ani, acum sunt jumătate de milion. Cine știe câți vor fi în 1930, în 1950? Datoria noastră este să ne gândim pe termen lung. Dacă vrem ca familia noastră să prospere, trebuie să anticipăm nevoile viitoare, să exploatăm invențiile recente și, mai ales, noile vicii! Banii curg în valuri în orașul de sus. O bancă, o firmă se înființează aici în fiecare minut. Nu trebuie să rămânem departe de această mișcare...

Intențiile lui Nalfo erau bune și el vedea corect. Lupo reușise să se dea pe lângă el și îi insufla ideile pe care le cocea de ani de ani de zile. Familia luă acțiuni într-o mică societate de distribuție a filmelor și controla o agenție de plasament pentru cântăreții și actorii teatrului a cărei direcțiune o obținuse Lupo. Nu eram gelos pe favorurile de care beneficia acesta din urmă. Profitam și eu de expansiunea afacerilor noastre. Locuiam acum

într-o casă particulară pe o stradă din Harlem. Trăiam singur acolo și plăteam o *mamma* ca să se ocupe de intendență. Singurul meu tovarăș era Tabs, un prepelicar cu blană roșcată pe care-l găsisem într-o zi, slăbit și bolnav, întins în fața ușii mele și pe care îl îngrijisem înainte de a-l adopta. În 1908, am achiziționat prima mea mașină, un Ford alb care semăna cu o uriașă insectă strălucitoare și pe care o conduceam cu patruzeci de kilometri pe oră pe străzile din ce în ce mai lipsite de cai. Din când în când mă duceam la prostituate, mai mult ca să mă distrez decât din nevoie. Mă obișnuisem cu două dintre ele, Lisa și Fosca, pe care le închiriam împreună una sau două nopți pe lună. În restul timpului, eram la ordinele lui *maestro* Nalfo pentru afacerile cotidiene, sau ale lui *don* Balsamo care nu mă solicita decât atunci când apăreau probleme serioase. Astfel, în februarie 1909, șeful Mâinii Negre mă chemă la el. În biroul lui mare cu stururi întotdeauna trase, chiar și iarna, el îmi prezintă datele unui nou asasinat.

— Este un avocat de afaceri. Un om care ar putea să ne facă să pierdem mulți bani și să ne întârzie numeroase proiecte în curs dacă, din nefericire, ar face să câștige clientul lui.

— De ce să nu îl ucidem atunci pe acesta? am sugerat eu.

— Pentru că tipul ăsta nu este nimic. Pe când avocatul, dacă câștigă procesul de data asta, va ști că poate avea câștig de cauză și în alte dosare... Prefer să elimin amenințarea imediat.

— *Don*, am îndrăznit eu respectuos, am să-l ucid pe acest om fiindcă mi-o cereți, dar pregătiți-vă să-i eliminați pe toți juriștii orașului dacă vă temeți să nu pierdeți într-o zi un proces de afaceri.

Remarca mea îl posomorî pe *don* Balsamo.

— Nu subestima acest contract, Luigi. îl cunosc personal pe cel pe care o să-l ucizi... Are ceva ciudat în el, ceva nesănătos. Vei crede că sunt superstițios, dar, *Santa Madonna*, îți jur că am văzut strălucind în ochii lui verzi o licărire... diabolică! Acest om trebuie eliminat cât mai repede posibil. Așa stau lucrurile. Nu mă contrazice.

.-am părăsit pe *don* Balsamo aproape râzând. în sfâi șit o provocare pe măsura mea!

*

Bărbatul de care părea să se teamă atât șeful Mâinii Negre nu era sicilian. Nu era nici măcar italian. Numele lui era Preston Ware și nimeni nu știa de unde vine și nici care era țara lui de origine. Ca întotdeauna, am făcut înainte propria mea anchetă asupra țintei, apelând pentru asta la ajutorul micilor mei *thugs*¹ din cartier, pe care îi plăteam acum cu jumătate de dolar pe săptămână. Copiii găsesc invariabil modalitatea de a trece neobservați acolo unde un adult ar suscita neîncredere. I-am lansat precum o haită pe urmele lui Ware. în trei sau patru zile, mi-au spus despre omul meu tot ce aveam nevoie să știu. Stefano, paisprezece ani, cel mai dotat, se descurca foarte bine cu un creion și reuși să-mi schițeze un portret al tipului sesizând esențialul. Desenul arăta un bărbat de vreo cincizeci de ani, chel, cu gâtul gros, cu buze subțiri și ochi de asiatic. Văzându-l, am înțeles pe loc natura tulburării lui *don* Balsamo în fața acestui om. Trăsăturile avocatului nu păreau deloc umane. Ai fi zis că e un buddha malefic ieșit din negura vremurilor,

thugs (engl.) - delicvenți (n. tr.).

o divinitate antică ce țintuia lumea cu o teribilă privire de vultur.

— Ware nu-și părăsește casa, mă informă Stefano. Acolo își primește clienții. Doarme toată ziua și nu consultă decât noaptea, de la zece seara până spre trei dimineața. Nu pledează niciodată el însuși, ci lasă această sarcină în grija subordonaților săi. Totuși, el pune la punct toate dosarele. S-a instalat la New York de optsprezece luni și n-a pierdut niciodată niciun proces. Lucrează exclusiv pentru societățile mari: United Steel, Standard Oii, Canadian Pacific sau se ocupă de afacerile particulare ale unor *tycoons*'. Este un apropiat al familiilor Rockefeller și Vanderbilt...

— Este păzit? Gărzi de corp?

— N-am văzut niciuna.

— Cum ai reușit să-I desenezi?

— Nu iese decât o dată pe săptămână, în mod regulat.

— Ca să meargă la prostituate?

— Nu, râse Stefano. Ca să scotocească prin buticuri-le anticarilor! Colecționează cărți vechi...

Înarmat cu aceste informații, să mă apropii de Ware mi se părea lucrul cel mai ușor din lume. M-am dat pur și simplu drept un client atunci când am vorbit cu secretara lui la telefon.

— Maestrul Ware nu primește decât noaptea. Pot să vă propun ora douăzeci și trei. Este cel mai devreme posibil. Vă convine așa?

— Aș prefera o oră mai târzie, dacă este posibil. Conduc un teatru pe Broadway, am inventat eu, și sunt încă destul de ocupat după miezul nopții.

' *tycoons* - mari industriali, granguri (n. tr.).

— Atunci vă programez pentru ora trei. Veți fi ultimul client.

— E perfect, domnișoară.

În ziua și la ora convenite, m-am dus pe jos la Ware. Locuia într-un luxos imobil nou-nouț în apropiere de Fifth Avenue. În stil Art Nouveau, o modă venită de la Viena și 'aris, fațada era în întregime ornată cu auriu și albastru deschis. Se vedeau fresce în care trupuri de fe neie se amestecau cu cele de șerpi sau bărbați cu cap de animal. Împodobit cu galoane și țepăn în strâmta lui iranta roșie, un portar sobru veghea la intrare. El trase grilajul ascensorului și mă însoți până la etajul la care locuia Ware. Avocatul veni personal să deschidă, după ce am apăsât pe sonerie. Pereții cabinetului său erau în întregime tapetați în negru, ceea ce-ți dădea impresia că pătrunzi într-o cavernă sau, mai degrabă, într-un sanctuar al vreunei religii primitive și barbare. Un miros de tămâie plutea în aer, ca într-o biserică. Aproape fără un cuvânt, Ware mă pofti în birou, arătându-mi un scaun, printr-o vagă mișcare a mâinii lui dolofane. În buzunar, mâna mea se crispă pe patul armei chiar înainte de a-mi încrucișa în sfârșit privirea, pentru prima oară, cu cea a tipului.

— Așadar, dumitale îți revine sarcina să mă ucizi, anunță atunci Ware ca o evidență, fără ca nici cea mai mică urmă de teamă să-i altereze vocea.

Ai fi zis că era un eveniment ce urma să se producă fără ca el să încerce să facă vreun gest ca să-l împiedice.

— Cine v-a avertizat? întrebai eu, uimit.

— Am informatori buni, cei mai buni din câți există, răspunse el pe un ton de conversație banală. Nici măcar cei plătiți de dumneata nu sunt atât de eficienți. Totuși, o singură informație mi-a fost refuzată. Nu mi s-a făcut

cunoscută adevărata dumneavoastră identitate. Aș putea s-o cunosc înainte să apăsați pe trăgaci?

Eram uluit. Cum putea Ware să știe că eram un ucigaș? Și de ce nu încerca să mă convingă să-i cruț?

— La ce v-ar servi să-mi cunoașteți numele, domnule Ware? am răspuns eu. Știți care e funcția mea. Asta e esențial... Dar sunt curios. Cine sunt informatorii și de ce nu vă opuneți asasinatului pus la cale împotriva dumneavoastră?

— Informatorii mei? se amuză avocatul. Sunt visele și semnele! Mă asaltează de săptămâni întregi. Le văd, le notez. Și apoi, sunt, mai ales, morții... Da, domnule asasin... Morții mi-au spus că o să vii să mă iei. Nu încerc să te distrag de la sarcina pe care o ai căci sunt așteptat Dincolo... Pentru mine, a venit timpul să deslușesc misterele care mă obsedează dintotdeauna și care nu se dezvăluie decât dacă-ți sacrifici propriul trup. Mi-am pus afacerile în ordine. Sunt pregătit pentru ofrandă. În seara asta, dumneata o să fii Caron, luntrașul meu... Dumneata o să-ți faci treaba și e bine așa. Dar înainte, lasă-mă să te răsplătesc pentru oboseală...

Ware se lăsă ușor în fotoliu și închise o clipă ochii. Mâinile lui, puse cu palmele pe birou și degetele răsfirate, începură să tremure ușor. Când a deschis ochii, am observat că pupilele îi erau acum atât de dilatate încât verdele irisului nu mai forma decât un mic inel abia vizibil.

— Mulțumesc! zise el în cele din urmă ridicând vocea. Mulțumesc! Văd că cel care îmi va aduce moartea nu este o ființă obișnuită. Noaptea asta va pune capăt existenței mele dar o va schimba și pe-a dumitale, domnule Monti... Noaptea asta e cea a unei metamorfoze pentru amândoi! Vom trece pragul unei porți, eu către lumină, dumneata către alte tenebre. Da, Monti! Am

avut această viziune! Credeai că ai trecut prin infern, că ai suferit peste puterile tale, când cu uciderea Leonorei și a Giuseppinei. Dar asta n-o să se oprească aici. Moartea te amăgește. Te leagă și te dezmiardă. E iubirea ta și tu n-o știi... O să te ia și o să te arunce înapoi. Precum vipera familiei Medicis, ea o să te înghită, o să te scuipe afară, apoi o să-i ia pe cei la care ții cel mai mult... Este deja pe umărul tău! O vād! O vād!

Lac de sudoare, cuprins brusc de panică și nesuportând să mai aud vreo profecie din gura acestui ghicitor satanic, am apăsât pe trăgaciul armei fără să mai apuc măcar s-o scot din mantou. Șase gloanțe au ciuruit corpul moale al lui Ware. Avocatul s-a prăbușit peste birou, cu pieptul plin de sânge. Eu am rămas mai multe minute nemișcat, fără să mă sinchisesc să știu dacă împușcăturile fuseseră auzite. Minteă îmi era în altă parte. Cum aflase Ware deodată de povestea mea? Cum știuse de mama și de bunica mea? Eu însumi, aproape că-mi ștersesem această dramă din memorie. Niciodată nu mi-o reamintisem și nu-mi revenea decât sub formă de coșmar în timpul nopților. Uitasem chiar jurământul de răzbunare pe care îl făcusem doctorului Lurano înainte de a părăsi satul. Atunci, cum putuse Ware să știe? În cele din urmă, m-am ridicat și, frenetic, am început să scotocesc cabinetul avocatului. Am controlat tot. Mai întâi biroul, căruia i-am forțat fiecare sertar ca să răsfoiesc în mod grosolan dosarele, apoi restul încăperii, unde n-am găsit decât hârtii avocațești neinteresante pentru mine. Pătrunzând în spatele unui sas¹ format din două uși ta- pițate cu piele, am intrat în sfârșit în apartamentul lui

¹ *sas* - încăpere sau compartiment care poate comunica alternativ cu alte încăperi sau cu exteriorul (n. tr.).

privat. Vizitarea camerei nu mi-a dezvăluit nimic, nici răscolirea celor două mici saloane mobilate cu antichități... Biblioteca, în schimb, mi-a atras atenția... Era o cameră ciudată, întinsă în întregime pe lungime, abia un pic mai largă decât un culoar, cu pereții acoperiți de rafturi pe care se înșirau mii de cărți vechi. Tablouri, luminate de mici lămpi verzi, punctau alinierea riguroasă a volumelor. Toate, fără excepție, aveau ca personaje principale demoni cu fețe schimonosite, alchimiști la lucru în grotile lor sau vrăjitoare în timpul sabatului... Cât privește cărțile, ele erau numai despre magie, alchimie sau spiritism. Am descifrat la întâmplare: *Chei ale magiei negre*, de Stanislas de Gai'ta; *Hermippus redivivus sau Victorie pe mormânt*, de Cohausen; *Cartea spiritelor*, de Kardec; *Viridarium chymicum*, de Stolcius; *Letters on Demonology*, de Scott...

Încastrată într-o nișă adâncă, o masă de lucru era acoperită de foi mâzgălite cu horoscoape sau cu pentagrame trasate cu cerneală roșie. Lângă ele, pe o strană, am văzut un fel de catalog enorm, deschis, a cărui scriitură înghesuită nu semăna cu niciunul din alfabetele pe care le cunoșteam. Precum o bulă care țâșnește dintr-o dată la suprafața unei ape stătătoare, vocea mamei mele îmi reveni în ecou în memorie. La fel de clar ca atunci când eram copil, am auzit-o repetând frazele pe care le pronunța altădată ca să ne explice actele ei în momentul creării fetei miraculos.

„Scrierea numelui fetei cu ajutorul unui semn inventat fixează spiritul acestui nume și îi păstrează secretul doar pentru noi...”

O scriitură inventată de Ware și folosită numai de el. Iată exact cu ce semănau paginile acestui volum. Generații de savanți s-ar strădui în zadar să descifreze

aceste rânduri, niciunul n-ar putea să descopere cheia, fiindcă aceasta nu aparținea decât omului care o inventase. În ciuda revelației acestei evidențe, am dat înapoi paginile cărții de magie. Încadrate precum miniaturile din cărțile de rugăciuni, am descoperit curând schițe sau planuri de arhitect. Apoi inima mi se dilată. Pe două pagini situate față în față, avocatul schițase exact San H«'.cehiei, bisericuța părintelui Vittorio. I-am recunoscut contururile și aspectul. Nu lipsea nimic, nici crevasele din clopotniță, nici șirul de trepte care ducea la prez- biteriul alăturat, nici perspectiva parvisului! Spre în- spăimântătoarea mea surpriză, am văzut mai ales că o siluetă de femeie pe jumătate goală atârna, chiar acolo, de creanga unui stejar, grotescă și dezarticulată. A fost ca și când sângele mi s-ar fi retras deodată din corp. Am simțit că leșin, dar o ultimă tresărire nervoasă m-a făcut să-mi mai păstrez un dram de cunoștință. Gâfâind, am dat una câte una paginile acestei cărți demoniace în căutarea indiciilor care ar fi putut să-mi dezvăluie de unde avea Ware aceste viziuni, dar am simțit brusc pe ceafa gura rece a unui revolver, în timp ce mâinile îmi erau cu brutalitate lăsate în jos, la spate, și am auzit pocnetul sec al cătușelor de poliție care îmi prindeau încheieturile.

Blackwell's Island

Penitenciarul de pe insula Blackwell, chiar în mijlocul râului East River: în această groapă am fost aruncat după arestarea mea în casa lui Preston Ware. Era o suită de clădiri sinistre, cu aspect medieval, majoritatea dintre ele ridicate aproape cu un secol în urmă, din granit negru. Trei pavilioane de câte patru etaje erau rezervate ucigașilor, hoților, proxeneților și violatorilor. O ultimă construcție servea de azil pentru alienați. Eram nouă sute sau poate o mie de prizonieri, îmbrăcați în dimie cenușie, încălțați cu saboți, prost hrăniți, maltratați, în mod constant victime ale ostilității gardienilor care făceau să plouă asupra noastră cu lovituri de bătă când nu înaintam destul de repede în travee sau când privirea noastră se încrucișa cu a lor. „Sunteți aici ca să suferiți. Sunteți aici ca să ispășiți”, ne avertiza un imens panou scris cu gudron pus deasupra, la intrarea în cantină.

Am suferit mult la Blackwell. Dar n-am ispășit nimic. Nimic. Imediat ce am fost prins la avocat, am fost acuzat de asasinat. Ancheta a fost repede condusă de polițiști și de un judecător prea fericit de pomană. Arma care-l omorâse pe Ware era încă în buzunarul meu. Nu mi-am pierdut timpul să neg. La ce bun? în schimb, nimeni n-a putut să-mi smulgă numele comanditarului

sau vreo mărturisire, oricare ar fi fost ea, despre activitățile Mâinii Negre.

— Singurul mod de a te salva și de a scăpa de pedeapsa capitală este să ne dezvălui identitatea celui pentru care lucrezi, m-a avertizat judecătorul încrețindu-și sprâncenele ca un director de școală care crede că impresionează o pușlama.

Remarca lui m-a făcut să râd.

— Și ce? am răspuns eu. Mă ispitiți cu o viață întreagă petrecută între patru pereți în locul unei morți rapide? Chiar credeți că-mi propuneți un târg profitabil pentru mine?

Magistratul oftă. Bătălia era pierdută dinainte și el o știa.

— Procesul tău va avea loc peste câteva săptămâni. Dovezile sunt clare. Nu spera nimic.

Și remarca asta mi-a smuls un zâmbet deplasat. De când simțisem cătușele la mâinile mele, știam cum se va termina călătoria în care plecam. La Blackwell, mi s-a dat o saltea de paie într-o celulă unde zece oameni împărțeau un spațiu deja redus. Sosirea mea a provocat agitație, proteste, o busculadă și în fine o altercație generală. Gărzile n-au intervenit. În închisoare, nu ai unde să te ascunzi, nu ai unde să fugi, nu ai pe cine să chemi în ajutor. Am primit o lovitură și am lovit și eu. Orbește. Fără să-mi pese cine-mi cădea sub pumni. Am doborât un tip, apoi un altul, și apoi un al treilea... Forța și violența de care dădeam dovadă au făcut să fiu lăsat în pace. Cu prețul - minim - al unei coaste rupte și al unei răni la cap din care picura sânge, mi-am câștigat dreptul de rezidență. Așteptându-mi procesul, am rămas acolo, printre ceilalți deținuți despre care nu voiam să știu nimic și care nu mă întrebau nimic. De când trecusem de porțile

de fier ale penitenciarului, noi nu ne mai număram printre oameni. Trecutul nostru, ambițiile noastre, speranțele noastre, toate acestea nu mai existau pe această fâșie de teren lungă de aproape două mile, largă de opt sute de yarzi, care se întindea chiar în fața Manhattan-ului, între străzile 51 și 88. Manhattan! Era doar la douăzeci de minute de înotat pentru un bărbat robust. Și la celălalt capăt al lumii, totuși... Ca toți cei care soseau aici, fusesem transportat pe insulă cu un bac special care făcea dus-în- tors de două ori pe zi între închisoare și arestul general al poliției. La Blackwell, toți prizonierii munceau. Am fost repartizat la echipa însărcinată cu construirea unui dig în apropierea farului, până la pronunțarea oficială a sentinței, la capătul unui proces expeditiv care a durat mai puțin de jumătate de zi.

— Monti Lewis, ești condamnat la moarte prin electrocutare, cu unanimitatea juriului...

Scaunul electric, iată soarta care mi se rezerva. Mă pregăteam pentru asta de săptămâni întregi. N-am fost nici surprins, nici distrus. Bietul avocat care încercase să mă apere părea mai supărat decât mine.

— N-ai făcut nimic ca să mă ajuți, Monti, se smiorcăi el adresându-mi-se pentru ultima oară. Măcar dacă ai fi mărturisit cine te-a trimis la Preston Ware!,,. Singura ta șansă acum este să te grațieze noul președinte Taft. Tocmai a fost ales. Poate o să vrea să facă un gest?...

Dar Taft nu interveni. De ce ar fi făcut-o? Nici nu mă mai interesa, de altfel. Singura mea mâhnire era să mor fără să cunosc ce știuse Ware despre povestea mea și mai ales cum aflate detaliile despre moartea mamei și a bunicii mele. Acest mister îmi ocupa toate gândurile, nimic altceva.

Pronunțarea sentinței mi-a adus schimbarea celulei. Chiar în seara procesului, am fost transferat într-un pavilion al condamnaților la moarte. Era un mic imobil, mai puțin înalt dar și mai sinistru decât celelalte. Un zid dublu îl izola de azilul de nebuni, aflat în imediata lui vecinătate. Am fost închis într-o carceră individuală, un fel de mormânt deja, unde nu pătrundea spre amiază decât un firicel de lumină venind de la o fereastră protejată cu zimți și cu gratii de oțel ca pumnul de groase. O scândură de lemn fixată la perete ca pat, o saltea din păr de animal umedă, un vas de lut pentru nevoi... nimic altceva... Douăzeci și trei de ore pe zi să stau acolo, fără să ies, fără să văd pe nimeni, fără să știu când va avea loc în sfârșit execuția ca să mă elibereze din acest coșmar al singurătății și al disperării...

Cu puțin înainte de lăsarea serii, aveam dreptul la o oră de plimbare, cu lanțuri la picioare, cu cătușe la mâini, cu un singur tovarăș de nenorocire și sub supravegherea a trei gărzi înarmate, cocoțate la posturi de observație, care-și țineau arma ca pe un bebeluș în brațe, cu cocoșul deja ridicat, ca să tragă mai repede în caz de rebeliune din partea noastră. Primul tip cu care am împărțit această clipă era un neamț mărunțel care strangulase cinci sau șase prostituate în cartierul Hell's Kitchen, pe 39 Street colț cu 10 Avenue. Ochi de șoricel, o frunte teșită, o bărbie moale.. vorbea cu greu engleza și nu înțelegeam nimic din bătăieala lui. Nu i-am simțit lipsa în ziua în care a fost executat. L-au înlocuit cu un mexican care își otrăvise toată familia pentru a obține o moștenire neînsemnată. Ne-am plimbat mult timp împreună, zece sau douăsprezece luni poate, înainte să fie și el luat. Am mai avut unul sau doi alți tovarăși de nenorocire apoi, după aproape doi ani, un tip masiv care se mișca în mod

bizar, amestecând suplețea unui dansator cu brutalitatea unui animal, a fost plasat cu mine. Numele lui era Maddox Green. Când m-a văzut, a zâmbit așa cum îmi imaginez că poate s-o facă un lup bătrân atunci când adulmecă urma unui pui de căprioară rătăcit.

*

— Mai întâi, or să te radă...

— Ce spui, Green?

— Îți spun că, mai întâi, or să te radă. Complet... Corpul tău va trebui să fie neted ca să diminueze rezistența la trecerea curentului electric. Apoi or să te lege de scaun cu niște curele de piele...

Curtea era prea mică. Imposibil să scapi de Maddox Green, de privirea lui de nebun, de vorbele lui, mai ales, care-mi descriau cu detalii atroce tot ceea ce avea să se întâmple în timpul execuției mele. În închisoare, n-ai unde să te ascunzi. În închisoare, n-ai unde să fugi. În curtea condamnaților la moarte, cu atât mai puțin.

— Pe craniul ras, îți vor stoarce un burete înainte de a-ți fixa o scufie de metal înțesată cu electrozi. Un alt fir va fi plasat în partea de jos a piciorului. Te vor lega la ochi chiar înainte de a se retrage în camera de observație. Atunci călăul va lăsa în jos maneta care va elibera un curent de două mii de volți...

— Dumnezeuule, tacă-ți fleanca, Green!

— Două mii de volți, Luigi, timp de treizeci de secunde! Dar n-o să crapi imediat... A, nu, ar fi prea frumos... Mai întâi, mușchii ți se vor contracta și mâinile vor strânge brațele scaunului în timp ce vei da din picioare atât de tare, vrând să rupi legăturile, încât or să-ți plesnească oasele. Un miros de ars va pluti în jurul tău,

atât de penetrant încât îl vei putea simți în ciuda durerii! Atunci ochii or să-ți explodeze. Sau or să ia foc. Sau or să-ți iasă din orbite și-ți vor atârna pe obraji ca niște bile la capătul sforilor de nervi. O să vomți sânge și fiere. Intestinele ți se vor goli fiindcă organele tale interne vor fi pe cale să se prăjească...

— Tacă-ți fleanca, îți spun!

— Pielea ta... Pielea ta se va înnegri și va crăpa. Va începe să scoată fum și să se bășice. O să vrei să urlî dar limba ta nu va mai fi deja decât o bucățică de carbon în gura ta! Atunci, călăul va ridica maneta. Dacă ai noroc, vei fi mort, Luigi. Un medic o să vină să te verifice. Dar, adesea, este necesară o altă descărcare. Treizeci de secunde în plus! Și chiar o a treia, uneori. Creierului și inimii le trebuie mult timp să se prăjească, sunt piesele mari ale măcelăriei. Ele sfârâie ca șunca pe care o arunci într-o tigaie prea înfierbântată... Cei care vor fi acolo, în spatele geamului, ca să te privească, vor vomita și ei. Unii vor leșina. Mirosul cărnii tale carbonizate va fi atât de puternic încât vor fi obligați să se debaraseze de haine... Dacă soția ta este acolo, Luigi, dacă mama ta este acolo, vor trebui să se radă în cap fiindcă le va fi imposibil să scape de mirosul infect care li se va fi impregnat în păr pentru totdeauna...

La fiecare plimbare, Green îmi repeta aceeași scenă de oroare. Seara, știam că voi auzi din nou descrierea a ceea ce se va produce în sala de execuție. Crepusculul devenise un coșmar pentru mine. Le-am cerut gardienilor să-mi schimbe ora ieșirii sau chiar să mă lase mai degrabă să zac în celula mea decât să-mi impună privirea dementă și cuvintele scârnave ale lui Maddox Green. dar gardienii mi-au ignorat cererile. În închisoare, n-ai unde să te ascunzi. N-ai unde să fugi..-

Și apoi. într-o zi, după săptămâni întregi de astfel de manej, Maddox Green tăcu în sfârșit. Era o seară de vară arzătoare, care anunța furtună. Nori negri acopereau orașul. De-a lungul grilajului întins deasupra curții noastre, nu mai vedeam soarele și singura lumină era cea a fulgerelor care sfâșiau acel cer de sfârșii de lume. Din azilul de nebuni din imediata apropiere se auzeau strigăte de bolnavi excitați de zăpușeală și de iminența furtunii. Vântul se pomi să bată în rafale... Maddox tăcea. El privea fix norii, adulmecând aerul așa cum ar fi făcut-o un animal. Eu mă lipisem cu spatele de perete într-un colț. Mi-era greu să-mi regăsesc suflul. Plămânii mei păreau să se micșoreze din secundă în secundă. Am început să clănțanesc din dinți, capul mi se învârtea și m-am prăbușit la pământ într-un zăngănit de lanțuri. Atunci l-am văzut pe Maddox Green venind spre mine. Silueta lui nu era decât o umbră mare neagră, trăsăturile lui erau încetoșate, la fel de neclare ca ale unei fantome. Așezându-se pe vine lângă mine, el își lipi gura de urechea mea.

— Tu l-ai ucis pe Preston Ware, nu-i așa? îmi zise el cu o voce plină de ură.

Dar eu nu puteam răspunde. Apucat de tremurături, cu nervii întinși, gata să-mi plesnească, ca și cum deja milioanele de volți ale scaunului electric treceau prin mine. am vrut să-l resping dar nu mai aveam nicio forță în mușchi...

— Există un secret, Luigi, continuă Green pe un ton mai blând. Ware mi-a vorbit. El mi-a cerut să-ți transmit un mesaj... Vrei să-l auzi? Nu va trece de buzele mele atâta timp cât n-o să-mi spui că vrei, Luigi!

Pleoapele mele clipeau ca niște fluturi ai infernului, Mi se părea că fața lui Green se modifica brusc.

Fhmtca i se bombă, fălcile i se îngroșară și se alungiră CA cele ale unui câine. O blană maronie îi acoperi fața și irisul ochilor i se despică în pupila dreptunghiulară a țapilor! Mirosul lui infect căzu asupra mea ca un cearșaf înmuiat. Știam totuși că toate astea nu erau adevărate, că eram pe cale să cad într-un coșmar provocat de febră. Am făcut apel la ultimele mele resurse pentru a-i răspunde tui Green.

— Vreau să aud secretul, reușii să îngăim. Vorbește.

Ochii mi se închiseră și am simțit mâna monstrului trccându-mi prin păr. în timp ce-și acorda plăcerea unei ricanări înaintea dezvăluirii promise.

— Religiile mint, Luigi. Oamenii nu au suflet... După moarte, nu există nimic. Nimic auzi? Nici chiar vidul. Nici negrul. Nici liniștea. Toate astea nu mai există, înțelegi asta, Luigi? Moartea este marele terminus! Dar există o excepție, una singură pentru cei care au avut curajul de a-și fauri un suflet în timpul vieții. Preston Ware a facut-o și vrea ca și tu s-o faci. Nu te va lăsa să crape pe scaunul electric. Preston Ware! Omul pe care tu l-ai debarasat de coaja de came pentru ca spiritul lui să trăiască pe vecie. El te va salva! Știe că ai o mare lucrare de înfăptuit și vrea să-ți mulțumească pentru ceea ce ai făcut pentru el... Ai încredere în el, Luigi! Ai încredere în el!

în ciuda menghinei de durere care îmi strângea craniul, am început să râd... Maddox nu era decât un nebun și eu eram la fel de nebun ca el, eu care continuam să-i văd botul de animal aplecat asupra mea.

— De ce râzi? lătra el atunci. Nu crezi ce spun? Te îndoiești ? Refuzi să ai încredere în misiunea ta? Nebun ce ești!

Pumnul lui se abătu asupra tâmpiei mele.

— Vei fi salvat, Luigi Monti! Vei fi salvat! O să înțelegi chestia asta odată? urlă el lovindu-mă în cap, în stomac, în piept...

Am auzit gardienii strigând de sus, de la posturile lor de observație. Au urmat niște urlete. Ochii mei s-au închis și trupul s-a ghemuit în colțul zidului. Am simțit că-l smulgeau de pe mine pe Green, care se apucase de tunică mea. Pânza se rupse exact în momentul în care un tunet bubui și primele picături de ploaie se striviră pe ciment. Senzația de apă curgând pe mine mi-a mai dat un pic de forță. Ridicându-mă, l-am văzut pe Maddox lup-tându-se cu gardienii. Trei sau patru oameni încercau să-l potolească, dar în ciuda lanțurilor grele care îl împiedicau, prizonierul era un adversar de temut. Energia lui fiind înzecită de furie și nebunie, Maddox trântea gardienii la pământ unul după altul. Unul din ei căzu cu o asemenea violență încât se lovi cu capul de pământ. Sângele lui roșu aprins, aproape fluorescent la lumina fulgerelor neîncetate, era singura culoare în această scenă de infern în negru și alb. Pierdute printre bubuiturile tunetului, pocniră niște focuri de armă. Două. apoi trei, apoi zece, poate... Maddox se prăbuși lângă mine. Cămașa îi era zdrențuită și se vedea un tatuaj mare care îi acoperea torsul. Era o imagine mare a Fecioarei înconjurată de șerpi din ai căror colți picura venin...

*

Cuvintele pe care le pronunțase Maddox chiar înainte de moarte nu încetau să mă bântuie. În ciuda absurdității ei, imposibila profeție pe care o proferase constituia unicul recif pe care spiritul meu naufragiat putea să se sprijine. Nu înțelegeam cum putuse Green să știe că

îl executasem ;pe Preston Ware. O citise în ziare înainte ca el însuși să fie închis la Blackwell? I-o spusese ră alți prizonieri? Dar pentru care motiv ar fi făcut-o? Nimic din toate astea nu avea sens. Misterul Ware nu făcea dimpotrivă decât să sc adâncească... Toate aceste gânduri m-au consumat, în întuneci mea și liniștea cvasi-absolută, în singurătate și frig, am sfârșit prin a o apuca pe drumul care ducea în pragul nebuniei. Și mie, ca și lui Maddox, morții începuseră să-mi vorbească. Am văzut umbra gangsterului Madonia pe care-l împușcasem în mașina lui, pe cele ale asasinilor Francesco și Carlo pe care îi omorâsem în stradă pentru că îl torturau pe un b ct tip... Am văzut fața polițistului pe care îl asasinasem în ploaie... Și apoi le-am revăzut pe Leonora și pe Giuseppina... Amintirea celor două femei era cea care îmi revenea cel mai des în memorie... Ele îmi spuneau că trebuia să fiu curajos... Că în curând o să fie bine și că eliberarea mea era aproape... Silueta mamei mele era înspăimântătoare. Ea mai purta încă funia pe care Galline, notarul, i-o legase la gât. Vertebrele îi erau rupte și capul îi atârna pe umăr într-un mod grotesc. Pielea ei avea aspect de marmură neagră... Cât despre bătrâna Giuseppina, pe ea șiroia apa puțului în care fusese aruncată. Carnea îi era umflată și se rupea în bucăți. Ea nu vorbea ci îmi zâmbea cu gura ei știrbă.

— Prizonier Monti Lewis, pregătește-te!

Vizeta ușii mele se deschise brusc, smulgându-mă din gânduri. Sosise clipa. În câteva minute, aveam să mor. Nu mai era nimic de făcut împotriva acestui lucru și simțeam o imensă ușurare. Așteptarea fusese lungă. O încercare mult mai teribilă decât durerea fizică pe care aveam s-o suport. De acum într-o oră, voi dispărea de pe fața pământului și singurul regret pe care-l aveam

era că nu-i sugrumasem cu mâinile mele pe oamenii din sat care urlaseră la noi atunci când vroiam să distrugem fetișul vindecător ascuns în spatele statuii Măriei... Ușa se deschise și un preot catolic intră.

— Este timpul, fiule. Vrei să te confesezi?

— Am nesocotit mereu sacramentele¹, părinte. Nu doresc să-mi schimb conduita astăzi.

Un gardian îmbrăcat cu o bluză pătrunse și el în celulă. Așa cum îmi povestise Maddox de nenumărate ori, m-au ras în întregime și m-au întrebat dacă voiam să servesc o ultimă masă, dar am refuzat.

— Să se termine repede. Asta e tot ce vreau. N-am altă dorință.

Lanțurile mi-au fost verificate și am fost dus la un etaj inferior. Trebuie că era în jur de zece dimineața. Erau tot felul de proceduri care nu se mai terminau. Un judecător întârzia, un medic la fel. M-au pus să aștept chiar în fața scaunului, într-o cameră mică, în care, în afară de instrumentul morții, nu mai era nimic altceva. Urme negre precum cărbunele murdăreau scaunul... În sfârșit am văzut că, în spatele unui geam, un bărbat în civil le făcea semn gardienilor să mă instaleze. Am avut senzația că inima mea încetase să bată, că sângele îmi înțepenise în vene. Nu mai puteam să gândesc. M-am așezat fără să opun rezistență. Curele groase de piele mi-au strâns gleznele și încheieturile și călăul a stors un burete îmbibat cu apă pe capul meu. Apa era rece, mi se prelingea pe gât, ochi și nas. Am simțit că mi se fixează un obiect de metal greu pe capul gol. Un tip înaintă către mine cu o legătură pentru ochi, dar am făcut semn că nu voiam așa ceva. Calmul meu trebuie că l-a impresionat;

sairamente - cele șapte taine bisericești în religia catolică (n. tr.).

dădu înapoi. În sfârșit, am fost lăsat singur. Călăul s-a apropiat de tabloul electric. Mâna lui apucă maneta de lemn fi rămasă o clipă nemișcată. El aștepta aprobarea judecătorului. Prin geam vedeam totul. Bărbat corpulent cu mustață albă și cu părul tuns perie, magistratul făcu un semn discret din bărbie. Maneta coborî, eliberând curentul. Dar nu se întâmplă nimic... Abia dacă pereepui un sfârâit care era pe cale să urce până la mine. Dar nu simții nicio arsură, nicio durere... Din sala de observații, se auziră exclamații.

— Ce aștepti? Mai încearcă! îi ordonă sec judecătorul celui însărcinat cu execuția.

Mecanismul fu repus în funcțiune și maneta din nou coborâtă. Tot ca și prima oară, electricitatea a refuzat să iasă din acumulator. A treia și a patra tentativă eșuară la fel. O harababură indescritibilă se declanșă.

— Cine răspunde de buna funcționare a instalației? urlă judecătorul, roșu de furie. Să fie adus imediat!

Niște tehnicieni verificară circuitele. Totul fu verificat fără a fi depistată nicio anomalie. M-au dezlegat de scaun, apoi m-au pus din nou pe el pentru o ultimă tentativă, care a eșuat la fel de jalnic ca și celelalte.

— Trebuie să amânăm execuția, declară în sfârșit bărbatul cu mustață albă. Nu putem continua așa... Domnule director, sunteți responsabil de spațiile dumneavoastră! Puteți să-mi explicați ce se petrece?

Luat din scurt, directorul închisorii nu știa ce să spună, nici ce să facă. El a promis de mii de ori să verifice cât mai repede toată rețeaua electrică, ceea ce nu l-a scutit de tornada de înjurături din partea judecătorului, îi mai auzeam încă ocărându-se când m-au dus înapoi în celula mea.

— Poți să spui că ești al naibii de norocos, băiete, îmi șopti un gardian înainte de a închide ușa după mine. O execuție care dă greș, nu s-a mai văzut niciodată așa ceva la Blackweil!

Până la sfârșitul zilei, vestea făcuse înconjurul insulei. Din celula mea, am auzit vacarmul pe care îl făceau prizonierii care îmi scandau frenetic numele lovind în gamele... La ora plimbării, m-au pus să străbat singur curtica. Îmi trecui mâna peste craniul chel râzând... Maddox Green nu mă mințise: Preston Ware îmi salvase într-adevăr viața!

Doua sau trei luni se mai scuseră fără ca cineva să vină să mă ia și să mă așeze din nou pe scaun. Gardienii îmi raportaseră unele zvonuri. Se spunea că o sentință terminală care dă greș echivala cu o grație și că administrația mi-ar notifica în curând comutarea pedepsei cu moartea în închisoare pe viață. Alții credeau dimpotrivă că mă voi întoarce în mâinile călăului, indiferent ce se va întâmpla, aici sau în alt penitenciar dacă trebuia. Să mor sau să-mi petrec toată viața la Blackweil... Pentru mine, nu era nicio diferență.

Un lucru totuși se schimbase din dimineața în care fusese legat pe scaunul electric, un lucru pe care nimeni altcineva în afară de mine nu putea să-l remarce și care modifica complet totul! Mă apucase o bruscă dorință de a trăi, o dorință de a lupta din toate puterile împotriva sorții potrivnice care se abătuse asupra mea din ziua în care mama fusese ucisă. Îmi trebuiseră aproape cincisprezece ani să mă debarasez de povara care apăsa de atunci pe umerii mei. Pentru asta, mă cufundasem de bunăvoie în violență și crimă și uitasem atât de mult de mine încât ajunseseam în pragul nebuniei și al morții... Dar astăzi, mă ridicam, vroiam să trăiesc... Chiar de-ar fi trebuit să

sap pământul cu mâinile și cu dinții, vroiam să scap de la Blackwell nainte de a veni din nou pe lume!

Într-o s ară de decembrie, am fost scos la plimbare de un gardian pe care nu-l văzusem niciodată. În timp ce făceam r scurtă oprire într-an coridor, el se aplecă spre mine.

— Frații nu te uită, Monti. Pregătesc ceva. Îți voi spune când va sosi momentul.

Aceste cuvinte mă încurajară peste măsură. Mâna Neagră își amintea, în sfârșit, de fiul ei! Nerăbdător, m așteptat mai multe săptămâni înainte ca un miros de ■ uendiu să mă trezească în plină noapte. Când am descins ocb'i, fumul se infiltra deja pe sub ușa mea. Alarma răsună, apoi se declanșă urletul unei sirene. Prin ferestruica mea, nu vedeam totuși nimic altceva decât întunecimea unei nopți fără lună. Am auzit pași alergând pe culoare. O cheie pătrunse în broasca de la ușa mea și gardianul care îmi vorbise la plimbare apăru în prag, cu un revolver în mână.

— Monti, a sosit momentul când trebuie să fugi! Vino cu mine!-

Tipul mă trase afară. O lumină roșie și pâlپătoare lumina coridorul. Incendiul făcea ravagii în clădire și-i devora în parte structura. Prizonierii erau scoși unul după altul din celulele lor pentru a fi duși cât mai departe. în loc să urmăم mișcarea de panică generală, am mers în direcția opusă valului uman al condamnaților și gărزilor care alergau în dezordine către ieșirea principală.

— Trebuie să trecem prin flăcări, zise bărbatul. Dacă reușim, o să fii liber! Vino!

Trăgându-mă de mânecă, mă duse într-un coridor tapizat cu fum apoi mă împinse pentru o clipă într-un

vestiar. Dintr-un dulap de fier, el scoase două mantale mari de pânză cerată și două fulare îmbibate cu apă.

— îmbracă asta și pune-ți fularul pe față, îmi ordonă în timp ce și el se pregătea.

Astfel protejați, am părăsit încăperea pe ușa din spate și ne-am năpustit drept spre foc. Tipul știa ce face. Fără nicio ezitare, dar asigurându-se că mergeam în urma lui, am traversat mai multe încăperi în flăcări înainte de a ne opri pentru a sparge o fereastră lipsită de gratii. În timp ce curentul de aer întetea focul, ne-am aruncat afară... Căderea a fost brutală, dar corpurile noastre au căzut pe o movilă de pământ afânat și nu pe pietre. Ridicându-ne cât mai repede, ne-am continuat alergarea până la incintă. Aici, o ușă mică nu era nici închisă, nici păzită.

— Pe partea cealaltă, la două sute de yarzi, este râul. Este partea cea mai periculoasă. Un centru de pază se ridică între noi și apă. Este imposibil să-l evităm. Va trebui să fugim și să ne încercăm norocul. Ești gata?

Luând o gură mare de aer, mi-am încordat mușchii și m-am pregătit pentru efort. Am parcurs cincizeci de yarzi fără a fi reperați înainte ca focurile de armă să pocnească în direcția noastră.

— Continuă! Continuă! urla complicele meu.

Scoțându-și arma, el răspunse la întâmplare, curbat în două, fără a-și încetini alergarea. În cele din urmă, râul fu în fața noastră. Am plonjat amândoi direct în apa întunecată și înghețată, fără să ne uităm înapoi. În fața mea, suav și bogat, Manhattan-ul vibra, ca un munte cald de lumini...

AL ȘASELEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Noii jucători

Buenos Aires, octombrie 1946

— Știi de ce minciuna este utilă, Gărensen?

Thorun Gărensen strânse din dinți și se abținu să răspundă.

— Minciuna este utilă căci îi permite adevărului să se odihnească! continuă Ruben Hezner, prefacându-se că nu observă proasta dispoziție a tovarășului său.

Gărensen îl privi dezgustat. Modul în care Hezner se obișnuise să-și presare conversațiile cu aforisme cu iz cabalistic avea darul de a-l călca pe nervi. Deși o replică sarcastică îi veni în minte, matahala de norvegian preferă măsura și se forță să tacă. Sprijinit în coate de balustrada unei terase a aeroportului din Buenos Aires, el își fixă privirea pe burduhănosul Dakota civil care se apropia. Lovit orizontal de soarele amiezii, fuselajul aparatului era o oglindă incandescentă, încadrată de un nimb de scânteii albe. Brusc, Gărensen își lăsă pe nas ochelarii cu lentile fumurii pe care îi purta neglijent pe frunte.

— Țsta e! îi spuse el lui Hezner... E zborul colonelului Twep. Vino...

Cei doi bărbați coborâră până la sala de așteptare, în fața holului de debarcare.

Încorsetat într-un sobru costum civil pe care îl purta cu rigiditatea unei uniforme, colonelul David Twep li se alătură. Era prima oară când englezul se ducea în America de Sud. dar corpul lui era obișnuit de mult timp cu climatul țărilor calde. Cum el îi întindea firesc mâna și fața lui Twep se lumina într-un zâmbet, Gărensén nu putu să-și stăpânească o exclamație.

— Iertați-mi grosolănia! se scuză el, ca și când tocmai ar fi comis cea mai jignitoare gafă.

În loc să pară vexat, Twep se amuză de tulburarea lui.

— Șocul este foarte normal, Gărensén. Până acum, mai văzut mereu constrâns să arborez o mască. Schimbarea nu poate decât să te surprindă.

În zăpezile Europei orientale, atunci când îl găsisé după ani de zile de urmărire nesigură, agentul serviciilor de informații secrete naziste Ostara Keller îi tăiasé nasul lui Twep în timpul ultimei lor înfruntări. Rana n-a putut fi ștearsă și doar o mască de piele reușise să astupe oribila gaură care îl desfigura de atunci pe colonel. Dar, la Ierusalim. Twep întâlnise un artizan și un rabin care, conjugându-și cunoștințele misterioase, creaseră un obiect perfect, un nas de coral și de fildeș atât de fin, atât de delicat că abia se deosebea de pielea englezului.

— N-am văzut niciodată o proteză atât de perfectă! murmură Gărensén care nu-și putea lua ochii de la fața prietenului său. Cine v-a făcut-o?

Twep zâmbi.

— Este o poveste lungă. O să v-o povestesc mai târziu. Mai degrabă, fă prezentările...

Balansându-se de pe un picior pe altul, Hezner părea să fie foarte nerăbdător. El nu auzea nimic din conversația celor doi bărbați și abia dacă știa că britanicul îl căutase zadarnic în Palestina cu câteva săptămâni mai înainte.

— Sunt doctorul Ruben Hezner, zise el cu autoritate.

— Gărsen mi-a vorbit mult de dumneata. Sunt încântat că a reușit să vă convingă să lucrați de acum înainte alături de noi.

— Domnul Hezner nu acționează din bunătate sufletească, interveni Gărsen. I-am vărsat niște onorarii. Extrem de ridicate, de altfel...

La rândul său, Tewp se uită la cei doi bărbați cu uimire, fără să înțeleagă. Cum ar fi putut să ghicească că prețul cerut fusese cel al sângelui? Sângele lui Sașa Hornung...

— Micul nostru aranjament este acum reglat, conchise Hezner. E timpul să uităm neînțelegerile personale dacă vrem să facem progrese în căutările noastre. Ne-am reunit pentru a-i găsi pe cei doi Galjero, nu-i așa? Știți, colonel, că-mi pun câțiva din oamenii mei la dispoziția dumneavoastră? Sunt patru care s-au oferit. Iată o veste bună pentru dumneavoastră, sper.

— O veste bună, cu siguranță, admise englezul.

*

— Ei bine, Hezner, cu ce începem? întrebă colonelul pe un ton plin de energie.

Într-un salon privai al marelui hotel în care Tewp și Gărsen ocupau acum camere alăturate, prima reuniune

de lucru tocmai începea. Englezul făcuse doar un duș înainte de a se întâlni cu tovarășii săi. El îi găsise așezați față în față, tăcuți și morocănoși, chinuindu-se să pună capăt ostilității dintre ei. Gânditor, Ruben Hezner își netezi barba stufoasă precum o coadă de cal fără a catadicsi să răspundă invitației colonelului.

— Ajutați-ne sau nu ne ajutați, Hezner, îl preveni Tewp, deja agasat de fițele doctorului. Dar v-aș ruga să vă decideți acum fără să ne mai faceți să ne pierdem timpul.

— f; să vă ajut, îl asigură Ruben. Am promis-o și o s-o fac. Totuși, cu riscul de a vă dezamăgi, nu pot să vă spun cu precizie unde se ascunde familia Galjero. Cu toate astea, *Herr* Gäreksen cunoaște deja sfatul pe care o să vi-l dau, colonele. Nu-i așa, *St and a rtenfuh re r' ?*

În ciuda tonului glumeț, apropoul era în mod deliberat jignitor. Nu din simplă stângăcie amintise Hezner de apartenența norvegianului la armata nazistă.

Thorun se îndesă în fotoliu și coborî ochii în pământ ca un boxer care acuză o lovitură.

— Ca să-l găsești pe maestru, trebuie să găsești elevul. Asta vrei să spui, nu-i așa, Hezner? lăsa el să-i scape printre dinți.

— Exact... Dar pe acest elev, Gäreksen, o să-ți fie mult mai ușor să-l ucizi decât pe prietenul tău Sașa Homung. Matthieu-Marie Dandeville este responsabil de moartea soției tale, nu-i așa? Iată ceea ce ar trebui să te ajute să apeși pe trăgaci când va veni momentul.¹

¹ *StandartenfUhrer* - a reprezentat un grad paramilitar în cadrul Partidului Nazist (atât în S.A.. cât și în S.S.). Fondat în 1925 ca titlu, a căpătat o importanță deosebită din 1929. *Stcmdarten* se referă la regimentele formate din 30(-)5(X) de soldați.

În urmă cu optsprezece luni, Thorun îngropase cadavrul Faustei Pheretti în cimitirul din Veneția, pe frumoasa insulă San Michele. Cu mult înainte ca să-și dea sufletul corpul tinerei femei se descompusese, ros de o lepră pe care niciun doctor, niciun preot chiar nu putuse să o trateze. Această ulceratie fusese răzbunarea lui Dandeville și Keller, doi sateliți ai celor doi Gaijero, ucenici vrăjitori, suflete strâmbe asociate în rău și perversiune. Dacă fata, Keller, fusese ucisă de Thorun, el bărbatul încă se mai ascundea.

— Tu erai altădată foarte apropiat de Dandeville, nu-i așa? reluă Hezner care avea o plăcere constantă să reamintească cât de mult putuse să se compromită norvegianul cu cei mai răi indivizi, înainte de a alege să-i ajute pe aliați în ultimii ani ai războiului.

— Cum o vom găsi pe această persoană, pe acest Dandeville? i-o tăie Tewp, care simțea necesitatea de a interveni pentru a calma tensiunea dintre cei doi bărbați.

— Echipa mea a fost cât pe ce să pună mâna pe francez în urmă cu puțin timp. Chiar aici, în Buenos Aires. După ce ne-a scăpat printre degete, acest Dandeville i-a cerut ajutorul lui Sașa Homung, omul care le aranja fuga criminalilor de război - în această calitate, la fel de vinovat ca ei și deja pedepsit ca atare... în arhivele lui Hornung se află răspunsul la întrebarea dumneavoastră. Dandeville este în Mexic. La Tijuana, ca să fiu mai precis. Acolo trebuie să ne ducem acum ca să-l scoatem din bârlog!

— La Tijuana? Pentru ce? Nu e decât o etapă suplimentară sau vrea să se stabilească acolo?

— Cum aş putea să știu asta? Trebuie să mergem să vedem!

împreună, au făcut așadar drumul spre nord. De la Buenos Aires, au găsit un avion cu plecare spre Bolivia. La La Paz, au fost nevoiți să rămână cinci zile să lăncezească într-un hotel unde apa ieșea neagră și urât mirositoare din țevăria fără vârstă. O furtună de praf se iscase, paralizând orașul, ferecându-i pe locuitori în casă și ținându-i aparatele de zbor la sol. În cele din urmă, au putut să-și reia lungul lor periplu de-a lungul continentului. Trecând cordiliera Anzilor, ei n-au făcut decât să tranziteze Lima. N-au văzut din Peru decât cărămizile galbene ale aeroportului internațional, o clădire părăginită care n-avea nici măcar mărimea unei gări de provincie din Europa. Au fost după aceea Columbia, apoi, pe calea ferată de data asta, Panama și Costa Rica, Nicaragua, Honduras și Guatemala, până în Mexic, în sfârșit.

— Sunteți sigur de informațiile pe care le aveți, Hezner? nu încetase să-l întrebe Tewp de-a lungul acestui interminabil periplu.

— Nu posed nicio informație, repeta calm Ruben. Nu am pentru a ne ghida decât concluziile trase din cercetarea arhivelor găsite la Homung. Dar liniștiți-vă, colonel. Aceste concluzii sunt bune. Aveți încredere.

Să aibă încredere? Cum ar fi putut Tewp să aibă încredere? Era ca și cum i-ai fi cerut să privească lumea cu ochi de copil... De când, într-o zi a anului 1936, debarcase de pe *Altair* pentru a-și croi drum prin mulțimea densă a portului Calcutta, el pierduse mai mult încă decât capacitatea de a-i crede pe cuvânt pe indivizii dubioși de teapa lui Hezner.

La Mexico, cei trei bărbați se cazară într-un hotel din centru unde rămaseră aproape o săptămână, căci, înainte chiar de plecarea lor din Buenos Aires, doctorul Ruben

își trimisese agenții ca cercetași și vroia să aștepte întoarcerea lor înainte de a efectua ultima parte a traseului.

— De ce să nu acționăm imediat? se impacienta Gărensen. Dandeville poate să ne scape printre degete în fiecare clipă! Presupunând că este într-adevăr acolo unde crezi, Hezner.

— L-am văzut cu ochii mei pe Dandeville cum ne-a scăpat în Argentina. Înconjurasem cârciuma în care era. Aveam arme de foc. Am tras asupra lui de aproape atunci când ne-a reperat... Și totuși, a scăpat! Nu țin să repet aceeași greșală! O să acționăm cu mare prudență, cu mult tact și o să facem așa cum vreau eu... Doar cu condiția asta veți dispune de serviciile mele.

— Poate că ești inteligent, Hezner, dar cu siguranță ești odios!

— Și tu, Gărensen! Tu ce ești? Un băiat drăguț care s-a lăsat prins în capcană din cauza unor persoane rău intenționate sau un neputincios, un oportunist care s-a ploconit toată viața în așa fel ca să se afle întotdeauna de partea celui mai tare?

La fiecare altercație dintre Thorun și Ruben, Tewp trebuia să etaleze comori de diplomatie pentru a înăbuși focul conflictului care mocnea între cei bărbați. Adăugată la tensiunea urmăririi și la climatul dificil al țării, această grijă constantă îl epuiza. În fine, în a șasea seară de la sosirea lor în Mexico, un tânăr cercetaș al echipei lui Hezner se întoarse de la Tijuana. Slab, cu fața alungită și buzele fine, purta haine prea mici pentru el. Palide și osoase, antebrațele lui ieșeau pe jumătate din mânecile hainei uzate, prea groase pentru clima mexicană.

— Dandeville este acolo, așa cum ați bănuț, doctore, zise el frământând șapca în carouri între degetele lui subțiri. A închiriat o casuță în care trăiește singur.

— Ce face în timpul zilei? întrebă Tewp.

— Puține lucruri, aparent. Iese puțin și într-un mod neregulat. O dată pe săptămână, se duce la arene. Dar primește adesea vizite. Doi sau trei bărbați. Mereu aceiași. Nu știm încă exact cine sunt.

— Germani?

— Nu cred, domnule.

— *Gringos*, atunci? Americani?

— Nu suntem încă siguri și de aceea ezit să v-o spun, dar noi credem că sunt ruși, domnule.

Această ultimă frază căzu cu greutatea unui capac pe un coșciug. Gărensens își frecă ceafa. Tewp oftă. Hezner ridică ochii spre cer.

— Ruși? zise el. Ce te face să crezi asta, Tobie?

— Nimic altceva decât siluetele lor și forma feței. E doar o impresie. Nimic concret, dar ceilalți îmi împărtășesc părerea.

— I-ați văzut de aproape? întrebă Tewp.

— Numai dintr-o mașină parcată la cinci yarzi, răspunse băiatul aruncându-i o privire dură.

— Nu destul de aproape pentru a determina un tip cu certitudine, conchise Gărensens. Cred că ați intrat la idei degeaba. Ce interes ar avea rușii să comploteze cu Dandeville?

— Aceleași interese ca ale noastre, riscă Tewp. Poate că sunt și ei în căutarea celor doi Galjero.

— Doar dacă nu e cu totul altceva care să-i atragă, colonele, zise Hezner zâmbind. Și totul ar avea sens. Ca și aliații, bolșevicii caută să-i recruteze pe foștii naziști care ar putea să le fie utili. Dandeville ocupa o funcție înaltă în organigrama Ahnenerbe. Poate încercau să-l convingă să-și pună cunoștințele în slujba lor?

— Supoziția ta e pur și simplu idioată, Hezner, îl muștrului Gărensens frământând un ghemotoc de hârtie. Că americanii și sovieticii sunt în căutarea experților în balistică, a chimiștilor, biologilor sau inginerilor, e la mîntea cocoșului. Dar Ahnenerbe nu era decît un rezervor de alienați care se dedicau studiului unor subiecte bizare. Rușii nu și-ar pierde vremea cu așa ceva!

— Ai memoria scurtă, *Standurtenjuhrerl* îți combat argumentele! Mai întîi, amîntește-ți ca rușii s-au lăsat foarte serios depășîți de americani în materie de armament. Statele Unite sunt singura țară care posedă bomba atomică în momentul de -față. Și au arătat de două ori că nu stau pe gînduri cînd e vorba s-o folosească. Este evident că Moscova a intrat în panică la ideea acestei întîrzieri. Dacă aș fi în locul lui Stalin, aș încerca așadar să joc pe toate planurile, explorînd metodic fiecare din pisteles posibile, indiferent prin ce modalitate, ca să compensez acest dezechilibru de forțe. *Ergo*¹: de ce nu supranaturalul? în al doilea rînd, Ahnenerbe era poate la origine o escrocherie pusă pur și simplu la cale de marele tău prieten Heydrich pentru a-l discredita pe Himmler, dar presuposițiile ezoterismului și ale magiei nu sunt doar vise. Ai trăit-o pe pielea ta, Gărensens, și dumneavoastră la fel, colonele Tewp. Dacă noi toți trei știm că vrăjitoria este o realitate, de ce ar ignora-o rușii? îi credeți mai proști decît noi? Nu comiteți această eroare! Eu am crescut în imperiul țarilor, pe timpul lui Rasputin. Rușii sunt niște mistici, niște exaltați, dar nu sunt idioți. Și eu, eu știu despre ce vorbesc!

Tirada fusese lungă dar convingătoare. Gărensens și Tewp cedară în fața argumentelor lui.

— Atunci? Ce facem acum, că avem o nouă concurență?

— Accelerăm pasul! Luăm pionul Dandeville înainte să fie scos din eșichier de jucătorii roșii...

— Este așadar o partidă între trei adversari, doctore?

— Va trebui să verificăm această ipoteză, bineînțeles, dar ea este totuși foarte probabilă, colonele.

*

Însoțiți de Tobie, Tewp, Hezner și Gărensens ajunseră la Tijuana cu trei zile înainte de sărbătoarea morților. Pregătirile pentru celebrarea populară erau în toi în oraș. Nu era nicio stradă, nicio vitrină care să nu fi fost deja decorată cu schelete decupate din hârtie, cu cranii modelate din lut ars, cu mici coșciuge confecționate din lemn de balsa^{*} ¹. Arșița era puternică și nori negri enormi astupau cerul. Abia ce se opri motorul automobilului lor pe o străduță silențioasă, că primele picături ale unei furtuni violente începură să cadă ca niște șrapnele².

— Am închiriat o casă chiar aici, zise Tobie ridicându-și haina pe cap. Veniți!

Alergând prin băltoace, tânărul luă o legătură de chei din buzunarul pantalonilor și se îndreptă spre o locuință anonimă cu un etaj, cu acoperiș plat și tencuiala fațadei deteriorată. Tewp n-ar fi putut spune exact de ce puștiul acesta îl făcea să se simtă prost. Era un lungan brunet deșelat, slăbănog, care nu părea complet ieșit din adolescență; colonelul era sigur că nu-l întâlnise niciodată înainte, chiar dacă trăsăturile feței lui îi aminteau de cineva,

^{*} *balsa* (*Ochroma pyramidale* Cav. syn. *Ochroma lagopus*) - arbore tropical din America de Sud, cu lemn foarte ușor.

¹ *șrapnel* - obuz de artilerie (de la numele militarului englez Henry Shrapnel).

fără să fi putut spune de cine era vorba. Totuși, nu atât acest sentiment straniu îl tulbura, cât comportamentul lui Tobie față de el. în nenumărate rânduri, Tewp îl surprinsese aruncându-i priviri sumbre, acuzatoare, aproape dușmănoase... La început nu le dăduse atenție, gândindu-se că imaginația îi juca feste, apoi, când faptele se repetaseră, fusese obligat să le ia în considerare.

— Cine este mai exact acest Tobie? îl întrebă colonelul pe Hezner în timpul unei opriri pe drumul de nord-est care ducea de la Mexico la Tijuana.

— Un puști devotat. Foarte voluntar. Nici el, nici familia lui nu se aflau în Europa în timpul războiului, dar îi urăște pe naziști ca și când părinții i-ar fi murit în lagăre. De ce-mi pui această întrebare, colonele?

Tewp făcu un gest evaziv din mână, care vroia să însemne că era o simplă curiozitate din partea lui. Enigma, în realitate, nu încetă să-l preocupe pe tot parcursul călătoriei. Ea dispăru totuși de la sine atunci când oamenii însărcinați să-l supravegheze pe Dandeville dădură primul raport.

— Francezul se află tot în vila lui. Nu manifestă nici o intenție s-o părăsească deocamdată.

— Iese în oraș?

— Foarte puțin și după un orar imprevizibil, cu excepția după-amiezii de luni, când asistă la coridă. în afară de asta, nu are obiceiuri deosebite. Uneori, este însoțit de bărbații care îl vizitează.

— Tot mai credeți că sunt ruși? întrebă Gărensens cu un oarecare scepticism în voce.

— Desigur. Dar putem cu ușurință să ne lămurim scotocindu-le prin lucruri, întrucât știm unde stau.

Să pătrundă la necunoscuți presupunea o complicată organizare logistică. Cam neîncrezători, cei cinci țipi

iezeau împreună aproape în toate serile în oraș pentru a se îmbăia cu *mczcal*¹ în *tanti nas*.

— Acesta nu prea seamănă a comportament de agenți de informații responsabili, zise cu ironie Gărensen. Cred, mai mult ca sigur, că te-ai înșelat, Hezner. Ți-ai făcut griji degeaba.

— Nu vom putea fi siguri decât după ce vom intra la ei. în locul tău, n-aș paria pe greșeala mea. Eu rămân convins că am dreptate.

În prima seară a sărbătorii morților, la ora unsprezece, Tewp. Gărensen, Hezner și doi dintre oameni lui forțară ușa apartamentului închiriat de misterioasele eontacte ale lui Matthieu Marie Dandeville. Afară era hărmălaie și veselie. Cântece, muzică, țipete răsunau de peste tot, astfel că nimeni nu le dădu atenție. În camerele occidentalilor, doctorul se duse drept la șifonier și verifică etichetele hainelor atârinate pe umerase. Scoțând un mic țipăt de victorie, el flutură haina de la un costum sub ochii lui Thorun.

— Chirilice, Gărensen! O marcă de costum scrisă cu chirilice! Ți-am spus eu. Tu ești imbecilul!

— Ce scrie pe ea. de fapt?

— Nimic altceva decât numele și adresa unui croitor de la Moscova. Dar asta este suficient ca să dovedească justetea ipotezei mele!

Într-un sertar, Tewp descoperi trei pistoale Tokarev și o cutie mică de metal conținând o seringă, un garou de cauciuc și câteva fiole cu un lichid limpede ca apa.

— Scrie ceva pe flacoane. Ce înseamnă, Hezner?

Ruben luă una din fiole și o ridică la înălțimea ochilor pentru a descifra inscripția.

¹ *mtzcal* - băutură alcoolică mexicană preparată din sucul unui cactus (n. tr.).

— Penthotal.

— Penthotal? întrebă Thorun. Ce-i asta?

— Un dezinhibant. răspunse colonelul de la MI6. Este folosit pentru a-i face pe prizonieri să vorbească. Este un produs atât de puternic încât a fost numit „serul adevărului”.

— Crezi că l-au folosit pe Dandeville?

— Poate că lui îi era destinat inițial, sugeră Hezner. Dar aparent francezul s-a decis să colaboreze singur... Priviți!

Din sertarul unei comode, piticul tocmai scosese o mașină de scris portativă și un dosar cu foi dactilografiate pe care le parcurgea rapid.

— Așadar? îl presă Tewp. Ceva interesant?

— Este raportul interviurilor acordate acestor țipi de Dandeville... El prezintă în amănunt modul în care a ajuns să lucreze pentru Ahnenerbe. Un adevărat roman! Ia uite, te menționează și pe tine, Gărensens. Vorbele lui nu sunt deloc flatante. Vrei să ți le citesc?

— Hezner! se ambală englezul. N-avem timp de prostiile astea! Spune-ne doar dacă o să descoperiți ceva interesant cu privire la cei doi Galjero.

Cum Hezner studia foile una câte una, Thorun îl trase pe David Tewp de mânecă pentru a-l lua mai deoparte.

— Nici dumneavoastră, nici eu nu citim rusește, șopti surescitat norvegianul. Hezner poate să ne spună ce vrea, ne e imposibil să verificăm. Poate că o să păstreze pentru el informații capitale!

— Cum să facem altfel? replică Tewp. Suntem constrânși să avem încredere în el.

Gărensens ridică din umeri și scoase un oftat de nemulțumire.

— Hi, Hczncr, tul nimic'* întrebă ci întoreându-se să arunce personal o privire asupra pricinilor, ca și cum o neașteptată inspirație îi dădea capacitatea să le descifreze.

— Dandeville descrie activitățile desfășurate de Ahnenerbe. Domenii le de cercetare. Rezultatele obținute. Numele colaboratorilor...

— Da. dar... Galjero?

— Tot nimic deocamdată... Oh! Așteptați!

Fata doctorului se crispase brusc.

— Da! îi menționează acum! în legătură cu protecțiile subtile pe care Hitler și le asigurase... Dandeville enumără atentatele din care cancelarul a scăpat miraculos grație vrăjilor realizate de Dai 1 bor și Laiime.

— Și *palladium*-ul din Berlin? Piatra protectoare pe care cei doi Galjero vroiau s-o instaleze în capitală? Face vreo aluzie la ea?

— Ah! Nu știu... nu încă, s-ar zice... Dar raportul este departe de a fi terminat... Francezul păstrează poate asta pentru sfârșit, ca piesă de rezistență...

— Cred că știm destul penurii seara asta. decretă Tewp. Timpul trece, domnilor. Vă sugerez să punem totul în ordine, cum a fost. și s-o ștergem de-aici cât mai repede. Am aflat ceea ce vroiam să știm. Fiecare zi cu necazul ei...

În câteva minute, cei cinci oameni aran jară apartamentul la loc. astfel că doar un ochi de expert ar fi putut să-și dea seama că locul fusese vizitat metodic. Când se întoarseră după noaptea de sărbătoare la Ti iuana. sovieticii trimiși de NKVD¹ pentru a-l contacta pe Manhieu-Marie

¹ NKVD (lb. rusă - inițialele de la *Ccnusantaul fVpswWtu pentru Afaceri Interne*) - organism care se ocupa de problemele importante ale securității statului (spionaj și contraspionaj, operațiuni în străinătate, investigații polițienesti) - (n. tr.j.

Dandeviiile nu mai aveau din fericire toată luciditatea necesară pentru a remarca acest lucru...

*

— Te văd cam necăjit, Gărensens. Să fie oare pentru că toate concluziile mele s-au dovedit exacte și ale tale eronate sau un gând și mai sumbru te chinuiește?

De mai multe ori luat peste picior de către Hezner pe acest subiect, Thorun preferă să nu răspundă. El se duse să ia o sticlă dintr-un dulap și se așeză din nou pe canapea, dând pe gât o înghițitură și ștergându-și buzele cu dosul mânecii, sub privirea cruntă a lui Hezner și a celor patru vânători de naziști care îi serveau drept bodyguarzi. În echipa doctorului, toți știau cine era Gărensens. Pentru niște oameni ca ei, să stea zilnic lângă un fost ofițer nazist al armatei germane era o încercare și tensiunea pe care o genera aceasta devenea în fiecare zi mai palpabilă. Tewp o știa, el presimțea că mai devreme sau mai târziu avea să izbucnească un incident între Gărensens și evrei, incident pe care i-ar fi imposibil să-l controleze. Începea chiar să regrete că aprobase venirea lui Ruben Hezner în grupul format de lordul Bentham.

— În ce mod vom integra în joc noul parametru constituit de intrarea rușilor? Întrebă el ca să recentreze atenția tuturor pe problema Dandeviiile.

— Îi eliminăm. Este cel mai simplu! mormăi Thorun pe tonul unuiia care, din plictiseală și din lene, alege soluția cea mai facilă.

— Opțiunea nu e rea, recunosc Hezner, în pofida oricărei așteptări. Când e pericol în locuință, nu te mai interesează sexul îngerilor. Cât despre mine, sunt pentru eliminare pur și simplu! Dar rețineți că asta nu va face

decât să amâne problema, chiar dacă noi vom câștiga ceva timp.

— Să amâne problema? Vreți să spuneți că sovieticii nu vor renunța indiferent ce se întâmplă?

— Stalin nu este mai naiv ca Hitler și recuperarea vrăjitorilor autentici este o oportunitate pe care n-o va rata. Dacă, *via* Dandeville, îi convinge pe Galjero să lucreze pentru el, se va crede destul de puternic ca să-și lanseze trupele în vest. Imaginați-vă urmarea!

Gärensén mai luă o înghițitură de alcool înainte de a pune sticla departe de el, rezonabil.

— N-ați spus încă nimic. Ce opinie aveți asupra acestui subiect, colonele? îl întreabă el pe Da vid Tewp.

Sprîjinindu-se în brațe pentru a se ridica din fotoliul în care luase loc, englezul merse fără un cuvânt până în bucătăria alăturată. Rămânând tăcut în timp ce punea ceainicul pe un reșou electric, el ridică vocea pentru a se face auzit atunci când apa începu să șuiere în recipientul de metal.

— Să ucizi cu sânge rece niște agenți sovietici pe teritoriul mexican nu e o afacere oarecare. Așa ceva poate repede să se transforme într-un dezastru. Ar trebui să încercăm să punem mâna pe Dandeville într-un mod mai subtil. Fără să facem valuri. Omul nostru obișnuiește să meargă la coride, nu-i așa? De ce să nu profităm de această ocazie pentru a-l răpi? Cu toată agitația din jur. cu efervescența sărbătorii morților conjugată cu cea a luptelor, ar trebui să ne fie ușor.

—• Și rușii care îl însoțesc? obiectă Hezner.

— Atunci o să găsim o altă modalitate, murmură englezul. Deocamdată, să favorizăm discreția în detrimentul înfruntării, vreți?

în compania lui Tobie și a lui Nalhan, Tewp petrecu toată ziua următoare reperând căile de acces ale mării arene din Tijuana. Cu o sârguință de școlar, el desenă o serie de crochiuri care detaliau împrejurimile locului. Toate intrările și ieșirile erau prezentate amănunțit. Colonelul făcu de trei, patru, cinci ori înconjurul cercului pe care muncitorii îl terminau de pavoazat în alb, roșu și verde, culorile Mexicului. Nimeni nu-l lua la întrebări, nimeni nu-i dădea atenție. Pentru localnici, Tewp nu era decât un *gringo* cu pielea albă și ochi deschiși la culoare, cu care n-aveau nimic în comun și căruia n-aveau nimic să-i spună. Nici măcar puștii care băteau străzile, în gașcă, cu mâinile în buzunare, nu-i cereau de pomană și nici nu-i aruncau vreo privire. Harababura provocată de sărbătoarea morților era de asemenea prea mare pentru ca cineva să se îngrijoreze de comportamentul ciudat al unui anglo-saxon.

Către orele patru ale după-amiezii, se produse îmbulzeală în spatele teatrului. Aproape răsturnându-l, niște țânci cu o claie de păr încâlcit, din cale-afară de jengoși se strecurară printre picioarele lui Tewp pentru a se înghesui la barierele de scânduri. În spatele unui vast țarc, niște camioane cu draghină ridicau nori de praf aranjându-se unele lângă altele. Tewp nu vorbea spaniola, dar nu era nevoie să știi limba ca să înțelegi ce anume stârnea curiozitatea atâtor gură-cască. Pe platforma fiecărui vehicul, era fixată o enormă cușcă cu gratii de fier gros. În interior, mugind și curgându-i bale, un taur de luptă aștepta să fie descărcat. Când înțelese ce anume atrăgea mulțimea, Tewp nu mai întârzie să privească animalele. Dimpotrivă, profită de îmbulzeala pe care fiarele sălbatice o provocau pentru a călca el însuși pe nisipul arenei și pentru a-și întipări în minte cât mai

bine topografia locurilor. Tobie și Nathan se reîntâlniră cu el lângă poarta unui țarc, pe partea cu soare.

— Aparent, Dandeville n-are un loc cu numele lui, explică Nathan. În cele două dați când l-am urmărit aici, s-a așezat puțin mai jos de rândul al doilea, în fața ieșirii taurilor. Pe partea cu umbră, evident.

— Credeți că v-a reperat? întrebă Tewp punându-și mâna streășină la ochi pentru a observa locul desemnat de Nathan.

— Nu. Nu e niciun risc, răspunse celălalt cu siguranță. De când îi vânăm pe naziștii fugari, ne-am îmbunătățit mult tehnicile de filare și reperare. Nu mai suntem de mult niște novici. Pot să vă asigur că Dandeville nu ne-a remarcat. Evident, n-ar trebui ca doctorul Hezner sau neamțul să se arate pe aici. Pe ei, francezul îi cunoaște prea bine.

— Thorun Gărensens nu e neamț, Nathan, zise Tewp cu un pic de agasare.

— Poate, colonele. Dar norvegienii erau și ei pronașiți în timpul războiului, nu?

Refuzând să se angajeze într-o polemică, Tewp traversă liniștit marea arenă și se îndepărtă cu pași lenți de căile de acces ale clădirii. Nu se gândea decât la modalitatea în care urma să pună mâna de Dandeville. Nathan avea dreptate. În această operațiune, el era singurul care putea să se afle în prima linie. Dacă să înfrunte un om față în față nu îl mai înspăimânta de mult timp, colonelul se temea totuși ca francezul să nu fie protejat de orice tentativă de răpire de un gardian ascuns, un nou *therapon*, după terminologia lui Gărensens. Eșecul suferit de Hezner la Buenos Aires putea foarte bine să fie provocat de un asemenea spirit. Dacă așa stăteau lucrurile, nimic nu era posibil fără să distrugă în prealabil sau măcar să slăbească un asemenea obiect protector.

— O știi prea bine, declară Hezner când Tewp îi împărtăși temerile lui. Dar noi trebuie să acționăm ca și când Dandeville n-ar beneficia de nicio protecție deosebită. Domnilor, suntem condamnați să acționăm pe planul celei mai stricte materialități.

— De ce? întrebă Gărensen. Și tu ești puțin kabbalist, nu? Unele ritualuri de magie evreiești sunt destinate să provoace moartea. De ce nu le utilizezi împotriva *rherapon-ulvă* lui Dandeville?

— Pentru că am fost un elev prost, Gărensen. Trebuie s-o mărturisesc, n-am reținut nimic important de la maeștrii pe care i-am frecventat. Puținul pe care l-am învățat de la ei nu mi-ar fi suficient să fac o vrajă de moarte. Și apoi, chiar dacă aș reuși, asta ne-ar lua prea mult timp. Să provoci o moarte rapidă pe cale magică este extrem de complex. Nu sunt capabil de așa ceva. Este și foarte periculos pentru mine, aș putea chiar să-mi pierd mințile. N-aș risca așa ceva doar ca să-l capturăm pe Dandeville.

— Suntem nevoiți așadar să constatăm că problema e fără ieșire! oftă Tewp trecându-și o mână obosită prin păr.

— Nu fiți abătut, dragul meu prieten, sări atunci Thorun ca și când s-ar fi trezit brusc dintr-un somn lung. Am o sugestie să vă fac...

*

Sub soarele de amiază al unei mărețe zile de luni de coridă, *alguazil'-ul* era îmbrăcat în stil spaniol. Pudrat pe față cu faină de orez, cu o pălărie pe cap ca în picturile lui Velasquez, cu pantaloni bufanți foarte largi în

Alguazil - agent de poliție în Spania.

dreptul coapselor, cu o jiletcă de culoare închisă, conturându-i talia un pic cam greoaie, și cu o sabie de paradă atârnată într-o parte, el dădea pintoni calului. În tribune, niciun loc nu era liber. Înghesuiți unul lângă altul, mexicanii așteptau de ore întregi începutul spectacolului. Mâncând, bând, cântând, ei erau ca niște talazuri agitate de curenți misterioși asupra cărora David Tewp n-avea nicio putere. Înecat în mulțime, cocoțat pe una din cele mai înalte bănci și total străin de atmosfera de sărbătoare care se încingea în jurul lui, englezul n-avea ochi decât pentru o mică siluetă din rândurile de jos, un punct clar despre care știa că este Marie-Matthieu Dandeville.

În costumul lui de în alb bine croit, fără a se lăsa distras de altceva, francezul îl privea pe *alguazil* cum înaintează. Mergând la trap, bărbatul făcu de două ori turul arenei cu calul său în timp ce vacarmul mulțimii scădea, se reducea la un murmur și se stingea cu totul. În fața lojii oficiale unde stăteau primarul și notabilitățile, maestrul de ceremonii se opri din cursa lui. Scoțându-și respectuos pălăria, el începu un discurs lung și complicat pentru ca în final să ceară permisiunea de a inaugura jocurile. Cu un gest teatral, primarul îi aruncă o enormă cheie de argint, pe care el o prinse în mâinile-i larg întinse. Agitând deasupra capului simbolul, el se deplasă într-o parte în timp ce poarta principală a arenei se deschidea și începea defilarea toreadorilor și a ajutoarelor lor. Trei grefieri municipali, îmbrăcați în haine de satin negru, mergeau în primele rânduri. Veneau apoi *los picadores*, greoi și masivi, impresionanți ca niște cavaleri cu lancea lor lungă și cu caii acoperiți cu valtrap¹ din

¹ *valtrap* - în Evul Mediu, pătură împodobită care se pune pe spit» rea calului la ceremonii (n. tr.).

piele și pânză groasă. Nouă *espadas* și douăzeci de *bande rllas* îi urmau, devansându-i doar cu câțiva pași pe *los toreros* în costume brodate pline de fireturi, în culori tari, sclipitoare, cu o capă grea roșie trecută peste brațul stâng. Cei însărcinați să dea lovita de grație, *los puntille-ros*, închideau coloana, ca și *los chulos*, țărani în vestă și cu caschetă roșie care duceau trei cvadriga trase de catâri înzorzonați cu pompoane și șiraguri de flori, animale slabe și murdare echipate cu grape de care de care aveau să fie agățate în curând cadavrele taurilor sacrificați.

A mai fost și o paradă a călăreților mexicani care au executat acrobații și volte, în timp ce ultimele pregătiri erau efectuate în secret în culise. Apoi, în urletele mulțimii, și-a făcut apariția primul luptător. Era un animal enorm, de un alb roșcat destul de urât, cu coame lungi și curbate spre cer. Cinci sau șase tineri se repeziră spre el, împungându-l cu sulite care se aprindeau ca niște artificii înfigându-se în carnea animalului. Când taurul obosise să mai alerge zadarnic după *bandilleros*, un picador a fost dus foarte aproape de el. Calul sulitașului fusese legat la ochi ca să nu vadă, dar asta nu-l împiedica să simtă prezența animalului, nici să adulmece cu nările fremătânde mirosul de sânge deja răspândii. Nervos, incomodat de legătura care-l proteja, el făcu un salt greșit chiar când sulitașul înfîgea vârful armei lui în greabănul taurului. Eliberându-se de sulită printr-o răsucire agilă, acesta profită de acest dezechilibru pentru a ataca cu toată puterea. Coamele lui ascuțite își croiră drum prin derizoria armură matlasată. Spintecat, calul necheză îngrozitor și se prăbuși pe nisip într-un nor de praf. Prins sub gloaba scuturată de zvâcniri de agonie, picadorul întindea mâinile spre *chulos* care se repeziseră să-i sară în ajutor, dar taurul se întoarse și împrăstie mulțimea

ajutoarelor în cele patru colțuri ale arenei, nelăsând pe nimeni să se apropie la mai puțin de treizeci de pași de prizonier. Manevra dura astfel două sau trei minute fără ca nimeni să poată face ceva. Situația părea să amuze pe toata lumea, dar Tewp nu reușea să înțeleagă de ce nu se luau măsuri radicale pentru a ucide imediat un animal care pune în pericol viața unui om.

— *Hoy! Hoy! Corre! Corre!* urla mulțimea atunci când laurul se întorcea către cal și își înfîșea din nou furios coamele în măruntaiele lui.

Acest nou atac ridică masa inertă și îi permise călărețului să-și scoată piciorul. Ridicându-se imediat în picioare, picadorul alergă cât de repede putu până la primul paravan de lemn fără să fie urmărit de animalul ocupat în continuare să răscolească viscerele aburinde întinse pe pământ. Spectatorii au aplaudat când trei vaci negre au fost introduse în arenă pentru a-l calma pe taur.

— Femelele! Numai asta poate tempera furia unui taur înnebunit din cauza sângelui...

Tewp se întoarse pentru a vedea cine i se adresa pe deasupra umărului.

— Gârensens! N-ar trebui să fii aici, zise englezul. Dandeville nu trebuie să te vadă!

— Liniștiți-vă, colonele. N-am urcat să vă văd decât pentru o clipă. Vă aduc o veste bună. Hezner și cu mine tocmai am descoperit un fetiș în vila lui Dandeville... L-am distrus cu arsenic, așa cum am făcut altădată cu acei *therapoi* păstrați de Ostara Keller, Dacă statueta era a unui înger păzitor, acesta n-ar mai trebui să ne facă probleme. Calea este liberă pentru a-l ataca pe francez. Acum, e rândul dumneavoastră să intrați în joc.

— Ați fost rapizi! Cum s-a petrecut asta?

— L-am frecventat mult timp pe Dandeville, colonele. Îi cunosc micite manii și locurile unde preferă să-și ascundă comorile. Din fericire pentru noi, nu și-a modificat obiceiurile din perioada Ahnenerbe... Vă aștept acum cu Hezner în mașină. Nu vă grăbiți! Presupun că o să alegeți momentul ieșirii ca să acționați?

— Da, confirmă Tewp. Nathan și ceilalți trei îl vor înconjura pe Dandeville într-unul din culoarele de evacuare. Va fi destul de multă lume pentru ca nimeni să nu ne dea atenție, sunt convins.

— Baftă totuși, colonele...

Bătându-l prietenește pe umăr pe Tewp. Gărensens dispare, lăsându-l pe englez din nou singur. Insuportabilul spectacol al coridei mai dură încă trei ore lungi. Nici măcar o dată Dandeville nu-și părăsi locul. Aplaudând ca un cunoscător la cele mai frumoase faze, el se entuziasma la fel de mult ca mexicanii în fața acestui ritual crud, pe care Tewp îl vedea cu repulsie ca pe o sordidă ședință de abator. În cele din urmă, *alguazil-ul* îi dădu înapoi primarului cheia jocurilor și trompetele intonară un ultim marș, în timp ce spectatorii se ridicau pentru a se îndrepta spre ușile de ieșire.

Tewp se ridică și el, rugându-se să nu-l piardă pe Dandeville din ochi. El știa că, de undeva din tribune, alte patru perechi de ochi îi urmăreau mișcările francezului. Tobie, Ariei, Benny și Nathan începuseră să se apropie de Marie-Matthieu care bătea pasul pe loc pe scară în spatele unui bărbat scund în costum gri. Tewp sări peste două rânduri de bănci pentru a câștiga câteva trepte și pentru a se întâlni cu Benny și Nathan înainte ca ei să o ia pe sub o colonadă largă care ducea în exterior. Dandeville nu era decât la zece yarzi în fața lor. Benny avea în mână o sticlă goală pe care o ținea de gât

și Nathan ascundea o bâtă cu plumb la capăt înfășurată într-un ziar. Cât despre Tewp, el avea niște sfoară răsucită în buzunare. Dând din coate și din umeri pentru a se apropia de ținta lor, cei trei bărbați câștigau teren cu fiecare secundă. Ajuns în sfârșit în dreptul francezului, Benny urma să simuleze o altercație când privirile îi căzură pe doi bărbați cu părul blond care așteptau la capătul pasajului.

— Rușii! șopti el întorcându-se spre colonelul englez. Cel puțin doi. Cu siguranță mai mulți. îl așteaptă pe Dandeville! Ce facem?

Tewp nu ezită.

— E imposibil să ne debarasăm de ruși fără să atragem atenția, conchise el. O lăsăm baltă. Să-i previi pe ceilalți!

Turbând de furie, Tewp îl văzu pe Dandeville mergând drept spre agenții NKVD și dispărând cu ei în noaptea care se lăsa.

— Poate putem să-i încolțim pe o străduță, sugară Nathan.

— E prea multă lume în oraș. Toată Tijuana este afară. Chiar și americanii din San Diego au venit pentru festivități. Atâta vreme cât rușii ăștia vor fi aici, de va fi foarte greu să punem mâna pe Dandeville.

— Atunci să-i eliminăm, răspunse Nathan cu atât de puțină emoție în glas de parcă vorbea de păduchii «ie pe frunzele unui trandafir. Va fi cel mai simplu mod de a proceda...

*

— Fie, am ratat răpirea și trebuie să ne mulțumim cu o soluție mai radicală, admise Gärensen. Dar cu ce o să

tragem în alde Ivan? Cu petarde vândute cu jumătate de peso la colțul străzii? Fii serios, Hezner.

— Nu putem să dăm înapoi, *Herr* Gărensen. Și dacă războiul tot pare inevitabil, măcar să profităm de veselie populară pentru a ne îneca eventualele tiruri în vacarmul general. Este o șansă că am ajuns aici în perioada asta

Toată ziua următoare a fost consacrată demontării și curățării armelor pe care Tobie, Nathan, Benny și Ariei reușiseră să le procure destul de ușor de pe piața neagră. Tewp trecu în revistă achizițiile.

— Avem două Sten cu trei încărcătoare fiecare, un Beretta de 9 mm și un Remington cu încărcător. Este departe de a fi un arsenal important, dar va fi de ajuns- Avem avantajul surprizei.

— Și al limpezimii minții, adăugă Hezner. Rușii vor participa cu siguranță la beția generală. Cu puțin noroc, nici măcar nu-și vor da seama ce li se întâmplă.

— Totuși, nu avem decât patru arme, iar noi suntem șapte. Mă întreb care sunt cei trei sinucigași care vor merge neînarmați?

— Colonelul Tewp, tu și cu mine, bineînțeles, răspunse Hezner zâmbind ca și când lucrul ăsta era de mult timp stabilit. Nu vă neliniștiți, o să luăm pistoalele Tokarev pe care rușii le lasă în sertar.

La unsprezece seara, în mijlocul detunăturilor, colonelul Tewp și Thorun Gărensen se urcară în Buick-ul cu care veniseră la Tijuana. Locurile erau încă acoperite de praful roșu al deșerturilor pe care le traversaseră. Străzile erau pline de dansatori, de muzicanți, de puști care alergau urlând, cu artificii scânteind în mână. Nathan, care conducea, se întoarse spre englez și norvegian bombănind.

— Să sărbătorești morții! Numai catolicii fac asta! Voi doi. măcar, sunteți protestanți! Sunteți ca și mine: nu înțelegeți chestia asta. nu-i așa?

Prin geamul lăsat din dreptul lui, Thorun desfăcu palma ca să apuce o tortilla¹ pe care o fată cu pielea măslinie i-o întindea zâmbind. Mușcând din clătită, el închise ochii și își dădu capul pe spate așteptând să ajungă la destinație. Adâncit în gânduri, Tewp era la fel de tăcut ca și tovarășul său. În acea seară, aveau să moară oameni și lui nu-i plăcea această idee. Chiar dacă omorâse adesea de când își încrucișase drumul cu cel al lui Ostara Keller și al celor doi Galjero, în India, cu zece ani în urmă. el nu se putuse obișnui niciodată cu violența, cu mirosul de praf de pușcă, cu privirea înghețată a cadavrelor. Sângele, crima nu-i stăteau în fire. Și totuși, nu o dată dovedise că era dotat cu un extraordinar instinct de supraviețuire. Cu ochii închiși, încercând să facă abstracție de vacarmul din jur, el se gândi ce ar fi devenit dacă un nefericit concurs de împrejurări nu l-ar fi făcut să intre în rândurile MI6. Îl aștepta o carieră liniștită de funcționar anonim, o viață simplă, cum duc milioane de oameni în Occident, o existență protejată pe care nici chiar războiul n-ar fi reușit să o tulbure. O viață fără strălucire alături de o femeie și de copii, dar și fără fantomele atâtor prieteni pierduți în junglele din Asia, în ținuturile înzăpezite ale Europei sau în nisipurile Palestinei...

— Ajungem, colonele!

Mâna lui Gărensens strângea brațul ofițerului englez. Tewp deschise ochii. Nathan întoarse cheia de contact pentru a opri motorul și aștepta să vină și Hezner. Mașina

* *tortilla* - în bucătăria mexicană, clătită mică din făină de porumb, sărată la gust (n. tr.).

doctorului era parcată puțin mai departe. Înăuntru, Tobie, Ariei și Benny stăteau nemișcați.

— Preferați să așteptați aici sau să veniți cu noi? întrebă Hezner deschizând pe jumătate portiera.

— Venim, evident!

Ascunzându-și pistoalele Sten sub impermeabilele lungi, Benny și Ariei o luară înainte spre apartamentul rușilor. Nicio lumină nu strălucea la ferestre. Așa cum o gândeau toți, oamenii NKVD-ului, serviciul de informații sovietice trebuie că ieșiseră să facă turul barurilor. Pătrunzând mai ușor ca data trecută în clădire, cei șapte bărbați se instalară în întuneric ca să aștepte întoarcerea rușilor. Ei nu găsiseră pistoalele automate Tokarev nici în sertarul comodei, nici în celelalte mobile.

— De ce și-ar fi luat pistoalele ca să meargă să se îmbete? N-are sens, se îngrijoră Tewp.

— N-are nicio importanță. Oamenii mei sunt bine înarmați, acesta e singurul lucru care contează, răspunse Hezner așezându-se chiar pe jos, la adăpostul unei sofale mari cu pânza uzată.

Foarte aproape de Hezner, Tewp stătu câteva minute pe gânduri înainte de a se hotărî să-i spună în șoaptă doctorului ceea ce nu înceta să-l frământa.

— La urma urmei, nu cred că suntem obligați să-i asasinăm pe acești oameni. Putem să-i potolim pur și simplu amenințându-i și legându-i fedeleș. Ar fi același lucru, fără să fim constrânși să ucidem.

— Nu vreți să vă murdăriți mâinile, colonele? Sunt surprins. Mi s-au spus multe povești despre dumneavoastră. Unele foarte recente, de altfel. Niciuna nu menționează că ați avea o sensibilitate exagerată...

— Dar am putea să-i interogăm pe ruși. Penthotalul ne-ar putea ajuta, pledă englezul. De ce să nu încercăm să aflăm mai multe despre intențiile lor?

— Știm deja motivul prezenței lor aici. Și apoi, suntem în război, colonele. Un război nedeclarat, neoficializat prin discursuri, dar un război totuși... Nu suntem asasini, ci combatanți. Rușii nu credeau și nu acționau altfel pe vremea țarului. Vreți să vă arăt cicatricile care mi-au rămas?

—Argumentul ăsta e inacceptabil, Hezner. Lăsați-mă să vă spun impresia mea: tot ce vă animă este spiritul de răzbunare. Nu știu împotriva cui este îndreptat în realitate, dar el vă orbește și compromite grav șansele de reușită ale misiunii noastre!

Tewp se ridică pentru a-l interpela pe Gărensens, când o rază de lumină trecu deodată pe sub ușa de la intrare.

— Jos! șopti Nathan. Vin!

Prins între două mișcări, Tewp rămase încremenit pentru o clipă. El văzu clanta ușii mișcându-se și o siluetă neagră întârziind o secundă în prag, pipăind peretele în căutarea unui întrerupător. Abia începuse să se lase în jos că o lumină albă și crudă se revărsă din tavan. Hezner înțelese pe loc că tipii de la NKVD nu-și petrecuseră noaptea bând sau dansând pe străzi. Ei nu răcneau ca niște bețivi și nici nu se clătinau pe picioare. Dimpotrivă, gesturile lor dovedeau că erau perfect lucizi. Bărbații intrară toți grămadă în apartament; al doilea nu-și agățase încă pălăria în cuierul din vestibul când primul scoase un strigăt și-și duse mâna la centură pentru a-și scoate arma și a.o îndrepta spre capul lui David Tewp... Nathan i-o luă însă înainte și trase cu Sten-ul lui, salvând viața colonelului. Mare și corpolent, agentul sovietic se prăbuși peste un gheridon care se făcu bucăți sub greutatea lui. Gărensens vru să plonjeze spre el pentru a-i lua pistolul dar un glonț inamic îl atinse în umăr, provocându-i o durere fulgerătoare. El se retrase cât putu de repede

în spatele unei mobile, în timp ce un nou cartuş ricoşă foarte aproape de el. Tobi şi Benny se ridicară amândoi deodată ca să declanşeze tirul de baraj cel mai puternic şi cel mai rapid posibil. înfierbântând țevicele armelor, ei își goliră încărcăturile fără întrerupere şi fără să vadă în cine trăgeau... Tewp auzi cum se prăbuşeau nişte corpuri printre pocnetele de gloanţe care sfârtecau lemnul, făceau să ţâşnească molozul şi spărgeau geamurile... Când totul se termină, prin norii de praf care umpleau încăperea, englezul îl văzu pe Hezner cum se ridică pentru a merge să verifice starea corpurilor.

— *Abroch!* îl auzi el înjurând. Avem o nouă problemă.

Cum Tewp își părăsise şi el colţul ascuns, îl văzu pe Hezner aplecat peste cadavrul unui bărbat slab şi brunet pe care nu-l cunoştea.

— Vi-l prezint pe Matthieu-Marie Dandeville, îi spuse sobru Hezner.

Gärensens se apropie la rândul său, palid la faţă şi cu mâna pusă pe umărul care sângera.

— L-aţi ucis pe Dandeville? urlă el. Adunătură de imbecili! Aţi acţionat ca nişte amatori! Sunteţi nişte incapabili! Nişte incapabili! Toţi!

Hezner îl privi zâmbind, dar ochii îi erau plini de dispreţ.

— Nu te-ai opus planului, *Standartenführer*. Stând deoparte tolănit într-un fotoliu, cu o sticlă în mână, n-ai făcut mare lucru în ultima vreme. în plus, trebuie să-ţi oblojeşti rana, după cum văd... în fine, moartea neprevăzută a prietenului tău te-a scutit de neplăcuta sarcină de a-l fi executat tu însuşi.

— Dandeville nu e prietenul meu, răcni Gärensens. Moartea lui mă lasă rece. Dar cum o să scoatem informaţii de la el, acum? Poţi face tu morţii să vorbească?

Hezner se posomorî și preferă să scotocească prin buzunarele francezului în loc să răspundă.

— Ce făcea Dăndeville, în seara asta, cu rușii? întrebă Tewp care îl dusesse pe Thorun în baie sub pretextul că se ocupă de rana lui.

— N-am nicio idee... Și acum, n-o s-o știm probabil niciodată... Atâta timp irosit ca să-l caut pe Hezner, atâtea eforturi... dumneata în Palestina, eu în Argentina... Și pentru ce? Prima intervenție a acestui tip se transforma într-o catastrofă. Ce idiot am fost să cred că ar putea să ne ajute!

— Poate că nu este încă totul pierdut, murmură Tewp dezinfectând rana cu un antiseptic găsit în dulapul toaletei. Chiar dacă mărturisesc că-l suspectez pe Hezner și pe tipii lui că ne ascund unele lucruri.

— Asta-i și părerea mea... Dar priviți!

Din buzunarul pantalonilor, Thorun scoase o cutiuță de tablă.

— Penthotalul, șopti el. L-am luat pe ascuns în timpul împușcăturilor. Nimeni n-a băgat de seamă.

— Ai de gând să-l folosești pe Hezner?

— în caz de nevoie, da...

Tewp termină bandajul improvizat fără niciun comentariu. Rana era curată și glonțul trecuse prin carne dintr-o parte în alta fără să atingă osul. Dacă nu se infecta, rana avea să se vindece de la sine în timp scurt. Cei doi bărbați se întoarseră în salon unde Tobie și Nathan se ocupau cu alinierea cadavrelor rușilor și al francezului la perete, în timp ce ceilalți trăgeau sertarele și adunau în valize toate documentele pe care puteau să pună mâna.

— O să studiez totul cu mintea odihnită, explică Ruben. Dar pot deja să vă spun că nu ne-am pierdut seara degeaba...

Ținea în mână un set de documente tipărite pe care se distingea un drapel roșu cu o semilună și o stea pe el.

— Bilete de vapor cu destinația Turcia, emise chiar astăzi! Tocmai le-am verificat: toate au pe ele numele agenților pe care i-am ucis, mai puțin ultimul care este pe numele lui Dandeville...

— Și ce-i cu asta? întrebă Gărensen aruncând o ultimă privire spre corpul plin de sânge al francezului.

— Ce-i cu asta? rânji Hezner. Următoarea oprire: Istanbul!

A DOUA CARTE A LUI LEWIS MONTI

Roaring Twenties

New York, decembrie, 1914

Don Giuseppe Battista Balsamo! După mai bine de patru ani petrecuți în penitenciarul Blackwell's Island, mă aflam din nou în biroul întunecat al șefului Mâinii Negre. Nu-l mai văzusem pe acesta din urmă din ziua în care îmi dăduse sarcina să-l execut pe avocatul Preston Ware. Niciodată nu se manifestase în timpul detenției mele. Niciun cuvânt, niciun semn, niciun ajutor... Asta nu mă surprinsese. Era regula Mâinii Negre; o cunoșteam și o acceptasem de mult timp. Totuși, această regulă fusese în cele din urmă încălcată. Dacă scăpasem de moartea pe scaunul electric printr-un miracol, evadarea mea fusese orchestrată printr-o voință cât se poate de umană, cea a lui *don* Balsamo...

În cinci ani, omul îmbătrânise mult. Îl găseam obosit, uzat. Ridurile i se adânciseră și părul îi căzuse pe alocuri, dând la iveală craniul fragil... Pe mine, închisoarea mă slăbise, dar eram un bărbat tânăr: mușchii și carnea erau la locul lor, nervoși, avizi de a-și recăpăta toată vigoarea și de a-și cheltui energia...

— Fiule! exclamă Balsamo, Am față de line vi datorie teribilă. Crezi că voi putea vreodată s-o achit?

— O datorie, «foi»? Dumneavoastră vS datorez faptul de a-mi li redobândit libertatea. Nu există nicio datorie între noi.

Balsamo pufni într-un râs scurt.

— Te-am lăsat la Blackwell aproape cinci ani iară să fac nimic pentru rine. Te-am lăsat să Iii condamnat la moarte... Tc-am lăsat să Iii pus pe scaunul electric. Luigi... Și tu crezi într-adevăr că nu-ți datore/ nimic?

— în ziua în care m-am tăiai la mână pentru a-mi vărsa sângele în fața lui *maestri** Giletti. tun înțeles șt am acceptai legile care ne guvernează, *don*. Suntem sicilienii, aparținem Mâinii Negre. Noi nu ne supunem regulilor obișnuite. Există un preț pentru asta. Eu am acceptat întotdeauna să-l plătesc.

— Vorbești cu dreptate. Luigi. Mai mult: *acționezi* cu dreptate. întotdeauna rni-ai dovedit asta. Nu știu care e forța care te-a salvat din mâinile călăului. Dar fie că e Dumnezeu, fie că e Diavolul, le mulțumesc cu aceeași fervoare... Când am aflat că ai supraviețuit, am înțeles că asta nu se datora hazardului. Am înțeles că *trebuia* să supraviețuiești. Există un plan mare în ceea ce te privește și am și eu de jucat un rol în împlinirea acestui destin. Noi am organizat evadarea ta. Acum că ești din nou printre noi, am niște proiecte pentru tine. Luigi. Mari proiecte.

— Ca și înainte, o să execut ceea ce îmi cereți, *don*. Nimic nu s-a schimbat.

— Te înșeli. Dimpotrivă, totul s-a schimbat. Totul! începând cu lumea care nu mai e cea pe care ai cunoscut-o. Europa a intrat în război. Sfii măcar asta?

— Nu. *don* Balsamo. Am trăit fără să aflu ce se petrecea în afara celulei mele.

— Acolo, toți sunt în război cu toți. Se dau niște bătălii cum lumea n-a mai cunoscut încă. Asta o să schimbe echilibrul forțelor. Deocamdată, America nu și-a ales încă tabăra. Poate că o va face, poate că va rămâne neutră... Asta nu are importanță. Indiferent ce cale va urma și indiferent care va fi partea victorioasă în Europa, Statele Unite vor fi cele care vor umfla miza. Și această miză va fi enormă! Enormă!

Mai întâi n-am prea priceput unde vroia să ajungă *don* Balsamo. Apoi, deodată, am înțeles sensul discursului său și legătura lui cu Mâna Neagră.

— Banii europeni vor ajunge aici, nu-i așa?

— Da, Luigi. Ajung deja... După numai trei luni de război... Un milionar nou apare zilnic pe pământul american grație morților din Europa... îți imaginezi ce înseamnă asta dacă acest conflict se extinde și mai mult? Dacă durează un an? Doi ani? Patru, poate? Totul se va schimba, dar noi, noi nu ne temem de nimic! Noi suntem pe o insulă. Nimeni nu vrea să invadeze Statele Unite. Indiferent ce se întâmplă, noi vom privi mereu lucrurile de departe, protejați de oceane... Situația este ideală pentru comerț. Toți patronii de prăvălii și toți bancherii de aici se vor îmbogăți. America este noul Babilon, Luigi... Si tu...

— Eu?

— Tu nu vei rămâne un simplu executant. Epoca în care nu erai decât un *torpedo* a trecut, sau aproape. Mai ai doar un om de ucis înainte de a întoarce definitiv această pagină din viața ta.

— Cine este? întrebai un pic amețit de discursul înflăcărat al bătrânului.

— Nalfo Giletti, fiul primului tău *protettore*. Din momentul în care acest ultim contract va fi îndeplinit, tu îi vei lua locul în fruntea clanului.

— Nalfo Giletti? Ce-a făcut ca să vă displacă, *donl*

— Este un băiat care nu-și mai merită locul printre noi. Viciile au pus din nou stăpânire pe el, alcoolul, femeile, drogurile de asemenea... Ele s-au înrăutățit și îl*» distrug. Casa lui este acum în pragul ruinei. Proprii lui oameni îl disprețuiesc, nu mai au încredere în el. Dacă nu vom interveni, clanul lui va dispărea și toată organizația noastră va fi slăbită. Este de datoria mea să găsesc un nou șef acestei familii. Tu nu știi, dar prestigiul tău este imens, Luigi. Ceea ce s-a produs în camera de execuție ți-a cfltat o aureolă de sfânt. Venirea ta la putere va fi trăită ca o mare onoare. Și ar fi de neconceput pentru tine s-o refuzi.

— Dar eu sunt un fugar, *don*. Un condamnat la moarte evadat. Nu pot să conduc o familie în aceste condiții.

Balsamo respinse obiecția cu dosul palmei.

— La început, vei rămâne discret, bineînțeles. Dar, în câțiva ani, cine își va mai aminti de prizonierul Monti? Judecătorul tău? Il supraveghem. Ce document îți va dovedi arestarea? Dosarul tău din arhivele poliției? O să-l distrugem. Registrul închisorii Blackwell? Cu siguranță nu, căci niciun raport specific n-a fost redactat în urma execuției tale ratate... New York-ul este un gigant. în fiecare zi, el înghite și scui pă oameni. Aici, identitățile se contopesc, se amestecă și se uită la fel de repede. Nimic nu te împiedică să reapi în curând la lumina zilei. Mă voi ocupa eu de tot, pentru ca nimeni să nu vină vreodată să-ți arunce în față acest episod al vieții tale, Luigi. El va fi șters. Libertatea ta va fi totală. Ei, ce zici?

Eliminarea lui Nalfo Giletti a fost simplă și rapidă. Disparația naturală a lui *maestro* Maurizio-Giletti. tatăl lui, cu doi ani mai înainte, ștersese și ultimele scrupule pe care aș fi putut să mi le fac apăsând pe trăgaci.

Don Balsamo organizase totul. Gărzile de corp care îl însoțeau de obicei pe Nalfo se retrăseseră din proprie inițiativă când mă dusesem să le ucid stăpânul. Căzut în somn, abrutizat de alcool și de morfină, ultimul Giletti nici măcar nu și-a dat seama că un asasin a pătruns în cameră și s-a aplecat asupra lui. Trei gloanțe în frunte și alte trei în inimă au pus definitiv capăt decăderii sale. Nu m-am lovit de nicio obiecție venind la conducerea fostei familii Giletti. Investit în mod oficial de Balsamo în fața tuturor celorlalți nași din New York și din New Jersey, am primit și eu, la rândul-mi, titlul de *don*. Eram la jumătatea lui ianuarie 1915. Nu împlinisem încă treizeci și trei de ani...

— Ceva te frământă, *figlio mio*, o văd. Vrei să-mi vorbești despre asta?

Vocea lui *don* Balsamo era blândă dar imperioasă. Este adevărat că solicitasem o întâlnire cu el și că, de când intrasem în biroul lui, încercam din răspuțeri să evit unicul subiect care mă interesa cu adevărat.

— Preston Ware, murmurai în cele din urmă. Avocatul pe care l-am ucis pentru dumneavoastră... Cine era, de fapt?

Ochii lui *don* Balsamo s-au închis pentru o clipă și mi s-a părut că aud un ușor oftat trecând de buzele lui subțiri.

— Când ți-am încredințat contractul cu privire la acest om, ți-am dezvăluit tot ce știam atunci despre el. Ar fi putut să ne facă să pierdem bani, să-i trimită pe unii dintre oamenii noștri în închisoare. Chiar și pe mine, poate, dacă l-am fi lăsat... Nu te-am mințit, Luigi. Pentru securitatea noastră, acest om trebuia să fie eliminat. Dar este foarte adevărat că asta nu e tot. Au survenit niște evenimente de la moartea lui, niște vise... Mă

c rezi, Luigi. dacă-ți spun că acest om îmi apare uneori în vis de când l-ai ucis?

— Vă cred, *don* Balsamo, am zis eu cu voce pierită. Dar ce vă spune?

— îmi vorbește do tine, bineînțeles... Oh, sufletul lui nu caută răzbunare, Luigi, liniștește-te. Dimpotrivă... Pare mai fericit și mai puternic acolo unde se află decât în lumea de jos, prizonier în fostul său corp. Mort, el poate tot sau aproape tot. El te-a salvat de scaunul electric. Știi asia. nu-i așa?

N-am putui să răspund prin cuvinte. Fața mea se în- C; nă spre pământ ca și când ceafa mea suporta brusc o povară prea grea.

— Este un miracol pe care nu-l înțeleg... Un mort care mai vorbește încă și care nu vrea să se răzbune nici pe ucigașul lui, nici pe cel care i-a comandat execuția. Un mort care, dimpotrivă, îi ajută... Este o enigmă. Poale că tu o să afli într-o bună zi secretul. Cât despre mine, eu prefer să-l consider pe Ware un cadavru ca atâtea altele, un leș ajuns de mult praf și pulbere... Nu vreau să aflu secretul care vă leagă. Nici tu nu încerca s-o faci înainte să vină momentul, băiete. Ai răbdare, într-o zi, cu siguranță, vei înțelege...

În ciuda sfatului lui *don*, am fost imediat tentat să mă întorc pe Fifth Avenue, acolo unde îl omorâsem pe Ware în urmă cu șase ani. Dar la ce mi-ar fi folosit, în afară de faptul că m-ar fi adus în pragul nebuniei? În fața misterului lui Preston Ware, am hotărât să mă dau la fund pentru o vreme, alegând fuga și uitarea în problemele vieții concrete.

Primii doi ani pe care i-am petrecut în fruntea clanului meu au fost așadar consacrați punerii în ordine a afacerilor. Încet-încet, i-am făcut pe oamenii mei să

recucerească toate teritoriile pe care le pierdusem în fața bandelor străine. Am înfruntat triadele chinezești și bandele mexicane sau negre din Harlem. N-au fost decât foarte puțini morți în rândurile noastre; am făcut, în schimb, multe victime printre adversarii noștri. Sub mandatul lui Nalfo, familia noastră căpătase o teribilă reputație de slăbiciune. Acest lucru trebuia îndreptat cât mai repede. Luptam eu însumi în prima linie cât mai des posibil, atât pentru a mă face respectat de trupele mele, cât și pentru a mă face temut de dușmanii mei.

— Sunteți omul care a supraviețuit scaunului electric, *don* Luigi. Sunteți omul pe care moartea nu l-a vrut. N-aveți nicio nevoie să vă asumați riscuri inutile de acum înainte. Imaginați-vă ce ați avea de pierdut, dacă din nefericire ați primi o lovitură urâtă.

Lupo era cel care îmi spunea aceste cuvinte... Era departe vremea când el și cu mine intram la prăvăliașii din Little Italy ca să-i amenințăm cu represalii dacă uitau să verse dijma către Mâna Neagră. Supraviețuind epurării pe care o efectuasem în fosta familie Giletti la sosirea mea, Lupo îmi devenise foarte apropiat. Anii îl răsplătiseră și aproape că-l transformaseră într-un înțelept. Ca și *don* Balsamo, el credea că războiul în Europa era șansa noastră. Continua să se ocupe cu entuziasm de agenția lui de plasament pentru actori din care făcuse una din rarele întreprinderi-paravan ale clanului nostru, care rămăsese profitabilă de pe vremea lui Nalfo. De când mă întorsesem de la Blackwell, nu mai îndrăznea să mă tutuiască.

— Vă amintiți de ziua în care dumneavoastră și cu mine ne-am plimbat pe Fifth Avenue, *don*! Am intrat într-o sală de cinematograf.

— îmi amintesc de parcă a fost ieri, prietene.

— S-au deschis o sută de săli ca aia, de atunci. Pe Coasta de Vest, au fost create studiouri gigantice. E o nouă industrie care se naște. Nici nu mai reușesc să satisfac cererea producătorilor care îmi reclamă fără încetare noi recruți pentru filmările lor. Între Hollywood și Broadway, nu mai fac față contractelor...

— Ți-ai găsit în sfârșit drumul, Lupo. Sunt fericit pentru tine. Fă bani cu oamenii ăștia. Ajută-i pe unii să devină vedete. Fabrică actori și cântăreți. Fă în așa fel ca oamenii ăștia să ne fie îndatorați. Notorietatea lor o să ne fie utilă într-o bună zi...

— Exact asta gândesc și eu, *don*!

Lupo avea lacrimi în ochi. Poate că era pentru prima dată când primea un asentiment atât de complet la conduita și proiectele sale. Emoția lui mă făcu să izbucnesc în râs.

— O să construim un imperiu, Lupo, îi mărturisii eu. Închisoarea mi-a făcut foame! Îngrozitor de foame! Acum că aproape am recâștigat ceea ce pierdusem, o să facem tot posibilul să ne extindem. Și am de gând să te pun puternic la contribuție. Vorbește-mi deci de această industrie a cinematografului care te pasionează atât de mult...

În această perioadă, vizitând într-o seară birourile agenției conduse de Lupo, am întâlnit o tânără brunetă, micuță și delicată, care se prezenta drept actriță, stând cuminte în sala de așteptare, cu mâinile pe genunchi ca o școlăriță atentă. Nu era cea mai frumoasă dintre fetele care așteptau un contract. Fața îi era prea ascuțită pentru a fi într-adevăr perfectă și gura prea fină pentru a fi senzuală. Dar mi-a plăcut. Pe loc... Nebunește...

— Cum vă numiți, domnișoară? am întrebat-o apropiindu-mă încet.

— Caria, domnule. Caria Pulciano...

După opt luni de curte asiduă, răbdătoare și castă, Caria Pulciano a acceptat să-rai devină soție. De origine italiană, era născută în Statele Unite și interpretase până atunci mici roluri pe Broadway. Existența pe care i-o ofeream o scotea din mizeria în care trăia. Împreună, ne-am instalat în vila pe care tocmai o construisem în cartierul Greenwich. În acea epocă, eram deja bogat. Nu încă milionar, dar pe punctul de a deveni. Pe peluza care se întindea în spatele casei noastre alerga Tabs, câinele pe care îl culesesem din stradă, bolnav și flămând, cu ani în urmă. *Mamma* pe care o aveam atunci ca intendentă n-avusese inima să abandoneze animalul după arestarea mea. De cum aflase că m-am întors, alergase să-mi sărute mâinile și să-mi înapoieze câinele. În fine, am cunoscut cea mai mare fericire din viața mea când, cu câteva săptămâni înainte de sfârșitul războiului în Europa, Caria l-a adus pe lume pe fiul nostru, pe care l-am botezat Gian.

— Sunt fericit pentru tine, Luigi, mă felicită *don* Balsamo. Un bărbat fără nevastă și fără fiu... bah! nu e normal. Educă-l bine pe *bambino*, învață-l valorile noastre. Să se arate demn de tatăl său, mai ales... Acum că războiul este pe punctul de a se termina, posibilitățile sunt imense. Ți-o spuseseam, amintește-ți. Acest conflict și-a ținut toate promisiunile: America are acum toate atuurile pentru a deveni prima țară din lume. Până acum, nu eram decât artizanii unei țări care se bâlbâia încă. Acum sună cu adevărat ceasul pentru Cosa Nostra!

*

Roaring Twenties'. Așa a fost numit deceniul fabulos de dinamic - și teribil - care începea atunci. Data

de 16 ianuarie din acel an a fost o zi de neuitat pentru criminali. într-adevăr, la această dată a intrat în vigoare al 18-lea Amendament al Constituției care valida *The Volstead Act*, un decret care a fost mult mai bine cunoscut sub numele de „legea uscată”. El inaugura marea epocă a prohibiției, interdicția oricărei băuturi alcoolizate, care i-a îmbogățit în cele din urmă pe toți criminalii din Statele Unite și a provocat de asemenea nesfârșite înfruntări între bandele rivale. în epoca aceea, New York-ul nu era decât un imens șantier unde zgârie-nori din ce în ce mai înalți erau ridicați în fiecare zi. Caii dispăruseră în totalitate de pe străzi. Nu se mai circula decât în automobile. Toată lumea avea cel puțin unul, adesea două, uneori trei sau patru. Telefonul se instala la particulari și orchestrele le îmbiau să danseze fox-trot pe femeile care se tundeau băiețește, purtau rochii scurte și își aruncaseră deja corsetul pentru a se adapta mai bine la tripourile noastre clandestine. Mana pe care o reprezenta traficul de alcool era nemaipomenită și a spulberat foarte rapid toate fostele tratate de pace și alianțe. Fiecare vroia partea lui de prăjitură. Chiar între italieni, chiar între sicilieni, nimeni nu era pregătit să renunțe la comoară. Prezentând pericolul, *don* Balsamo reorganiză pentru ultima oară familiile, ca să evite nașterea prea multor disensiuni interne. El știa că, dacă ne porneam unii contra altora, poliția ar reuși cu ușurință să ne doboare.

în timp ce rivalitățile dintre noi se calmau, iar Batista Balsamo repartiza echitabil activitățile, un nou dușman apăru în spatele nostru. De mult timp credeam că terminasem cu Mâna Albă - irlandezii lui Dinny Meehan. Cu prețul unor grele pierderi, reușisem să-i alungăm încet-încet din bordeluri, din tripouri și din sindicatele docherilor pe care le controlau. Nu le mai rămânea, în

epocă, decât controlul flotelor de pescuit ale porturilor New York și New Jersey. Dar toate astea s-au schimbat odată cu venirea unui nou șef în fruntea lor.

Bill Lovett era un erou al marelui război. Cu corpul împănat de schije de obuz, purtând mereu *Cross of Distinguished Service* prinsă la reverul hainei, el era foarte mic de înălțime, n-avea mușchi deloc și părea de o fragilitate extremă. Petele de roșeață, ochii mari de pește, urechile clăpăuge și eterna pălărie de paie pe care o purta, chiar și în plină iarnă, îi dădeau aspectul unui clown, un Buster Keaton în miniatură incapabil să comită și cea mai mică faptă rea. Sub această aparență lunatică se ascundea totuși un ucigaș redutabil.

El a ajuns în Statele Unite la începutul lui 1919. Șase luni mai târziu, îi asasinase cu mâna lui pe cei unsprezece șefi irlandezi ai Mâinii Albe și se proclamase general al bandelor lui Erinn¹. Teritoriul lui se întindea de la podul Brooklyn la cheiurile din Greenpoint și Red Hook. În februarie 1920, Lovett ne-a declarat război pe față. Sâmbătă, 26 februarie, către orele șase seara, și-a trimis câțiva oameni la Stauch's Dance Hali, un dancing de pe Surf Avenue, în apropiere de Coney Island care aparținea unuia dintre ai noștri. Irlandezii au deschis focul fără să facă distincție. Trei *amici noștri* au căzut în seara aia. Dar nu moartea lor a impresionat cel mai mult; o tânără dansatoare italiană de nouăsprezece ani a fost și ea ucisă cu sânge rece. Când a fost înmormântată, toată Little Italy urma cortegiul funebru ca s-o plângă. La numai o oră după ce această biată puștoaică a fost îngropată în cimitirul Santa Cruz, mă aflam acasă la Balsamo alături de statul major al familiilor noastre. Eram vreo șaizeci de persoane, pe puțin.

¹ *bandele lui Erinn* - bandele irlandeze (n. tr.).

— Trebuie să lovim cupula irlandezilor, urlă *don* lovind cu palma în masă. Vreau ca *vendetta* să fie spectaculoasă!

Cupulă... Așa era numit consiliul superior al organizațiilor criminale. Toată lumea aprobă, bineînțeles. Nu puteam lăsa să treacă provocarea de la Stauch's Dance Hali tară să reacționăm.

Prima victimă a represaliilor noastre a fost Charleston McFarlane, unul din cei mai apropiați consilieri ai micuțului Lovett, poate chiar cel care îi dăduse ideea atacului din dancing. L-am luat în timp ce facea turul cafenelelor irlandeze pentru a strânge dijma. Portbagajul mașinii lui era plin de saci de bancnote. L-am executat pe McFarlane și i-am lăsat cadavrul într-un vapor gol al portului, înconjurat de banii aruncați pe jos. Trebuia să fie evident pentru toți că motivul crimei era răzbunarea, nu un vulgar furt.

După acest prim asasinat, irlandezii au dublat precauțiile și ne-a fost mult mai greu să ajungem la ei. Toate personajele importante ale Mâinii Albe nu se deplasau decât însoțite de trei sau patru gărzi de corp. A trebuit să așteptăm luni de zile ca să-l putem omorî pe Edward Fletcher, prietenul din copilărie al lui Lovett. L-am ucis în plină reprezentație la Brooklyn Court Theatre... în timp ce așteptam, la rândul nostru, represalii, surveni un eveniment neașteptat. La Chicago, nașul suprem era un oarecare Alphonse Capone. El îl informă pe Balsamo că uciderea lui Fletcher îl indispunea foarte tare, întrucât omul era informatorul lui de rang înalt în sânul mafiei irlandeze. Deja puternic în epocă, Al Capone putea să ne pricinuiască multe necazuri. Nu se punea problema să pornim ostilitățile împotriva lui. Conștient de gafa pe care o tăcuse, Balsamo sacrifică un pion pentru a-l

mulțumi pe Capone: acela dintre oamenii noștri care planificase asasinatul de la teatru fu livrat, cu mâinile și picioarele legate, Mafiei din Chicago. La rândul lor, irlandezii au găsit un mijloc de a ne da o lovitură. Când și-a oprit mașina ca să le permită elevilor să traverseze strada, Tony Desso, finul lui *don* Balsamo, a fost împușcat de mai mulți indivizi care mânuiau arme grele. Corpul lui a fost tăiat în două de sutele de gloanțe care l-au găurit. Acest eveniment l-a înfuriat pe *don* Balsamo. El a ordonat să-i fie adus capul lui Lovett pe un platou cât mai repede posibil. New York-ul deveni atunci decorul unui veritabil câmp de bătălie între noi și irlandezi. Unul după altul ucigașii noștri torpilă i-au ucis pe zbirii lui Lovett. În optsprezece luni de înfruntări, de schimburi de focuri în baruri, de urmărituri în mașină de-a lungul cheiurilor și până în plin centrul Manhattan-ului, o sută douăzeci și două de persoane și-au găsit moartea. Italieni, irlandezi bineînțelese, dar și inocenți, simpli trecători a căror singură vină fusese aceea de a se afla în locul nepotrivit la momentul nepotrivit...

Războiul care făcea ravagii nu-l împiedică pe Lovett să se îndrăgostească și să se pregătească de căsătorie. În ajunul nunții, el a ales să-și ia adio de la viața de burlac la Lotus Club, în seara de Halloween... A sărbătorit aici până la cinci dimineața. El și gărzile lui de corp au băut atât de mult încât s-au prăbușit pe divane într-un somn adânc. Preveniți, de patronul cabaretului, cinci dintre ai noștri au intrat pe o ușă din spate și l-au găsit pe puternicul șef al lumii interlope irlandeze dormind buștean. L-au asasinat în somn, exact cum îl omorâsem eu însumi pe Nalfo Giletti.

— îți amintești, Luigi, ce ți-am spus cu mult timp în urmă?

— Ce, *clon* Balsamo?

— Dușmanii Mâinii Negre mor întotdeauna... Orice s-ar întâmpla...

*

La sfârșitul anului 1923, Giuseppe Battista Balsamo hotărî să se retragă. Îi trecuse timpul, o știa. Ultima lui acțiune de senzație fusese să elimine amenințarea pe care o reprezenta pentru noi Mâna Albă dominată de Lovett.

— Fii atent, Luigi, mă preveni el când mă primi în audiență privată pentru ultima oară. Capone n-o să se mulțumească cu fieful lui din Chicago. Este un om de temut. Ai grijă să nu-l înfrunți direct. Nu-i declara niciodată război pe față. Nici nu i te supune. Încearcă să rămâi neutru față de el. Vei avea suficiente probleme cu noua generație.

Noua generație era mai ales cea a lui Frankie Yale, omul care-și luase partea leului din conflictul cu irlandezii. În ciuda numelui său, Yale era italian get-beget. Ambiția lui nemăsurată și primele succese îl împinseră rapid spre greșală. Convins că putea să pună mâna nepedepsit pe rețeaua de distribuție a alcoolului contrafăcut pe care Capone în persoană o pusese la punct în restaurantele și barurile din New York, Yale începu să-i fure clientela nașului din Chicago. Asta n-a durat decât un timp. În iulie 1928, șase ucigași plătiți coborâră în gara Grand Central. În bagajele lor, transportau fiecare câte un pistol-mitralieră Thomson cu încărcător tambur. Douăzeci și patru de ore mai târziu, Frankie Yale a fost ucis pe 44 Street în timp ce conducea noua lui mașină Chevrolet. În aceeași seară, ucigașii i-au dat raportul lui Capone. care le-a întins fiecăruia câte un plic cu cinci mii de dolari.

În acea perioadă, New York-ul nu mai era centrul activităților sindicatului crimei. Nu era decât o provincie, comparată cu veritabila metropolă a activităților mafioate: Chicago. Coruptă de un Capone bogat și atotputernic, administrația capitalei statului Illinois era la ordinele mafiotului. Acesta putea să încerce tot, să-și permită tot, să cumpere tot și nu lăsa pe nimeni să se pună de-a curmezișul drumului său. Ca și noi, el trebuise să-i înfrunte pe irlandezi înainte de a institui o putere pe care să n-o împartă cu nimeni. Avea lui era colosală: un litru de alcool contrafăcut îi aducea cinci dolari; în fiecare noapte, două sute de litri se consumau în fiecare din cele o mie trei sute optzeci și cinci de baruri clandestine pe care le poseda. O singură noapte de beție la Chicago îl făcea așadar să bage în buzunare două sute șaptezeci și șapte de mii de dolari! Față de asta, beneficiul de un milion și jumătate de dolari pe care i-l generau lunar bordelurile era aproape neînsemnat...

În comparație cu el, eu nu eram nimic. El era împăratul crimei. Eu nu eram decât un modest căpitan și, chiar dacă aș fi ajuns să câștig sume foarte mari, n-aș fi avut niciodată posibilitatea să rivalizez cu lipsa de măsură a lui Al Capone. Bineînțeles, ne cunoșteam. Ca toți șefii de familie de pe Coasta de Est, am fost invitat în fieful său, în ianuarie 1927, cu optsprezece luni ca el să ordone omorârea lui Frankie Yale. Capone convocase atunci o reuniune generală sub pretextul de a aplană unele dezacorduri. În realitate, încerca să se impună în mod oficial în fața noastră în calitate de prim *capo di tutti capi*, șef al tuturor șefilor, tentativă care a eșuat în ciuda tuturor eforturilor de seducție pe care le-a depus.

Cu o zi înainte de reuniunea oficială, m-a chemat la el. Întâlnirea noastră a avut loc în cartierul Cicero,

la etajul 22 al hotelului Hawthorne, acolo unde închiria în fiecare an un spațiu de șase sute de metri pătrați cu trei majordomi, patru cameriste, doi bărbieri, șase curieri, două bucătărese, trei secretare, patru avocați și două-trei prostituate noi în fiecare seară,.. Capone mi s-a părut afabil, politicos, extraordinar de fermecător. Ieșit dintr-o fundătură a Brooklyn-ului, acest om mai tânăr decât mine ar fi putut deveni fără doar și poate un exemplu de conduită, ba chiar un maestru de urmat. De altfel, mă chemase la el ca să mă cumpere. Era prea inteligent ca să facă din asta un mister.

— *Don Monti*, mi-a zis el după ce mi-a oferit o țigară și un pahar de coniac excelent, sunteți o figură respectată printre noi. *Don Balsamo* vă iubea ca pe un fiu, toată lumea o știe. Vreți să profitați cu adevărat de poziția pe care o meritați la New York? Nu credeți că am putea împreună să ne gândim la planuri mai mari pentru dumneavoastră?

Era imposibil să i te opui pe față lui Capone. Reputația lui de susceptibilitate era mare și n-aveam nicio intenție să-i dau un motiv ca să se ia de mine. Aburindu-l cu vorbe meșteșugite, am reușit totuși să scap din ghearele lui și să-mi păstrez independența. În conflictul dintre el și Yale, am promis să rămân neutru. Nici nu trebuia să mă chinui prea mult. Problema asta nu mă privea și n-aveam o simpatie clară nici pentru unul, nici pentru celălalt. Ca tuturor, prohibiția îmi aducea mulți bani, desigur, dar spre deosebire de mulți, eu cunoșteam perfect și forțele și slăbiciunile din clanul meu. Ca să supraviețuiesc, aveam nevoie de pace. Numai liniștea permite afacerile și prosperitatea; războiul face să scadă profiturile celor care sunt constrânși să iasă în prima linie...

împăratul și eminența

Chiar dacă a marcat sfârșitul unei indiscutabile vârste de aur pentru Mafie, căderea lui Al Capone nu a pus capăt activităților sindicatului crimei. Abrogarea legii care interzicea consumul de alcool pe teritoriul american ne-a făcut desigur să pierdem una din resursele noastre principale, dar eu prevăzusem secarea acestui corn al abundenței. De mult timp, îmi plasasem așadar pionii ca atare. Am fost probabil unul din cei care au suferit cel mai puțin din cauza acestei noi distribuiri a cărților de joc; sursele mele de venit erau jocurile, pariurile, cursele de cai... Devenisem de asemenea proprietarul a două sau trei dintre cele mai elegante cluburi de noapte din New York în care produceam vedete precum Cab Calloway¹, Bennett Carter^{2 3} sau Don Redman⁵... Era perioada Cotton Club-ului și a Onyx-ului cu care rivalizam destul de bine. Grație lui Lupo, intrasem și în alte medii artistice; toți directorii de pe Broadway mă cunoșteau, și producătorii de la Hollywood de

¹ *Cab Calloway* (1907-1994) - celebru cântăreț american de Jazz.

³ *Bennett Carter, Benny* (1907-2003) - compozitor, saxofonist le gendar de jazz.

⁵ *Don Redman, Donald Matthew Redman* (1900-1964) - faimos muzician și compozitor de Jazz.

vadă la pământ pentru a-și împărți imperiul său. Banda lui Bugs Moran a fost cea dintâi care a trecut la atac, operând pe niște terenuri care nu-i fuseseră acordate în timpul reuniunii din 1927. Încărcături de alcool au fost distruse, tripouri atacate, oameni uciși. Capone a replicat repede și puternic trimițându-și oamenii să facă o descindere punitivă la cartierul general al lui Moran. În 14 februarie 1929, ziua Sfântului Valentin, șapte colaboratori ai lui Bugs Moran au căzut sub gloanțele ucigașilor îmbrăcați în uniforme de polițiști. Avertismentul a avut efect instantaneu, căci atacurile împotriva lui Capone au încetat imediat și însuși Moran a dispărut fără urma, în timp ce un nou președinte îl înlocuia pe Coolidge la Washington... Herbert Hoover a continuat opera predecesorului său cu și mai multă înverșunare și, sub mandatul său, Ness și oamenii lui au reușit în sfârșit să-l aresteze pe Capone pentru fraudă fiscală. Condamnat, cel care făcuse ca teroarea să domnească în Chicago a intrat în închisoare în momentul în care era abolită legea uscată. Prohibiția lua sfârșit, dar o cu totul nouă linie de front se deschidea acum. O linie de front spre care și mie îmi era scris să mă îndrept.

împăratul și eminența

Chiar dacă a marcat sfârșitul unei indiscutabile vârste de aur pentru Mafie, căderea lui Al Capone nu a pus capăt activităților sindicatului crimei. Abrogarea legii care interzicea consumul de alcool pe teritoriul american ne-a făcut desigur să pierdem una din resursele noastre principale, dar eu prevăzusem secarea acestui corn al abundenței. De mult timp, îmi plasasem atjdar pionii ca atare. Am fost probabil unul din cci care au suferit cel mai puțin din cauza acestei noi distribuiri a cărților de joc; sursele mele de venit erau jocurile, pariurile, cursele de cai... Devenisem de asemenea proprietarul a două sau trei dintre cele mai elegante cluburi de noapte din New York. În care produceam vedete precum Cab Calloway^{*1}, Bennett Carter sau Don Rciiman' Era perioada Cotlon Club-ului și a Onyx-ului cu care rivalizam destul de bine. Grație lui Lupo. intrasem »i în alte medii artistice; toți directorii de pe Broedway mă cunoșteau, și producătorii de la Hollywood de

^{*} *Cub Calloway* (1907-1994) - celebru cântăm «merit an de yut² Bennett Carter, Benov (1907-2003) - ci impurilor, «asofonnt le-gendar de jaLT.

¹ *Don Redmun, Dtmald Matthew Rtdmtm* (1900- 19M) tttmn rm-zician fi compozitor de

asemenea. Am cumpărat acțiunii în societățile lor - la RKO, la Paramount... - și i-am ajutat să deblocheze finanțe pentru filmele lor. În schimb, vedetele de cinema sau de music-hall veneau să se afișeze în cluburile mele și să cineze la masa mea. I-am avut în mod regulat ca invitați pe Charlie Chaplin, James Cagney, Bela Lugosi, Gary Cooper... Deși irlandez, John Wayne trecea să mă vadă de câte ori venea la New York în turnee de promovare. Era tânăr pe atunci, dar notorietatea lui nu făcea decât să crească de la un film la altul. Gian, fiul meu de paisprezece ani, îl adora. Actorul nu era foarte cunoscut, dar pentru el era deja un zeu în viață.

— Ai într-adevăr un puști simpatic, îmi spunea John după ce se juca o oră baseball pe peluză cu băiatul și cu bătrânul Tabs care chelălăia în spatele lor încercând să le fure mingea.

Caria și cu mine îi priveam pe furiș prin fereastra mare a biroului meu. Atunci, îi luam mâna soției mele și mă simțeam mândru...

Dar succesiunea lui Capone n-a mers fără numeroase vărsări de sânge. Un nou război intern a izbucnit între Salvatore Maranzano și unul dintre foștii lui locotenenți, Lucky Luciano. Au avut loc atunci niște reglări de conturi mai rele decât masacrul din ziua Sfântului Valentin. Maranzano nu-mi inspirase niciodată încredere, așa că am avut șansa să mizez foarte devreme pe învingător. Pentru a-și institui puterea, Luciano a finanțat uciderea posibililor opozanți în toată țara. La jumătatea lui septembrie 1931, el atinsese poziția care-i fusese mereu refuzată lui Capone: *capo di tutti capi*. Asta a fost o revoluție în lumea noastră căci Luciano, renunțând la o fostă tradiție, s-a înconjurat de oameni care nu erau toți italieni. Cel mai apropiat colaborator al său

era un evreu, un tip numit Meyer Lansky, de care era legat încă din copilărie. De atunci, ultimele vestigii ale Mâinii Negre au dispărut pentru a lăsa loc unui veritabil sindicat al crimei care acționa în toată țara și amesteca multiple naționalități...

În 1935. aveam puțin peste cincizeci de ani. Eram bogat și respectat. Afacerile mele erau încă fructuoase, în ciuda mării depresiuni economice pe care o cunoștea țara. Eu mă protejasem în așa fel încât legea să nu poată face nimic împotriva mea. Aparent, nu eram decât un antreprenor care făcuse avere prin muncă și curaj... Fiul meu avea șaptesprezece ani și studia în cea mai bună universitate. O iubeam pe Caria și mă iubea și ea. Nu o înșelasem niciodată din noaptea nunții. Nici măcar nu-mi dăduse vreodată prin cap s-o fac...

— Luigi, îmi zicea Clara din ce în ce mai des, ce-ai zice să te retragi în curând din afaceri? Nu mai ai nimic de dovedit de mult timp și avem mai mulți bani decât ne-ar trebui ca să-i oferim lui Gian tot ce e mai bun și să nu ne privăm de nimic. Am putea cu ușurință să părăsim orașul, să ne trăim liniștiți zilele acolo unde ne-ar plăcea... Poate într-o zonă mai caldă... Poate chiar în Italia... De ce nu?

Să mă retrag? Da, mă gândeam la asta, și chiar îmi pregăteam deja în mod discret succesiunea. Omul pe care îl alesesem nu era Lupo. Cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă ca mine, bietul bătrân trăise bine și profitase mult de actrițele tinerele pe care le puneă să dea probe pe canapeaua confortabilă din biroul lui... Una dintre ele îi lăsase sifilisul ca amintire. Starea lui se înrăutățea cu fiecare zi și nimic nu mai putea de-acum să-l salveze. Pe patul lui de spital, cu creierul ros de

boală, a avut totuși destulă luciditate înainte de a muri ca să mă mai interogheze.

— Așadar, *clon* Luigi? Pe cine ați ales? Cui îi încredințați clanul nostru? Micuțului Gian?

— Nu, prietene, răspunsei eu foarte emoționat. Nu lui Gian. Este prea tânăr și nu vreau să-și riște viața... Nimeni nu va veni să-l ucidă pe la spate când va sta în loja lui de la Metropolitan cu soția și copiii. Și niciun judecător nu-l va condamna la scaunul electric... Gian nu-mi va fi succesor... Pe Stefano l-am ales.

Stefano Gorgia era unul dintre micuții mei *thugs*, cel care, în 1909, îl urmărise pe avocatul Preston Ware și îi desenase portretul. În 1935, era un bărbat în toată firea. Eu îl făcusem să depună jurământul de supunere față de Cosa Nostra. exact în același fel în care făcuse *maestre* Giletti cu mine, docherul de optsprezece ani care eram în 1900. Stefano era șiret ca o vulpe și dotat cu numeroase talente. Timp de câțiva ani, el îndeplinise funcția de prim *torpedo* în serviciul meu. Fiind stângaci, utilizase mult timp o tehnică periculoasă dar de temut: înaintând spre viitoarea sa victimă zâmbind și cu mâna dreaptă întinsă, el profita de faptul că palma țintei era strânsă între degetele lui pentru a paraliza orice ripostă și pentru a scoate liniștit arma cu mâna stângă. Trucul n-a dat niciodată greș, dar el a avut totuși prudența să-l abandoneze înainte ca șiretlicul să fie divulgat. Nu știam ca Stefano să aibă vreun viciu major. Figura lui alungită și aerul blând plăceau femeilor. El își păstra sângele rece și nu abuza nici de farmecul său, nici de facilitățile pe care i le dădea poziția din ce în ce mai importantă pe care i-o acordam alături de mine. Era de asemenea un excelent contabil, care nu uita niciodată ceea ce îi

datorai și nu lăsa un intermediar mărunț să deturneze nici măcar un dolar.

Știam că pot să am încredere deplină în acest om și de aceea m-am asigurat de prezența lui în ziua în care un individ care nu-mi plăcea deloc a insistat să mă întâlnească. Carmine Ferara era reprezentantul partidului fascist la New York. îl cunoscusem cu câțiva ani mai înainte, la Chicago, în timpul unei serate date de Capone, el însuși apropiat al lui Ilgo Galii, reprezentantul adeptilor lui Mussolini din Illinois. Ferara era înalt, corpulent și viguros. îi plăcea vinul. Teribil de guraliv, cu fruntea mereu acoperită de picături de sudoare pe care le ștergea cu o batistă în carouri, el purta părul prea lung și un nor de mătreacă unsuroasă îi pudra umerii hainei de culoare închisă.

— Sunt fericit că, în sfârșit, pot vorbi direct cu dumneavoastră, *don* Luigi, îmi zise el după ce luasem loc într-un fotoliu rezervat invitaților. Aștept de mult această ocazie. Dar, ca toți oamenii importanți ai comunității noastre italiene, sunteți greu de contactat...

Tonul lui Ferrara era prudent și lingușitor. Exact acela al unei ființe care așteaptă de la tine să-i faci un mare serviciu.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, *signore* Ferrara? Vizita pe care mi-o faceți este de ordin privat sau profesional?

— Nu mai puțin profesională decât privată, *don*. Vizita mea are ca subiect politica.

Ferrara tăcu o pauză pentru a-și dramatiza vorbele. Cum eu mă mulțumeam să-l privesc iară a relansa conversația, fu obligat să se deconspire. îl simțeam furios fiindcă ratase efectul.

— Uniunea fasciștilor din New York ar dori să știe dacă vă aduceți contribuția la cauza ei, zise el în cele din urmă.

— Nu m-am preocupat niciodată de politică, *signo- re* Ferrara. Necunoscând bine acest teren, nu o practic. Consider această atitudine mai prudentă pentru mine și mai politicoasă față de ceilalți.

— Este o atitudine onorabilă, *don*. Dar timpurile se schimbă. Politica este de-acum înaintea peste tot. Că vreți sau nu, o să vă ajungă din urmă și pe dumneavoastră... Europa fierbe din nou, nu puteți să ignorați acest lucru. Acolo se pregătesc evenimente mari care se vor repercuta aici, în Statele Unite... Unele cauze merită să fie apărute. *don* Luigi. Chiar dacă înainte nu vă gândeați la asta.

— Și doriți să mă vedeți îmbrățișând cauza fascistă?

— Evident, răspunse Ferrara cu un zâmbet care se vroia ademenitor. Fascismul este viitorul Europei. Este totodată și viitorul Americii.

— De ce?

— Pur și simplu pentru că este cauza omului alb, *don* Luigi! Asta transcende frontierele și continentele. Domnul Hitler a înțeles-o bine. Dar Ducele nostru, Mussolini, e cel care dă exemplu... Sunteți italian. Ca fiecare dintre noi, trebuie să-l urmați.

— Suntem în Statele Unite, mi se pare. Respirăm aerul acestei țări, îi călcăm pământul. Pașaportul meu are aplicată emblema vulturului american. Nu *aquila* romană. Cruciada dumneavoastră nu este și a mea, domnule Ferrara.

Grăsanul se foi un pic în fotoliu. Încă mai conta pe papagalul lui natural pentru a mă convinge.

— În câțiva ani, toată Europa va fi fascistă. Franța. Spania, Marea Britanie chiar... O. vă văd zâmbind, *don*.

dar e o greșeală din partea dumneavoastră. Anglia numără pe zi ce trece tot mai mulți partizani seduși de programele și succesele noastre. Oameni foarte sus situați... Se spune chiar că prințul de Wales se arată extrem de sensibil la punctul nostru de vedere. Ca și noi, el se teme de bolșevismul asiaticilor din Rusia. Ca și noi, se teme de puterea financiară a evreilor. Ca și noi, se teme de fecunditatea popoarelor Africii, care într-o bună zi ne vor copleși dacă nu avem grijă... Ascensiunea la tron a prințului ar putea foarte bine să prevestească o bruscă răsturnare a alianțelor pe Bătrânul Continent. Vă imaginați ce-ar însemna? înțelegerea cordială franco-engleză dinamitată, insulele britanice apropiindu-se de sora lor germanică continentală...? Și asta vă lasă tot indiferent?

— La fel de rece ca o marmură de Carrara în care se sculptează busturile eroilor dumneavoastră, am zis eu ca o glumă. Fascismul vă fascinează pentru că face niște bieți tipi să defileze în uniformă. Vă place mai ales fiindcă exaltă valori care vă lipsesc... *Signore* Ferrara, sunteți un om mediocru. V-am considerat întotdeauna așa și nu-mi schimb părerea astăzi. Ducele dumneavoastră nu mă interesează. Mai mult, mă indispuie. Nu cred ca Europa să se convertească vreodată în întregime la punctele de vedere pe care mi le expuneți. Dacă un asemenea lucru s-ar întâmpla, n-ar putea fi decât urmarea unei monstruoase lovituri de forță. Acest episod ar fi deci de scurtă durată, căci Istoria arată că niciun dictator n-a ținut niciodată continentul mult timp sub dominația lui fără a suferi eșecuri teribile... Și chiar dacă locuitorii Londrei sau ai Parisului ar îmbrăca de bunăvoie o cămașă neagră, americanii n-o vor face niciodată... Acestea fiind zise, vă doresc o seară bună, *signore*.

Făcând să trosnească brațele fotoliului sub greutatea lui, Carmine Ferrara se ridică încet de pe locul lui, apoi, în timp ce-și aranja *borsalino*-ul¹, găsi de cuviință să scuie un soi de avertisment.

— Numeroși sunt semenii dumneavoastră care ni s-au alăturat deja, *don* Luigi. Ei sunt mai clarvăzători decât dumneavoastră, căci noi avem de partea noastră o armă împotriva căreia pușcoacele voastre Thompson nu vor putea face nimic...

— Este o amenințare? Întrebai eu calm în timp ce îl simțeam pe Stefano încordat lângă mine.

— Luați-o mai degrabă ca pe enunțarea unei evidențe de care nu sunteți conștient încă, *don* Luigi.

*

Tirada cu vibrante accente antimussoliniene pe care o ținusem în ziua aceea nu era fructul unei analize. De la ascensiunea lui la putere în 1922. nu mă interesasem niciodată cu adevărat de Benito Mussolini, nici nu mă gândisem la ceea ce reprezenta el. Mai versat în politică decât mine, *don* Balsamo ar fi putut să mă lumineze cu privire la sensul profund pe care trebuia să-l dau sosirii fasciștilor la Roma, dar rivalitatea cu irlandezii lui Moran, prohibiția și ascensiunea lui Capone nu ne lăsaseră deloc timp în perioada aceea să meditam la problemele politicii internaționale. Deși căuta sprijinul Mafiei în Statele Unite, Mussolini îi declarase un război Iară milă în țară. În Sicilia, niște șefi ai Cosa Nostra fuseseră arestați și condamnați la spânzurătoare. La Napoli. Camorra

¹ *borsalino* (it.) - pălărie de fetru pe care o purtau gangsterii în anii '30 (n. tr.).

suporta același tratament. Asta o știam din sursă sigură, iar discursul cu două fețe al acestui fost profesor socialist care purta acum cască și cizme nu-mi plăcea deloc, într-adevăr, analiza mea se mărginea la aceste constatări. Mai tânăr și conștient că mai are de trăit poate mult timp la umbra lui Mussolini, Stefano se străduia mai mult ca mine să decrypteze subînțeleșurile lui Ferrara.

— Tipul ăsta este detestabil, *don*, îmi zise el deschizând ferestrele biroului pentru a alunga infectul miros de rânced pe care grăsanul îl lăsase ca un pește în urma lui. Dar a etalat în fața noastră niște cărți de joc pe care nu le putem ignora.

— Poate, Stefano... Poate...

În săptămânile care au urmat, am încercat amândoi să plecăm mai atent urechea la zvonurile care circulau în comunitatea italienească. Am băgat de seamă că pasiunile erau deja în fierbere. Desigur, văzusem de mult timp, în micile prăvălii din Little Italy, afișe de propagandă fascistă. Dar fața lui Mussolini era prinsă alături de o gravură a Madonei sau de o vedere cu Roma sau Florența. Ușor de făcut și de desfăcut, opinia oamenilor de rând nu mă alarma. Nu credeam că răul era profund. Greșisem. Carmine Ferrara și zbirii lui lucraseră bine și numeroși erau mafioții importanți care dovedeau o mare simpatie pentru Duce.

— Nu este încă vizibilă dacă nu-i dai atenție, dar o sciziune este pe cale să se producă, este evident, mă avertiză Stefano. Unii sunt pro și alții contra. Situația ar putea să se agraveze dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă în Europa. Din acel moment, neutralitatea va fi o alegere proastă fiindcă ea ne va desemna ca dușmani ai tuturor.

— Crezi că războiul este inevitabil în Europa?

— Fără să fiu sigur, mă tem că da.

— în acest caz, noi vom fi pro sau contra fasciștilor?

Stefano încruntă sprâncenele ca și cum întrebarea mea era o insultă personală.

— De ce mă întrebați asta, *dani*

— Pentru că vei avea în curând răspunderea clanului.

Nu vreau să intru acum pe un teren pe care tu nu-l aprobi.

— Pro sau contra mă întrebați? Contra, evident!

— Perfect, asta e și opinia mea.

În cursul lunilor următoare, semnele confruntării care avea să vină între simpatizanții și opozanții fascismului nu făcură decât să se accentueze. Ieșind din biroul meu, Carmine Ferrara înțelesese lecția pe care i-o dădusem. El ataca de acum înainte familiile nu vizând capul, cum încercase cu nepricepere să facă cu mine, ci câștigându-i mai întâi pe acei *soldați*¹ ai străzilor, pe *torpedos* și pe micii funcționari intermediari.

Am profitat de o zi în care mă întâlneam cu împăratul Lucky Luciano și cu Meyer Lansky, eminența lui cenușie, pentru a aborda deschis subiectul cu ei. Eram în vara lui 1935 și luam masa la Villa Tamaro, un restaurant din Coney Island reputat pentru excelentele preparate din pește și pentru vederea spre mare. Spre marea mea surpriză, am constatat că cei doi bărbați erau preocupați de activismul fascist în creștere în Statele Unite. Lansky, în special, studiase problema. Scund și slăbănog, îmbrăcat mereu cu un costum prea larg pentru el, se aprinsese pe loc.

¹ *soldati* (it.) - soldați; în cadrul organizației mafiot, „soldații” (sau așa-numiții „oameni de onoare”) erau cei care duceau la îndeplinire asasinatelor comdate. Un grup de zece „soldați” era condus de un căpitan - *capodecina* sau *caporegime* (n. tr.).

— Raportul de forțe se modifică, zise el în timp ce sugea carcasa unei langustine mari. Frații gemeni fascismul și nazismul se întind ca pecinginea în Europa. Acești oameni își pregătesc pionii în vederea unei noi confruntări generale.

— Își pregătesc pionii aici?

— Bineînțeles, Monti... Nu tardiva intervenție a Americii în 1917 a fost cea care a înclinat balanța de partea Aliatilor. Sigur că războiul ar fi durat cu câteva luni mai mult dacă *the boys* n-ar fi traversat Atlanticul, dar rezultatul ar fi fost același: Wilhelm al II-lea dat jos și Imperiul austro-ungar ras de pe hartă. Totuși, America de astăzi nu mai are nimic în comun cu cea de acum douăzeci de ani. Acum suntem extraordinar de bogați și puternici. Să între Washington-ul în război împotriva germanilor alături de englezi, și Hitler n-o să reziste mult. Cât despre Mussolini, ar fi de-ajuns să se sufle deasupra lui de la o veche canonieră ca să cadă de pe tron. Trebuie să privim lucrurile în față, domnilor: italienii sunt excelenți francitiori¹, dar foarte proști soldați. Nicio trupă de la voi nu este în măsură să apere serios regimul.

— Care e concluzia ta? întrebă Luciano Iară să ia în seamă înțepătura.

— Este foarte simplă: America având puterea de a împiedica expansiunea fascistă în Europa, este normal ca Roma sau Berlinul să încerce prin toate mijloacele să paralizeze uriașul înainte ca acesta să se trezească.

— Dar sindicatul crimei ce rol are în toată chestia asta? De ce să ne amestecăm în aceste povești politice?

¹ *francitior* - soldat care. țară să tacă parte din armata propriu-zisă, primește însărcinări în timpul unui război (n. tr.).

— N-o faceți pe naivul, *don Luigi*, zâmbi *Lansky*. Familiile noastre sunt foarte puternice. Ele controlează străzile, în realitate. Cine controlează strada controlează guvernul... Ecuația este de o simplitate elementară.

— Din acest motiv porcul ăsta de *Mussolini* combate Mafia în interiorul granițelor țării lui în vreme ce aici o lingusește, se sufocă de furie *Luciano*.

— O lingusește chiar cam prea mult după gustul meu, continuă *Meyer*. Poate că e ceva necurat la mijloc.

— La ce vă gândiți? am întrebat eu.

— Nu știu încă. Dar dacă aș fi dictator și aș vrea să leg de mâini și de picioare o țară ca aceasta, mi-aș băga în primul rând în buzunar sindicatele de muncitori, ca să preiau controlul asupra infrastructurilor de transport, de energie și de comunicație. M-aș infiltra de asemenea în mediul criminal pentru a-mi face din el un soi de armată gata să acționeze în cele patru colțuri ale țării atunci va sosi momentul. În fine, mi-aș găsi un om de paie care să mă reprezinte în ochii burghezului respectabil.

— *Carmine Ferrara*?

— Oh, cu siguranță nu! Nu *Carmine Ferrara*, nici *Ugo Galii*, de altfel. Acești tipi nu sunt decât sergenți recrutori... Nu. Aș alege un om deja cunoscut dintre americani. Un erou, un om fără pată. Un pur.

— Păreți a fi pe punctul de a numi pe cineva, *Meyer*.

Lansky arată cu un deget spre cer. Foarte sus, negru pe fundalul de azur, un avion mic vâjâia în plină viteză.

— Asta nu vă evocă nimic?

— Un pilot? *Charles Lindbergh*? răspunsei eu incredul.

Meyer Lansky se amuză de surprinderea mea.

— Exact, *Lindbergh*, zise el înainte de a sparge în gură o boabă mare de strugure alb.

*

De când efectuase în 1927 traversarea fără escală a Atlanticului, Charles Lindbergh era un erou național. Drama pe care o trăise familia lui câțiva ani mai târziu, în timpul răpirii și uciderii sordide a fiului său, bulversase America și îi adusese un val de simpatie reînnoită. Dar Lindbergh avea și o altă față decât aceea a unui cavaler eroic lovit de destin: aviatorul își descoperise talentul pentru politică. Ideile lui erau cele ale unei anumite caste intelectuale, americane care dobândeau, cu timpul, o importanță crescândă, elaborând o alternativă din ce în ce mai solidă la politica dusă de Roosevelt și anturajul său.

Meyer înțelesese că vorbele pe care le spusese la restaurantul din Coney Island îmi treziseră foarte tare interesul. Căpătarăm obiceiul de a ne vedea din ce în ce mai des pentru a dezbate aceste probleme. Fără nicio îndoială, Meyer era un fel de geniu politic. El era cel care, din umbră, îl plasase pe Luciano acolo unde se afla și îl încurajase să abandoneze micul trafic pentru a se lansa în negoțul deschis, cu scopul de a dobândi fardul respectabilității care îi lipsea și, mai ales, sprijinul politic indispensabil tihnei afacerilor lui. Meyer era un fel de Machiavelli. El poseda statura unui om de Stat, dar era născut mult prea jos pe scara socială pentru a spera să acceadă într-o zi la cele mai înalte trepte. Tot la inițiativa lui cei mai buni ucigași-torpilă din diverse familii fuseseră grupați în ceea ce era cunoscut ca Murder Incorporated, o societate de asasini profesioniști aflată la ordinele șefilor Mafiei.

— Trebuie să înțelegi bine Statele Unite, *don* Luigi, și mai ales situația lor geografică și originile culturale,

pentru a judeca mai bine politica lor externă. Din acest studiu tragi învățăminte remarcabile... Da! Absolut remarcabile!

— Ce fel de învățăminte, Meyer?

— Mai întâi, Statele Unite și-au conservat flacăra care-i anima pe întemeietorii pelerini. Această țară se crede, în primul rând, o contrapartidă pozitivă la o Europă coruptă, teritoriu haotic de unde protestanții englezi cei mai stricți au fost alungați. America este înaintea de toate pământul celor aleși. Și acești aleși au ca misiune să lumineze lumea. Acesta este simbolul Statuii Libertății, nu?

— Da. Dar nu e nimic altceva decât o imagine.

— Să nu credeți asta, *don* Luigi. Imaginile concentrează dorințe. Nu le priviți cu condescendență, ci luați-le drept ceea ce sunt de în mod real: reprezentarea unor aspirații profunde și simple în același timp. Pentru cei care cred că Statele Unite sunt modelul universal de urmat, președintele de la Washington este noul vicar al lui Dumnezeu pe pământ. Mai mult decât papa de la Roma.

— Deci, după părerea dumneavoastră, Statele Unite se consideră un model? Fie. Ele practică totuși politica izolării.

— Este un adevăr care nu mai este de actualitate cu noul nostru președinte Roosevelt. New Deal-ul său este sortit eșecului. Curtea Supremă este împotriva lui, militarii din Liga Navală la fel. Marea criză economică este camuflată, dar nu terminată. Vă amintiți de scandalul Comisiei Nye, de anul trecut?

— Raportul senatorului Nye? Cel care a dezvăluit faptul că președintele Wilson nu lansase Statele Unite în război în 1917 numai ca să evite falimentul clienților săi francezi și englezi?

— Da. Ei bine, rămășițele crizei financiare mai ard încă mocnit. Nu există alt remediu decât războiul pentru a le stinge, iar Roosevelt o să schimbe politica pentru a se lansa pe acest drum. N-are de ales. Oh, bineînțeles, el nu va lovi niciodată primul, trebuie să salveze aparențele. Dar o să facă în așa fel ca să aibă provocări din partea japonezilor sau a germanilor. De acum în cinci ani, cineva va aprinde butoiul cu pulbere într-un fel sau altul.

— Și noi, Lansky? Ce trebuie să facem?

— Să închidem ochii la motivațiile ascunse ale ocupanților Casei Albe și să fim mai patrioți ca niciodată. Marele pericol îl reprezintă fascismul, nazismul și bolșevismul. Prefer să am un ticălos ipocrit de creștin protestant în Biroul Oval decât să văd secera și ciocanul sau zvastica fluturând pe Capitoliu. În războiul care se anunță, *don* Luigi, vom alege uniunea sfântă sub stindardul înstelat. Fără să ezităm.

Dar, dacă, pentru Meyer Lansky, ezitarea nu intra în discuție, nu toți cei din Mafie împărtășeau acest punct de vedere, iar reuniunile publice de susținere a fasciștilor din Italia numărau din ce în ce mai mulți participanți. Discret, i-am trimis pe unii din oamenii mei la aceste adunări. S-au întors cu vești alarmante.

„Sălile sunt pline ochi. Mă înștiințară unii. Discursurile lui Carmine Ferrara sunt aplaudate din răspuțeri și se spune că el se gândește serios să-și depună candidatura la primăria orașului.”

„Pe străzi, *gli soldați* își umplu capul cu proiecte de război civil. Se și văd deja mărșăluind prin Washington așa cum Mussolini a mărșăluit prin Roma cu Cămășile lui negre. Din ce în ce mai mulți italieni și germani suspecti debarcă în port. S-ar crede că se pregătește o lovitură urâtă”, îmi spuseră alții.

Aceste informații nu constituiau o dovadă formală de complot, dar eu am vrut să iau amenințarea în serios. În acord cu Meyer Lansky și Lucky Luciano, m-am prefăcut că revin asupra opoziției mele față de Ferrara. Cerându-i o nouă întrevedere la sfârșitul anului 1935, am încercat să joc dublu cu el ca să aflu misterul pe care mi se părea că-l ascunde.

— Sunt foarte surprins că ați încercat să mă reve- deți. *don* Luigi, declară el la început cu un aer superior. Crezusem că poziția dumneavoastră e bine marcată și că nu nc e favorabilă.

- Este adevărat că în acea perioadă am respins în bloc propunerea dumneavoastră. Dar conversația pe care am avut-o a trezit în mine interese pe care nu mi le bănuiam. De la ultima noastră întâlnire, m-am interesat mult de politică. Un teritoriu pe care preferasem mereu să-l ignor până atunci. În mod greșit, recunosc astăzi.

— Vă înțeleg, *don*, zise Ferrara calm. Afacerile treceau înainte de toate, este foarte normal...

— Dar concluziile pe care le-am tras de pe urma lecturilor m-au făcut să împărtășesc numeroase puncte de vedere ale partidului fascist. Trebuie să mărturisesc că am comis eroarea de a arunca o privire prea rapidă asupra lui Mussolini și Hitler. În primul rând, mi se pare că ei nu sunt nici unul, nici altul dușmani pentru Statele Unite. Dimpotrivă. Ei pot asigura stabilitatea vechii lumi într-un mod mult mai eficace decât democrațiile parlamentare...

Fața lui Carmine Ferrara deveni rumenă. Ochii începură să-i strălucească. Discursul meu îl făcu să gâ- gurească de plăcere. Conștient că am agățat peștele, mă hotărâi să-i dau, fără să mai aștept, lovitura fatală.

— Mi-ar plăcea ca noi doi să facem pace, Carmine. Și mi-ar mai plăcea să fac o donație partidului fascist.

— Partidul acceptă cu gratitudine toate darurile. Si cu și mai multă gratitudine ralierea dumneavoastră la cauza noastră. Ajutorul pe care m-l dați va li prețios pentru noi, *dan* Luigi. Nutrim mari proiecte pentru America!

— Atunci, îmi dați o veste bună, m-am străduit eu să-i răspund zâmbind. Nu mi-ar plăcea ca fiul meu Gian să-și ducă viața de bărbat într-o țară condusă de negri și venetici veniți din toate părțile. Națiunea noastră are nevoie de grandoare. Franklin Delano Roosevelt nu este omul care ne trebuie la Casa Albă.

— Veniți deci la viitoarea noastră gală de sfârșit de an, îmi propuse imediat Carmine. O să întâlniți oameni remarcabili. Să vă însoțească și fiul și soția dumneavoastră. Va fi o reală plăcere pentru mine să-i **cunosc în** sfârșit.

Shelton Building

— Mi-a plăcut întotdeauna să te văd îmbrăcat la costum... Ești un bărbat atât de frumos...

Caria îmi îndreptă ușor nodul de la papion. Mâinile ei erau ușoare și catifelate. I le-am luat în palmele mele ca să i le sărut. În ciuda anilor petrecuți împreună, nu ne săturasem unul de altul. În ochii mei, Caria rămânea fata în rochie modestă pe care, într-o seară a anului 1918, îndrăznisem s-o abordez în biroul agenției noastre de plasament pentru artiști. Când îi priveam fața, când îi studiam formele, încercam aceeași emoție, același sentiment de iubire ca înainte. În ceea ce o privește, în ciuda feței mele deformate și a manierelor cam-grosolane, știam că un singur om din lume putea să rivalizeze cu mine în inima ei: Gian, fiul nostru pe care amândoi îl iubeam mai presus de orice.

La început, fusesem foarte reticent la ideea de a le cere soției și fiului meu să mă însoțească la petrecerea dată de Carmine Ferrara, dar Meyer Lansky mă convinsese să joc jocul pe de-a-ntregul, până la capăt.

— Cel mai rău lucru pe care ați putea să-l faceți acum ar fi să vă mulțumiți cu jumătăți de măsură, mă sfătuisese eminența cenușie a lui *capo di tutti capi*. Când i-am împărtășit lui Lucky Luciano intenția dumneavoastră de

a merge în persoană să vedeți ce pune la cale clica pe care Ferrara a strâns-o în jurul lui, a răsuflat ușurat. Vă dă aprobarea și încrederea lui, cum și eu vi le dau pe ale mele. Dar aveți grijă! Nimeni din tabăra adversă nu trebuie să bănuiască adevăratele dumneavoastră intenții. Faceți-le jocul cât mai complet posibil. E singurul mod de a afla ce plan au.

Am urmat așadar întocmai directivele lui Lansky. Fiindcă aveam nevoie să intru în grațiile lui Ferrara, trebuia să suport mondenitățile până la capăt. Să mă dau drept un soț și un tată de familie model printre fasciști era un mod destul de bun de a dovedi că intrasem în rândurile lor fără teamă și fără gânduri-ascunse. Am părăsit așadar casa însoțit de Caria și Gian, pe la ora șapte, în seara de 21 decembrie 1935, pentru a merge cu mașina la Shelton Hotel, pe Lexington Avenue. Stefano conducea Cadillacul lung îmbrăcat în piele plăcut mirositoare pe care îl foloseam pentru ocaziile deosebite. Negru și lucios, automobilul gonea silențios pe străzile orașului peste care cădeau primii fulgi mari de zăpadă din iarna aceea. Caria era tăcută și privea zăpada care se învârte- jea în jurul fleșelor luminate ale building-urilor. Gian bătea din picior ritmul, fredonând o veche melodie a lui Cab Calloway...

*I'm the world's most happy creature,
Teii me, what can worry me?
I m crazy 'bout my baby And my
baby 's crazy 'bout me!*

Apoi am ajuns în față la Shelton Building, un zgâ- rie-nori masiv, impresionant. Fațada roșie și sobră a clădirii și absența oricărei ferestre vizibile îi dădeau un aer

de turn medieval. Pentru o clipă, îmi reveniră în minte zidurile de granit negru ale penitenciarului Blackwell și un fior rece mă trecu pe șira spinării.

— Nu te simți bine? se îngrijoră imediat Caria.

Dar mi-am liniștit soția și, ridicându-i eu însumi gulerul de blană în jurul cefei, am luat-o de braț pentru a trece împreună pragul hotelului Shelton. La trei pași în urma noastră, Gian ne domina cu statura lui înaltă. La etajul patruzeci, am fost introduși într-un vast salon care fremăta deja de oaspeți. Pe o estradă, o mică orchestră cânta o muzică antrenantă, dar Iară prea mare personalitate. De cum ne zări, Carmjne Ferrara își croi drtim prin mulțime pentru a veni să ne întâmpine. Serata aceea trebuie că avea o importanță deosebită pentru el căci își tăiasse părul și își periasse *tuxedo-ul*. Chiar și unghiile îi erau curate.

— *Don Luigi*, sunt atât de fericit că vă aflați printre noi! Este o seară pe care n-o s-o uitați, vă promit!

Abia dacă le acordase o privire politicoasă Cariei și lui Gian, că mă duse să mă prezinte unor persoane care se întorseseră către mine încă de când intrasem. Mulți italieni printre invitați. Mulți oameni pe care-i întâlnisem deja pe ici-pe colo, cu cele mai diverse ocazii. Câțiva mafioți, bineînțeles, cu care m-am îmbrățișat așa cum fac de obicei membrii familiei. Nu erau nași de valoare, dar, laolaltă, trebuie că aveau aproape două mii de *soldați* la ordinele lor. Cel mai important dintre ei era Petrone „Peppo” Ban, un tip din generația mea, napolitan, renumit pentru cruzimea lui. Se spuneau o mulțime de povești despre „Peppo” Bari. Nu știu dacă toate erau adevărate, dar șt cele mai puțin sângeroase dintre ele

erau înspăimântătoare. Se spunea de exemplu că nu-și folosea ucigașii-torpilă decât pentru a-i aduce lui victimele pe care le asasina personal și ale căror capete le păstra în borcane cu formol depozitate în seifurile unei bănci. Dacă Ferrara nu era nimic altceva decât un fel de bou, Petrone era un taur sălbatic, scund, spătos, extraordinar de puternic și rezistent. Știam că era gelos pe Luciano și că îl detesta pe Meyer Lansky mai presus de orice. Antisemit înverșunat, el nu suporta ca *il capo di tutti capi* să-i primească în familiile Mafiei pe străini.

— *Don Luigi*, exclamă el după ce mă strânsese la torsul lui scurt, sunt încântat să vă văd printre noi. Și eu care vă credeam una din creaturile lui Luciano! Ferrara mi-a raportat ce ați spus despre viitorul țării noastre. Vă aprob în totalitate! Roosevelt este un pește pentru America. Mai rău: un pește pentru întreg Occidentul...

— Cu siguranță, *don Petrone*, aprobai eu sobru forțându-mă să zâmbesc. Situația se agravează pe zi ce trece. Ar trebui să ne hotărâm să ne lipsim de elefantul republican ca să strivim măgarul democrat.

— Ha! izbucni, amuzat, în râs Ferrara. Ne luați vorbele din gură, *don Luigi*... Veniți... Ne vom simți mai în largul nostru într-un loc liniștit ca să stăm de vorbă serios.

În ciuda lavandei cu care se stropise din belșug, Carmine începea iar să duhnească precum o tejghea de măcelărie. Aproape că a trebuit să mă ciupesc de nas ca să-i suport mirosul în timp ce mă conducea în altă parte, cu „Peppo” Bari în urma noastră. Ferrara se îndreptă spre o ușă batantă păzită de două gărzi în smoching. La subrașul lor se ghicea umflătura unui toc de pistol.

Am pătruns într-un mic fumoar decorat ca un club englezesc: lumini discrete, fotolii adânci, pereți tapisați

cu cărți și tablouri, covor gros... Zece-cincisprezece persoane erau deja instalate acolo, unele total necunoscute de mine și altele în care am recunoscut niște mafioți. Dar niciunul nu era new-yorkez. Se aflau acolo Cello Altieri, dintr-o mică familie din Baton Rouge; Jillo Leopardi, din Orlando, Florida; Paolino DiCastello și Hiero Zadamante, din New Orleans...

Stând aproape în centrul acestei reuniuni, am văzut singura femeie a grupului. Îmbrăcată și ea în taier și pantaloni negri, purtând pantofi de lac cu șireturi și ceas la mână. fuma cu nepăsare o țigara lungă care o învăluia într-un fum albastru și greu, la fel de îmbătător ca un nor de tămâie. Coafată băiețește, cu părul tăiat scurt și pomădat în maniera berlineză de la sfârșitul anilor douăzeci, cu pielea foarte albă și gura bine desenată scoasă în evidență de un ruj intens, ea degaja un șarm animalic, o senzualitate de panteră care magnetiza toate privirile. În ultimii ani, numeroase actrițe sau animatoare de revistă celebre se succedaseră la masa mea, tacându-mă să mă obișnuiesc cu compania femeilor foarte drăguțe. Așa ceva nu mă mai impresiona de mult. Sculpturala Theda Bara în persoană, care obișnuia să joace despuiată în rol de regină a Orientului pe "vremea cinematografului mut, se afișase adesea la brațul meu, jucându-se cu ingenuitate cu perlele care-i cădeau în cascadă în decolteu, fără să atingă totuși niciodată forța erotică pe care o degaja necunoscuta. Cu mii de fanfaronade slugarnice, Ferrara își mișcă trupul burduhănos până la ea și se folosi de pretextul de a mă prezenta pentru a se apleca spre obrazul ei.

— Vi-l prezint pe *don* Luigi Monti, unul din cei mai importanți reprezentanți ai comunității italiene din New York și, de puțin timp, un foarte generos donator și aderent la cauza noastră.

— Eu sunt Laiime Galjero, îmi zise ea întinzându-mi mâna lungă cu unghii lăcuite în culoarea sângelui.

În modul cel mai furtiv posibil, îi atinsei ușor degetele cu vârful buzelor și luai loc în fotoliul pe care mi-l arăta Ferrara.

— Așadar, vă alăturați cauzei noastre, *don* Luigi... Putem să cunoaștem natura considerentelor care v-au condus până la noi? mă întrebă un bărbat căruia nu-i fusesem prezentat și care, până atunci, nu-mi atrăsese atenția.

Se exprima cu un puternic accent tăragănat, tipic pentru cei din Louisiana. În semiîntineric, nu prea îi distingeam trăsăturile.

— Onorabilul intervenient este M. Ephrai'm Cassard, îmi șopti Carmine Ferrara ca pentru a scuza impolitețea sudistului. Deținător de plantații la Baton Rouge și la New Orleans. Una din marile averi de pe malurile fluviului Mississippi...

— Nu asta este cel mai important, îl corijă Cassard. Până la urmă asta nu e nimic altceva decât o fațadă în spatele căreia se comasează patru milioane din concetățenii noștri.

— O fațadă? zise nașul Hiero Zadamante pufnind. Spune mai degrabă o mască. O mască albă și ascuțită! *Don* Luigi, ăsta nu trebuie să fie un mister pentru dumneavoastră: prietenul nostru, M. Ephraîm Cassard, este vrăjitorul suprem al Ku Klux Klan-ului...

Fălciile mi se încleștară. Până atunci, nu întâlnisem niciodată în drumul meu această organizație secretă care, de la sfârșitul Războiului de Secesiune, își începuse activitățile vânându-i pe negri în statele din Sud, apoi își extinsese rapid ura asupra catolicilor, evreilor și asupra tuturor noilor imigranți, indiferent de origine.

indiferent de culoarea pielii. Pe un ton mai întâi destul de abătut, am început să-i răspund în mod convențional lui Cassard. Suna destul de găunos, dar păru să fie mulțumit. Conversația ricoșă, apoi se derulă câteva minute fără ca eu să mai fiu solicitat. Am profitat de acest lucru pentru a observa cu colțul ochiului siluetele din jurul meu. Nu știu de ce, fiindcă poziția și funcția ei nu-mi fuseseră precizate, dar Laiime Galjero mi se părea a fi arbitru dezbaterilor. Chiar dacă ea nu vorbea decât foarte puțin, aprobarea ei era așteptată de toți. Chiar Cassard, dominator cu oricare dintre noi, redevenea umil adre- sându-i-se ei. Foarte repede, am remarcat că Ferrara își consulta neîncetat ceasul. Și-l scotea din jiletcă și-i privea acele cu un fel de nerăbdare amestecată cu teamă, îmi simți privirea întrebătoare și asta îl făcu să surâdă. Într-un mod foarte familiar, îmi făcu un semn din ochi exact ca și cum mă făcea complice la o surpriză pe care o pregătea de mult în fine, după ce manevra s-a repetat de cinci sau șase ori într-un interval de douăzeci de minute, el își agită mâinile pentru a cere cuvântul.

— Doamnă, domnilor, spuse el pe un ton de Mister Loyal arzând de nerăbdare să anunțe punctul de atracție al unui spectacol de circ, trebuie să vă întrerup pentru a vă face o dezvăluire importantă...

Dacă câteva „Ah!”-uri și „Oh!”-uri de surpriză ieșiră din gura unora, majoritatea fețelor căpătară o expresie severă de complicitate și se făcu imediat liniște.

— Pentru cei care încă n-o știu, începu Ferrara, această seară va fi marcată cu o bilă albă în istoria Statelor Unite ale Americii. Cu o bilă albă, am spus? Desigur! Dar o altă culoare va lumina această noapte de iarnă: o culoare vie, o culoare de foc, roșul flăcării reînvierii noastre! Și, mai ales, roșul sângelui dușmanilor noștri!

Oratorul se înfierbânta pe măsură ce își rostea discursul. Nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la o caricatură a lui Mussolini sau a lui Hitler: se împurpura ca cel dintâi și răcnea ca celălalt.

— Prieteni! La ora la care vă vorbesc, zeci de oameni de-ai noștri se îngrămădesc în automobile și gonesc pe străzi până la țintele lor. În seara asta, trădătorul Lucky Luciano nu va mai fi! În seara asta, evreul Meyer Lansky va fi ucis! În seara asta, toți nașii din Cosa Nostra care nu s-au alăturat drapelului fascismului triumfător vor fi eliminați din calea noastră!

Izbucniră aplauze. Lățime Galjero trase un fum din țigara ei și zâmbi cu toți dinții. Cassard ridică paharul în direcția mea și îmi făcu un semn ușor din cap. Privirea lui era, totuși, plină de ironie: „Ai scăpat frumos, băiete, părea el să-mi spună. Ai sărit exact la timp în barca noii revoluții americane! Bun venit! Dar stau totuși cu ochii pe tine!”.

I-am răspuns la salut și m-am străduit să par vesel. Totuși, vestea mă îngrozea. Deși îmi dădeam osteneala să nu las să se vadă nimic, inima începuse să-mi bată de frică și îmi simțeam tot corpul acoperit de sudoare rece. Nu mă gândeam decât la un singur lucru: să găsesc un mod de a mă sustrage. Iară să atrag atenția, ca să-i previn pe Luciano și pe Lansky de pericolul care plutea asupra lor... Poate că era deja prea târziu, dar, dacă era să dau crezare spuselor lui Ferrara, ucigașii de-abia părăsiseră baza. Cu puțin noroc, dacă reușeam să-i prind la telefon pe *capo di tutti capi* sau pe locotenentul lui, ei ar avea posibilitatea să fugă sau, cel puțin, să se pregătească de atacul iminent a cărui țintă erau. Am străbătut încăperea din priviri, în căutarea unei ieșiri discrete, dar fumoarul nu avea altă ieșire decât ușa pe care intrasem, Pasiv am

așteptat câteva clipe ca să se reia mai abitir conversațiile în jurul meu. Hrănit de anunțul senzațional, șuvoiul de vorbe nu înceta să se umfle. Când am văzut că nimeni nu se mai interesa de mine, mi-am părăsit locul și m-am prefăcut că mă îndrept spre bar ca să-mi umplu paharul. Am mai așteptat un minut în întunericul bibliotecii, fără să mă mișc, aproape fără să respir. Întrucât nimeni nu părea să remarce fotoliul meu gol, am apăsat clanța ușii și am părăsit salonul privat. La câțiva metri de acolo, am avut șansa să reperez silueta longilină a lui Gian, aflat într-o conversație aprinsă cu tineri și tinere de vârsta lui. I-am făcut semn să se apropie.

— Gian, i-am șoptit la ureche, trăgându-l în scobitura unei firide, Gian, am nevoie de tine! Se petrece un eveniment de o extremă gravitate, n-am timp să-ți dau detalii, așa că ascultă-mă bine și fă ce-ți spun fără să pui întrebări. Fugi imediat la garaj, găsește-l pe Stefano și cere-i să te ducă acasă la Lucky Luciano. Preveniți-l pe Lucky că niște ucigași trimiși de Carmine Ferrara, *don* Petrone Bari și un oarecare Ephraim Cassard, din New Orleans, sunt pe punctul de a ajunge la el. Un alt grup trebuie să se ocupe de Meyer Lansky. Ai priceput?

Gian încuviință în tăcere. Am înțeles din figura lui gravă că urgența și seriozitatea situației nu-i scăpaseră.

— Acum, o să-mi promiți mai ales ceva, i-am mai spus eu punându-i mâinile pe umeri. Vreau ca Stefano să-ți dea una din armele lui. Dar n-o folosi decât ca ultimă soluție, și numai pentru a te apăra. Orice s-ar întâmpla, îți interzic să te apropii de Luciano sau de oricine altcineva dacă luptele au început deja. Te trimit acolo, dar, dacă vezi că ajungi prea târziu, bați imediat în retragere cu Stefano. M-ai înțeles bine, fiule?

— Da, tată. Îți promit să fiu prudent și să nu-mi risc viața prostește. Voi respecta acest angajament.

Privirea lui era sinceră și știam că nu era nicio duplicitate în ea. Niciodată fiul meu nu-mi înșelase așteptările; ceea ce promisese respectase întotdeauna.

— E bine. Du-te, acum... Și fără să te faci remarcat.

În timp ce îl lăsam pe Gian să zboare spre Luciano, am traversat sala de bal în căutarea Cariei. M-am străduit în zadar să scrutez cu cea mai mare atenție spațiul arhiplin, mi-a fost imposibil să-i disting silueta micuță în hula mișcătoare a invitaților. Turbat de furie, am pornit în căutarea unui telefon.

— Găsiți telefoane în sectorul facilități, domnule, mă informă un servitor în livrea roșie.

La capătul unui culoar, dincolo de lavabourile de marmură și de o mare oglindă fără cadru, am găsit două mici uși batante cu panouri de sticlă translucidă. Una din cabine era deja ocupată. Am intrat în cealaltă, fără să-mi fac griji cu privire la identitatea vecinului meu. Febril, mai neliniștit acum pentru viața lui Gian decât pentru cele ale lui Luciano și Lansky, i-am cerut operatoarei să formeze numărul lui Luciano. Timp de un minut, telefonul a sunat în gol.

— Nu răspunde nimeni la numărul cerut, domnule. Mai insist? Îmi zise centralista.

— Nu! Faceți un alt apel pentru mine, vă rog.

I-am dat de această dată numărul reședinței private a lui Meyer Lansky. Trei sonerii au rămas fără răspuns. La a patra, în sfârșit, a ridicat cineva receptorul. Cu un oftat de ușurare, am recunoscut vocea pițigăiată a consilierului lui Luciano.

— Meyer, am spus pe un ton înnebunit de spaimă. Luigi Monti la aparat... Am să vă dau o informație extrem de urgentă...

În câteva cuvinte, i-am expus situația și i-am dat numele principalilor complotiști. La celălalt capăt al firului, Lansky mă asculta fără să mă întrerupă. În cele din urmă, după ce i-am spus totul, a vorbit și el:

— Fug imediat și îl previn pe Lucky... în ceea ce vi privește, părăsiți imediat Shelton Building și peste două ore să fiți în Coney Island, la restaurantul Tamaro. acolo unde am dejunat cu Luciano în luna august. O să luăm o hotărâre...

Un pic liniștit, am lăsat telefonul jos. Cel puțin, nu mai eram singurul care cunoșteam planul de eliminare pe cale de a se înlăptui în sânul Cosa Nostra. Una din principalele ținte era avertizată de iminența pericolului iar cealaltă avea să fie în curând. M-am dus să-mi dau c-un pic de apă pe față pentru a mă răcori. O fereastră mare dădea spre exterior, dar era imposibil să văd orașul fiindcă înălțimile turnului erau prinse într-un strat gros de nori. Fulgi mari de zăpadă groși ca niște castane se striveau violent pe fereastră, aduși de un vânt puternic și schimbător. Departe sub mine, ghiceam circulația mult încetinită de furtuna care se iscase în cursul ultimei ore. Timpul urât trebuie că le făcea probleme ucigașilor trimiși în misiune de complotiști, dar totodată împiedica și înaintarea lui Gian și a lui Stefano către Lucky Luciano. Eram preocupat să-mi usuc mâinile când ușa toaletei se deschise în spatele meu. Spre marea mea surpriză, nu un bărbat, ci Lățime Galjero intrase. Închizând ușor ușa în urma ei, tânăra își aprinse o nouă havană. Ea se sprijini cu nepăsare de peretele îmbrăcat în bucăți de faianța albăstrie după modelul unui zigurat de cinema. Cu o mână în buzunar, cu cealaltă ocupată să-și țină țigara, ea îndoi piciorul, cu talpa pantofului lipită pe perele, își descheie cei trei nasturi de la vestă și se arcui. Sfârcurile sânilor

goi împingeau prin mătasea cămășii albe. În ciuda poziției și a atitudinii provocatoare, m-am făcut că nu-i dau atenție și am continuat pentru o clipă să-mi usuc mâinile, ca și cum aș fi fost tot singur. Dar acest biet pretext n-a ținut mult timp și, în cele din urmă, a trebuit să mă întorc spre ea.

— *Don Luigi Monti*, nu-i așa? mă întrebă ea atunci zâmbind.

— Da, am zis eu simplu prefăcându-mă că o iau spre ieșire fără să mai aștept.

— Fiul dumneavoastră a părăsit în grabă clădirea în urmă cu doar câteva minute, nu-i așa, *don Monti*?

Inima mi se opri pentru o clipă.

— Noaptea, la New York, este periculoasă, reluă ea. N-ar fi trebuit să-l lăsați singur. Tinerii ca el sunt creaturi atât de sensibile, atât de fragile, în ciuda aerelor de bărbați în toată firea pe care adoră să și le dea...

Chiar dacă accentul ei european era destul de pronunțat, ea mânuia engleza cu ușurința unei veritabile anglo-saxone. Aerele de pisică în călduri pe care și le dădea neimpresionându-mă, am privit-o drept în ochi amenințător.

— Fiul meu se duce unde crede el că e bine să se ducă și când are chef. Doar mama lui și cu mine avem dreptul să ne amestecăm în viața lui. Nimeni altcineva!

Fețele noastre erau foarte aproape acum și ne priveam cu dispreț. Scena dură o clipă, apoi Lățime își făcu nările să freamăte cu ostentație, ca un animal carnivora care descoperă brusc urma prăzii.

— îmi place parfumul cu care v-ați dat, *don Luigi*, spuse ea în sfârșit, dar detest mirosul dumneavoastră... Este un damf acru, pe care l-am respirat prea des ca să nu-l recunosc... Este mirosul duplicității și al trădării!

Dumneavoastră, *don* Luigi, sunteți un trădător al cauzei noastre, nu-i așa?

Fără să-mi lase răgazul de a răspunde, Laume Galjero bătu de două ori în peretele de faianță. Imediat ușa se deschise și trei gorile se an ncară asupra mea. Atacul se produsese prea repede ca să reacționez eficace. Abia dacă am avut timp să lovesc grosolan cu pumnul la întâmplare, că am și fost înconjurat de cele trei gărzi.

— E inutil să creați un scandal aici, domnilor, declară Lățime Galjero. Debarasați-vă de Luigi Monti fără să faceți valuri. Nimeni să nu-l mai vadă vreodată în viață, s-a înțeles?

— Da, doamnă, încuviință tipul care părea să fie șeful.

Laume își luă tălpășița fără să-mi acorde nici măcar o privire. Persistând în urma ei, parfumul de tutun fu în curând ultimul vestigiu al prezenței sale.

— Haide, Monti, e rândul tău să mergi la plimbare. I-ai trimis adesea pe alții, după câte se spune. Trebuie că bănuiai că-ți va veni și ție rândul într-o zi...

În timp ce cei doi acoliți mă țineau zdravăn de subsuori, șeful își armă brațul și îmi dădu una după alta trei sau patru directe în stomac. Băiatul știa unde și cum să lovească, eficacitatea lui trăda experiența unui fost boxer. A fost cât pe ce să-mi pierd cunoștința. Am fost apoi târât pe o scară de serviciu din beton și aruncat cu capul înainte într-o cușcă strâmtă de ascensor cu grilaj. Capul meu lovi brutal peretele cabinei, ceea ce mă doborî de-a binelea. Prăbușit la pământ, între picioarele celor trei țipi care se înghesuiau în jurul meu, am simțit că urcam. Am mers fără oprire vreo zece etaje. În sfârșit, m-au ridicat și m-au împins iar într-un labirint de culoare întunecate. Boxerul a descuiat un lacăt cu ajutorul

unei chei scoase din buzunar și a deschis cu o lovitură de picior o poartă de fier deformată, plină toată de rugină. Am simțit imediat vântul înghețat trecându-mi peste față. Fulgi enormi de zăpadă au năvălit în culoar și s-au pus pe *tuxedo*-ul meu. Frigul mă mai reanimă un pic, aș fi putut să mă ridic în picioare, dar am ales dimpotrivă să mă atârן cu toată greutatea ca să mimez că sunt leșinat și să adorm bănuiala paznicilor mei. În timp ce mă ridicau ca să mă facă să trec pragul mai înalt care ducea pe acoperișul clădirii, m-am proptit cu toată puterea în perete și am împins cu violență în picioare. Bruschețea reacției mele l-a surprins pe unul din gardieni, care și-a pierdut rapid echilibrul. În elanul său, a căzut înapoi fără să poată să se țină, eliberându-mi astfel unul din brațe. Vălul roșu al furiei îmi trecu în acea clipă prin fața ochilor, scurtcircuitând orice urmă de rațiune. Fără să mă gândesc, am apucat cu dinții urechea adversarului meu cel mai apropiat și am tras. Legătura este fină între craniu și acest organ; ea se rupe repede și provoacă o durere teribilă care paralizează orice altă reacție. Tipul urlă și căzu în genunchi în fața mea, cu mâna lipită de tâmplă de unde se scurgea un șuvoi de sânge. Cât despre cel de-al treilea, siderat de brusca răsturnare a situației, nu i-am lăsat timp să ducă mâna la subraț pentru a-și scoate pistolul și i-am tras, cu toată puterea, un picior în tibie. Osul trosni ca o creangă uscată, făcându-l să geamă și să plângă de durere.

În câteva secunde, reușisem să-mi pun cei trei adversari la pământ. I-am smuls arma celui pe care îl mutilasem și i-am tras un glonț în cap. Deplasând țeava armei cu câteva degete, am făcut să explodeze calota craniană a celui de-al doilea înainte de a-l lua în vizor pe primul, cel pe care doar îl dezechilibrasem. Dar tipul se ridicase

deja și se țâra prin zăpadă, sperând să se piardă în furtună. Probabil se rănise în cădere, căci o dâră subțire de sânge rămânea în urma lui. Am tras o dată sau de două ori la nimereală în direcția lui, apoi a trebuit să plonjez la rându-mi în afară căci, deja, ținta mea reușise să iasă din câmpul meu vizual. Un glonț şuieră pe lângă mine. Un al doilea se strivi în beton în dreapta mea, chiar la înălțimea feței mele. Înaintând aplecat, m-am luat după urmele pe care tipul le lăsa în zăpadă. La acea altitudine, rafalele de vânt erau atât de violente, încât abia puteam să mă țin pe picioare. Zgâlțâit, mă clătinam periculos, fiind pe punctul de a fi luat pe sus la fiecare pas și trebuia să-mi încordez puternic coapsele ca să nu fiu măturat ca un pai. Sunt un bărbat cu o statură masivă și cu mușchi puternici. Mai subțire și mai firav ca mine, un gabarit ca cel al lui Stefano n-ar fi putut să reziste la vântul care vuia pe platformă.

În cele din urmă, m-am trezit în fața boxerului. Figura îi era plină de sânge dar nu înțelegeam ce rană avea. Omul se săturase să fugă. Nu se mai ascundea. Îmi făcea semn să mă apropii, ca și cum vroia să avem un duel demn de Vestul Sălbatic.

— Monti! Vino, Monti! Să câștige cel mai bun!

Abia dacă îi auzeam cuvintele în mijlocul urletelor furtunii, dar asta n-avea importanță. Am tras amândoi odată, el fără să se miște, eu continuând să mă apropii, întinzând o cortină de gloanțe atât pentru a mă proteja, cât și pentru a-l atinge. Am fost la fel de nenorocoși atât unul cât și celălalt; nu știu dacă turbulențele ne deviau proiectilele sau dacă un decret emis de un zeu necunoscut cerea ca noi să ajungem să ne batem cu mâinile goale, dar încărcătorul lui și al meu se goliră în același timp! Atunci, în timp ce boxerul rănit se scotocea prin

buzunare în căutare de muniție nouă, eu l-am lovit cu automatul în față. S-a auzit un sunet de dinți spărți. Tipul se clătină pe picioare, înăbușind o înjurătură, piciorul îi alunecă pe zăpadă și el basculă în spate, în gol... Nu știu dacă-și dăduse seama, dar alesese să mă înfrunte pe marginea terasei, acolo unde nu era niciun parapet contra căderii de pe acoperiș... Cât timp îi trebuie unui corp înainte de a se strivi de pământ după o cădere de cincizeci de etaje? Tot ce știu este că inima este victima unei sincope. În timpul unei asemenea căderi, frica este cea care ucide. Și ucide cu mult timp înaintea producerii șocului cinetic.

Întorcându-mă înapoi, am controlat corpurile fără viață ale celorlalte două gărzi ca să le iau armele și cartușele de rezervă. După această primă bătălie, o singură idee mă obseda: să o găsesc pe Caria cât mai repede și să o scot din capcana colcăind de dușmani în care se transformase subit Shelton Building. În ciuda urgenței situației, preferam să evit utilizarea liftului care, o știam din experiență, nu era decât un coșciug vertical în care mulți din *amici noștri* intraseră într-o zi fără suspiciune pentru a nu mai ieși niciodată de acolo. Am coborât așadar zece etaje pe scara de serviciu înainte de a mă opri un minut pentru a-mi trage sufletul și a-mi aranja hainele. Băgându-mi cele două pistoale automate la spate, m-am întors în sala de recepție pe drumul toaletelor cu pereții îmbrăcați în faianță bleu. O ultimă privire în oglindă mi-a permis să șterg firișoarele de sânge care îmi mânjeau nasul și comisura buzelor. Puțin timp se scursese din momentul în care Lățime își asmuțise câinii pe mine. Zece sau cincisprezece minute, cel mult...

În sală, orchestra continua să cânte și nimic din atitudinea invitaților nu te făcea să ghicești că tocmai se

derulaseră evenimente sângeroase cu câteva etaje deasupra capetelor lor. Femeile țineau o cupă de șampanie în mână îngreunată de bijuterii, iar ochii bărbaților străluceau când se scufundau în decolteul lor adânc sau când urcau pe despicătura rochiei lor. Scrutam mulțimea în căutarea Cariei, când am simțit cum mă apucă cineva brusc de braț.

— Gian nu este cu tine, Luigi? mă întrebă soția mea care începea să înțeleagă că ceva neobișnuit se întâmplase.

— L-am trimis pe Gian afară cu Stefano, am răspuns. O să-ți explic. Acum, trebuie să ieșim amândoi cât mai repede posibil. Umnează-mă. După ce plecăm de aici, o să-ți explic totul.

Fără să insiste sau să pară că se neliniștește. Caria mă strânse și mai tare de braț și se arătă dispusă să părăsească Shelton-ul imediat. Liniștiți, ne-am îndreptat spre garderobă de unde ne-am recuperat mantouri le ca și cum nu se întâmplase nimic. În momentul în care apăsam pe butonul de apel al liftului, am auzit zarvă în spatele nostru. întorcându-mă, l-am văzut pe Ephratm Cassard dând colțul culoarului cu patru din zbirii lui pe urme. Deasupra elevatorului, săgeata arăta că liftul se afla abia între etajele douăzeci și treizeci.

— La pământ! am urlat la Caria. Intinde-te pe jos, repede!

În timp ce soția mea se lăsa în jos, am scos cele două automate de la curea și am tras în oamenii lui Cassard. Primii doi, atinși în piept, se prăbușiră fără să aibă timp să relice, dar următorii doi plonjară unul în spatele unei comode mari, pântecoase, celălalt în dreptul unei usi. Cassard se dădu ușor înapoi, fără să pară câtuși de puțin înspăimântat. Am tras o scurtă rafală înspre el Iară să

reușesc să-l ating, dar a trebuit foarte repede să renunț la această țintă pentru a răspunde la gloanțele mercenarilor săi. La stânga, acajuul mobilei pântecoase explodează într-o ploaie de așchii sub tirul meu. La dreapta, făceam să țâșnească tencuiala... Un glonț advers se pierdu în tavan, un altul sparse o oglindă mare cu ramă aurită, un al treilea ricoșa într-o lustră căreia îi sparse becurile. Țipete de groază se auziră din sala de recepție. Cassard urla o frază pe care n-am înțeles-o. Continuând să trag pentru a mă acoperi, am aruncat o privire panicată la săgeata liftului care se apropia acum rapid de noi. În clipa în care cabina sosea în sfârșit, perculatorul uneia din armele mele pocni în gol.

— Caria, în picioare! în lift, repede!

Era o nebunie să urcăm în cabină, o știam. Singur, mi-aș fi încercat norocul pe scări, dar soția mea nu era la fel de călită și nici la fel de vioaie ca mine. Chiar dacă era periculoasă, trebuia deci să optăm pentru soluția cea mai rapidă. Împingând-o pe Caria pe ușile culisante, am mai tras un ultim glonț în urma mea și m-am năpustit în cabină. Un servitor era acolo, ghemuit într-un colț, cu capul între brațe, tremurând și gemând. Caria, care spre deosebire de el, nu-și pierduse deloc sângele rece, apăsase pe buton pentru a coborî. Ușile se închiseră cu un șuierat și coborârea începu. Am luat din buzunare muniția furată de la morții de pe acoperiș și mi-am umplut metodic cele două încărcătoare străduindu-mă să respir temeinic și să-mi calmez inima care bătea nebunește. I-am făcut semn Clarei să se plaseze chiar în spatele meu. Se mai scurse un minut până să ajungem în sfârșit la parter. Brusc, cu brațele întinse în fața mea, am ieșit din cabină, gata să trag în primul adversar care ar fi apărut, dar nimeni n-a încercat să ne oprească. Puținele

persoane prezente în holul Shelton-ului ne priviră cu spaimă, cu o expresie de nedumerire totală pe față. Aparent, nici Cassard, nici Ferrara, nici *don* „Peppo” Bari nu avuseseră timp să organizeze convenabil urmărirea noastră... După ce am trecut de ușa turnantă a clădirii, am traversat parvisul alergând. Zăpada cădea din ce în ce mai deasă și un vânt înghețat sufla la fel de tare în stradă ca pe acoperiș.

— Taxi! am urlat zărind o mașină.

Luând-o pe Caria de mână, am ajutat-o să urce și am luat loc lângă ea, verificând pentru ultima dată dacă nu ne urmărea cineva. Albă la față ca varul dar fără să tremure, soția mea era concentrată, tensionată, în continuare gata pentru orice.

— Unde mergem, domnule? mă întrebă șoferul.

— în direcția Harlem, am răspuns eu gâfâind. O să-ți dau adresa când ajungem în zonă.

— De ce Harlem? mă întrebă Clara cu o voce neutră.

— Te duc într-un loc sigur... la un prieten...

Murder Incorporated

Murphy Drop era unul din marii șefi de bandă din Harlem. Bunele relații pe care le întrețineam cu el datau din ziua în care acceptasem să-i deschid ușa unuia din cabaretele mele. În perioada aceea, Cotlon Club și Sugar Cane - principalele mele rivale - erau strict interzise clienților de culoare. Pe scenă, fete cu corp de bronz își legăneau șoldurile pe ritmurile tobelor, dar lotul nu era decât o sinistră mascaradă căci, în sală, numai albi erau autorizați să se bucure de spectacol. Eu fusesem primul care lăsase negrii să intre în localuri. Asta îmi adusese numeroase reproșuri și multe ostilități, ba chiar, pentru un timp, o îngrijorătoare pierdere de clientelă. Dar lucrurile se calmaseră încet-încet și chiar dacă pierdusem definitiv câteva relații importante, câștigasem în schimb noi prietenii foarte fructuoase. Drop se număra indiscutabil printre acestea. Cum apărea în cartierul lui o fată drăguță cu veleități de dansatoare, el mi-o trimitea la audiție. Tot așa, când o cântăreață de gospel se făcea remarcată duminica la slujbă, el o îndruma imediat spre directorii mei artistici. În mare parte, datorită lui făcusem unele din cele mai frumoase descoperiri și cluburile mele se bucurau de o reputație de originalitate și de calitate cel puțin egală cu a altor mari afișe din oraș.

Drop au era un bărbat exuberant. își conducea afacerile aproape la fel cum mi le conduceam eu pe ale mele. Un pic mai tânăr ca mine, el nu utiliza violența decât atunci când era necesară și nu căuta decât să statornicească micul regat pe care și-l crease în sânul comunității sale. fără să manifeste ambiții nemăsurate. Preferând o sosire discretă în vizuina lui, am oprit taxiul cu mult înainte de a pătrunde în inima Harlemului, apoi. luând-o pe soția mea de mână. am intrat pe străzile întunecate, în timp ce înaintam din bloc în bloc, aveam impresia că ne cufundăm în trecut. Aici. nu erau fațade dichisite ca în Utile Italy, ci case vechi prost întreținute, de-a lungul cărora spânzurau fire electrice uneori periculos de neizolate... Am coborât astfel toată West Street 51 și am mers două sute de metri de-a lungul liniei de metrou aeriene până la o esplanadă unde fusese amenajat grosolan un patinoar pentru puștii cartierului. Furtuna alungase însă pe toată lumea; lămpile cu arcuri electrice străluceau iară să mai lumineze pe nimeni. în spatele patinoarului, am intrat într-un tunel în care se simțea miros de urină și de ulei murdar. Trei țipi stăteau rezemați de zid. îneălzindu-se lângă un bidon în care ardeau niște scândurele. Ne lăsară să trecem fără ca nici măcar să se uite la noi. La celălalt capăt al tunelului, am urcat pe o scară și am traversat o verandă pictată în roșu. în fundul unei curți pavate se ridica un atelier de tâmplărie în care se confecționa material pentru înmormântări. Niște coșciuge acoperite de zăpadă se aliniau lângă un zid. Am bătut la o ușă. Un filfizon cu păr lănos îmi deschise. înspăimântat să vadă un cuplu de albi.

— Sunt Luigi Monti. i-am spus fără să-i las timp să-și exprime surpriza. Murphy Drop mă cunoaște bine. Anunță-l imediat că vreau să-l văd!

Portarul ne-a poftit să intrăm și ne-a cerut să așteptăm pe culoar în timp ce el dispărea în întunericul clădirii. Printr-o ușă foarte apropiată se auzeau zgomote specifice unei cine în familie care nu se terminase încă: zăngănit de tacâmuri, trăncăneală de puștani, voci feminine groase și fals amenințătoare... Un miros de mirodenii ne izbi nările. Am încercat să zâmbesc ca s-o liniștesc pe Clara.

— Totul o să fie bine, am asigurat-o. Vei fi în siguranță aici.

Dar știam foarte bine că nu soarta ei personală o preocupa. Gândurile ei erau îndreptate spre Gian mai întâi, apoi spre mine, căci înțelesese de mult timp că aveam să plec în curând ca să înfrunt noi pericole. În câteva cuvinte, i-am explicat situația. Asta păru să o calmeze puțin, căci nimic nu e mai înnebunitor decât să știi că te paște un pericol fără să-i cunoști natura.

— Ce se va întâmpla dacă Luciano și Lansky sunt asasinați deși tu i-ai avertizat? mă întrebă ea după un lung minut de gândire.

— Dacă nu reușim să stăpânim situația singuri, va trebui s-o rezolvăm aducând această afacere la cunoștința autorităților. Nu mai este vorba doar de reglări de conturi între bande. Este nici mai mult, nici mai puțin decât o lovitură de stat pe care Ferrara și familiile din sud o pun la cale... în seara asta, Caria, trebuie să încetăm să mai acționăm doar ca simpli sicilieni imigrați. În seara asta, suntem înaintea de toate americani!

— Nu cred că am încetat vreodată să fim, spuse ea privindu-mă drept în ochi.

Avea obraji și vârful nasului roșii și am văzut că tremura de frig în rochia ei de seară. Am lual-o în brațe

și am strâns-o tare ca să o încălzesc. îi frecam viguros spatele când ușa se deschise. O doamnă scundă, cu fața rotundă, cu o rochie țipătoare și cu cercei de creolă, din aur, strălucind la urechi, ne aduse două holuri de supă pe un platou.

— Nu e o vreme să-i dai pe albi afară! ne zise ea întinzându-ne recipientele fierbinți. Beți asta! O să vă încălzească!

Caria îi tot mulțumea când Murphy Drop își făcu apariția în fundul culoarului.

— *Don Luigi!* Fiți binevenit! Dar ce se petrece?

— Vreau să vă cer un serviciu. în seara asta, vifornița nu este singura furtună care s-a stârnit...

*

Drop acceptă fără nicio reținere să aibă grijă de Caria.

— N-o să mă ocup numai de ea, îmi promise el. O să mă ocup și de dumneavoastră! îmi iau câțiva oameni și vă însoțesc la Coney Island. Dacă Luciano este eliminat, toate bandele se vor arunca asupra noastră fără ca nimeni să le mai oprească. Și nu va fi prea grozav să fii negru în Harlem!

Dintr-un garaj din imediata apropiere, ieși atunci o somptuoasă Bugatti Royale de un albastru electric, cu accesorii cromate strălucitoare. Doi țipi cu mantouri lungi și pălării moi se urcară în față. Am luat loc în habitacul alături de Murphy Drop. Frumoasa mașină mușca asfaltul în ciuda stratului gros de zăpadă care acoperea șoseaua. Silențioasă și rapidă, ea goni în trombă până la faleză. Când aproape să ajungem la destinație. Drop scoase un etui lung de sub banchetă.

— Serviți-vă, îmi zise el făcând să sară încuietorile de alamă.

În interior luceau două pistoale mitralieră Thomson și încărcătoarele lor rotunde. Fără un cuvânt, l-am luat pe primul, am fixat cu o lovitură scurtă tamburul și am băgat un glonț pe țeava. Drop mă privea cu teamă. Ceea ce îi spuseseam despre complotul familiilor din sud împotriva lui Luciano și Lansky îl îngrijora vizibil de mult. Mașina încetini. Șoferul se întoarse spre noi ca să ne facă semn că ajungeam. Bugatti-ul se așează în fața mării, de-a lungul unei jetele. Afară, o cortină de zăpadă ne împiedica să vedem mai departe de zece pași. Aruncându-mi un ochi pe fereastră, am recunoscut totuși locui în care eram. Restaurantul Tamaro se afla la cincizeci de metri de acolo. Ridicându-mi gulerul și apucând Thomson-ul, am părăsit căldura mașinii pentru a mă cufunda în viforniță. În spatele meu veneau Drop și oamenii lui, care stăteau cu ochii la pândă. Trebuie că era puțin peste miezul nopții și singura lumină care plana peste acest decor lugubru era cea care venea de la marea roată a bâlciului, din imediata apropiere.

— Este anormal, zise Drop arătând mașinăria. Nimeni nu vine în parcul de distracții în timpul iernii. De ce sunt luminile aprinse? Ar fi mai bine să mergem să vedem, nu credeți, *don Monti*?

Nu-mi plăcea să mă îndepărtez de restaurant, Mă grăbeam să știu dacă Lansky putuse să-l prindă la telefon pe Lucky Luciano și mai ales speram ca Gian, fiul meu, să fie și el deja acolo, în compania împăratului și a lui Stefano. Bombănind, am acceptat totuși să-l urmez pe Drop înspre terenul jocurilor. Mergând aplecați pentru a lupta împotriva vântului, cu pălăriile îndesate pe frunte și cu mânușile de piele strângând armele, am

mers de-a lungul unui grilaj ca să găsim o trecere către parcul de distracții. Timp de trei sau patru minute, am încercat să găsim un mijloc de a intra în locul împrejmuit. dar. întrucât toate eforturile noastre rămâneau zadarnice și nevăzând nimic anormal, ne-am decis în cele din urmă să o luăm spre Tamaro fără să mai întârziem. Văzut de departe, restaurantul nu era decât un bloc de tenebre; totuși, când ne-am apropiat, am văzut o lampă strălucind în sala cea mare. Am bătut ușor în geam cu vârful țevii pistolului...

— Lansky? Sunt Monti! Lansky? Sunteți acolo?

Ușa principală se deschise și Danny Levine apără în prag. Danny era unul din personajele importante ale Murder Incorporated, sindicatul ucigașilor plătiți înființat de Meyer Lansky. El știa drept cel mai fidel dintre cei fideli lui Luciano.

— Intrați, *don Luigi*. șopti Levine uitându-se surprins la Drop și la ucigașii lui negri. Intrați. Meyer vă așteaptă.

În urma mea, cei trei oameni din Harlem. prudenți, pătrunseră și ei în restaurantul cufundat în semiîntuneric. Lansky era așezat la o masă în fundul sălii, cu un pahar de scotch în față.

— Meyer, Murphy Drop mi-a acordat sprijin, i-am explicat eu. Este la fel de interesat ca noi de ceea ce se petrece în oraș. Ne oferă serviciile sale...

Murphy și Meyer nu prea se cunoșteau. Ei se măsurară o clipă înainte de a-și strânge mâinile călduros. Fără nici măcar un cuvânt, alianța lor era încheiată.

— Am reușit să-l prind la telefon pe Lucky. ne înștiință Meyer. Ar trebui să apară dintr-un minut în altul, acum. în ceea ce mă privește, am postat oameni de încredere cam peste tot, în jurul restaurantului.

— E vreunul dintre ai voștri în roata cea mare? întrebă Drop.

— Mickey Cohen este un trăgător de precizie. A urcat într-o nacelă cu o pușcă cu lunetă. Nu știu dacă va fi foarte eficace cu toată zăpada asta, dar este o asigurare suplimentară. De ce?

Murphy nu răspunse, dar zâmbi cu toată gura. Ghicise că se afla cineva în marea roată, ceea ce era suficient să-i facă plăcere.

— *Don Luigi*, povestiți-mi în amănunt seara de la Shelton. Ce s-a întâmplat mai exact?

Mi-a luat câteva minute să relatez evenimentele din ultimele ore. Povestirea mea l-a lăsat pe Meyer Lansky gânditor și tulburat.

— Că „Peppo” Bari și Carmine Ferrara s-au asociat în această acțiune grotescă nu mă surprinde și nu mă sperie. Sunt niște țiți jalnici, și unul, și celălalt. Persoane neînsemnate ușor de înlăturat. Dar ceilalți mă îngrijorează, cei din New Orleans, din Orlando și din Baton Rouge... Mă îngrijorează fiindcă sunt puternici, autonomi, rebeli din fire și acum sunt și aliați ai Ku Klux Klan-ului... Au mijloacele prin care să ridice tot sudul țării și chiar să provoace un al doilea război de secesiune, dacă nu reușesc să ia puterea la Washington prin alegeri...

— Lucrurile nu pot ajunge până acolo! exclamă Drop. Ar însemna totuși să le cam exagerăm puterea.

— Treziți-vă la realitate! Statele Unite suferă de teribile slăbiciuni interne. Vremea războiului civil nu este atât de îndepărtată de cea de acum. Ea rămâne în memoria tuturor familiilor fostelor confederații... Vechile dușmării sunt ușor de reaprins, mai ales când niște străini au tot interesul să sufle într-un asemenea jeric.

— îl cunoașteți pe Ephrai'm Cassard? am mai întrebat eu. Ce reputație are?

— Este un descendent din plantatori francezi, din câte știu eu. Arborele lui genealogic numără unul sau doi ofițeri superiori ai armatei generalului Lee. Dar el nu s-a amestecat niciodată pe față în politică, după informațiile mele.

— Ei bine, în seara asta lupul tocmai a ieșit din pădure și colții lui mi se par peste măsură de lungi... Si femeia asta, această Laiime Galjero de care v-am vorbit?

— O europeană, aparent, după manierele pe care mi le descrieți. N-o cunosc. Cu siguranță o agitatoare trimisă de Roma sau de Berlin... Poate se bucură de un statut de diplomată? O să mă informez.

— Și acum, Meyer? interveni Drop. Ce plan aveți?

— O să putem discuta asta toți împreună cu Lucky. Cred că sosește...

Privirile ne alunecară spre intrare unde Danny Levine, cu arma în mână, deschidea din nou ușa. Lucky Luciano intră și își scutură pantofii plini de zăpadă pe covor. În spatele lui, am recunoscut siluetele slabe ale lui Gian și Stefano.

— Fiul dumneavoastră și-a făcut bine treaba, *don* Luigi. mă felicită împăratul îmbrățișându-mă. A venit la mine doar la un minut după ce mă contactase Meyer! Vă mulțumesc din toată inima că mi l-ați trimis. Nu voi uita niciodată sacrificiul la care ați consimțit pentru a-mi salva viața.

Remarca lui mă măguli. Luciano știa în mod sigur că aveam de gând să evit ca Gian să preia responsabilitatea clanului meu și aprobase deja alegerea lui Stefano ca să-mi succedă. Ne-am instalat în jurul celei mai mari

mesec de la Tamaro, fără vreo distincție de rang, religie sau rasă,

— O să pierdem mulți dintre ai noștri, în seara asta, începem solemn Luciano. Atât cât mi-a fost posibil s-o fac, am lansat apeluri și puneri în gardă la toți cei care puteau să fie vizați de complotul lui Bari și Ferrara. Acum, prietenii noștri sunt în mâna lui Dumnezeu. Noi nu putem să facem nimic în plus pentru a-i salva. În schimb, putem să lansăm chiar din acest moment o contraofensivă.

— Trebuie să lovim cât mai repede posibil, încuviință Meyer. Și să lovim capul.

— începând din această clipă, Cosa Nostra lansează contracte pentru executarea lui Carmine Ferrara, Petrone Bari, Cello Altieri, Jillo Leopardi, Hiero Zadamante și Paolino di Castello... Vă mai amintiți și alți trădători care să fie adăugați pe lista neagră, *don Luigi*?

Rapid, i-am dat numele fiecăruia dintre micii nași întâlniți în cursul serii la Shelton, apoi am încheiat cu Ephraim Cassard și Laiime Galjero. Luciano păru surprins de enunțarea ultimului nume.

— Nu știm încă cine este această femeie, interveni Lansky. Dar pare să se situeze în inima complotului. Ea și-a pus ucigașii să-l omoare pe *don Luigi*.

— Atunci, va fi eliminată ca și ceilalți, adăugă Luciano. Acum. să trecem la acțiune!

Meyer Lansky îi ceru lui Danny Levine să-i cheme înăuntru, unul câte unul, pe oamenii din Murder Corporation care păzeau clădirea. Chiar și Mickey Cohen a trebuit să coboare din nacela lui din roata cea mare pentru a veni să asculte ordinele lui Lucky. Cohen era un tip cu privire piezișă și apucături brutale și preferam să-l știu mai degrabă lângă mine decât să mă

trezesc cu el în fața mea. Ceilalți asasini patentati nu erau mai atrăgători ca el. Cu excepția lui Levine, ale cărui maniere și alură se asemănau cu cele ale unui gentleman din vremurile de altădată, toți erau indivizi periculoși, însetați de sânge, căroră le plăcea crima, câini de haită care nu trăiau decât atunci când le era arătată o pradă. Micuțul Calabrais Roberto omorâse primul om la unsprezece ani cu o furcă. Venețianul Jacoppo mânua la fel de bine otrava ca și cuțitul ori un Colt 45. Sardul Constanzo își semna mereu crimele trăgând un glonț între picioarele victimei. Grasul „Bubble” Lcmona era fiul unui hangiu din regiunea Sienne care își asasina clienții singuratici. Tatăl îi arătase odraslei lui de opt ani cum să le înfigă o sulă în carotidă tară să țâșnească prea mult sânge. Cât despre ultimul. Zino Saporta. specialitatea lui era tortura cu acid... Toți acești indivizi erau asasini de cea mai joasă speță, dar în mâinile lor se afla, totuși, în acea noapte, soarta întregii Americi.

— La ora asta, Bari și Ferrara n-au cum să știe încă dacă planul lor a fost dejucat. Ei speră desigur să afle dintr-un minut în altul despre moartea lui Lansky sau a mea, zise Luciano. Poate chiar se mai află la Shelton. Ce credeți, *don* Luigi?

— Mă îndoiesc să fi rămas acolo după toate împușcăturile. După părerea mea, trebuie să-i căutăm în altă parte.

— Unde?

— La Chrysler Building, sugeră Lansky. Ephraîm Cassard deține două etaje în partea de sus a clădirii.

— S-ar putea să sondăm terenul degeaba, am spus eu, dar nu știu decât un singur mod de a fi cu inima împăcată. Mă duc imediat acolo cu Murphy și oamenii lui.

— Nici nu se pune problema, Monti, sări Luciano. Rămâneți cu Meyer, Levine și cu mine... Murder

Incorporated e cea care trebuie să onoreze contractul. Cu siguranță, nu dumneata.

— Nu! Nu ne putem permite o prea mare prudență! Doar Meyer și dumneavoastră rămâneți aici. Dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, încă veți mai putea să redresați situația. Toți ceilalți să vină cu mine...

Luciano vru să mai argumenteze, dar Lansky își puse mâna pe brațul lui ca să-l calmeze.

— *Don Luigi* are dreptate, Lucky. Miza este prea importantă! Omorâți-i pe Ferrara și pe Bari, Monti. Omorâți-l și pe Cassard. Trebuie să le decapităm grupul cât mai repede. Fără milă. În seara asta, ori ei, ori noi!

Scoțându-mi pistoalele de la curea, i le-am întins pe amândouă lui Gian.

— N-o să-i spui mamei tale, dar vii cu noi, fiule. Fie că-ți place sau nu!

— Cred că îmi place, tată, zise băiatul meu, cântărind în mână armele.

*

Cu câteva minute înainte de ora patru a dimineții, mașinile noastre se opriră în fața frontonului clădirii Chrysler. Chiar dacă nu era cel mai înalt zgârie-nori din New York, avea cu siguranță cea mai frumoasă arhitectură dintre toate turnurile orașului. Înconjurat de gargui de bronz stilizați, vârful lui lucios supraetajat cu arcade strălucea ca un far deasupra Manhattan-ului încă de la răsăritul soarelui. Dar în acel moment, pierdut în zăpadă și în noapte, vârful clădirii rămânea invizibil. Înarmați ca pentru război, ne-am dat jos din mașini, am traversat strada silențioasă și am trecut de înalta ușă turnantă a

imobilului. Holul era pustiu. Pe un tablou de cupru, am verificat la ce etaj trebuia să mergem.

— Cassard & Asociații, etajul 56...

Am urcat la bordul a trei cabine de ascensor în grupuri deja constituite. Levine îi conducea pe Zino Saporta, Mickey Cohen, Roberto și Jacoppo. Murphy Drop lucra cu cei doi oameni ai lui cărora li se alăturase „Bubble” Lemona. Gian, Stefano și Constanzo mă încadrau pe mine. Convenisem ca Levine să iasă direct la etajul cincizeci și șase, acolo unde credeam că se reuniseră complotiștii. Cât despre Murphy, ei va opri liftul un etaj mai sus pentru a se poziționa pe scări, ca să-i ucidă pe eventualii fugari și ca să fie gata să intervină pe ușile de serviciu. în caz de nevoie. Eu voi ataca frontal, din ascensor, dar cu două minute decalaj față de Levine... Degetul meu apăsă pe butonul marcat cu numărul 56. în timp ce începeam să urcăm, am remarcat că tabloul de comandă sărea de la 56 direct la 58, fără a-ți lăsa posibilitatea să oprești la nivelul 57.

— Este cu siguranță etajul privat al lui Cassard, zise Stefano, care tocmai observase aceeași anomalie.

Ajunși la etajul 50, am oprit cabina.

— O pornesc din nou peste un minut și jumătate, le-am spus atunci camarazilor mei. Fiți gata!

Mintea îmi era în întregime la ceea ce urma să facem. Nici măcar o secundă nu mi-am îngăduit să mă gândesc că fiul meu de șaptesprezece ani se afla chiar în spatele meu. cu mâinile încheștate pe revolvere. Trebuia să mă comport cu el ca și cu oricare alt membru al Murder Incorporated, fără a căuta să-l protejez mai mult decât pe ceilalți. Acesta era prețul pe care trebuia să-l plătesc pentru a nu comite vreo eroare de judecată în toiul luptei - și mai ales pentru a rămâne fixat, orice s-ar întâmpla, pe obiectivul pe care

ni-l stabilisem; eliminarea lui Carmine Ferrara, „Peppo” Bari și a acoliților lor. În liniștea cabinei, singurul zgomot perceptibil era tic-tac-ul ceasului meu. La treizeci de secunde după ce întrerupsesem ascensiunea noastră, am considerat că grupul lui Levine trebuie că ajunsese în sfârșit la etajul potrivit.

— Danny a ajuns cu siguranță, am spus eu fixând în mod stupid plafonul cabinei ca și cum ochii mei puteau să vadă prin el.

Liniștea se făcu și mai adâncă, fiecare dintre noi ținându-și respirația pentru a încerca să capteze zgomote care să indice ce se petrecea cu șase etaje mai sus. *Tic-tac, tic-tac*, făcea ceasul meu la capătul lanțului său de aur... Apoi un pocnet surd acoperi țcănitul micilor roțițe, un al doilea și apoi un al treilea...

— împușcături! șopti Stefano. Trebuie să urcăm!

Cu frenezie, am pornit din nou liftul. Punându-mi Thomson-ul pe umăr, mi-am ținut respirația până când ușa culisantă se deschise în fața noastră. Am văzut imediat primul mort, scâldându-se într-o baltă de sânge. Era Jacoppo, venețianul. L-am recunoscut după ghetrele lui albe, căci fața îi era lovită și ciopârțită de o rafală primită în plină figură. Fără să pierd nicio secundă ca să-i deplâng soarta, m-am aplecat ca să-i iau arma și să mi-o strecor în buzunar în timp ce avansam pe coridorul ciuruit de gloanțe. Etajul se compunea din birouri obișnuite. Societatea Cassard & Asociații nu părea deloc să strălucească printr-un mod revoluționar de amenajare a spațiilor sale de lucru. Chiar în fața ascensoarelor, un birou din lemn de trandafir trebuie că le adăpostea pe domnișoarele însărcinate cu primirea clienților. Aliniată de-a lungul peretelui, un pic mai departe, niște canapele de piele formau un fel de naică sală de așteptare. Plante

în ghiveci, fotografiile cu câmpuri de bumbac și cu puțuri de petrol atârnate pe pereții albi completau decorul, înainte de a începe interminabilele culoare unde o sută de funcționari trebuie că se întâlneau în fiecare zi.

— Danny! urlai eu, neșliind încotro să mă îndrept, căci niciun zgomot nu mai era acum perceptibil.

— Aici, *clon* Luigi, răspunse Levine din fundul unui coridor.

Alergând la el, îl văzui pe Danny și restul grupului încercuind doi țipi care erau la pământ. O pată roșie învinețea cămașa unuia. Celălalt era ținut cu fața la podea de piciorul pe care Mickey Cohen și-l pusese pe ceafa lui. Thomson-ul lui Saporta era ațintit asupra capului său.

— Cred că tipii ăștia doi sunt singuri, șopti Danny. L-au terminat pe Jacoppo încă de când am intrat. Tocmai i-am imobilizat. Dar numai unul singur mai este în stare să vorbească acum.

L-am ridicat pe tipul încă valid și l-am percheziționat rapid. Legat cu un elastic de pulpa piciorului, i-am găsit un cuțit de vânătoare. Lama avea însemnul unui armurier din New-Orleans.

— Ești din Louisiana? Ai fost adus de Cassard?

Dar omul refuza să răspundă. L-am scuturat noi dar fără mai multe rezultate.

— Inutil să așteptăm, zise furios Saporta. Știu ce-o să-l faci să vorbească.

Din buzunar, Zino scoase o sticlută protejată de o carcasă de oțel. Deșurubând dopul, el trecu flaconul pe sub nasul sudistului.

— Acid sulfuric, îi zise cu lăcomie. Privește ce poate să facă!

Saporta luă o lampă de birou și o apropie de cadavru astfel încât să-i lumineze fața. apoi vărsă câteva picături

pe ochii mortului. Carnea începu imediat să sfârâie și să se bășice, provocând valuri oribile la suprafața pielii. Globii oculari se topiră și dispărură, lăsând orbitele goale.

— Dacă nu vrei să ți se întâmple așa ceva, o să răspunzi la întrebările noastre, acum!

Demonstrația lui Saporta își făcuse efectul. Prizonierul era galben de frică și clănțănea din dinți. În ciuda dezgustului și a terorii, nu se putea împiedica să privească grămada de carne roșie în care se transformase capul camaradului său.

— Așadar? Știi unde e Cassard? Știi unde sunt ceilalți?

Tipul ridică ochii spre tavan.

— Deasupra. Chiar deasupra, răspunse el simplu. O să găsiți un ascensor privat în biroul patronului. Dar niciunul din noi trei nu are cheia care-i face să funcționeze.

Nu mai era nimic de scos de la el. O lovitură cu patul armei îl doborî la pământ și îl legarăm strâns înainte de a pleca în căutarea biroului lui Cassard. În timp ce dădeam totul peste cap, pentru a descoperi faimoasa cheie care ne permitea accesul la etajul 57, un glonț țâșni de nicăieri și îl atinse pe Constanzo sardul chiar în șira spinării. Nu atinsese încă pământul când niște rafale măturară camera, făcând să zboare câlții și pielea fotoliilor. Danny Levine încasă mai multe gloanțe în picioare și se prăbuși, fără cunoștință, în spatele unei mese răsturnate, Roberto fu atins drept în piept. Corpul lui se încurcă în draperii înainte de a se prăbuși într-o pâraitură de pânză sfâșiată. Gian plonjă în spatele unei canapele împreună cu Stefano, în timp ce Cohen și Saporta se ghemu- iră pe poziție. Pitit în spatele marelui birou din stejar al lui Cassard, eu am întins mâna ca să-mi recuperez

Thomson-ul pe care-l pusesem neglijent pe blat și am reușit iară prea mare greutate să-l aduc până la mine. Ceilalți ripostau deja, la întâmplare, fără să vadă în cine trăgeau. Am tras și eu o rafală la nimereală. N-aveam nici o idee despre numărul și identitatea atacatorilor noștri. Am aruncat un ochi spre Gian. Protejat de o piesă mare de mobilier nu risca să fie atins dacă nu-și părăsea as- ■unzăi rarca. Cohen și Saporta bătuseră ușor în retragere și își găsiseră și ei unde să se adăpostească. Știam totuși că nu vor rezista mult timp așa. M-am ridicat ca un diavol care iese dintr-o cutie și mi-am golit încărcătorul.

— Zinc. Mickey! am urlat în timp ce gloanțele din tamburul meu făceau țandări o fereastră. înapoi! Cu mine!

Saporta reuși să se târască lângă mine, dar Mickey rămase înțepenit sub focul contraatacului.

— *A broch!* înjură furios Zino în idiș.

Din nou izbucniră împușcături mai departe în alte birouri. Schimbul de focuri nu dură însă destul de mult ca să putem să intervenim și noi. După câteva secunde, se făcu din nou liniște la etajul 56 din Chrysler Building, iar Murphy Drop, cu mitraliera fumegând în mână, își făcu apariția în cadrul ușii.

— Am căzut în propria noastră capcană! zise el aruncând o pilulă de pepsină în gură.

În grabă, i-am pansat grosolan rănile lui Danny Levine înainte ca „Bubble” Lemona să-l ia în spate ca să-l evacueze.

— Ia uitați-vă ce-am găsit, zise Stefano care fusese să exploreze împrejurimile în căutarea unui eventual supraviețuitor printre atacatorii noștri.

Sub biroul acoperit de praf de tencuială, el puse două valijoare în formă de cutie de pălării. Nefiind încuiate.

le-am deschis. În ele am descoperit, așezate în rumeguș, capetele tăiate ale lui *don* Teodore Ulico și *don* Pietro Rogo, doi mici vasali direcți ai lui Lucky Luciano.

— „Peppo” Bari trebuie să fie și el la etajul de deasupra, am zis eu întunecat închizând valijoarele. Numai el colecționează asemenea trofee.

— Unul din purtători are deci cheia asupra lui pentru a i le duce, conchise Gian.

Am percheziționat cu frenezie corpurile oamenilor căzuți sub gloanțele lui Murphy Drop. În buzunarul vestei unuia, degetele mele găsiră în sfârșit ceea ce căutam.

— Asta e! am zis, răsucind obiectul în broasca ascensorului.

Spațiul redus nu era suficient ca să încăpem toți. Strângându-ne, l-am luat cu mine pe Stefano, Murphy, Zino și Mickey. Ceilalți, fără tragere de inimă, au fost nevoiți să se mulțumească să ne aștepte. Am pornit ascensorul către etajul 57. La capătul brațului meu. Thomson-ul nu mai atârna la fel de greu ca atunci când am pătruns în imobil; încărcătorul lui era deja aproape gol. Cu degetul arătător înțepenit pe trăgaciul armelor, am țâșnit din cabină ca niște animale sălbatice scăpate din cușcă. Am înaintat într-un vast salon decorat cu panouri de lac și cu mătăsuri orientale. Un paznic era acolo, așezat în fața ascensorului. Nu auzise nimic din vacarmul pe care-l provocasem la nivelul inferior și se aștepta să vadă venind mai degrabă noi comisionari de capete tăiate decât niște dușmani înarmați până-n dinți. L-am luat pe nepregătite, împușcându-l înainte să fi putut să-și ducă mâna la revolver. Am continuat să avansăm, singura grijă fiind aceea de a-i ucide pe toți cei care ne-ar fi apărut în drum. Mickey Cohen nu uitase să trimită ascensorul către tovarășii noștri pe care-i lăsasem

în urmă. Știam că sprijinul lor va veni în curând și acest gând ne stimula și mai mult. Ne debarasarăm de câteva gărzi destul de ușor. tară să suferim pierderi. Contrar temerilor mele, etajul nu era transformat în fortăreață. Incapabil să-și imagineze că am putea să-l hăituim în biroul lui chiar din această noapte, Cassard comisese grava eroare de a nu-l pune sub pază prea bine. Poate că el și aliații lui comandaseră prea multe crime împotriva alor noștri prin comparație cu numărul de ucigași disponibili. Plasându-și toți pionii în atac, nu le mai rămânea decât o slabă linie de apărare.

După ce am curățat salonul cel mare, am împins unica ușă care se deschidea în fundul încăperii. Era o anticameră. Pe o comodă se aliniau patru borcane de sticlă conținând alte capete scăldate în formol. Fețele umflate și sângerânde erau cele ale unor prieteni apropiați ai *amici miei*...

Spumegând de furie, am împins ușa batantă care ducea în camerele următoare. în spatele unei alte uși duble tapisată cu moltoane de piele, am pătruns într-o încăpere slab luminată. Pe un pat gigantic cu cearșafuri desfăcute, „Peppo” Petrone și Carmine Ferrara erau prăvăliți, goi, morți unul lângă altul... Sticle de șampanie zăreau aruncate pe jos ca după o orgie. înaintând către cei doi bărbați, pantofii mei călcau pe cioburile de cristal aie cupelor sparte. Aruncate la întâmplare prin cameră, pe mobile și pe covoare, am zărit diferite elemente dioir-un *tuxedo* negru, o jachetă, niște pantaloni cu pense, o cămașă de mătase...În timp ce oamenii mei îi înconjurau pe Bari și pe Ferrara, nevenindu-le să-și creadă ochilor, eu m-am aplecat ca să iau de jos plastronul alb. Mototolit între degete, el răspândi mirosul pe care-l simțisem cu

câteva ore mai înainte, atunci când mă aplecasem către Laiime Galjero ca să-i sărut mâna.

— încă sunt calzi, constată Cohen pipăind frunțile lui Carmine Ferrara și Petrone Bari. Au fost omorâți chiar acum.

Mă apropiai și eu să examinez cadavrele. O fină tăietură la gât fusese suficientă ca să-i golească de sânge. Carnea le era suplă și mușchii nu li se contractaseră încă.

— E fata asta, am zis. E Lățime Galjero. Ea trebuie că i-a ucis când a auzit împușcături în salon.

— Atunci nu trebuie să fie departe, șușoti Saporta, brusc foarte excitat la ideea de a putea ucide o femeie.

— Cu siguranță e foarte aproape de noi, întări Stefano, lăsându-și privirea să alunece către colțurile întunecate ale camerei.

Murphy ni se alătură și descoperi la rândul-i spectacolul corpurilor celor doi.

Camera dădea către mai multe culoare care formau un soi de labirint. în liniște, mi-am dispersat oamenii în căutarea lui Lățime Galjero în timp ce îl țineam pe Gian lângă mine pentru a percheziționa eu însumi această cameră. în sertare și în dulapuri n-am găsit nimic interesant, apoi, în timp ce pipăiam zadarnic buzunarele smochingului lui Laiime, auzii strigăte și o împușcătură răsună într-o încăpere alăturată.

— L-a terminat pe Stefano! urlă Murphy. Trageți! Trageți!

N-am avut timp decât să-mi iau Thomson-ul. Ușa se deschise larg în fața mea și o siluetă fină și albă apăru în fața ochilor mei... Era Laiime, cu un pumnal murdar de sânge în mână, care alerga în direcția marelui salon... Am vrut să o secer cu o rafală dar percutorul

meu pocni în gol. Lăsând arma mea grea, am scos din buzunar pistolul pe care-l recuperasem de la cadavrul lui Jacoppo și am pomit-o alergând pe urmele ei. Am trecut de anticameră și am urmat-o pe culoar. Cei doi golani din Harlem care îl însoțeau pe Murphy Drop erau acolo, ca să facă de gardă lângă ascensor. De cum o văzură pe fată, o ochiră și deschiseră focul... Atunci s-a produs unul din lucrurile cele mai extraordinare pe care le văzusem vreodată. În semiîntunericul încăperii, Laiime Galjero, în întregime dezbrăcată, alergă drept peste torentul de gloanțe care o vizau. Nimeni din lume n-ar fi putut să scape de salvele care pocneau în jurul corpului său. Nimeni... în afară de ea! Cu viteza vântului, femeia ajunsese la înălțimea celor două namile negre care continuau să-și golească încărcătoarele fără niciun efect... Din două mișcări de mână, la fel de precise ca gesturile de chirurg, ea le tăie gâtul înainte de a plonja în cabina ascensorului. În timp ce ușile se închideau, am avut timp să o văd, senină și amuzată, lingând cu senzualitate cuțitul murdar de sânge. Ea zâmbea. La lumina galbenă și crudă care cădea drept pe ea, am văzut că pântecul îi era neted...

— Tipa asta nu coboară! Uitați-vă la indicator! Ea merge pe terasă!

Murphy Drop arăta cu degetul săgețile care indicau mișcările elevatorului. Cincizeci și opt... Cincizeci și nouă... Șaizeci...

Am chemat liftul și am urcat cu Drop și Cohen până la etajul la care se opri Galjero.

— Sunt dezolat pentru Stefano, zise Murphy reîncercându-și Thomson-ul. Ea a țâșnit în întuneric în spatele lui și i-a înfipt stiletul în ceafa. N-am putut să fac nimic...

— O să-i fac repede de petrecanie acum, am răspuns, fără să cred nici măcar eu însumi în vorbele mele.

Pe culoarul de la etajul 60 unde ajunserăm, fusese deschisă o fereastră. Încălecând parapetul, am sărit pe terasa care, asemenea unui drum circular, făcea înconjurul clădirii. Deasupra noastră se ridica domul și săgeata de oțel care încorona Chrysler-ul... Ninge în continuare, dar zorii începeau să vopsească în gri cerul încă întunecat al acestei interminabile nopți de solstițiu de iarnă. Urme de piciorușe goale erau vizibile în zăpadă. Ușor de urmărit, ne-am luat după ele vreo douăzeci sau treizeci de yarzi, până la promontoriul de unde se înălțau garguiele... Amprentele mergeau până la una din figurile monstruoase, după care dispăreau brusc.

•— Credeți că a sărit? întrebă Cohen.

— Nu există altă soluție, constată Murphy aruncând o privire impresionată la prăpastia amețitoare care se căsca chiar sub noi.

— într-adevăr, nu există altă soluție, confirmai eu punându-mi arma în buzunar.

Ne privirăm o secundă fără să spunem nimic. Niciunul dintre noi nu se lăsa păcălit. Dar preferam mai degrabă să ne menținem în această minciună liniștitoare decât să spunem pe șleau un adevăr imposibil.

Oamenii lacurilor¹

Meyer Lansky purta costumul lui de zile mari. El îi reunise în propria-i locuință pe toți membrii influenți din Cosa Nostra care-i rămăseseră fideli lui Luciano.

— Graue lui *don Momi* suntem astăzi în viață. începu el. Cu toții îi suntem datori. Ne-a prevenit de existența unui complot pus la cale de Bari și Ferrara și n-a ezitat să tragă el însuși în dușmanii noștri. Cei doi trădători sunt morți acum. Murder Incorporated și-a luat răspunderea să-i lichideze pe principalii locotenenți atât aici, la New York. cât și în orașele din sud. Dar ne mai rămâne o persoană de ucis: *tycoon*-ul Ephraîm Cassard s-a aflat și el în inima complotului; trebuie să plătească precum ceilalți... Totuși, acțiunea declanșată în sânul familiilor noastre nu era decât prima fază a unui plan mai vast, un plan politic... O lovitură de Stat. pregătită cu siguranță de o țară a Europei! Patria de origine a multora dintre noi, poate....

Pentru majoritatea mafioților, această revelație era o veritabilă lovitură de teatru. Dacă până atunci crezuseră

¹ în original, *bayou* {din amerindianul „bayuk” - *apa mit ă*) - în statul Louisiana, întindere de apă stătătoare formată din vechile hrâte și meandre ale fluviului Mississippi (n. tr.).

că au fost victimele unei noi lupte intestinale între bande, acum erau luminați în mod brutal de discursul lui Lansky. Se auziră exclamații din toate părțile și Lansky fu nevoit să răspundă la o grămadă de întrebări. Chiar și eu a trebuit să spun tot ce știam referitor la afacerea asta... Când curiozitatea generală păru satisfăcută, Meyer reluă conducerea dezbaterilor.

— Prieteni! clamă el pe un ton solemn. Frații mei! V-am reunit alături de mine, de *don* Monti și de șeful nostru, Lucky Luciano, pentru a vă cere să aprobați un demers pe care îl vom efectua cu consimțământul vostru...

— Ce trebuie să aprobăm? întrebă unul.

— Da, ce demers? plusă un altul.

— Noi credem că această cârdășie între partidul fascist, câteva familii trădătoare ale Mafiei și marele vrăjitor al Ku Klux Klan-ului ne îndreptățește să luăm legătura cu *feebtes*, agenții federali ai FBI-ului, și să le transmitem toate informațiile de care dispunem referitoare la acest subiect.

O liniște mormântală se lăsă peste adunare. Să pronunți cele trei litere „F.B.I.” în urechile unui membru al familiei este mai rău decât să vorbești de funie în casa unui spânzurat. Cel puțin un minut se scurse fără ca nimeni să îndrăznească să reacționeze. Toți se uitau fix la pantofi sau în tavan. Cineva tuși. Un altul scoase o batistă și își șterse fruntea.

— Lucrul trebuie privit cu seriozitate, interveni în sfârșit însuși Luciano. Eu sunt convins că aceasta este calea cea mai bună pe care trebuie s-o urmărim și nu vă cerem decât aprobarea. Niciodată numele vostru nu va fi menționat. Vom lua toate precauțiile necesare, fiți siguri de asta.

— în acest caz... da... Poate că ar trebui să-i avertizăm pe *feebies*, admise un bătrân sicilian pe care îl cunoșteam fiindcă lucrasem cu el pe vremea lui *don* Balsamo.

— Nu sunt încântat să o recunosc, dar acest lucru mi se pare indispensabil, recunosc un naș neînsemnat din Bronx.

— Eu votez pentru!

— Eu, de asemenea...

— Și eu!

Una după alta, mâinile se ridicară în semn de aprobare. Nimeni nu se abținu și nimeni nu se opuse.

— Așadar, s-a hotărât, conchise Luciano. Chiar la sfârșitul reuniunii, îmi avertizez contactele... *Don* Monti, zise el la sfârșit întorcându-se către mine. fiindcă sunten deja în prima linie, mă tem că avem din nou nevoie să apelăm la dumneavoastră!

*

Chiar în ziua reuniunii de la Lansky, am urmat cortegiul funerar care îl conducea pe dragul nostru Stefano la ultima lui locuință, în cimitirul Santa Cruz. Caria era distrusă și plângea cu lacrimi fierbinți sub voaleta ei neagră. Eu, cu doliu la reverul hainei, ca și cum mi-aș fi înmormântat un al doilea fiu, am jurat să o am într-o bună zi pe ucigașă în bătaia puștii. Fața lui Gian era descompusă. Ca și pentru mine și mama lui. Stefano contase întotdeauna mult pentru el. Știa de asemenea că, pierzându-mi brațul drept, nu mă mai puteam gândi să-mi perpetuez clanul fără să mă întorc acum spre el pentru a-mi stabili succesiunea.

Când ne-am întors acasă, Gian ceru să-mi vorbească imediat. în biroul meu, el își deschise inima.

— M-am gândit mult în ultimele ore, tată. Sunt gata să preiau afacerile tale dacă mi-o ceri.

— Cred că mai avem timp să vorbim despre asta. Ceea ce s-a întâmplat la Chrysler Building redistribuie cărțile pentru o vreme. Nu mă pot retrage așa de repede cum prevăzusem. Acest lucru îți va lăsa cel puțin posibilitatea să-ți termini studiile de drept la universitate. După aceea, o să vorbim din nou despre viitorul tău cu ceva mai multă seninătate decât astăzi.

Gian oftă și mă privi drept în ochi.

— Vreau să-l răzbun pe Stefano, tată. Vreau să fiu alături de tine când o să-i ucizi pe Cassard și pe femeia asta.

N-am considerat niciodată dorința de răzbunare ca fiind un sentiment condamnabil. Când primești o lovitură, este sănătos să reacționezi vrând să dai și tu la rândul tău, natura ne-a făcut să fim astfel. Nici măcar n-am încercat să-l conving pe fiul meu să-și înăbușe ura.

— Dacă este posibil, îți promit să te iau cu mine când va sosi clipa.

Gian se ridică și îmi luă mâna ca să mi-o sărute.

— Acesta nu este jurământul unui soldat, îmi zise el înainte de a părăsi biroul. Nu e nimic altceva decât recunoștința unui fiu față de tatăl lui care îl înțelege și nu îl disprețuiește.

*

În inima Manhattan-ului, Algonquin era unul din acele baruri de lux unde era imposibil să fii lăsat să intri fără să fii un actor, un scriitor sau un politician cunoscut... George, șeful personalului, nu lua cordonul albastru care baraculoarul de la intrare decât în fața celor pe

care îi recunoștea ca urmare a faptului că le văzuse la un moment dat figura în ziare. Dacă despre mine nu se scrisese niciodată. În schimb, unuia din cei doi oameni care mă însoțeau îl apăruse de mai multe ori poza tipărită în paginile politice din *New York Evening Journal*, *New York Post*, *New York Sunday Mirror* sau *New York Times*... Acest om era Allen Dulles, unul din tinerii lupi care-i călca pe urme lui John Edgar Hoover, directorul poliției federale din 1942. Foarte englez în aparență, Dulles nu-și umplea pipa decât cu tutun din Cape Town, își comanda costumele de zi la Pope & Bradley pe Dover Street, pe cele de seară la Leslie & Roberts în Savile Row și hainele de interior la Slash & Borington, în Piccadilly.

— Hello, George! îi aruncă Dulles portarului ca și când îl cunoștea din fragedă pruncie. Cine v-a mai călcat pragul azi dintre cei bogați și celebri?

— Miss Gloria Swanson și Mr. Fred Astaire ocupă o masă în fund, cu câțiva prieteni. Îl mai avem și pe Mr. Orson Welles care scrie, puțin mai deoparte. Și apoi MM. Howard Hughes și Rockefeller în plină discuție...

— Ce lume bună!

— Da, domnule Dulles. Ca de obicei. Dar nimic în plus.

— Acest George suferă de un snobism extravagant, nu găsiți, Monti? îmi șopti Dulles, odată ce am fost instalați într-un separeu liniștit.

Nu-mi ardea de răs, așa că m-am mulțumit cu un zâmbet vag în loc de răspuns. În ciuda manierelor lui scrobite și a spoielii aparent fără cusur, armătura psihică a lui Dulles nu era făcută decât din contradicții. Ambițios, inteligent, deja influent în ciuda faptului că avea doar patruzeci de ani, alesese să facă carieră în ceea

ce el numea eufemistic „afaceri speciale”. În perioada aceea, serviciile secrete ale Statelor Unite erau chipurile inexistente. Sub pretextul că președintele Wilson găsea nedemn să deschidă corespondența oamenilor bănuți de a complota împotriva intereselor Statului, puținele servicii dedicate activităților de informație în timpul războiului fuseseră dizolvate de mult timp. FBI-ului îi revenea așadar, în acea epocă, sarcina de a se ocupa de problemele de contraspionaj. Lui Dulles îi plăcea în mod deosebit această atmosferă de tenebre, de comploturi și de pericole pe care o emana lumea escrocilor și a spionilor. Fără a-i afecta în vreun fel perspicacitatea și eficacitatea - ba dimpotrivă asta îi pune în mișcare sângele și spiritul.

—• Suntem aproape dezarmați în fața contestațiilor interne care ne amenință. Dar lucrurile se vor schimba, îmi explică Dulles. Hoover o vrea, Roosevelt de asemenea, chiar dacă ce vrea el e poate mai neglijabil. Simțim clar că nu mai suntem la adăpost. Și povestea pe care Luciano și dumneata mi-o spuneți astăzi este dovada...

Chiar dacă Dulles frecventa saloanele politice, el nu uitase niciodată vechiul dicton conform căruia puterea se află și în stradă nu doar în cabinetele ministerelor. De aceea el întreținea cu oarecare succes o rețea de informatori aparținând drojdiei societății. Luciano o știa și așa se stabilise legătura între cei doi bărbați.

— Luciano nu mai contenește cu elogiile la adresa dumitale, domnule Monti. Trebuie să spun că sunt eu însumi foarte impresionat să vă întâlnesc. Și știți de ce?

Fără să răspund, l-am lăsat pe Dulles să-și ducă până la capăt înțepătura.

— Sunt foarte impresionat pentru că eu n-am auzit niciodată vorbindu-se de dumneata înainte! Or, după

spusele lui Luciano, sunteți foarte ascultat în sânul comunității italiene...

— Să vorbim deschis, Dulles. Nu e momentul să ne împungem cu floretei!. Sunt un escroc, dar iubesc această țară. Am venit aici cu foarte mult timp în urmă. Am trăit aici adevărate coșmaruri dar și mari bucurii care compensează și depășesc tot ceea ce aş fi putut îndura. Astăzi, vă propun ajutorul într-o problemă care nu-i asmute pe *feebies* contra *mobsters*, pe polițiști împotriva criminalilor, ci pe patrioți împotriva complotiștilor. Nu încercați s-o faceți pe deșteptul cu mine, sunt vulpoi bătrân și n-o să vă ț&\$ să câștigați pe toate planurile.

Dulles își drese glasul, un pic contrariat. Cel care îl însoțea vorbea pentru prima oară, încercând să dreagă gafele colegului său.

— Noi am înțeles perfect situația, domnule Monti Pot să vă asigur că, dacă ne acordați tot sprijinul în această problemă, nu numai că nu veți fi niciodată deranjat, dar poate că vom putea chiar să vă oferim compensații interesante în schimbul eforturilor dumneavoastră.

Acest om se numea Virgil Tulroad. Era un locotenent FBI care lucrase mult timp sub ordinele directe ale lui Eliot Ness în perioada confruntării acestuia cu Al Capone. Tulroad era un veteran al echipei pe care ziarele o făcuseră cunoscută marelui public sub numele de „*the Untouchables*”, Incoruptibili.

— Hoover cere o discreție absolută asupra acestui dosar. Premizele unei tentative de lovitură de stat... înțelegeți... nu e ceva obișnuit... Deci, Monti! Povestiți-ne acum în detaliu versiunea dumneavoastră.

Dintr-o servietă pe care o adusesem cu mine, am scos un raport dactilografiat în dublu exemplar. În noaptea dinaintea întâlnirii cu Dulles și Tulroad. pusesem pe

hârtie toate elementele de care dispuneam despre complotul Ferrara/Cassard. Am înmânat foile celor doi oameni înainte de a-mi spune din nou povestea. Când am terminat relatarea, Dulles și-a scos ochelarii pentru a-i șterge cu marginea feței de masă. Fruntea îi era acoperită cu un strat fin de sudoare și buzele îi tremurau ușor.

— Nu bănuiam că lucrurile au mers atât de departe! mărturisi el rușinat.

Tulroad părea mai puțin surprins. El știa că se petrecuseră evenimente sângeroase în seara de 21 decembrie la Shelton și la Chrysler, chiar dacă nu cunoștea toate detaliile.

— Bine, domnule Monti... zise în cele din urmă Allen Dulles, punându-și ochelarii la loc. Cred că am fost la un pas de catastrofă, e clar... Prefer să-l am pe Luciano în fruntea crimei organizate decât un nebun politizat, admirator al lui Mussolini. În orice caz, după spusele dumneavoastră, Petrone Bari este eliminat. La fel ca și responsabilul fasciștilor din New York, Carmine Ferrara... Spuneți de asemenea că locotenenții lor au fost ținta a...? Cum numiți ordinele de execuție?

— Contracte, domnule Dulles.

— Ah da, așa! Contracte! Pitoresc, nu? Ei bine, se poate deci spune pe scurt că afacerea este închisă. Nu-i așa?

— Mai rămâne Ephrai'm Cassard, domnule, îi aminti Tulroad. Biroul nostru din New Orleans este pe urma lui, dar deocamdată n-avem vești. Se pare că s-a volatilizat.

— Marele vrăjitor al Ku Klux Klan-ului! tună Dulles încheștând pumnii ca un puști cuprins brusc de furie. Va trebui să-i cer într-o zi lui Hoover să dea un picior zdravăn în mușuroiul ăsta infect!

Tulroad mă privi dezolat. în mod clar, Dulles avea tendința să-și exagereze importanța și asta nu era tocmai pe gustul fostului Incoruptibil.

— Credeți că Ephraîm Cassard s-a întors în fieful său?

— Așa ar fi logic, răspunse Tulroad. în Louisiana, el poate să beneficieze de o rețea de întrajutorare care îi lipsește la New York. Dar mai degrabă descrieți-mi-o pe această femeie pe care o menționați în raportul dumneavoastră, pe această Latlme Galjero... Ați mai auzit vorbindu-se de ea înainte?

— Nici măcar o singură dată, am răspuns eu. Habar n-am de unde vine. Cred că e o europeană, judecând cel puțin după accent și atitudine.

— O să mă informez în legătură cu această fată. Nu se poate să fi apărut din neant, totuși!

Indispus de evocarea lui Laiime Galjero, m-am gândit din nou la modul în care dispăruse din Chrysler Building. Așa cum tocmai remarcase Tulroad, ea nu apăruse cu siguranță din neant. Dar lotuși dispăruse sub ochii mei exact ca un spirit.

*

I-am părăsit pe Tulroad și Dulles la ora la care funcționarii își termină ziua de lucru. Singur, cu mâinile în buzunare, am mers mult prin Manhattan. Am coborât 42 Street, învăluit în ceața care se lăsa. Deși șoselele fuseseră degajate și presărate cu nisip, puține automobile se aventurau în oraș căci gerul și noaptea care cădea făceau condusul periculos. înfășurați în pelerinele lor negre și grele, cu caschetele îndesate pe cap, agenții de poliție patrolau prin intersecții așteptând schimbul de

tură. Trecuseră ani de zile de când pierdusem obișnuința de a rătăci singur prin oraș. Lovitura de grație pe care i-o dădusem altădată lui Nalfo GileLti și consacrarea mea ca *don* îmi conferiseră putere, dar mă privaseră de simpla libertate a anonimilor. Neavând niciodată încredere, te-mându-mă mereu de apariția bruscă a unui ucigaș-tor-pilă în spatele meu... Petrecusem toți anii prohibiției înconjurat de gărzi de corp. Stefano înlocuise apoi el singur acest greu dispozitiv, dar eu nu-mi aminteam să fi făcut vreodată altceva în compania lui decât să mă deplasez cu mașina dintr-un punct în altul fără să-mi fac niciodată timp să hoinăresc.

Un alt motiv, intim, secret chiar, mă împinsese să evit cartierul din Fifth Avenue în toți acești ani. Acest motiv era amintirea lui Preston Ware, avocatul la care descoperisem desenele bisericii San Ezechiel. Ermetismul vorbelor, misterul profețiilor și al viziunilor lui, ca și cel al legăturilor pe care le întreținuse de dincolo de moarte cu nebunul Maddox Green erau și acum la fel de profunde. Nimic nu mă putuse ajuta să ridic vălul de pe aceste enigme care îmi dăduseră viața peste cap. Ca și după moartea Giuseppinei și a Leonorei, intrasem brusc într-o altă lume după ce evadasem din penitenciarul Blackwell's Island. Desigur, în străfundul meu, nu uitasem nimic, niciun cuvânt pronunțat de Ware, nicio ocară ieșită din gura lui Green... Dar cum aș fi putut continua să trăiesc sau chiar doar să supraviețuiesc, dacă mi-aș fi lăsat spiritul să se prindă în mrejele acestor evenimente de neînțeles? Acest lucru m-ar fi condus direct la nebunie. Astfel că preferasem să șterg din conștiința mea fața avocatului și pe cea a condamnatului. Îmi reveneau uneori în vis, dar atunci mă întorceam imediat

spre Caria și, în brațele ei, găseam puterea de a alunga fantomele trecutului meu.

-Totuși, astăzi, cu evenimentele care avuseseră loc și mai ales din cauza întâlnirii cu Lătime Galjero, ecluzele memoriei mele se deschideau din nou foarte mult. „Ware știe că tu ai o mare lucrare de înfăptuit”, uriașe Green înainte de a cădea secerat de gloanțele gardienilor din închisoare. O mare lucrare de înfăptuit? Care? Să ocup o funcție în lumea interlopă? Cu siguranță, nu. Atunci? în mod nelămurit, simțeam că această sentință era legată de femeia Galjero. După toată logica, asta n-avea niciun sens, dar de ce atunci acest sentiment era atât de puternic?

Nu vroiam să mă mai gândesc. Ridicând ochii, am văzut că părăsisem 42 Street și intrasem pe Fifth Avenue! Fără voia mea, pașii mă conduseseră acolo unde, cu douăzeci și cinci de ani în urmă, se ridica imobilul cu fațada decorată cu nimfe și demoni în care locuia Preston Ware. Dar acum acea clădire nu mai era acolo. Fostul bloc fusese dărâmat și un nou turn se ridica pe locul lui. M-am simțit ușurat, ca și cum fusese pronunțat un exorcism... Deodată, golit de orice energie, am avut senzația că nu mă mai țin picioarele și a trebuit să mă sprijin de perete ca să nu cad. Am rămas acolo mult timp, cu spatele lipit de zid, respirând aerul venit din larg care pătrundea în oraș prin poarta dublului estuar.

În momentul acela, am văzut-o! Pe ea, pe Laiime Galjero! Era pe trotuarul din fața mea și purta o haină lungă de blană neagră care o făcea să semene cu un animal sălbatic. Ochii îi erau îndreptați spre mine și îmi zâmbea cu un aer sfidător, același cu cel care îi apăruse pe chip în tumul Chrysler, chiar înainte ca ușile ascensorului în care se afla să se închidă. Din reflex, mi-am

dus mâna la subsuoară pentru a scoate arma pe care o aveam asupra mea. Când am ochit-o, fata nici nu s-a mișcat. Am tras, dar, în mod inexplicabil, mecanismul pistolului meu automat s-a blocat. Am încercat să armez din nou în timp ce ea traversa cu nonșalanță strada, fără teamă. În jurul nostru, pușinii trecători nu dădeau nicio atenție scenei.

— Lăsați jucăria asta inutilă, îmi șopti Laiime care se apropiase. Arma asta n-o să vă fie de niciun folos împotriva mea.

M-așteptam în orice moment să văd strălucind în mâna ei un stilet, un pumnal... Dar nu! Ea se mulțumi să îmi surădă.

— Știam că o să vă regăsesc aici. Nu e o întâmplare. Ați supraviețuit la Shelton, ați supraviețuit și la Chrysler... Acum știu cine sunteți, *clon* Luigi Monti. Am aflat multe despre dumneavoastră... Aveți un aliat puternic. Mai puternic decât vă puteți imagina. Lui îi datorați faptul de a fi rezistat la cea mai grea încercare. El v-a făcut să supraviețuiți la Blackwell. El continuă să vă protejeze și încearcă să vă salveze de mine... Dar asta nu se va întâmpla, *don* Monti. Puterea mea este mai mare decât a lui. O să-i străpung apărarea! Într-o bună zi, voi găsi o cale să vă distrug!

Rezemat de zid, eram incapabil să mă mișc. Ucigașa lui Stefano stătea acolo, la câțiva pași de mine, și membrele îmi erau la fel de țepene ca cele ale unei insecte mușcate de un păianjen. Maxilarele mi se încleștaseră și nu puteam articula niciun sunet. Dacă ar fi vrut. Lățime ar fi putut să mă ucidă în acel moment la fel de ușor cum un măcelar tranșează un bou în abator! Dar n-a făcut-o. Reluându-și mersul liniștit, ea se îndepărtă de mine și dispăru în noapte în timp ce, încet-încet, eu

simțeam cum viața îmi irigă din nou corpul și îmi curge prin vene.

*

— Fie ce-o fu o s-o găsesc pe fala asia, am urlat eu în biroul lui Meyer Lansky. Contractele emise pentru nașii din sud n-au fost încă toate duse la îndeplinire. Lăsați-mă să mă duc în New Orleans...

— Chiar credeți că acolo o s-o găsiți pe Laitone Galjero?

Meyer îl privi pe Lucky Luciano cu un aer întrebător. Nici unul, nici celălalt nu păreau încântați de ideea de a mă vedea plecând în Louisiana.

— În orice caz, Tulroad și Dulles cred că ar putea fi acolo. FBI a reușit să-i de urmă de la sosirea ei în Statele Unite, în urmă cu câteva luni. Vine din Berlin, unde jurnalista Merry Groves, care informează ambasada, i-a întâlnit de mai multe ori. pe ea și soțul ei. Sunt apropiați ai mai marilor puterii naziste.

— Tigroaica asta este măritată?

— Cu un român, un oarecare Dalibor Galjero. Văzut adesea în Statele Unite la începutul deceniului, dar neînregistrat pe lista de vize din 1933. El nu este cu ea în acest moment.

Luciano oftă puternic, vrând parcă să alunge multitudinea de gânduri încâlcite care-i încețoșau creierul.

— Români care trăiesc la Berlin și conspiră cu italieni și cu nostalgici ai Confederației Statelor din sud! Sunt dezolat, domnitate», dar este un amestec pe care nu-l pot digera.

— Istoria o ia mereu pe căi întortocheate. Cine ar fi crezut că un ovreiaș ca mine și un sicilian ca tine se vor

asocia pentru a pune mâna pe cea mai mare organizație criminală a Statelor Unite? zise Meyer.

— Galjero a stat mult timp la Cassard. FBI-ul crede că s-au întors amândoi în Louisiana. Așa că avem ceva treabă acolo. Cred că e timpul să ne reluăm vânătoarea. Plec chiar în seara asta cu Tulroad.

— Luați și niște oameni de-ai noștri, insistă Luciano. Nu-mi place ideea de a fi însoțit doar de *feebies*. Vi-l detașez pe „Bubble” Lemona, de exemplu. Cunoaște destul de bine regiunea și fratele lui lucrează pentru una din filialele noastre. O să-i ordon să vă stea la dispoziție de cum sosiți.

Din gara Grand Central, am luat trenul expres pentru Louisiana. „Bubble” Lemona se număra printre călători, Gian de asemenea. În ciuda protestelor mamei lui, voisem să-mi țin promisiunea pe care i-o făcusem în biroul meu. Da, va fi și el de față când o voi ucide pe Lurne Galjero!

Ocupam un compartiment mare Pullman și privirile pe care le schimbam la începutul călătoriei cu cei doi agenți federali care îl încadrau pe Virgil Tulroad n-aveau nici urmă de amabilitate. În mod cât se poate de evident, cei doi anchetatori ne-ar fi pus imediat cătușele la mâini. Din fericire, Tulroad veghea. Când unul dintre ei se luă brusc la harță cu Lemona dintr-un fleac, el fu nevoit să le țină iar o predică. Ambianța electrică se atenuă totuși pe parcursul călătoriei, astfel că, atunci când trenul intră în gara New Orleans, „Bubble” și tipii își spuneau pe numele mic...

În prima seară, nu s-a întâmplat nimic. N-am făcut decât să ne instalăm într-un mare hotel din centru pentru a ne obișnui cu ciudata climă a orașului. Niciodată în viața mea nu fusesem mai jos de Florida, în 1928,

pentru un scurt sejur de lucru. Nu cunoșteam nimic din Sudul propriu-zis. Tocmai ce trecusem de Crăciun și, în timp ce la New York era un ger de crăpau pietrele, aerul de pe malurile fluviului Mississippi era umed și blând. Era imposibil să mergem mai mult de o sută de yarzi fără să transpirăm abundant în hainele noastre călduroase de yankei...

La centrul local al FBI-ului, Tulroad nu menționează adevărata mea identitate, evident. Am fost prezentat ca un simplu consilier civil. Metoda trebuie că nu era străină tradițiilor instituției, fiindcă nimeni nu obiectă nimic față de prezența mea alături de fostul Incoruptibil. Într-o încăpere consacrată consultării arhivelor, ni se aduse tot ceea ce putea să-l privească pe Cassard. Vraful de tăieturi de presă era voluminos și ne-ar fi trebuit o săptămână ca să-l citim în întregime. Dar noi n-aveam atâta timp în fața noastră. Tulroad începu totuși să cerceteze meticulos ultimele articole cu privire la marele vrăjitor al Ku Klux Klan-ului. L-am lăsat acolo. Eu unul aveam de reglat cât mai repede niște probleme private legate de familiile noastre...

„Bubble” Lemona mă prezentă fratelui său, Damiano, un pic mai în vârstă ca el dar cu aceiași ochi bulbucați, aceeași frunte și același păr stufos. Mergând cu ei în diverse locuri din oraș, am omorât în două zile cinci trădători ai lui Luciano...

— Cred că acum am făcut curățenie, *don* Luigi, zise în sfârșit Damiano tăind ultimul nume care figura pe lista contractelor.

— Curățenia nu va fi terminată atâta vreme cât Cassard nu va plăti. Și ne datorează mult!

În aceeași seară, când l-am regăsit pe Virgil Tulroad, am înțeles imediat, după zâmbetul lui, că apăruse brusc o pistă.

— Oh, poate că nu e nimic altceva decât un început. mă temperă imediat locotenentul, dar, nu știu de ce, simt că indiciul ar putea fi fructuos!

— Spuneți-mi!

— Unul din informatorii noștri infiltrați în sânul Ku Klux Klan-ului tocmai ne-a anunțat că o reuniune importantă va avea loc peste două zile într-o fermă abandonată din mlaștini. Toți șefii mari ai regiunii sunt poftiți. Chiar dacă Cassard nu este în lot, pun pariu că cel puțin unul din acei domni costumați va ști unde se ascunde.

Ocazia era prea frumoasă ca s-o lăsăm să ne scape, în următoarele patruzeci și opt de ore i-am lăsat așadar pe oamenii de la FBI să-și pregătească planul fără să intervin. Se convenise cu Tulroad ca Lemona, Gian și cu mine să rămânem în spatele operațiunilor în timp ce forțele de poliție vor acționa în prima linie. Acceptasem târgul. Pentru mine, Cassard nu era prada principală; cea care mă interesa cu adevărat era Galjero, ucigașa lui Stefano și deținătoarea secretelor cu privire la Preston Ware. Pe această femeie o vroiam doar pentru mine și cât mai repede. Dacă renunțarea la orice pretenție asupra lui Ephraïm Cassard mă putea conduce la ea, nu era un preț prea mare de plătit. Dimineața devreme, în ziua indicată de informator, două unități cu efectivul complet ale poliției orașului își părăsiră cazarma pentru a străbate aproape optzeci de mile la nord de New Orleans. Tulroad și cei doi agenți ai săi urmau convoiul într-o mașină căreia îi fuseseră scoase însemnele poliției. Lemona, Gian și cu mine închideam cortegiul.

— Drumurile astea sunt infecte, blestemă „Bubble” Lemona după ce părăsisem de mai bine de jumătate de oră drumurile acoperite cu bitum pentru a o lua pe poteci nisipoase, desfundate și înguste.

Mașinile aveau multe de îndurat pe aceste cărări de mușchi care deveneau din ce în ce mai spongioase pe măsură ce ne apropiam de mlaștini. De două ori, a trebuit să împingem un vehicul care se împotmolise. Tot de două ori, a trebuit să ne întoarcem din drum, căci până și șoferii experimentați se pierdeau luând-o pe aceste drumuri mereu schimbătoare asaltate de o vegetație nebună și de întinderi de apă cu nivel instabil.

„Brațul ăsta de râu și-a ieșit din matcă. Trebuie să dăm înapoi...”

„Pontonul ăsta este ros de vermină și n-o să țină sub roțile noastre. Trebuie să facem cale-ntoarsă...”

După aproape șapte ore de astfel de regim, ne-am oprit în sfârșit la marginea unui câmp cenușiu, unde vântul sufla în rafale. Trebuie că era cam ora trei după-amiază și mai aveam cinci mile de mers pe jos înainte de a ajunge la granițele domeniului unde trebuia să se reunească Klan-ul.

— Vehiculele rămân aici, zise Tulroad. Nu putem să ne permitem să înaintăm mai mult în mașină, riscăm să fim reperați. Sunt dezolat să vă impun asta, dar va trebui să mergeți pe jos dacă vreți să veniți cu noi!

— Bineînțeles că venim!

În timp ce trei oameni rămăseseră lângă camioane și mașini, noi am urmat siluetele negre ale polițiștilor. Protejați de cizmele lor înalte, tipii înaintau mai repede ca noi, care nu ne dotasem cu echipament special pentru un asemenea periplu. Traversarea câmpiei cu ierburi uscate și galbene n-a fost prea dificilă, dar am pătruns în curând într-o zonă împădurită care ascundea un teren mlăștinos printre tufele de mărăcini. Acolo, ne-am înfundat până la glezne într-un noroi moale, urât mirositor, care se lipea pe încălțări.

— Pantofi de trei sute de dolari! se văicări Lemona. Și un costum de nouă sute! Ce porcărie!

Dacă putusem să ne păstrăm armele de mână, Tulroad nu ne autorizase să folosim Thomson-urile.

— Sunt prea vizibile. Polițiștii cu care o să lucrăm vor pune întrebări. Orice-ar fi, totul este prevăzut în așa fel ca operațiunea să se deruleze fără violență.

— Nu vă temeți de rezistență? întrebam eu.

— Puști de vânătoare, cel mult... Este arsenalul obișnuit al Klan-ului, îmi răspunse cu nepăsare locotenentul aprinzându-și o țigară.

În ceea ce mă privește, nu eram sigur că sudiștii se vor preda fără rezistență. Mai ales dacă Cassard se afla printre ei.

După terenurile mlăștinoase, au venit mlaștinile. Că-rarea care șerpuia printre porțiunile de apă nu era mai lată decât o grindă. Mergeam în șir indian, în tăcere, printr-un decor verde și negru unde deja soarele nu mai pătrundea. Un polițist care cunoștea regiunea mergea în fața mea. Auzindu-mă cum alunec în noroi, el se întoarse ca să mă ajute.

— Aveți grijă să nu cădeți, domnule! Apa este adâncă. Și colcăie de aligatori și lipitori...

— Dar cine naiba trăiește aici? Trebuie să fii nebun ca să fii fermier în zona asta...

— Cajunii¹, domnule. Și ei sunt toți unii mai nebuni ca alții. E ceva congenital...

Cajunii! Abia dacă știam că acești oameni există. Pentru mine, ei erau ca și indienii din câmpiile sălbatice

¹ *Cajuni* - descendenți ai acadienilor francezi (*Acadia* - Noua Scoție de azi), pe care britanicii i-au deportat în 1755 în Louisiană, fiindcă au refuzat să depună jurământul de supunere față de coroana britanică (n. tr.).

din Vest sau ca eschimoșii de pe banchiză; o seminție în afara Istoriei și a timpului, ba chiar niște creaturi cu care să sperii copiii.

— Cajunii sunt deportați francezi veniți din Canada, de unde i-au alungat englezii, murmură polițistul. Trăiesc aici de două secole și nu ies aproape niciodată dintre lacuri. Se căsătoresc între ei... De aceea au toți aceeași figură și nu sunt neapărat foarte inteligenți.

— Da, dar sunt robuști și cunosc mlaștinile ca pe buzunarul lor, adăugă un tip care mergea înaintea lui și trăgea cu urechea la conversația noastră.

— Sunt membri ai Klan-ului?

— Asta da! Nu prea-i iubesc pe negri, e clar... De altfel, ei nu iubesc pe nimeni. Mulți nu vorbesc decât dialectul lor și nu scot niciodată un cuvânt englezesc.

Ne-am mai înămolit aproape două ore în cloaca de unde scăpau din când în când emanații de gaz care se inflamau și ardeau cu flacără. „Bubble” Lemona clănțănea din dinți în hainele lui înmuiate. Gian însă mergea bine. Își făcuse un toiag dintr-o creangă groasă și părea să fie cel mai motivat dintre noi. În timp ce noi nu mai înaintam decât la lumina lanternelor, unul din cei doi oameni ai lui Tulroad își suci glezna și a trebuit să-l abandonăm, sprijinit de un trunchi de copac, căci handicapul lui ne-ar fi întârziat. În sfârșit, după infernul mlaștinilor, am ajuns într-un fel de stepă tot umedă dar acoperită cu o vegetație mai puțin densă decât mangrova. Acolo am făcut haltă pentru prima oară de la plecarea noastră. *Feebies* au consultat hărțile și apoi Tulroad a venit să mă informeze care e situația.

— Nu mai suntem decât la trei sute de yarzi de fermă. Oamenii noștri se vor desfășura în semicerc de jur împrejur. Cât despre voi, vă propun să treceți repede pe

partea cealaltă, de-a lungul drumului principal. O să vă ascunderi acolo și o să-i prindeți pe eventualii fugari. Dacă noi ne facem bine treaba, nu vor fi, dar nu se știe niciodată!

— Fie, voi închide eu plasa. Mai dați-mi totuși câțiva oameni. În trei, riscăm să mai lăsăm să treacă dintre ei...

Cu un plan mediocru în mână, i-am ghidat pe Gian, Lemona și pe cei doi polițiști care ne fuseseră repartizați de-a lungul unei noi întinderi mocirloase, apoi, după un șir de șanțuri prea largi pentru a fi sărite și în care a trebuit să plonjăm până la brâu, am ajuns la marginea unui drum de pământ cenușiu. Gian și Lemona s-au postat într-o parte, în timp ce eu m-am întins în desigurile din față cu agenții. Înghețați de apa care ne îmbiba țoalele, am așteptat în liniște aproape o oră, neuzind decât țipătul bufnițelor și clipocitul nutriilor care înotau prin canale. Un zgomot de motor se auzi în sfârșit în noapte. Am văzut departe, în întuneric, două apoi patru puncte luminoase. Din secundă în secundă, farurile se apropiiau... Două camioane cu loitre fără prelată trecură în trombă prin fața noastră. Pe platforme, vreo zece țipi se țineau de drugii de fier. Mulți purtau deja roba Klan-ului, alții păreau îmbrăcați în simple salopete sau în tunici de lucru. În mâinile tuturor luceau arme...

— Nu sunt doar puști de vânătoare, am zis eu încet ca pentru mine, după ce au trecut camioanele.

— Ce-ați spus, domnule? zise un polițist de lângă mine.

— Sudiștii ăia aveau pistoale-mitralieră. Nu simple puști cu alicie!

— Da, cred că da...

Un minut mai târziu, un alt convoi compus din patru camionete trecu pe lângă noi. Apoi au mai fost și trei

grupe de opt sau zece călăreți mergând la trap și două mașini speciale în care se înghesuiau tot siluete îmbrăcate în alb...

— Judecând din ochi, sunt aproape șaptezeci, îi anunțai eu pe polițist. Mai mult decât a precizat informatorul.

— Îmi pare rău, domnule. Eu nu sunt la curent cu așa ceva. Dar acești oameni sunt cel puțin de două ori mai mulți decât noi, asta e sigur!

De două ori mai mulți decât noi, la fel de bine înarmați și cunoscând perfect un teren înșelător unde cel mai mic pas greșit poate să te coste viața! Lucrurile stăteau mult mai rău decât se prevăzuse. Mă întrebam dacă Tulroad avea tupeul sau nebunia să lanseze lotuși asaltul. O clipă, m-am gândit să mă întorc înapoi pentru a-l preveni de pericol, dar abia ce hotărâsem să mă ridic că am auzit primele împușcături.

— Atacul a fost lansat, domnule. Trebuie să rămânem aici unde suntem, astea sunt ordinele, șopti polițistul punând brațul pe mine ca să mă determine să rămân culcat.

Avea dreptate și o știam. La ce-ar mai fi folosit acum să alerg de-a lungul pădurii ca să-l avertizez pe Tulroad? Asaltul era dat. nu mai era nimic de făcut pentru a-l opri. Decât să rămânem pe pozițiile noastre... îngrijorați, cu ochii îndreptați spre drum. am ascultat cum s-au intensificat schimburile de focuri în minutele următoare. La rafale răspundeau alte rafale. Părea ceva interminabil. Și nici un fugar de prins! Drumul rămânea îngrozitor de pustiu...

— Ascultați! Parcă se mai potolește!

Agentul avea dreptate. Puțin câte puțin, schimburile de focuri se atenuază înainte de a înceta cu totul.

Gian ieși alergând din tufișul lui pentru a veni !a mine.

— M-am uitat la ceas când a început atacul. Era acum patruzeci de minute...

Patruzeci de minute de luptă! Bătălia fusese extraordinar de lungă. Asta însemna că oamenii Ku Klux Klanului nu fuseseră luați prin surprindere, că se așteptau probabil la o operațiune a poliției. Asta dovedea de asemenea că își vânduseră scump pielea.

— Ce facem acum? întrebă fiul meu.

— O s-o luăm iar încet pe drum până ne întâlnim cu locotenentul Tulroad.

I-am făcut semn lui Lemona să se ridice și, toți împreună, am început să mergem lent înspre nord, acolo unde trebuie că se afla vechea fermă cajun, scenă a înfruntărilor. N-am apucat să parcurgem nici două sute de yarzi că un zgomot de motor se auzi în fața noastră.

— Ascunderi-vă! am ordonat eu.

Am sărit toți în tufișuri chiar înainte ca unul dintre camioanele sudiste să ne lumineze cu farurile. Împietriți de spaimă, i-am văzut pe oamenii în alb așezați pe loi- tră. Atitudinea lor nu era cea a unor fugari bătând în retragere. Nu, atitudinea lor era cea a unor soldați victorioși după o bătălie cruntă! Un al doilea camion trecu, apoi un al treilea, și un al patrulea câteva secunde mai târziu...

— Priviți! murmură Gian, arătând cu degetul spre orizont, după ce vehiculele dispăruseră.

Brusc, noaptea nu mai era la fel de neagră. Niște flăcări se ridicau la capătul dramului, înroșind întunericul.

M-am ridicat și am început să alerg pe cărare. Polițiștii au urlat la mine, dar eu nu le-am răspuns. Trebuia să văd ce se petrecuse cu adevărat în împrejurimile fermei... Picioarele mele nu mai simțeau oboseala, nici corpul frigul, îngrozitor, și am ajuns pe o cuvetă

mică la marginea căreia m-am oprit. în fața mea, legate strâns pe trei cruci în flăcări, se prăjeau corpurile stropite cu petrol ale polițiștilor porniți la asaltul asupra Klanului... Căldura rugului era atât de mare încât a trebuit să mă dau înapoi, cu mâneca mantoului pusă la gură și la nas ca să nu respir mirosul infect, îngrozitor de greșos, de carne care ardea... Pe urmele mele, Gian și Lemona descoperiră și ei spectacolul infernal.

— Doamne-Dumnezeule! lăsa să-i scape Lemona.

Și el care nu se rugase în viața lui căzu în genunchi și se închină.

— Nu mai e nimic de făcut pentru bieții oameni, am zis eu dând înapoi. Veniți, n-are rost să rămânem aici...

— Dar ceilalți? urlă Gian. Unde sunt ceilalți membri din Klan? Unde este Cassard?

— Era o capcană și noi ne-am repezit în laț, am zis eu. Cu siguranță, Cassard nu e acolo...

— Trebuie să ne lămurim în privința asta! N-au trecut din nou toate mașinile și caii prin fața noastră. Trebuie să știm unde s-au dus!

Fără să pot să-l rețin, Gian coborî panta în direcția crucilor în flăcări. Trecând în fugă prin mijlocul lor, el dispăru în câteva secunde din câmpul meu vizual.

— Puștiul are dreptate, *don*. Nu putem pleca așa după tot ce-au făcut nemernicii ăștia. Trebuie să punem mâna pe ei!

Armându-mi revolverul, am pornit pe urma fiului meu. Căldura de cuptor de sub crucile cuprinse de flăcări era atât de puternică încât din hainele mele începuse să iasă fum în ciuda faptului că erau îmbibate cu apă. M-am debarasat de mantou și am continuat să alerg drept în față ca să-l ajung pe băiatul meu. El se ghemui- se în spatele unei stive de scânduri și observa ferma.

— Sunt încă acolo! Niște cai sunt legați mai departe și două mașini sunt parcate alături. Am văzut un tip în haină de dimie albă ieșind din clădirea centrală. Ceilalți trebuie că simt înăuntru.

— Câți sunt, după părerea ta?

— Zece, cel puțin. Poate ceva mai mulți.

— E prea mult pentru noi trei.

— Cassard! se enervă Gian. Măcar să-l omoram pe Cassard!

— Presupunând că e cu ei, n-ai să te poți apropia de el la mai puțin de treizeci de pași. Nu-i cea mai bună metodă...

— Ce să facem, atunci?

— Să așteptăm, puștiule. *Don Luigi* are dreptate... Nici măcar nu suntem foarte bine înarmați... Nu putem face mare lucru.

— Cel puțin să folosim vechile șiretlicuri ale indienilor Sioux! zise Gian.

Din cea mai fragedă pruncie, fiul meu avea o pasiune pentru westem-uri, în special pentru cele în care juca prietenul lui John Wayne. Nu m-aș fi gândit niciodată că aceste rezervoare de copilării ar putea să ne fie utile într-o bună zi.

— Cu excepția celei care tocmai a ieșit, n-am văzut alte santinele. Tipii trebuie că se simt în siguranță. Mă gândesc că putem măcar să le gonim caii.

— Și la ce ne-ar servi asta? se văicări Lemona. În trei, riscul este mult prea mare!

— În cinci, domnilor, dacă ne permiteți!

Fără ca noi să-i fi auzit, cei doi polițiști ne ajunseseră din urmă. Pistoalele lor Thomson erau binevenite și ne sporeau șansele, dar balanța atârna tot în defavoarea

noastră în înfruntarea care se anunța. Gian persista în ideea de a le împrăștiia caii.

— Asta o să-i facă să iasă afară, cel puțin. Și vom putea să-i secerăm pe mulți cu mitralierele postate în tir încrucișat. După aceea, vom vedea!

— Puștiul are dreptate, domnule. înseamnă să-l provocăm pe Diavol, dar, dacă tot a scăpat deja din infernul lui în seara asta, măcar să jucăm jocul până la capăt...

Lemona declanșă lama unui șiș pe care-l avea mereu în buzunar, apoi se târî spre mașini și spre cai având grijă să rămână cu vântul în față pentru a nu speria animalele. În ciuda rotunjimilor care îi aduseseră porecla, Lemona era agil, puternic și suplu. El ajunsese în liniște în spatele gardianului și îl înjunghie înainte ca victima să aibă timp să reacționeze. Le-am făcut semn celor doi polițiști să se plaseze în poziție de tragere cât mai aproape posibil de poarta principală a vechii ferme și ra-am dus la Lemona lângă mașini în timp ce Gian se pitula în spatele unei cisterne mâncate de mușchi și rugină. Am dezlegat frâiele cailor și i-am gonit înspre păduri dar numai câteva animale porniră la trap. Celelalte refuzară cu încăpățănare să părăsească ocolul.

—Gloabe afurisite! exclamă Lemona. Dacă-i pe-așa, o să folosesc metoda sigură.

Cu vârful cuțitului, el tăie două fâșii de pânză din propria-i cămașă, le răsuci în formă de meșă și le băgă în rezervorul mașinilor. Benzina urcă în fibre ca într-un burete. „Bubble” aprinse amorsele și alergă cât putu de repede să se refugieze în spatele unor table unde eu mă adăpostisem deja. Cele două rezervoare explodară unul după altul, aruncând resturi de metal până foarte sus în cerul roșu și rănindu-i de moarte pe unii cai rămași prea aproape. Nechezatul animalelor și violența detonărilor

îi scoaseră imediat afară pe cinci sau șase țiți îmbrăcați în alb, purtând cagulele ascuțite specifice clanului lor. De cum apărură în prag, mitralierele Thomson scuipară primele lor salve și îi secerară pe toți, fără excepție.

— Acum trebuie să ne repezim, i-am zis lui Lemona. Urmează-mă!

Cu pistoalele în mână, am alergat drept spre fermă în ciuda gloanțelor care ciuruiau încă scândurile desprinse ale fațadei. Să nu lăsăm adversarilor noștri timp să reacționeze, să se organizeze, să-i facem să creadă că eram siguri pe forțele noastre și, mai ales, că eram mult mai numeroși decât ei. Era singurul mod de a-i destabiliza și de a-i domina. Urlând, zbierând cât de tare puteam, am năvălit în cabana întunecată, luminată doar de lumânări lipite chiar de masă, și ne-am descărcat armele în siluetele îmbrăcate în alb care ne țineau piept. Totul se termină cu luptă corp la corp atunci când încărcătoarele noastre se goliră. Lemona își înfipse cuțitul în inima unui tip solid care răcnea în dialect cajun iar eu l-am lovit cu arma în frunte pe un bărbat cu cagulă. Sub impact, pânza se păta imediat de un roșu-aprins și tipul căzu cât era de lung. Spărgând ferestrele cu lovituri de bătă, cei doi polițiști îi elimină pe ultimii rezistenți, în timp ce Gian îi omora afară pe doi inși care încercau să fugă. Mai puțin de trei minute se scurseseră de la explozia mașinilor.

Le-am scos robele morților, una câte una. De fiecare dată când scoteam o mască, speram să descopăr trăsăturile lui Ephraim Cassard, dar toți cei care se ascundeau sub cagula ascuțită a Ku Klux Klan-ului îmi erau necunoscuți. Mi se părea că numeroase fețe aveau un incontestabil aer de familie.

— Cajunii sunt consangvini, îmi aminti un polițist văzându-mi tulburarea. Se căsătoresc și se reproduc

între veri de generații întregi. Chestia asta are un rezultat straniu. Yankeii ca dumneata nu sunt obișnuiți cu așa ceva...

—Cine naiba ar putea să se obișnuiască? izbucni Lemona, aruncând o privire puternic disprețuitoare acestor fețe lunatice.

În momentul acela al doilea polițist, care era plecat să cerceteze clădirea, se întoarce și îmi făcu un semn discret.

—Cred că mai există lume pe-aici, îmi zise el cu voce scăzută. Am auzit un scârțâit de podea în fundul culoarului.

Reîncărcându-mi arma, am înaintat prudent cu el de-a lungul unui coridor plin cu pânze de păianjeni și cu pereții tapisați cu enorme ciuperci de umezeală. Încet, am pus mâna pe clanța unei uși, am strecurat gura armei prin întredeschidere și am înaintat în cameră. Un miros de ranced îmi izbi nările. Și, indiscutabil, un miros de corp omenesc. Dar nu puteam să văd nimic în bezna aia. Polițistul din spatele meu își aprinse lanterna. Atunci, în raza de lumină, am văzut un corp întins. Nu era un cajun și nici chiar un om al Ku Klux Klan-ului. Omul acela era locotenentul Virgil Tulroad! Membrele lui erau zgâlțâite de frisoane și pielea îi era la fel de albă și lucioasă ca cea a unui înecat. Lăsând să-mi cadă arma pe jos, m-am repezit spre el să-l ajut. Ochii îi erau atât de mult ieșiți din orbite că nu le mai vedeam irisul: din gura deschisă ieșea o spumă gălbuie care îi acoperea bărbia și i se scurgea pe gât. Nicio rană nu se vedea totuși; nici sânge, nici hematoame.

—*Sânteria*\ zise înnebunit polițistul care ținea lanterna deasupra mea.

— Ce spui?

— *Sun te rial* repetă agentul. Voodoo! Magie neagră! Am mai văzut asta într-o zi în cartierul francez din New Orleans! Pe pântec! Priviți!

Când m-am uitat mai bine la abdomen, am văzut niște cruste clare care desenau niște arabescuri ciudate chiar până sub stern.

— O pentagramă desenată cu ceară de lumânare, murmură agentul. Desene ale Diavolului!

Atunci, din străfundul memoriei mele ieși la iveală o amintire uitată de mult. M-am revăzut, copil fiind, aplecat asupra unei fete care tremura din toate încheieturile după ce căzuse de pe o creangă de măslin. O săgeată de foc mă străbătu din inimă până în mâini, pe care mi le-am pus pe tâmpilele lui Tulroad. Din toate forțele, din tot sufletul, vroiam să-l salvez pe acest om. Simțeam că posedam o putere ascunsă. Dar era deja prea târziu, în spuma care se scurgea din gura lui apărură mici pete negre, mișcătoare, rapide... Apoi aceste pete se îngroșară, începură să colcăie... Sute de păianjeni, limbrici, scolopendre¹ lungi cât palma ieșiră din corpul agentului și se împrăștiară prin încăpere, urcând și pe noi, năpădindu-ne brațele, picioarele... Polițistul intră în panică, în agitația lui, încerca să se scuture de gânganii care se urcau pe el ajungându-i până pe față; fascicolul de lumină de la lanterna lui începu să se învâртеască prin încăpere. Nu-l mai vedeam pe Tulroad, dar asta nu mai avea nicio importanță. Palmele mele simțeau că orice urmă de viață îl părăsise. Atunci, în timp ce mă ridicam, lanterna lumină o siluetă albă ascunsă lângă ușă. Acea siluetă era cea a lui Ephraim Cassard! Nemișcat, el îmi

¹ seolopendră (*seolopendră cingulată*) - miriapod veninos din regiunile tropicale și mediteraneene (n. ir.).

zâmbea. Mi-am căutat Colt-ul dar îl lăsasem să cadă în graba mea de a-l ajuta pe Tulroad.

—Laiime Galjero mi-a încredințat asta pentru dumneata, *don* Monti! susură vrăjitorul.

Apropiindu-se cu un pas, el desfăcu mâna și suflă cu putere în palmă pentru a face să zboare până la mine o pulbere fină, de culoarea absintului, pe care o păstra în pumnul strâns... Dar nu eu am fost cel care am inhalat infama mixtură. Ivindu-se pe neașteptate de pe culoar, Gian se repezise să mă apere de atacul lui Cassard. Cu fața acoperită de pulbere verde, el urlă înspăimântător, inspirând din plin preparatul demoniac. În spatele nostru, se auzi o împușcătură care îl nimeri pe marele vrăjitor al Ku Klux Klanu-ului drept în piept Cassard se prăbuși greu la pământ în timp ce polițistul trăgea un al doilea glonț.

—Ce ai făcut? am urlat eu la muribundul ai cărui ochi deveneau sticloși. Ce i-ai făcut fiului meu?

—întreab-o pe Galjero, Monti, bolborosi Cassard cu un ultim dispreț. Laiime Galjero! Ea știe...

Chipul cu o mie de fețe

Ne-am întors la New Orleans după această noapte teribilă, parcurgând în sens invers drumul pe care îl făcusem de la camioanele oprite în câmpia cu ierburi uscate. Lemona îi avertiză pe oamenii care rămăseseră să păzească vehiculele.

Eu spălasem cum putusem mai bine orice urmă de particule de pe fața lui Gian, forțându-l chiar să vomite conținutul stomacului. Mai bine de o oră, fiul meu rămăsese în stare de șoc, la limita inconștienței. Apoi, încet, își revenise în fire. Era totuși tras la față și cuvintele îi ieșeau cu dificultate din gură, dar era în viață și sănătatea părea să i se amelioreze de la o oră la alta.

În oraș, FBI-ul ne-a reținut mult timp pentru a ne lua depozițiile înainte ca Allen Dulles în persoană să vină după noi, de la New York. Moartea a treizeci de oameni din escadra condusă de Tulroad îl îndurerase profund, iar modul în care locotenentul își găsisese sfârșitul nu înceta să-l obsedeze.

— Trebuie că nu cunoaștem nimic din misterele lumii, Monti! Trebuie că suntem ignoranți!

— Suntem, într-adevăr...

„Misterele lumii”, spusese Dulles. Eu eram martor la ele dintotdeauna, le înfruntam. Ani de zile, voisem să le

ascund, sa le refulez. Dur întotdeauna ele reveneau, precum valurile care se întorc să bată cu obstinație în aceeași stâncă. În trenul care se îndrepta spre Grand Central, privindu-mi fiul care nu-și mai regăsise întreaga vigoare a feței și a corpului, am ajuns să admit că fuga nu era o soluție. Orice făceam, *misterele lumii* mă urmăreau. Poate că era timpul să recunosc această evidență...

—Biroul și eu personal v-am apreciat mult ajutorul. Monti.

Abia dacă auzeam vocea lui Dulles. Legănat de mersul trenului, obosit de această expediție în Louisiana și mai ales preocupat de sănătatea lui Gian, mi-a fost greu să intru în conversație.

—Am vorbit ieri seară la telefon cu Hoover... Nu mi-a spus-o decât în două-trei vorbe, dar cred că are planuri mari pentru dumneavoastră.

—John Edgar Hoover? Directorul FBI? m-am mirat eu. Ce plan ar putea avea în privința mea dacă nu să-și dorească să mă bage după gratii?

—Sunteți un om ciudat, Monti, îmi explică Dulles privind cum defilează pe fereastră un peisaj mohorât de câmpie. Hoover este și el. din mai multe motive... Amândoi sunteți din aceeași categorie. în fond. Singurul lucru care vă separă este că el se află de partea legii în timp ce dumneavoastră...

— Eu nu mă aflu acolo...

—Oh! Ar fi nevoie de atât de puțin ca să treceți bariera... Sau mai degrabă s-o coborâm noi în fața dumneavoastră.

—Vreți să faceți din mine un om respectabil. Dulles? N-o să meargă.

—Respectabil, sunteți deja. Cel puțin în aparență, și asta contează, nu? Nu, nu vreau să vă schimb. Edgar nici atât.

— Atunci ce?

— V-ați dovedit atașamentul față de valorile care fondează națiunea noastră, Monti. Iată tot ceea ce contează în ochii noștri. Poate că v-ar plăcea să vă faceți util în continuare? De ce să nu începeți o carieră politică, de exemplu?

— O carieră politică? Sunteți nebun! Trecutul meu nu este inatacabil. Nu voi rezista niciodată la o anchetă serioasă dusă împotriva mea...

Dulles își scoase pipa din lemn de briar¹ și își oferî răgazul să o umple cu tutun de Cap^{1 2 3} înainte de a-și prezenta argumentarea.

— De darea în vileag a anilor de închisoare de la Blackwell's Island vă temeți? Liniștiți-vă. Nu este în interesul nimănui să răscolească această poveste. Numai Hoover și cu mine avem o urmă a condamnării și evadării dumneavoastră. Și chiar dacă cineva ar face o apropiere între dumneavoastră și un obscur condamnat la moarte evadat din insulă, acum douăzeci și cinci de ani, cum ar putea s-o dovedească? Și, mai ales, cine s-ar sinchisi de așa ceva? Un trecut se fabrică, Monti. Mai ales aici, în Statele Unite, țara oamenilor Iară rădăcini și fără memorie!

— Ce puneți la cale, Dulles?

— Hoover o să v-o spună mai bine ca mine. Dar cred că vă pot informa că i-ar plăcea să facă din dumneavoastră un fel de membru al Congresului... Sau un senator, de ce nu?

— Voi fi omul lui?

¹ briar (*Erica arborea*) - arbust mediteranean din a cărui rădăcină, care este ca un bulb lemnos, se confecționează pipe (n. tr.).

³ tutun de Cap - tutun adus de la Cape Town, din Africa de Sud (n. tr.).

— Bineînțeles! To i suntem, de altfel. Dar oricât de machiavelic ar fi, Hoover nu este nebun. El vrea binele națiunii. Și dumneav< astră la fel...

— Eu vreau binele Americii, este adevărat, dar vreau și moartea lui Laiimo Galjero...

— S-ar părea că aceste două interese sunt strâns legate. Gândiți-vă la puterea pe care v-ar da-o o carieră politică! Dumneavoastră, un om respectat și ascultat în comunitate. Căreia îi aparțineți. O legătură între lumea luminii și cea a întunericului. O legătură între Lege și Crimă... Ce operă măreață ați putea înfăptui! Luați-o ca pe un destin !

*

Trebuie să mărturisesc că propunerea lui Dulles m-a obsedat timp de câteva zile. Dar o altă preocupare a înlocuit în curând această nebuloasă perspectivă de carieră politică. Sănătatea lui Gian se degrada de la o zi la alta. Întors de la New Orleans slăbit, dar încă lucid, el a căzut după câteva zile într-o somnolență permanentă din care nimic nu-l putea scoate. Nemaihrănindu-se, el a dat primele semne de slăbire severă. Tenul și-a schimbat culoarea și capilarele ochilor i s-au injectat cu sânge. Mama lui și cu mine am adus la capătâiul lui mai mulți medici, apoi, puși în fața neputinței lor, profesori și chiar un specialist canadian care ne-a fost recomandat. Niciunul din tratamentele prescrise nu s-a dovedit eficace. Dimpotrivă, starea lui Gian se agrava de la o zi la alta. Membrele i-au paralizat și a trebuit să-l hrănim prin perfuzii. Obrajii lui scofâlciți, şuieratul răgușit al respirației și firicelul de salivă care îi curgea în permanență în colțul buzelor mă făceau să mă gândesc la ultimele clipe

ale locotenentului Tulroad. Am încredințat unui laborator de analize medicale batista cu care ștersesem fața fiului meu atunci când îl scăpasem de pulberea verde cu care îl împrăscasese Cassard. Rezultatul nu mi-a fost de niciun folos. Era un amestec de plante obișnuite, dintre care niciuna nu conținea vreo otravă, vreo substanță care să provoace urticarie sau alergii. Gian nu suferea de nici o maladie inventariată, de nici un sindrom cunoscut. Radiografiate, organele lui se dovediră a fi sănătoase.

— Poate e o degenerescență cervicală, ne-a sugerat un radiolog. Ca să aflăm, ar trebui să facem o trepanație¹. Dar acest lucru reprezintă un mare risc și nu garantează că am fi în măsură să-l vindecăm.

Să i se facă o trepanație lui Gian? La ce bun? Știam că medicina clasică nu putea să facă nimic pentru el. Un fel de vrăjitor îi făcuse farmece - sau mai degrabă o vrăjitoare. Dacă otrava venea de la ea, era sigur că tot ea avea și remediul. Mai mult ca niciodată, era vital s-o găsim pe Lățime... Când l-am întâlnit din nou la Algonquin, i-am cerut lui Dulles să-mi dea absolut toate informațiile pe care FBI-ul le deținea în legătură cu ea.

— Am să vă ajut, îmi promise el. Dar știți că asta e posibil să vă ducă departe și să vă coste mult mai scump decât credeți. Nu vorbesc de bani, se-nțelege.

— Dacă-mi pierde fiul, pierde totul. Ce i se poate întâmpla mai rău unui om?

Allen Dulles scoase atunci din servietă un dosar gri subțire. În interiorul lui, clasate „Confidențial”, câteva

¹ *trepanație* - operație realizată cu ajutorul trepanului (instrument chirurgical în formă de sfredel) prin care se face o deschidere în oasele craniului, pentru extirparea unor tumori cerebrale sau unor cheaguri de sânge (n. tr.).

pagini rezumau informațiile biroului federal despre cuplul Galjero. Am citit cu atenție raportul, de la primul până la ultimul rând.

— Majoritatea informațiilor provin de la agentul nostru Merry Groves din Berlin. În mod oficial, este corespondentă a ziarului *Chicago Tribune*. În mod oficios, ne livrează excelente informații referitoare la curtea cancelarului Hitler. Cei doi Galjero sunt în grațiile lui în momentul de față. Au reputație de magi, de iluzionistă sau de nu știu ce... Cam ca Rasputin pe vremea țarului Nicolae al II-lea.

— Laiime Galjero s-a întors în Germania, nu-i așa?

— Nu. Conform unei alte surse, a sosit la Roma acum câteva zile. Dar nu știm prin ce mijloc a părăsit Statele Unite. Fără îndoială, a trecut clandestin frontiera Mexicului.

— Mi-ați putea obține o viză pentru Italia?

— Aveți de gând să mergeți după ea? Singur?

— Dacă trebuie, da...

— Nu vă bazați pe asta, Monti. Nu în starea actuală a lucrurilor... Nu pot să vă las să plecați. Chiar dacă vă puneți în cap să traversați Atlanticul prin mijloace proprii, mă îndoiesc că mussolinienii vă primesc cu brațele deschise. Mafia nu e văzută cu ochi buni acolo, o știți doar... Dacă vă prind, o să ajungeți în ștreang și nu voi putea face nimic ca să vă scot de acolo.

— Am înțeles, Dulles...

Deocamdată, nu mai aveam nimic de obținut de la colaboratorul lui Hoover. Ne-am despărțit și strângerea noastră de mână a fost ca un fel de adio. El știa ce aveam să întreprind și nu ignora faptul că tentativa mea era sortită eșecului. Dar ce puteam să fac altceva decât

s-o caut pe cea care-mi otrăvise fiul?... Doar să mă rog să se întâmple un miracol. Dar la cine să mă rog?

„Ea se numește Manea.

Vocea mamei mele! Vocea mamei mele ajungând până la mine din trecutul cel mai îndepărtat, țâșnind în mintea mea ca o bulă la suprafața unei magme... Manea, fetișul vindecător pe care îl făcuse când eram copil... Ce se alesese de el? Mai era oare ascuns în corpul Fecioarei din lemn aflată în spatele grilajului de fier forjat din biserica San Ezechiel? Mai era activ? Și puteam să-l mai invoc? Mai aveam dreptul s-o fac?

Am rămas toată noaptea singur, în biroul meu, bântuit de amintirea Maicii-Domnului-de-sub-pământ. Ea înfăptuise miracole, miracole autentice, o știam... îl vindecase pe nebunul acela de Pietro Pirozzi, căruia îi redăduse judecata, și pe mulți alții care nu mai aveau nicio speranță... Dintr-un sertar încuiat cu cheie, am scos o punguță din pânză pe care am golit-o în palmă. Patru mici plăcuțe de aramă au sunat sub ochii mei... Patru plăcuțe gravate cu numele asasinilor mamei și ai bunicii mele: Pirozzi, Galline, Memmo, Guglielmo. Patru nume care rezumau complicitatea întregului sat... Ce se întâmplase cu acești oameni? Câți ani se scurseseră fără să-mi duc la îndeplinire răzbunarea? Ce vârstă puteau să aibă astăzi? Șaptezeci? Optzeci de ani? Dacă nu muriseră deja, nu mai erau decât niște moșnegi. Niște moșnegi pe care eu avusesem slăbiciunea să-i las să trăiască în pace, în timp ce trupul bătrânei Giuseppina putrezea în- tr-un puț iar cadavrul mamei se balansa atârnat de creanga unui stejar... Rușine să-mi fie! Rușine să-mi fie!

Cu mișcări lente, am aranjat plăcuțele de aramă și am închis sertarul. Am simțit o umbră înaintând spre mine și am ridicat ochii. Era chiar fiul meu, Gian, care

stătea în picioare și părea aproape întremat... Inima mi-a tresăltat în piept. Un zâmbet mi-a luminat fața.

— Gian! doar atât am zis, ridicându-mă ca să mă reped spre el și să-l prind în brațe.

Dar cum stătea acolo, nemișcat, în mijlocul încăperii, am văzut că privirea lui era la fel de sticloasă și absentă. Am întins mâna ca să-i mângâi obrazul. El mi-a apucat încheietura și mi-a strâns-o cu o forță titanică... Am țipat de durere.

— Gian! Lasă-mă!

Dar fiul meu nu mă auzea. Cu mâna rămasă liberă mă apucă de gât. Sunt un om puternic, dar, totuși, împotriva nebuniei ucigașe care-l cuprinsese pe băiatul meu n-am putut să fac nimic. Simțeam că nu mai am oxigen. Mă sufocam. Tot încercam să mă eliberez, dar nu eram decât un copil care se lupta cu un căpcăun cu pumn de fier... Mi-am văzut sfârșitul și ochii mi s-au închis. Atunci, am auzit un bubuit ca de tunet și aerul se umplu de mirosul prafului de pușcă. Un lichid cald, lipicios, îmi împrășcă fața. Strânsoarea lui Gian a slăbit și eu am putut să inspir o gură bună de aer care m-a făcut să fiu din nou conștient. Când am deschis ochii, fiul meu zăcea pe jos, cu țeasta găurită de glonțul care-l omorâse pe loc. Caria stătea în fața mea, suplă și fragilă în rochia ei neagră, cu o armă fumegândă în mână.'.. M-am prăbușit în genunchi lângă cadavrul lui Gian.

— Era deja mort, mi-a zis Caria cu o voce tremurândă. Era deja mort când l-ai adus înapoi de la New Orleans... Blestemat să fii, Luigi!

Și înainte ca eu s-o pot împiedica, și-alipit țeava revolverului de tâmplă și a tras.

*

Soția și fiul meu au fost îngropați în aceeași zi, în același cavou, la cimitirul Santa Cruz. Numai trei oameni m-au însoțit la înmormântarea lor: Meyer Lansky, Lucky Luciano și Allen Dulles. În câteva zile, pierdusem tot ce făcusem în viața mea de-a lungul atâtor ani. Din nou, ființele care îmi erau tragi îmi erau luate. Lansky a spus rugăciunea evreiască a morților și Luciano a depus câte un crin alb pe fiecare coșciug. Dulles a rămas tăcut, la fel de tulburat ca cei doi *amici miei*.

— Dacă mai vreți s-o capturați pe Laiime Galjero, mi-a zis el după slujbă, sunt hotărât să vă ajut prin toate mijloacele posibile.

— Nu-mi mai rămâne drept consolare decât răzbunarea, am zis eu. Am comis deja o dată greșeala de a ignora o datorie de sânge. N-o voi mai repeta și acum. Cu sau fără ajutorul vostru, o voi uide pe Laiime Galjero.

— Ajutorul nostru îl aveți, Monti. Vă aranjăm să obțineți viza pentru Roma. Hoover este de acord. O cere chiar. Totuși, mă tem că o să vă ceară ceva în schimb...

L-am privit pe Dulles mai mult cu nerăbdare decât cu mirare.

— Ceva ce s-ar putea să nu vă convină, continuă agentul FBI. O misiune, oarecum. Da, asta e, o misiune pe care s-o îndepliniți pentru noi în Italia în același timp cu *vendetta* personală.

— Nu mă mai luați pe ocolite, Dulles, este insuportabil. Spuneți-mi clar ce vrea Hoover.

— O să rezum: el crede, ca și președintele Roosevelt, că, mai devreme sau mai târziu, în Europa va izbucni un război.

— Asta o știm cu toții, acum.

— Desigur. Dar mulți încă mai pariază că Statele Unite nu vor interveni. Partidul pacifist se consolidează și reunește nume mari. Printre altele, cel al lui Charles Lindbergh. Toți acești oameni rămân convinși că America este o insulă și că nu trebuie să se amestece în problemele lumii... Americanii cu America și europenii cu Europa, acesta e crezul lor. încă n-au înțeles că lucrurile nu mai merg ca-n timpurile bune ale președintelui Monroe. Nu mai suntem la mijlocul secolului al XIX-lea.

— Tot nu văd unde vreți să ajungeți, Dulles. Treceți peste introducere, vă rog.

— Atunci, iată! Va trebui să-i contactați pe prietenii dumneavoastră din peninsulă și să aflați ce intenții au în cazul foarte probabil în care Statele Unite ar intra în război împotriva fascismului.

— Dar eu n-am prieteni în Italia! Am părăsit această țară acum aproape patruzeci de ani!

— Nu vorbesc de prieteni personali. Vorbesc de membrii familiei... De Mafie... Aveți multe relații. Luciano mi-a confirmat-o.

— N-am rupt total legăturile, desigur, am recunoscut eu cu prudență.

— Am vrea să le plătim cu aceeași monedă mussoii-nienilor. Și-au trimis emisarii ca să asmuță Mafia italiană împotriva noastră. De ce n-am face și noi la fel?

— Este posibil, într-adevăr. Dar este riscant. Puneți la cale o lovitură de stat?

Dulles pufni.

— Oh nu! O lovitură de stat, nici să nu vă gândiți la așa ceva! N-am avea nicio șansă! În schimb, desigur

dacă izbucnește un conflict, vă spun eu că ai noștri GI¹ vor lua masa într-o bună zi în Piazza Navona, dar *ber-saglierii* lor nu vor urca niciodată pe terasa de la Empire State Building ca să admire priveliștea.

— Cartagina este așadar atât de sigură că poate invada Roma?

— Dacă raliem clanurile din Sicilia și din Napoli cauzei noastre, va fi aproape un joc de copii să cucerim peninsula.

— Și spuneți că Hoover și Roosevelt au copt planul acesta împreună?

Dulles se mulțumi să dea din cap.

— Foarte bine. Accept propunerea. Ajutați-mă să ajung în Italia și eu mă oblig să recrutez o armată de bandiți pentru viitorul vostru război.

— Atunci, cum o vrea Dumnezeu! se entuziasmă Dulles bătând din palme ca un puști care aplaudă un număr de magie.

— Spuneți mai degrabă: cum o vrea Diavolul!

*

Dulles avea uneori maniere de dandy, dar își făcea bine treaba. Mulțumită lui, am obținut o identitate falsă și autoritățile italiene mi-au acordat rapid o viză. La miezul nopții, într-o seară de aprilie a anului 1936, m-am îmbarcat pe un transatlantic care, într-o săptămână și ceva, ajunsese la Mediterana. Nu mai revăzusem

¹ Gi - inițiale folosite pentru a-i desemna pe soldații forțelor armate americane; inițialele, provenind de la sintagma „galvanized iron” (fier galvanizat), desemnau inițial cutiile de metal din echipamentul soldaților în care aceștia păstrau diverse lucruri mărunte (*metal trash can*) (n. tr.).

cerul Europei de mai bine de treizeci și cinci de ani... în vastul hol al vămii, portrete de-ale lui Mussolini erau atârinate pe pereți. Sloganuri și imagini colorate laudând virtuțile fascismului erau afișate peste tot, le vedeai și pe hârtiile puse pe jos ca niște prospecte publicitare.

— Motivul vizitei dumneavoastră, *signorel*

— Comerț, am răspuns. Sunt negustor de vinuri la New York. Vin să semnez noi contracte cu viticultorii de aici și din Sicilia.

— Bine ați venit la noi. Și mult noroc în afaceri...

La Roma, am tras la un hotel modest dar curat și liniștit. În cea de-a doua zi de la sosire, m-am întâlnit cu Merry Groves, contactul recomandat de Dulles.

— îi căutați pe cei doi Galjero, nu-i așa? mă întrebă această doamnă trecută de patruzeci de ani, cu fața ridată și maniere dizgrațioase.

— în special pe femeie. Bărbatul în sine nu mă interesează. Doar dacă poate să servească de momeală.

— Laiime Galjero n-a făcut decât să tranziteze Roma înainte de a pleca spre Berlin. Nu știu exact când se va întoarce, dar aceste du-te-vino ale ei între cele două capitale sunt destul de frecvente. O să apară din nou într-un moment sau în altul. Dalibor, soțul ei, a fost văzut în schimb cu foarte puțin timp în urmă în Nordul țării, la Veneția.

— Ce face acolo?

— Nu știm. Avem un agent acolo, unul foarte bun. O să vă pun în legătură cu el. O să poată cu siguranță să vă spună mai multe.

De la Roma, am luat deci trenul spre gara Santa Lucia. Eram chiar la începutul lui mai și vântul care bătea dinspre Adriatica făcea suportabilă căldura deja puternică din

Latium¹. După ce mi-am lăsat valiza, am coborât până în piața San Marco și m-am așezat pe o bancă de piatră, cu fața spre lagună, acolo unde ancora altădată *Bucentaure*, nava de luptă a dogilor. Trei torpiloare gri erau acum legate de-a lungul cheiului, gata de război. Prin fața mea, trecură niște ofițeri de marină cu eșarfa și dragon de aur. Apoi o femeie tânără purtând o fustă neagră și o vestă ajustată pe talie veni să se așeze lângă mine.

— Sunteți Lewis Monti, nu-i așa? V-aș fi recunoscut și dintr-o mie. Merry Groves v-a făcut un portret uimitor de fidel.

Fata era drăguță. Ochii mari și tenul luminos o făceau să semene cu o prințesă din basme. Trebuie că avea douăzeci de ani.

— Eu sunt Fausta Feretti, continuă ea. Oh! Zâmbiți, *signore*. N-ar trebui, știți...

E adevărat că, în ciuda durerii care mă încerca de la moartea lui Gian și a Cariei, zâmbisem atunci când *signorina* Feretti îmi spusese numele ei. Nu era răutate sau ironie din partea mea, dar cum să nu fii surprins văzând o tânără atât de proaspătă și inocentă prezentându-se ca emisarul unei rețele de informații? Oricine s-ar fi arătat uimit. Dar *signorina* Fausta nu s-a supărat din cauza reacției mele. Era o ființă mult prea inteligentă pentru așa ceva.

Era fiica celui mai mare aurar din oraș, un tăietor de pietre prețioase cu un talent extraordinar. Ea însăși făcea bijuterii. Expertă lapidară, capabilă să estimeze la prima vedere valoarea în carate a unui diamant, ea știa de asemenea să spună țara de origine a unei agate sau a unui opal doar luând piatra în palmă. Dar asta nu era

Latium - regiune din Italia centrală (n, tr.).

- dacă îndrăznesc să spun - decât cea mai neînsemnată fațetă a talentelor ei multiple.

Fausta Feretti fusese crescută de tatăl ei după principiile religiei lui Abraham și a lui Moise. Dar chiar dacă respecta sabatul și nu pronunța niciodată Numele Domnului, ea trăia ca o tânără a timpului său. În 1936, în Italia, antisemitismul nu avea nimic în comun cu cel care tăcea ravagii în Germania. Mussolini însuși era departe de a urma exemplul lui Hitler pe acest teren. Evident, israeliții aveau o atitudine precaută, dar ei nu erau persecutați așa cum erau maltratați și molestați în provinciile Reich-ului. Roma nu promulgase legi echivalente celor de la Niimberg, care interziceau evreilor să aibă firme și care prohibeau căsătoriile mixte.

— Poate că asta o să se întâmple într-o bună zi, domnule Monti, îmi zise Fausta în timp ce mergeam la întâmplare pe străduțele cu dalaj în formă de os de pește¹ care șerpuiau în spatele pieței San Marco. Da, asta se va întâmpla poate, dar nu fără ca noi să fi luptat înainte cu toate forțele!

— Preferați să vă riscați viața aici în loc să alegeți exilul? Totuși, America v-ar primi cu brațele deschise, pe dumneavoastră și pe tatăl dumneavoastră.

— La Veneția sunt utilă, *signore* Monti. Este orașul meu. Nimeni, niciodată, nu mă va alunga de aici.

Exaltarea, dorința de puritate, setea de absolut le însuflețesc pe numeroase tinere. Caracterul cavaleresc al Faustei nu era totuși niciun artificiu de seducție, niciun avatar al metamorfozelor care duc de la copilărie la vârsta adultă.

¹ Tehnica în os de pește (*opus piscatum*) - dispunerea datelor orizontal și rectiliniu, înclinate la 45°, în formă de schelet de pește (n.tr.).

Nu, intransigența *signorinei* Feretti era flacăra ei interioară, sâmburele ireductibil al personalității ei. Am înțeles de ce Merry Groves îi purta atâta stimă.

— Căutați un străin aici, reluă ea. îl căutați pe Dalibor Galjero. Așa este?

— Dacă acest om constituie cheia care mă duce la Laiime Galjero, soția lui, atunci da, pe el îl caut.

— Credeți în coincidențe, *signore* Monti?

De data asta, întrebarea m-a făcut într-adevăr să zâmbesc.

— Nu, *signorina*. Nu cred în coincidențe.

Fausta se opri și se sprijini de parapetul unui pod care traversa un *rio* liniștit. Un motan dormea acolo, încolăcit pe pietrele poroase unde se concentrase căldura zilei. Cu un gest tandru, *signorina* îl luă și îl ținu în brațe, la piept, mângâindu-i îndelung capul. Animalul era atât de liniștit și atât de fericit că nici măcar nu deschise ochii.

— Am cunoscut un bărbat acum câteva luni. Un tânăr, un străin. Călătorea în compania lui Dalibor al dumneavoastră chiar aici, la Veneția. Conform spuselor lui, Galjero se ducea în fiecare zi într-un palat din cartierele din nord.

— Ce făcea acolo?

— Nu știu, domnule. Dar este singurul indiciu pe care îl am efectiv deocamdată.

Punând pisica la loc, Fausta o luă pe drumul spre Canareggio, un *sestiere*¹ din nordul orașului. Soarele era la apus. Am mers de-a lungul unei piețe care se închidea. Bătrânele adunau brațe de mentă, de măghiran sau de creson nevândute și le înfășurau în cearșafuri

¹ *sestiere* (it.) - cartier din centrul istoric al Veneției (n. tr.).

albe umede. Fața blândă și ridată și silueta firavă ca o rămurică a uneia dintre ele îmi amintiră de Giuseppina, bunica mea. Fausta își dădu seama de tulburarea mea.

— Sunteți născut în Italia, *signore* Monti?

— Sunt născut pe colinele Siciliei, *signorina*. Nu știu dacă pot spune că sunt chiar italian.

— Dar iubiți această țară, nu-i așa? Iubiți poporul nostru. Îmi dau seama foarte bine din modul în care vă uitați la acești oameni umili din piață. Aveți o privire tandră.

Am refuzat să răspund. Adevăratele mele gânduri ar fi șocat-o pe fată și nu vroiam să-mi asum acest risc. Știam de mult timp că acești „umili”, cum îi numea Feretti nu fără naivitate, poartă în ei aceleași tare, aceeași ferocitate ca bogătanii. Poate chiar mai mult...

— Unde mă duceți, de fapt? am întrebat eu ca să schimb subiectul.

— Vreau să vă arăt locul în care Galjero se ducea în fiecare zi. Sau în fiecare noapte, mai exact, căci se spune că porțile palatului Caetano rămân cu obstinație închise între răsăritul și apusul soarelui.

*

În acea noapte, am rămas mult timp în fața portalului înaltei clădiri austere, cu tencuiala mușcăită, pe care Fausta Feretti mi-o arătase ca fiind domiciliul contelui Caetano, venețianul cu cea mai veche descendență. Pentru a-l vizita pe acest om se dusesse recent soțul lui Lățime Galjero în lagună. De cum m-a părăsit Fausta, care, la lăsarea serii s-a dus la tațul său, am bătut la ușă și am strigat. Nimeni n-a venit să-mi deschidă și nici nu s-a sinchisit de prezența mea. Palatul nu era totuși

abandonat. Niște lumini străluceau la câteva ferestre. Văzusem chiar umbre trecând prin dreptul lor și un chip, încadrat într-o lucarnă la etaj, mă observase, fără să se teamă că îl remarc. Dar chiar dacă m-am chinuit să bat toba în ușă până la miezul nopții, toate eforturile mele au rămas zadarnice.

A doua zi, când m-am revăzut cu Fausta, i-am spus despre pățania mea.

— Caetano este un excentric. Dacă a hotărât să nu se arate, pot să treacă săptămâni întregi, ba chiar luni, fără să iasă din casă. Nu veți avea niciun alt mijloc să-l întâlniți.

În ciuda acestor vorbe pesimiste, m-am hotărât să-mi încerc din nou norocul chiar în acea seară. Am ajuns în Canareggio mult mai târziu, în inima nopții. Trebuie că era aproape trei dimineața când am bătut la ușa grea din lemn a palatului. Ca și în ajun, totuși, a refuzat să-mi deschidă. Am insistat în continuare, fără mai mult succes, apoi, în timp ce, rezemat de un zid pe cealaltă parte a străduței, eram pe punctul de a mă lăsa păgubaș, am auzit un zăvor trăgându-se și o cheie scrâșnind în broască. Ușa se întredeschise și un bărbat de vreo cincizeci de ani, în costum gri impecabil croit, ieși sprinten pentru a se îndrepta direct spre mine.

. — Dacă nu mă înșel, vreți să-mi vorbiți, nu-i așa?

— Dacă dumneavoastră sunteți contele Caetano, nu greșiți, am răspuns eu cam sec.

— într-adevăr, eu sunt Caetano. Vreți să-mi faceți onoarea să mă urmați?

Cu aceste cuvinte, fără ca măcar să se întoarcă pentru a se asigura că îl urmă, Caetano se duse drept în antreu ca un șoarece care se întoarce în gaura lui. Am pătruns, la rândul meu, în casă. După câțiva pași într-un

culoar întunecat lipsit de decorațiuni, contele se dădu în lături pentru a mă lăsa să intru într-o cameră de lucru luminată cu zgârcenie. Pe pereți atârnavă niște tapiserii și vrafuri de cărți zăceau pe pardoseala cu dale negre și albe, umflată din cauza umezelii. Caetano luă loc la biroul lui, ca un medic care își primește un pacient în cabinetul său. Un parfum deosebit plutea în aer, un parfum pe care-l respirasem deja, fără să-mi amintesc în ce împrejurări. În mod curios, decorul, ambianța, atitudinea și chiar pozele lui Caetano nu-mi erau străine. Eram sigur totuși că nu-l mai întâlnisem pe acest om niciodată, dar, cu cât secunde treceau, cu atât mă cuprindea o impresie pregnantă de déjà-vu, ca un coșmar lent provocat de un drog necunoscut. Asemenea unui pianist înainte de concert, Caetano își întinse degetele lungi și fine și le făcu să trosnească. Răsunând în liniștea încăperii, acest zgomot de oase avu asupra mea efectul unui pocnet de bici.

— *Signore*, zise în cele din urmă contele, despre ce anume vreți să-mi vorbiți de îmi asediați de două nopți palatul, precum Marele Turc care și-a instalat cortul în fața Bizanțului?

Simțindu-mă din ce în ce mai rău, cu gura uscată și mintea amorțită, n-am știut ce să răspund. Căutându-mi cuvintele, am bâiguit o frază lungă, întortocheată, pe care n-am terminat-o niciodată, căci contele a ridicat mâna ca să mă întrerupă.

. — Îmi pare rău că v-am pus această întrebare. Este foarte nepoliticos din partea mea, fiindcă, în realitate, cunosc deja motivul prezenței dumneavoastră aici.

— Cum așa? am articulat eu cu greutate.

— Am informatori buni. Cei mai buni din câți există...

Aceste cuvinte. *Exact* aceste cuvinte. Și pe ele le auzisem deja! Un bărbat așezat la un birou, într-o cameră cu decor cvasi identic, le pronunțase într-o zi îndepărtată, pe același ton, într-o clădire mică din New York! Douăzeci și șapte de ani se scurseseră de atunci. Douăzeci și șapte de ani de când îl asasinasem pe Preston Ware! Totul îmi reveni atunci în memorie cu iuțeala fulgerului. Parfumul care plutea în acest palat venețian era același cu cel care scălda cabinetul avocatului! Cărțile de pe jos, tapiseriile de pe pereți și până și motivele încrustate în lemnul biroului... Chiar și surâsul liniștit de pe fața contelui coincidea cu cel pe care-l arborase Ware cu un minut înainte ca eu să-mi golesc încercătorul trăgând în el!

— Misterele vieții și ale morții, *signore* Monti, continuă Caetano fără să se preocupe de panica ce mă cuprindea. Acestea sunt singurele subiecte cărora oamenii ar trebui să le acorde atenție. Dumneavoastră cunoașteți multe despre ele, nu-i așa?

— Ce vreți să spuneți, conte? Am văzut niște lucruri, este adevărat... Multe erau inexplicabile. Dar niciodată n-am avut revelația vreunui mister.

— Revelația clară, poate că nu. Sau nu încă. Dar unii indivizi n-au nevoie să se folosească de intelect pentru a primi inițierea. Ea le este dată prin destin sau prin încercările prin care trec. Și tocmai acesta este cazul dumneavoastră, nu-i așa?

— Tot nu înțeleg nimic din ceea ce vreți să spuneți...

— Doriți să v-o explice și alții în afară de mine, *signore* Monti?

Atunci, așa cum făcuse Preston Ware la New York, Caetano întinse mâinile în fața lui și își lăsă ceafa pe

spate închizând ochii. Transa n-a durat în realitate decât o clipă, deși operațiunea mi s-a părut că s-a derulat timp de un secol... Când a deschis din nou ochii, am văzut că, din negru, culoarea irisului lor trecuse în albastru foarte deschis, aproape alb. Trăsăturile feței erau și ele modificate. Ridurile se estompaseră, nasul și pomeții parcă dispăruseră. Ai fi zis că era ceară virgină pe care o altă față începea să se nască. Am crezut că încep s-o iau razna, dar în străfundul meu, mult mai puternică decât voința mea conștientă, o voce secretă îmi ordona să rămân aici cu orice preț, indiferent de sacrificiile pe care trebuia să le accept. Pe ecranul alb în care se transformase acum faciesul contelui, se desena gura știrbă și bărbia ascuțită a Giuseppinei... întoarsă din morți, bătrâna avea părul desfăcut și ochii i se învârteau anapoda în orbite ca și cum chingile nervilor lor se rupseseră.

— Luigi, micuțul meu Luigi... *Luigettino*... Ce bărbat frumos ai devenit! Cât ești de puternic și bogat!... îți amintești de mine? Sunt bunica ta! Ți-am aruncat un broscoi pe gură când erai întins pe piatra neagră, îți amintești? Ce-am mai râs, *piccolino*...

Chiar în mijlocul sughițului foarte ascuțit al Giuseppinei, ale cărei trăsături dispărură brusc, apărură fața și vocea părintelui Vittorio.

— Luigi! urlă el pe un ton furios. în fiecare clipă mă rog pentru tine! Așa ai profitat de lecțiile mele? Așa îmi mulțumești că te-am învățat să scrii și să citești? Devenind un asasin care s-a afundat toată viața lui pe calea necinstei și a crimei? Îți meriți nenorocirile, Luigi! Le meriți căci au ieșit din mâinile tale pline de sânge!

Figura parohului se încetoșăși dispăru sub presiunea unui nou spectru. Era Caria, de data asta, care revenea din abisuri pentru a mă chinui.

— O, Monti! L-am regăsit pe fiul nostru printre umbre. .. Am vrut să-l salvez, dar chiar și printre morți demonul care i-a luat sufletul nu i l-a mai dat înapoi! Rușine să-ți fie, Monti! Privește cum l-a condamnat Laiime Galjero să răătăcească pentru eternitate! Contemplă-i opera! Și contempl-o și pe-a ta!

Imediat, trăsăturile soției mele se risipiră înlocuite de cele ale lui Gian. Era o emoție prea puternică pentru mine. M-am repezit spre această umbră albă, cu mâinile întinse, cu inima bătând nebunește, și am implorat-o să-mi vorbească... Dar el a rămas surd la chemările mele, indiferent la rugămințile mele și îngrozitor de mut. Privirea îi era goală și din gura întredeschisă curgea un firicel de salivă așa cum vezi pe buzele idioților... Plângând, tremurând, am vrut să-i ating fața dar, când am atins-o ușor, desenul se tulbură pentru a se schimba din nou.

— Monti! Sunt eu! Green! Maddox Green, condamnatul la moarte, cel care îți povestea cum o să fii prăjit pe scaunul electric! Mă credeai nebun, Monti. Dar cine este cel mai nebun dintre noi doi acum? Spune-mi, cine?

Am vrut să lovesc fața mârșavă a lui Maddox Green, dar o nouă metamorfoză a avut loc și am recunoscut gâtul gros, ochii migdalați și buzele fine ale lui Preston Ware.

— Domnule Monti! Câte încercări trebuie să îndurați! Pe ce cărări ascunse trebuie să o luați! Vă amintiți primele lecturi cu parohul Vittorio, domnule Monti? Vă amintiți că vă învăța literele și cuvintele din Dante?

Pentru prima oară, vocea spiritului era senină. Nu mai era ură sau isterie în tonul ei. Inflexiunile îi erau, dimpotrivă, aproape liniștitoare. Atât de liniștitoare în- tr-adevăr încât nervozitatea mă părăsi brusc.

— La începutul *Infernului*, domnule Monti, un ghid îl însoțește pe Dante. Acest ghid este Virgiliu. Eu sunt Virgiliu pentru dumneavoastră, Luigi Monti. Vă conduc pașii prin Pandemonium¹. Nu vă fie teamă, cu mine drept însoțitor, demonii n-or să vă atingă.

— Cine sunteți, Ware? Este adevărat că m-ați salvat la Blackwell?

— Viața dumneavoastră terestră are mai multă valoare decât credeți. Sunteți alesul. Condamnarea de către oameni nu era validă. Ea nu *putea* să aibă loc! Eu nu fac decât să aplic un decret care mă depășește. Nu fac decât să vă pregătesc drumul, fără să fiu sigur că ghicesc ce vă așteaptă la capătul lui.

— Cui sunt promis? am urlat eu.

Dar Preston Ware își puse degetul pe gură ca să-mi arate că era secret.

— Această dezvăluire îmi este interzisă, căci ea v-ar zădărnici toate eforturile și ar distruge fructele sacrificiilor pe care le-ați făcut. Nu pot să spun nimic. Sunt sclavul unei forțe care mă posedă și o să vă posede și pe dumneavoastră.

— Ce forță? Ce forță? l-am implorat eu în continuare.

— întoarceți-vă la San Ezechiel, *don* Monti. Idolul vă așteaptă. Manea este încă în viață! Vrea să-i dați un pic de sânge. în schimb, el o să vă ajute să o găsiți pe cea pe care o căutați. O să vă conducă până la Laiime Galjero.

Spunând aceste cuvinte, modelatul Ware se încețoșă

¹ *Pandemonium* - infern, iad. în mitologia greacă erau astfel numiți toți demonii. Palatul lui Satan din poemul epic *Paradisul pierdut* al lui John Milton poartă acest nume.

mercurul. Mă așteptam la o nouă apariție» dar trăsăturile lui Caetano au fost cele au țâșnit din sclipirea incertă.

— Și alte umbre se înghesuie să vă vorbească, *și ignore* Monti. Multe sunt ostile, acestea sunt rămășițele celor pe care i-ați asasinat... Unele mi-au dezvăluit numele lor - un oarecare Nalfo și de asemenea Francesco și Carlo... Dar lista este lungă. Vreți să reluăm experiența? în ceea ce mă privește, eu sunt gata.

— Nu! am implorat eu. Lăsați morții acolo unde sunt. Vocea lor nu este făcută pentru cei vii.

Caetano rânji. Depart de a fi epuizat de ședință, el îmi părea mai vioi ca înainte. Poate, ca purtător de spirite ce era, luase de la fiecare spectru o dijmă de vigoare.

— Eu n-am putut să fac altceva decât să ascult discursurile celor care s-au întors din străfunduri pentru dumneavoastră. Am auzit un nume, *signore* Monti, un nume pe care îl cunosc bine. Laiime Galjero... Din cauza ei sunteți aici, în realitate, nu-i așa?

— Da, am recunoscut eu lăsându-mă să cad cu greutate pe spătarul scaunului meu. Știu că soțul ei v-a făcut recent numeroase vizite. Trebuie să dau de ei.

— Vreți să vă răzbunați? V-au ucis fiul.

— Ea este responsabilă de moartea lui, am murmurat eu printre dinți.

— N-ați fi primul care v-ați avânta pe urmele lor. Și alții - mulți alții - au încercat s-o facă înaintea dumneavoastră. De mult, de când îi cunosc, acești oameni au avut mereu urmăritori care s-au ținut scai de ei. Dar mereu s-a terminat foarte rău pentru inconștienții care aveau o părere foarte bună despre forța lor în această confruntare. Dacă vreți să ascultați sfatul unui om foarte bătrân, renunțați la această tentativă. întoarceți-vă acasă, Monti. Stăpâniți-vă ranchiuna, dați uitării orgoliul și

chiar dragostea pe care i-o purtați copilului. Refaceți-vă viața cu o femeie tânără dacă puteți. Dăruți-vă un nou fiu. Mai aveți încă timp...

Am respins această sugestie ridicând din umeri. Chiar dacă această căutare a mea era sortită eșecului, preferam mai degrabă să mor realizând-o decât să trăiesc renunțând la ea.

— Vă încăpățânați? Fie, cum doriți, *signore* Monti... Dar eu nu voi intra în jocul ăsta. Pentru binele dumneavoastră, buzele mele vor rămâne pecetluite.

— Nu-mi puteți face asta, Caetano! am răcnit eu în timp ce mă cuprindea panica. Nu puteți să mă lăsați în ignoranță în timp ce dumneavoastră știți!

— Sunteți un om puternic. Un spirit protector veghează asupra dumneavoastră. V-a salvat deja de la moarte. E sarcina lui să vă conducă prin *selva obscura*, pădurea întunecată. V-a spus-o: el este Virgiliu, vă este ghid. Ascultați de cel ce își spune Preston Ware, *signore* Monti. El știe mai bine ca mine să vă pregătească.

— L-am omorât pe Preston Ware, la New York, fără să știu nimic despre el. Astăzi, după aproape treizeci de ani, tot nu știu nimic despre acest om. Cine este, de fapt?

— Este maestrul dumneavoastră de vânătoare, *signore* Monti. Ascultați-i orbește sfaturile sau încetați imediat să-i urmăriți pe cei doi Galjero. În afară de aceste două căi, nu văd niciun alt drum pentru dumneavoastră.

*

Părăsisem palatul Caetano chiar înaintea zorilor și mersesem mult timp fără țintă, pe străduțele încă pustii, până să regăsesc cheiurile Marelui Canal. Atunci, lipsit

de curaj, am traversat în fugă Rialto, mi-am continuat alergarea prin cartierele San Paolo și Santa Croce și, după ce am trecut podul Sclazi, am urcat în goană scările de la gară și am bătut la primul ghișeu deschis. Pentru câteva lire, un funcționar cu ochii cârpiți de somn mi-a dat un bilet cu destinația Napoli unde am ajuns fără valiză, tras la față și lac de transpirație. De acolo, după o haltă de douăzeci și patru de ore în timpul căroră mi-am procurat valiză și haine noi, am plecat mai departe, nu cu trenul, ci cu un vas. Un vechi vapor cu aburi făcea legătura între continent și Sicilia. Și această călătorie a fost lungă și grea. Pe mare, am întâlnit numeroase nave de război englezești care patrulau, amenințătoare și deja ostile față de orice vas care naviga sub pavilionul peninsulei.

— De-abia aștept să declarăm război acestor *stra-nieri* aroganți și să-i alungăm în sfârșit din Mediterana noastră! E visul meu cel mai scump!

Un militar stătea alături de mine, cu coatele rezemate de bastingaj. Era tânăr și purta uniformă de ofițer de marină.

M-am mulțumit să aprob aceste vorbe cu un zâmbet de fațadă. În ceea ce mă privește, credeam că, dacă stăteai bine să te gândești, britanicii erau de preferat fasciștilor și, dacă prețul pe care trebuia să-l plătim pentru ca Mussolini să fie doborât era să vedem câteva șalupe englezești navigând de-a lungul coastelor noastre, acesta nu mi se părea exagerat. Dar cum să-mi expun punctul de vedere unui tânăr italian crescut în imperiul de carton al Cămășilor Negre? Și la ce bun, de altfel? Iluziile lui vor ajunge să se prăbușească singure atunci când va bate gongul tragediei mondiale care se anunța. Tot ceea ce văzusem din Italia până în prezent îmi făcuse impresia unei scene de operă, un teatru în care fiecare se

prefăcea că este fericit. într-o zi sau alta. impostura va lua sfârșit: măștile vor cădea și puterea își va dezvălui adevărata ei natură de dictatură militară. Era inevitabil. Era scris. Țsta era destinul acestui regim, tot așa cum eu aveam propriul meu destin de îndeplinit.

Manea

Mă izbise în toiul somnului și o recunoscusem imediat. Era inutil să urc pe punte, era inutil chiar să deschid ochii pentru a o simți. Pentru orice străin, subtila schimbare care alterează compoziția aerului în apropierea insulei ar fi fost imperceptibilă. Dar nu pentru mine, nu pentru sicilianul care rămăsesem, în ciuda tuturor acestor ani petrecuți la celălalt capăt al lumii... Odată coborât pe pământ, la Palermo, am mers pe jos până în centru, unde am închiriat o cameră în primul hotel care mi-a ieșit în cale.

— Sunteți american? mă întreabă portarul cu uimire deschizându-mi pașaportul. Stabilimentul nostru este prea modest pentru un american! O să vă simțiți rău aici, *signore*. De ce nu mergeți mai degrabă într-un hotel de lux, Capitole sau Ducale, ca toți turiștii?

Nu vroiam în niciun caz să mă amestec cu ceilalți străini. Și apoi, știam că hotelurile de lux sunt pline de informatori și atrag în mod natural o faună interlopă pe care era mai prudent să o evit. În timpul călătoriei mele de la Veneția, avusesem timp să-mi calmez nervii și să-mi adun mințile zdruncinate de noaptea petrecută la palatul lui Caetano, în mintea mea, trasasem o linie, o frontieră foarte clară între imperativele misiunii pe care

le-o promisesem lui Dulles și Hoover să o execut și căutarea femeii Galjero. Până când aveam să stabilesc un contact favorabil cu insularii pe care vroiam să-i întâlnesc, hotărâsem să uit tot ceea ce văzusem sau auzisem la Veneția. Această motivație era artificială, o știam, dar era unicul mod de a nu cădea complet în nesăbuință.

Palermo se schimbase puțin în patru decenii - mult mai puțin decât New York-ul în același interval de timp. Aici, nu tu zgârie-nori, nu tu mulțime mereu grăbită, nici circulație de automobile. Erau ceva mai puține șarete decât în perioada în care o făceam pe garda de corp a gemenilor Angelo și Angela, desigur, dar tot atâta praf pe străzi, tot atâtea rufe agățate la ferestre, tot atâtea *mam- ma* strigând la *bambini* care alergau pe trotuar sau țopă- iau prin băltoacele de pe lângă fântâni. La Palermo am văzut, pentru prima dată de când sosisem în Italia, afișe cu Mussolini mâzgălite sau parțial rupte. Sub obișnuitele extrase din discursurile Ducelui reproduse cu vopsea neagră pe ziduri erau scrise mășcări pe care nimeni nu se obosise să le șteargă. Chiar și sub regimul Cămășilor Negre, insula știuse să-și păstreze caracterul ei rebel.

La douăzeci și patru de ore de la sosirea mea, *don* Ludo Ritti îmi acordă audiență într-un mic restaurant de pe o stradă liniștită. Relațiile noastre erau vechi, chiar dacă nu ne văzusem niciodată înainte. *Don* Ritti se număra printre contactele mele „familiale” în insulă: societățile mele de import-export făcuseră adesea afaceri cu întreprinderile lui și relațiile noastre se derulaseră mereu destul de bine pentru ca nici el nici eu să nu trebuiască să ne deplasăm pentru a aplană un diferend. Tipul era solid, afabil, cu siguranță mai tânăr decât mi-l imaginasem. A manifestat imediat simpatie față de mine

și nu s-a posomorât când i-am dezvăluit adevăratul motiv al prezentei mele în Europa.

— Aveam eu o bănuială că venirea dumneavoastră nu e legată de afacerile noastre, *don* Monti. Am un oarecare fler pentru genul ăsta de lucruri.

Flerul! Să fi întâlnit vreun *don* care să nu se fi lăudat că posedă darul de a prevedea, un al șaselea simț care îl avertizează de pericol sau care îi arată o oportunitate încă nedescoperită de ceilalți? Ca și șansa, intuiția ține de talent. Și îți trebuie mult ca să supraviețuiești când ești șef de familie în Sicilia...

— Mai ales în vremea noastră! preciza Ludo Ritti în timp ce o subretă drăguță îl servea cu un pahar de vin. Mussolini ne face viața imposibilă. Noi suntem poate singura putere de care se teme cu adevărat. Cei puțin aici și în Mezzogiomo. Poliția și chiar anchetatorii armatei sunt pe urmele noastre. Se fac arestări în masă în zonele rurale. Din fericire, nu obțin mare lucru. Sicilienilor nu le place să vorbească, știți prea bine. Și apoi, când unul încalcă acest obicei, nu mai rămâne destul de mult în viață ca să se laude...

— Dar totuși Ducele nu pare că vrea să abandoneze lupta. N-o să lase osul din gură până când n-o să-l zdrobească.

— O să-și spargă dinții. Noi suntem aici dintotdeauna. El nu este decât un parvenit. Fascismul este o trășenie temporară care se va prăbuși sub greutatea propriilor contradicții. Vom fi acolo în ziua în care va trebui să-i dăm lovitura de grație. Este interesul nostru să terminăm cu el și să fim republică.

Bineînțeles, ceea ce susținea *don* Ritti nu era o profesiune de credință politică. Pragmatic, ca toți cei care se află în fruntea unui clan, el știa cu pertinentă că, ascunși

în spatele gesticulațiilor groțesti ale șefului, fanaticii autentici erau cei care lustruiau armele unei dictaturi.

— Este un fapt și dumneavoastră nu puteți face nimic, declară Ritti. O putere intransigentă atrage sufletele îndrăgostite de absolut așa cum un magnet atrage spre el acele. Și aceste suflete primitive sunt convinse de temeiul misiunii lor. Ele sunt greu de corupt. Democrația, dimpotrivă, înseamnă domnia lingușitorilor, a șarlatanilor și a mediocrilor. Aceștia pot fi cumpărați sau speriați cu ușurință... Afacerilor noastre le-ar merge mai bine cu oameni slabi la putere, asta e sigur.

— Și comuniștii, am întrebat eu. Au mulți partizani?

— Mulți pe continent, cred. Mai puțini aici. Nouă nu ne plac cei care predică egalitatea între toți. Este contra naturii... Numai romanii pot înghiți asemenea ineptii. Sunt niște idioți.

— Și dacă lucrurile se vor înrăutăți și Statele Unite intră în conflict cu puterile Axei?

— Statele Unite, *don Monti*! Dar e visul nostru! O țară care nu se gândește decât la bani! Ce credeți? Am fi cu siguranță gata să ne jucăm de-a calul troian, dacă asta vreți să mă auziți spunând. Pentru Roosevelt, situația este și mai simplă decât pentru Agamemnon: noi suntem deja în cetate!

*

Ludo Ritti n-a fost singurul care mi-a ținut mai mult sau mai puțin același discurs. Șapte sau opt *seegies* - așa îi numeau emigranții din America pe mafioții sicilienii în argoul lor - au confirmat în linii mari analiza lui.

— Atenție, *don Monti*! m-a avertizat totuși ultimul dintre ei. Palermo nu înseamnă toată insula, nicidecum.

în caz de conflict, în interiorul țării se va juca cu adevărat partida. Capitala nu este în niciun caz o cheie de boltă.

Omul acesta avea perfectă dreptate: nu stăpânești o țarăretrăgându-te în orașul ei principal. În schimb, dacă zonele rurale sunt cucerite, orașele cad și ele mai devreme sau mai târziu. Cauza era deci stabilită. Chiar a doua zi, am părăsit Palermo într-o mașină rapidă pe care mi-o dăduse *don Ritti*. Doi dintre oamenii lui mă însoțeau în chip de escortă. Am luat-o mai întâi spre est, către Cefalu, unde am rămas aproape cinci zile înainte să fiu primit de doi nași locali care mi-au rezervat o primire destul de rece, bănuind poate că era o capcană pe care le-o întindea poliția mussoliniană.

— Trebuie să-i înțelegi și să le-o ierți, *don Monti*, îmi explică tânărul Tomaso, una din gorilele pe care mi le dăduse *Ritti*. Prefectura a fost foarte efecace împotriva familiilor din regiune. O mulțime de frați de-ai noștri s-au lăsat prinși. Au avut loc deportări și spânzurări.

În afara acestei perioade de neîncredere inițială, am recunoscut în gura acestor oameni aceleași cuvinte ca cele pe care mi le spusese și cei din Palermo.

— Suntem în 1936 și Mussolini se agață de putere din 1922! se plânse un *don* foarte în vârstă a cărui țeastă cheală semăna cu o căpățână de zahăr. Ferească Dumnezeu să crape înaintea mea!

Și scuipă pe pardoseală pentru a-și exprima tot disprețul pe care-l avea față de Duce.

Din Cefalu, am plecat la Messina, unde am stabilit alte contacte favorabile. Am coborât apoi de-a lungul coastei ioniene înspre Catania și Siracuza. Într-o fermă mare, în mijlocul colinelor din Ragusa, m-am întâlnit într-o seară cu un tânăr *protettore* pe care problemele de politică internațională păreau să-l pasioneze.

— Credeți într-adevăr că Statele Unite vor interveni în Europa dacă va izbucni un război? mă întrebă el. Nu pare să se întrevadă asta în diplomația lor...

— Nu sunt în măsură să vă răspund categoric, dar politica de neutralitate a Washingtonului s-a făcut țândări în 1917. Aceleași cauze, aceleași efecte. Partidul izolaționist nu va fi destul de puternic pentru a împiedica participarea americană la un nou conflict mondial, pentru mine este evident.

— Și pentru a pregăti sprijinul viitoarelor trupe de ocupație vă aflați dumneavoastră aici? Nu i se poate reproșa unchiului Sam că e lipsit de prevedere!

— Nu pregătesc nimic clar, am ripostat eu. Stabilesc niște contacte cu *amici noștri*. Vorbesc. Le iau pulsul... Toți sperăm ca fascismul și nazismul să dispară singure într-o bună zi, fără să fie necesară nicio intervenție din exterior.

— Nici unul, nici celălalt nu sunt pe drumul ăsta, se plânse *don*. Mussolini pare mai puternic ca niciodată. Succesele expediției în Abisinia i-au sporit popularitatea. Toți italienii îl urmează. Numai Cosa Nostra îi poartă sâmbetele și poate câțiva agitatori comuniști. Cât despre Germania, ea se pregătește să primească în câteva săptămâni lumea întreagă la Berlin pentru Jocurile Olimpice. Toate astea nu seamănă deloc cu un cântec de lebedă al regimurilor aflate la capătul cursei. Dar, spuneți-mi, *don* Monti, de ce USA acordă atâta atenție insulei noastre? Doar fiindcă comunitatea siciliană este bine reprezentată la New York?

— Sicilia este un portavion nemaipomenit. Cine o controlează închide teoretic toată Mediterana occidentală, de la Gibraltar la Africa de Nord franceză și la Egipt. Din punct de vedere strategic, insula este de un

interes vital pentru beligeranții care operează în sudul Europei.

Don își mângâie pentru o clipă barba scurtă și ascuțită și oftă zgomotos.

— Sunt dezolat, *don* Monti, dar pentru mine nu sunteți decât un trădător care complotează pentru interesul unui guvern străin. Spionajul este o activitate pe care o detest. O să vă cer acum să puneți mâinile pe ceafa fără să protestați!

Tipul își scoase mâna de sub masă. În pumnul lui lucea un revolver cu piedica ridicată.

Dintr-o ochire, am făcut înconjurul camerei în care mă băgase ca să vorbim. Unica fereastră era închisă cu obloane de fier și nu exista altă ușă decât cea pe care intrasem. Doi dintre oamenii lui *protettore*, în haine de țărani dar cu puști de vânătoare în bandulieră, îmi interziceau accesul. Poate că aș fi încercat să trag dacă m-aș fi dotat cu o armă, dar nu aveam decât mâinile goale ca să mă apăr, nici măcar un șis legat la gleznă, ca „Bubble” Lemona. Deocamdată, nu puteam face nimic altceva decât să mă supun. Resemnăt, mi-am încrucișat degetele pe ceafă.

— Ce-o să faceți cu mine? O să mă duceți să fac o plimbare?

Don începu să râdă.

— Nu suntem la New York aici. Lucrurile se desfășoară diferit. O să vă predau poliției. Pur și simplu. Ca bun cetățean ce sunt.

— Deci, așa vă cumpărați liniștea? Pactizați cu Cămășile Negre și-i vindeți pe ai voștri? Dumneata ești trădătorul!

— Depinde cum priviți lucrurile, *don* Monti. Am putea discuta la nesfârșit fără să reușim să cădem de acord,

cred. Să rămânem la acest fapt simplu: eu am o armă în mână și dumneavoastră sunteți prizonierul meu. În consecință, dumneavoastră ați greșit și eu am dreptate!

La un semn al stăpânului său, unul din cei doi oameni mă lovi dintr-o dată cu patul puștii în cap. Doborât la pământ, am alunecat într-un abis de tenebre care, pentru câteva ore, a făcut să dispară totul în jurul meu. M-a reanimat un miros, un miros de medicament, greșos, care îmi evoca spitalul, sala de chirurgie și amputarea. Parfumul violent de eter urca până la mine. Deci, asta era! Lovitura în ceafă nu fusese suficientă, temnicerii mei îmi prelungiseră leșinul punându-mi un tampon de anestezic pe față. Unde eram acum? În mâinile cui? Sub picioarele mele, pământul se legăna ca și cum aș fi fost pe puntea unui vas. Dar nu! Acest ruliu nu era cel al unui vapor, era cel al unui vagon de tren...

— V-ați trezit în sfârșit, Monti! zise o voce gravă și blândă.

Cum tocmai reușisem să deschid ochii în ciuda durerii pe care o mai simțeam încă în ceafa, am văzut un bărbat în costum civil așezat în fața mea, într-un compartiment al cărui singuri ocupanți eram noi. Fața tipului era mai degrabă amabilă, părul foarte negru, nasul puternic coroiat, ca cel al toscanilor. Accentul lui era diferit de toate celelalte pe care le auzisem mai înainte pe insulă.

— Este adevărat ce mi s-a spus? reluă necunoscutul. Este adevărat că sunteți un om important în America?

— Nu știu, am răspuns eu cu greutate, cu gura uscată. Aici, în orice caz, nu sunt decât un biet tip cu cătușe la glezne și la mâini în fața cuiva care îmi cunoaște numele fără ca eu să-l știu pe-al lui.

Remarca păru să-l deranjeze pe interlocutorul meu. Scotocindu-se imediat în buzunarul vestonului, scoase de acolo o carte de vizită pe care mi-o întinse.

— Hilario Grazziani. De la poliția din Palermo... Sunt de asemenea membru al partidului fascist, adăugă el cu un mic surâs îtt chip de scuză.

— Acolo mă duceți, presupun? La Palermo? într-o sală de interogatoriu? Știți, eu am cunoscut deja închisoarea. Și chiar mai rău! Așa ceva nu mă măi sperie...

mm N-am nicidecum intenția să vă sperii, *signore* Monti, se apără Grazziani. Dimpotrivă. Sunt aici pentru a negocia. Dacă este adevărat că sunteți un american bogat, eu sunt un italian de vânzare!

— Poarte bine, am zis eu sobru căci întorsătura situației nu mă surprindea deloc. Spuneți-mi ce-mi oferiți și care e prețul.

— Oh, eu sunt un om modest. Nu-mi trebuie mult. Voi ști să mă mulțumesc cu puțin. Să zicem... Douăzeci de mii de dolari vor fi suficienți. Sunt o ființă mediocră, *signore* Monti, tarifele mele sunt de calibrul importanței mele reduse. în schimb, ei bine... vă redau libertatea. Vă înapoiez pașaportul. Și uit că am fost chemat de un oarecare escroc pentru a. ridica un om suspectat că organizează mișcări de rebeliune în interesul unei puteri străine... Iată, așa cum excelent ați rezumat, oferta mea. Așadar? Ce părere aveți?

Grazziani n-a aflat niciodată ce mă pregăteam să-i răspund, căci în acel moment ușa se deschise cu violență. Cu un pumnal în mână, Tomaso se aruncă fără să ezite asupra polițistului și îl străpunse frenetic în stomac, în piept, în gât... Sângele țâșni, stropind la întâmplare perdelele, banchetele, linoleumul de pe jos și hainele noastre. Grazziani alunecă la pământ gâlgâind respingător.

— Iertare, *don'* se scuză imediat Tomaso, ștergându-și cu stângăcie mâinile. N-am putut face nimic pentru dumneavoastră când v-au luat. De-abia am putut să ne salvăm propria piele! Vroiau să ne facă de petrecanie, dar am reușit să ne descotorosim de ei și să vă găsim... Așteptam să vă treziți ca să vă eliberăm... Era imposibil să vă cărăm în spate câtă vreme erați inconștient!

— *Cazzo di Cristo'*. Înjură celălalt om al lui *don Ritti* intrând la rândul lui în compartiment și văzând tot sângele împrăștiat pe-acolo.

Am găsit cheile de la cătușe în buzunarele lui Hilario Grazziani, dar i-am scotocit zadarnic prin lucruri în căutarea pașaportului meu. Pierderea actelor mă arunca în clandestinitate și mă forța să călătoresc de acum înainte ca un adevărat paria. Am așteptat ca trenul să încetinească suficient pentru a putea sări pe fereastră fără niciun risc. Din fericire, regiunea pe care o traversam era în întregime modelată de coline și povârnișuri ierboase care încetineau antica locomotivă cu aburi a trenului nostru. Suplu și vioi, Tomaso ne dădu exemplu aruncându-se primul. Eu l-tun urmat mai cu greutate, dar totuși fără prea mari probleme. În schimb, tovarășul nostru a fost mai puțin norocos și și-a dislocat umărul căzând periculos pe balast. L-am sprijinit lângă un trunchi de copac și, cu o smucitură violentă, l-am tras de braț pentru a-i pune umărul la loc. A urlat și și-a mușcat limba până la sânge, dar a putut să meargă cu noi până la o șură izolată unde ne-am petrecut noaptea întinși pe mănunchiuri de paie. În zori, ne-am reluat drumul, cu Tomaso în frunte, eu în spatele lui și rănitul închizând șirul.

— Cel mai înțelept este să ne întoarcem la *don Ritti*, a zis Tomaso care vroia să ne convingă să o luăm spre nord. El va ști cum să vă scoată din situația asta proastă.

Dar să ne întoarcem de unde am plecat mie nu mi se părea o soluție bună. Ajuns în interiorul țării, vroiam mai degrabă să ne continuăm periplul decât să trebuiască să-l luăm iar de la capăt din Palermo.

— O să mergem pe cărări, și cu asta basta...

Tomaso acceptă în silă punctul meu de vedere. Timp de două zile, el n-a scăpat nicio ocazie să-și manifeste proasta dispoziție, amintindu-mi Iară încetare că acum eram un om hăituit și că la cel mai mic incident aș fi prins de autorități fără nicio șansă de evadare, de data asta. Eram la fel de conștient de pericol ca și el. Uciderea ofițerului de poliție Grazziani trebuie că lansase împotriva mea escadroane întregi de *carabinieri*, dar eram sigur că puteam să scap de urmărirea lor dacă o luam pe scurtături și ocoleam drumurile și orașele mari.

— Va trebui să fim de două ori mai prudenți atunci când ne vom întâlni cu prietenii noștri, i-am avertizat eu. Începând din acest moment, nu mai vreau să vorbesc decât cu oameni cu care *don Ritti* are relații directe.

Luând-o pe hățișurile de contrabandă de peste munți, am traversat aproape un sfert de insulă, de la Caltanissetta la Agrigente și apoi la Sciacca. Viața noastră era ca cea a vagabonzilor, dormind sub cerul liber sau în stâne, alături de animale, brânindu-ne cu fructe culese din copaci sau cu un pic de brânză și ouă crude pe care țăranii binevoiau să ni le dea. Călătoria noastră a durat mai bine de douăzeci de zile în cursul cărora am mai întâlnit câțiva șefi de familie aleși pentru încrederea pe care le-o acorda Ritti.

Toți mi-au confirmat că *don-ul* care mă trădase și mă vânduse fasciștilor nu era decât o oaie răioasă, excepția printre clanurile unele mai ostile decât altele față de Duce și clica lui.

— Puteți să-l asigurați pe domnul Roosevelt al dumneavoastră că adevărații patrioți vor fi pregătiți în momentul în care vor trebui să acționeze. Aici, în Sicilia, ca și în sudul peninsulei...

Pe măsură ce zilele treceau, lui Tomaso îi revenea buna dispoziție și compania lui mă amuza. Cred că îi făcea și lui plăcere această ciudată călătorie de căruțași la care nu se așteptase. Nicolino, celălalt însoțitor al meu, cel căruia îi pusese la loc umărul dislocat, era de felul lui mai taciturn și mai necioplit, dar cunoștea bine viața de la țară și știa să pună capcane pentru a prinde iepuri sau să aprindă focul cu un lemn înmuiat. El bea din băltoace, lipăind apa ca un câine, și mesteca libelule mari pe care le culegea cu un gest rapid de pe macii sau nalbele de pe marginea drumului. Tomaso se amuza privindu-l și își bătea joc de el, dar Nicolino, mândru ca un prinț barbar, riposta, bombănind în dialect, drept răspuns, niscaiva înjurături încâlcite care-i aduceau noi înțepături din partea puștiului.

— Vorbiți-ne de America, *don* Monti, repeta Tomaso. Este adevărat că New York-ul este cel mai frumos oraș din lume? Cel în care te poți îmbogăți cel mai repede ?

— New York-ul este pe cât de frumos pe atât de periculos, îi temperam eu. Mulți au făcut avere aici. este adevărat, dar și mai mulți au murit în mizerie, regretând amarnic că și-au părăsit patria.

— Și fetele? Americancele? Se spune că sunt teribil de frumoase... Toate sunt ca niște vedete de cinema, nu-i așa?

La asta nu le-am răspuns nimic. Singura femeie a cărei frumusețe mă impresionase era Caria, dar să-mi amintesc de ea îmi provoca o suferință și o tristețe pe care preferam să le evit.

La câteva mile de Alcamo, am decis să mă despart de Nicolino și Tomaso. Într-o seară cu lună plină, în timp ce ne pregătisem un pat din ierburi sub niște măslini gri, ie-am împărtășit intenția mea de a-i părăsi în zori.

— Măine, o să vă continuați singuri drumul spre Palermo. Cât despre mine, o deviez acum spre vest. Spuneți-i Ini *don Ritti* că mă voi întoarce la el cât de curând... Voi avea din nou nevoie de ajutorul lui ca să părăsesc insula.

— Unde vă duceți, *don Monti*? mă întrebă Nicolino cel taciturn, cu o undă de îngrijorare în voce. De ce nu putem să mai mergem și noi cu dumneavoastră?

— Mă întorc în satul copilăriei mele, am răspuns eu. Nu este foarte departe de aici și am o veche datorie de familie de îndeplinit acolo.

Niciunul din băieți n-a avut lipsa de tact să insiste. Erau ei neciopliți și nu primiseră niciun fel de educație, dar, chiar dacă instinctiv, comportamentul lor se dovedea a fi corect. La ivirea zorilor, ne-am îmbrățișat și am plecat, ei spre nord, eu spre asfințit. Mi-au trebuit cinci zile de mers solitar înainte de a zări în sfârșit, din înaltul unei movile cu pietriș, clopotul bisericii San Ezechiel. Încă nu bătuse de amiază și era cald ca în mijlocul verii. Am vrut să aștept seara și să profit de întuneric pentru a coborî în sat.

În așteptarea crepusculului, m-am plimbat prin păduri în direcția fostului luminiș unde Giuseppina și Leonora își aveau cabana. Am regăsit locul cu dificultate căci, dacă memoria mea nu uitase nimic din topografia acestor coline, cărările de altădată dispăruseră asaltate de o vegetație sălbatică în care niciun semn de prezență umană nu era perceptibilă. Indiferent la mărăcini și la tufișurile cu spini mi-am croit drum până la poiană.

Fundațiile barăcii erau acolo, dar invadate de mușchi și de un lichen maroniu care putrezea în îmbinările dintre pietre. Acoperișul se prăbușise parțial și poarta de scânduri fusese smulsă din țâțâni... În interior, nu era decât un gol întunecat impregnat cu miros de ranced. Puținul mobilier dispăruse de mult, furat, cu siguranță, de carbonarii și pădurarii care frecventaseră locul atunci când veneau acolo ca să fie îngrijiți în schimbul unui fazan sau al unui pui de iepure braconăți. Am făcut câțiva pași până la vatră, încercând să-mi amintesc în spatele cărei pietre ascunsese mama mea fetișul tămăduitor de care se servea pentru a vindeca.

Am scrijelit mortarul vechi care ținea molonul; în spatele lui, am găsit șifonul în care era înfășurată figurina, dar, de cum am luat-o în mână, am simțit că se sfărâmițează sub apăsarea degetelor mele. Atunci, încet și cu multe precauții, am despachetat-o în palma mea. Roasă de timp, ea se fisurase și se scorojise. Tot lichidul din interior se evaporase. Lipsită de aproape patruzeci de ani de ritualurile din care își trăgea energia, statueta era acum la fel de uscată precum un cadavru... Încet-încet, cerul se coloră în auriu, apoi se întunecă. Când am simțit că pădurea începea să dea umiditatea serii, am părăsit cabana și am coborât în sat. Sub protecția doctorului Lurano, părăsisem altădată un sat prosper, aproape un orașel. Astăzi, totul era mort sau aproape... Pe străzile întunecate, n-am întâlnit pe nimeni, niciun copil, niciun câine, niciun bătrân sau o bătrână ieșind până la poartă ca să ia aer... Câteva lumini slabe erau vizibile în două sau trei case, dar niciun zgomot nu se auzea din ele. Prăvălia bărbierului Strello era barată cu scânduri bătute în cuie peste fațadă. La fel, cele ale fostului măcelar și a cizmarului. Iarbă înaltă creștea între pietrele de pavaj

incomplete ale unei piaue unde apa unei fântâni nu mai curgea. Casa doctorului Lurano era abandonată și ea. Câteva ochiuri de geam erau sparte la ferestrele de la parter, dar placa profesională a doctorului era încă prinsă pe poarta cu vopsea scorojită. Înverzită, oxidată, ea devenise indescifrabilă.

Cu inima mai strânsă ca niciodată, am înaintat până la biserică. Toți stejarii din jurul parvisului fuseseră tăiați și buturugile smulse. Copacul de care fusese spânzurată mama nu mai era... Un bătrân stătea acolo, pe o bancă. Cu mâinile tremurătoare și pergamentoase puse pe măciulia toiagului, el era prima figură omenească pe care o întâlneam în acest sat fantomă. Zgomotul pașilor mei îl făcu să întoarcă capul. În întuneric, nu i-am recunoscut Hța, și totuși trăsăturile lui nu-mi erau străine. Ce vârstă putea să aibă? Șaptezeci și cinci de ani? Optzeci, poate... Un om matur în epoca masacrului Leonorei și Giuseppinei. Participase și el? Urișe împreună cu ceilalți? Le lovise pe mama și pe bunica mea? De unde să știu? Încet, m-am apropiat și m-am așezat lângă el. Bătrânul mă privi cu niște ochi albi. Deși era orb, vroia să străpungă tenebrele pentru a afla cine putea să stea pe aceeași bancă cu el.

—Cine ești, mă întrebă tară alt preambul. Nu te recunosc.

—Sunt un om care și-a petrecut copilăria aici, am răspuns eu simplu. Sunt Luigi Monti, fiul Leonorei și nepotul Giuseppinei, tătăduitoarele care trăiau între coline...

—Ah! Tu ești Monti! Da, îmi amintesc, bineînțeles... Spune-mi, băiete, ți-a trebuit mult timp ca să te hotărăști să te întorci! Ce te-a reținut?

Reacția bătrânului mă lăsă interzis. Aveam șaiszeci de ani, sau aproape, dar descopeream că sunt ignorant

și naiv în privința reacțiilor ciudate ale oamenilor. Mă așteptasem la frică sau remușcări la auzul numelui meu. În loc de așa ceva, aveam în fața mea o figură senină, aproape batjocoritoare...

— Nu sunteți surprins? am zis eu recunoscându-l în cele din urmă pe hangiuul Memmo sub ridurile și petele moșneagului.

— Toată lumea te-a așteptat, Luigi... Bănuiam că o să te întorci, mai devreme sau mai târziu, ca să te răzbuni. Doctorul Lurano ne tot prevenea: „Îl cunosc eu pe puștii”, ne zicea el. „De cum va avea forța, o să se întoarcă să vă taie gâtul în patul vostru! Și o să găsiți ce-ați căutat, bandă de asasini ce sunteți!” Zău așa! Ne-a speriat rău de tot Lurano ăsta! Atât de rău că mulți au plecat... În orice caz, nu mai era nimic de făcut aici... Satul se golise la fel de repede cum se umpluse atunci când au început vindecările miraculoase...

— Dar dumneata ai rămas...

— Cu mine, e altceva. La început, dormeam cu o pușcă lângă pat. Dar după aia, cum tu nu te hotărâi să te arăți, m-am gândit că pățiseși ceva sau că deveniseși prea laș ca să te iei de noi. Atunci, m-am hotărât să nu mă mișc din loc. Și apoi, la ce bun? Eram ruinat și toată viața mi-o trăisem aici. Nu mă mai simțeam în stare să plec.

— Unde sunt ceilalți? Guglielmo? Pirozzi? Galline? Și parohul Fabiano?

Memmo întinse degetul arătător pe deasupra umărului într-o mișcare scurtă și bruscă.

— Fabiano s-a aruncat în râu la două zile după plecarea ta. Ceilalți sunt morți acum, fiule. Și poți să mă omori și pe mine... Nu-mi pasă dacă mă ucizi! Dimpotrivă... Chiar mi-ar conveni.

Mi-am încordat mâinile și le-am întins spre gâtul slăbănog al bătrânului. Dar palmele mele nu i-au strâns traheea ieșită în afară. Încet, m-am ridicat și i-am fixat inutil cu privirea pupilele translucide.

— Te las să crăpi singur, Memmo! Profită de bezna ta liniștită, căci te asigur că cea de dincolo este populată cu umbre care n-or să-ți placă...

În timp ce părăseam locul, Memmo izbucni într-un râs dement care răsună mult timp pe fațadele satului pustiit. Indiferent, am mers până la cimitir. Împingând poarta din zăbrele de fier ruginite, am rătăcit printre pietrele funerare până am găsit mormintele lui Pirozzi, Galline și Guglielmo. Primul era mort în 1902, al doilea un an mai târziu și ultimul în 1917. În fostul spațiu rezervat gropilor săracilor - cei care n-aveau destui bani pentru un mormânt zidit -, am văzut în sfârșit două cruci de lemn, pe care nu era menționată nicio dată. Ele purtau numele Leonorei și al Giuseppinei Monti...

Mult timp am rămas acolo, în picioare, nemișcat, în fața sepulturilor mamei și buniciei mele. Fără să murmur vreo rugăciune, fără să spun vreun cuvânt în sinea mea... Am așteptat să-mi curgă lacrimi, dar nu mi-a venit să plâng. Dimpotrivă, furia a fost cea care s-a întetit în mine și care mi-a dat forța pe care o așteptam ca să trec în sfârșit pragul bisericii San Ezechiel și să iau fetișul Manea. Căci nu uitasem vorbele spuse de fantoma lui Preston Ware în cabinetul venețianului Caetano, nu mă gândisem decât la ele în timpul călătoriei mele solitare până în sat.

„Idolul vă așteaptă, prezisese spectrul. Vă așteaptă și vă cere un pic din sângele dumneavoastră. În schimb, el o să vă ajute s-o găsiți pe cea pe care o căutați, pe Latime Galjero...”

Vântul de noapte se ridicase și legăna vârfurile chi-paroșilor negri care mărgineau cimitirul. O bufniță țipa în apropiere. Am traversat parvisul bisericii. Mmmm își părăsise banca și nicio altă siluetă nu se vedea la lumina stelelor. Am împins poarta grea a bisericii. Numai o singură lumânare abia licărea, tocmai în fundul naosului. Am înaintat până acolo și am dezlipit-o de pe soclul ei ca să-mi luminez drumul. Ținând-o deasupra capului, m-am dus în capela unde altădată părintele Fabiano o instalase pe Maica-Domnului-de-sub-pământ, dar n-am găsit decât o nișă goală în spatele gratiilor groase din fier. Statuia era totuși nu departe de acolo, o simțeam, eram sigur de asta... Orientându-mă după instinct, am regăsit drumul spre cripta în care mă ascusesem împreună cu mama și bunica în timpul mării rugăciuni publice de ispășire organizată de Fabiano pentru reînvierea miracolelor Fecioarei... Cu o lovitură de umăr, am spart ușa veche mâncată de cari. fără să mă îngrijorez de zgomotul pe care-l provocam astfel. Judecând după praful de pe jos și de pe băncile de rugăciune, după perdelele confesionalului roase de șobolani și după absența apei din agheasmatar, prezbiterul nu mai era locuit. Cat timp trecuse de când nu se mai ținuse o mesă aici? Cinci ani? Zece ani? Mai mult, poate...

în timp ce ceara albă se prelingea pe încheietura mea. tun coborât scările de piatră până în măruntaiele locului sfânt. Am recunoscut-o imediat. Era acolo, rezemată de un pilon gros, pătrat, intactă, se pare. cu o coroană de flori veștejite în jurul frunții de lemn. Am pus lumânarea jos și am apucat statueta de mijloc ca s-o întorc. Mi-am rupt unghiile încercând să scot trapa din spatele ei, dar asta nu avea importanță. în sfârșit, am scos din nișă fetișul făcut de mama mea. Negru de praf. era încă

solid și nu părea să fi fost alterat de timp. Scuturându-l aproape de urechea mea, am perceput chiar un ușor clipocit care dovedea că mai erau încă în el niște rămășițe de încărcătură magică. Strângând obiectul la piept ca pe o comoară, am urcat înapoi în naos și am început să alerg prin sat, să alerg fără să mă opresc prin pârloage și păduri până am ajuns, gâfâind, în pragul fostei noastre cabane. Ca un animal, am stat acolo patru sau cinci zile fără altă grijă decât aceea de a reanima fetișul.

Mă întorsesem mai întâi să mă întind pe piatra neagră, acea lespede vulcanică pe care avusesem altădată câteva vise ciudate. Acolo, debarasat de orice fel de haină, rămăsesem ore întregi să explorez granițele dintre trezie și somn, dintre rațiune și inconștiență... Când mă ridicasem, nu aveam nicio amintire precisă a viziunilor mele, dar știam perfect ce anume îmi cerea Manea pentru a reveni pe deplin la viață. M-am dus în desișuri să culeg plantele pe care mi le desemnase în timpul delirului meu și le-am preparat după indicațiile pe care mi le dăduse. Precum altădată, m-am apropiat de valeriană, de laur sau de măghiran cu cea mai sinceră umilință, prezentându-mă în prealabil plantelor și explicându-le de ce aveam nevoie de ajutorul lor înainte de a le scoate ușurel din humus... De asemenea, timp de două nopți, mi-am întins cămașa pe iarba pentru a culege rouă, așa cum făcuse mama mea cu ajutorul cearșafurilor întinse pe țărâși. La sfârșit, după ce am vărsat toate preparatele în corpul fetișului, a mai trebuit să pecetluiesc operațiunea cu sângele meu. Cu ajutorul unui os ascuțit găsit pe un schelet de vulpe, mi-am tăiat o venă și am lăsat să curgă mult lichid roșu în interiorul statuetei, desăvârșind astfel toate operațiunile de încărcare a fetișului. Apoi, a doua zi, pe înserat, am revenit să mă întind

pe piatra întunecată, cu Manea alături de mine, atât de aproape încât o atingeam...

— Știu ce vrei, Luigi, tatăl meu... Vrei să-ți vorbesc despre demonul pe care îl urmărești... Eu sunt expresia însăși a voinței tale. Eu sunt cuvintele care zac în străfundul tău și pe care tu nu le auzi. Eu sunt umbra ta. tată... Te voi ajuta...

Nu știam dacă eram treaz sau dacă vocea statuetei nu era decât un coșmar. Spiritul meu, o simțeam, era chemat în jos, către abis... Acolo mă aștepta Manea, acolo vroia să-mi dezvăluie secretele. M-am văzut, ca și cum aș fi ieșit din mine însumi, spectator al propriei mele căderi, alunecând într-o prăpastie de tenebre și învârtindu-mă mult, înainte de a străpunge acea perdea opacă pentru a plonja către o scânteie, o lumină care mă atrăgea precum un soare. În centrul acestei stele atât de luminoase, am ajuns într-un spațiu alb. liniștit, unde m-am oprit din cădere fără bruschețe. Stând în fața mea, Manea mă aștepta. Era o tânără din carne identică cu păpușa pe care o sculptase mama: o Venus mare, delicată, cu palmele deschise la nivelul torsului și cu un voal de în în jurul șoldurilor.

— Luigi, tatăl meu! Voința și sângele tău mi-au redat viața... Pentru tine, vreau să fiu generoasă... Privește!

Atunci, se ridicară noi imagini, confuze, pe care nu le-am înțeles la început. Ai fi zis că sunt culorile și formele unui caleidoscop... Apoi contururile devenită mai precise... Am văzut un astm strălucitor lucind pe un fel de stadion antic unde fremăta o mulțime imensă pe cale de a se dezlănțui. Două umbre terifiante erau ascunse în sânul acestei mase de oameni, în jurul cărora țâșneau fulgere ale unei energii fierbinți... Această energie era sufletul colectiv al mulțimii și acele două siluete erau

vampiri care o magnetizau pentru a o concentra într-o piatră neagră, malefică și acoperită de simboluri... Această primă viziune se spulberă pentru a face loc feței unui necunoscut. Era un tânăr cu pielea roz și cu o expresie blândă. Purta cu stângăcie un costum deschis la culoare și mergea pe niște străzi populate de indigene în sari-uri colorate. El nu scăpa din ochi o fată blondă, care mergea la treizeci de yarzi în fața lui, în direcția rugurilor funerare instalate de-a lungul unui fluviu nămolos... Am văzut-o apoi pe Laiime Galjero, îmbrăcată cu o rochie de epocă, călărind ca o amazoană pe un cal negru. Sub copitele armăsarului ei puternic de luptă mureau oameni, armura lor minuțios lucrată plesnind sub greutatea animalului... Am văzut-o apoi pe Lățime aplecată deasupra trupurilor de copii sacrificați, scormonindu-le cu vârful unei spade măruntaiele calde pentru a descoperi acolo vreun infect secret de necromant...

Am stat mult timp să caut o legătură între aceste viziuni. Pentru majoritatea dintre ele, eram incapabil să înțeleg dacă se refereau la trecut, la prezent sau la viitor...

— Mai mult! Trebuie să-mi arăți mai mult! i-am zis eu lui Manea întorcându-mă în următoarea noapte ca să mă întind pe piatră.

— Nu pot s-o fac, îmi răspunse fetișul. În jurul ființei pe care o cauți sunt plasate numeroase opreliști. Forțele mele nu sunt destul de puternice pentru a trece de ele. Dacă vrei să știi mai mult, trebuie să accepți să mă hrănești și mai mult...

— Îți dau tot sângele meu!

— Sângele tău îl știu, sunt sătulă de el, Luigi, tatăl meu. Acum îți cer fluidul unei noi creaturi. Pleacă pe drum și-ți voi arăta eu la cine jinduiesc...

Sărind imediat în picioare, m-am grăbit s-o iau drept în fața mea. Gol, cu ochii ieșiți din orbite, cu trupul biciuit de mărăcini și cu părul încâlcit de frunze, nu simțeam nici durere, nici oboseală. Nu știam încotro mă îndreptam, dar ce importanță avea din moment ce Manea mă ghida? Am surprins o căprioară care dormita într-un desiș.

— Ea! Pe ea o vreau! strigă fetișul.

Imediat, am sărit pe micuța creatură și i-am sfâșiat gâtul cu dinții mei. Ea se prăbuși în timp ce un șuvoi roșu și calduț îmi inunda gura, îmi îneca gâtul și urca până spre nări... Animalul încă mai sufla când l-am săltat pe umeri pentru a mă întoarce să îl arunc pe piatra neagră. Cu mâinile lipicioase, am mânjit statueta, apoi am înțepat o venă pentru ca sângele să curgă direct în ea.

În timp ce o săturam pe Manea, mi-am ațintit privirea asupra liniei de copaci deasupra căreia răsărea soarele. Pădurea nu era făcută din sute de culori, ci din mii... Briza îmi aducea mirosuri noi, pe care am știut totuși să le identific pe loc. La trei sute de pași în urma mea, știam sigur ca și cum aș fi văzut, o mistreată tocmai fata. Un pic mai aproape, protejați de un trunchi acoperit cu mucus veninos, niște pui de vulpe așteptau în vizuină întoarcerea părinților lor, în timp ce o viperă trecea chiar prin ierburile de deasupra... Amețit de atâtea senzații noi, m-am lăsat să cad cu mâna înțeleștată pe idolul meu.

— Ai obținut ceea ce vroiai, i-am zis. Acum, mai arată-mi ceea ce ți-am cerut.

Dar nicio imagine nu mi-a venit în minte, căci Manea se mulțumi să-mi vorbească. Avea un surâs de înger și fața era cea a unei madone, dar picioarele ei goale se înmuiau în sângele căprioarei care zăcea într-o băltoacă mare, strălucind precum lacul.

— Luigi, tatăl meu... Am un cadou pentru tine... Un obiect care te va ajuta în căutarea ta și te va conduce acolo unde vei găsi indicii care să te ducă spre cea pe care o cauți... Este un cadou pe care nici măcar regii sau împărații nu l-au obținut vreodată!

— Ce este? Ce obiect e ăsta?

— Este o mână de glorie, răspunse Manea trecându-și limba ascuțită peste buzele-i inocente. Este mâna unei spânzurate! Este mâna pe care chiar astăzi trebuie s-o tai de la încheietura mamei tale, Leonora! Și ea vrea să-ți fie alături atunci când o vei pedepsi pe cea care a provocat moartea lui Gian. Mi-a spus ea! Te va ajuta, fiindcă băiatul tău este și nepotul ei. Du-te și pune-ți palma într-a ei ca un fiu bun ce-ai fost mereu... Acum!

Tremurând, febril, am ridicai pleoapele și am văzut că trecuse toată ziua. închisesem ochii în zori și acum contemplan un cer negru deasupra mea! Ca un automat, m-am întors la cabană să-mi iau hainele și am coborât în sat pentru a împinge din nou poarta cimitirului. Din coliba groparului, am luat o lopată cu care am săpat în pământul întepenit din perimetrul săracilor. Am muncit mult ca să degajez coșciugul de zinc în care fusese pusă Leonora, dar nimeni n-a venit să mă întrerupă din treabă. În sfârșit, când luna ajungea la zenit, am spart capacul înainte de a-l smulge cu mâinile goale... Înăuntru, un lițoliu gri acoperea moarta. Ca și cum voise să-mi ușureze sarcina, numai o mână ieșea afară din pânză. Mumificată de timp, pielea maronie și zbârcită se ținea încă de oase. Cu o violentă lovitură de hârleț, am tăiat încheietura, am pus relicva în buzunar și am fugit fără să mai stau să astup măcar mormântul...

— E bine, mă felicită Manea când m-am întors la ea. Actul tău va fi util, te asigur.

— Mai arată-mi-o pe Galjero! Unde se ascunde acum?

Răspunzând rugăminții mele. Manea mi-a dăruit un nou val de imagini disparate. Am văzut-o mai întâi pe Lățime, înfășurată într-o pelerină lungă care cădea peste o rochie pusă pe cercuri de sârmă, rătăcind printr-un oraș în război unde la fiecare colț de stradă se ridica o baricadă de pietre, căruțe răsturnate, zăbrele de fier smulse... A urmat apoi un necunoscut. înalt, blond, în uniformă neagră, galopând printr-o mocirlă prin care alergau copii pe jumătate goi, vânați de câini...

— Nu înțeleg nimic din ce îmi arăți! Asta nu mă ajută!

— Sângele căprioarei este insuficient pentru sarcina pe care mi-o dai, Luigi, tatăl meu! se văicări Manea. îmi trebuie ceva mai puternic! Du-te! Dar nu pe sub copaci! Vreau un animal de câmp, de data asta!

Toată dimineața, am hoinărit pe câmp pentru a găsi cu ce să-i satisfac pofta feteșului. Pe când mergeam pe un drum desfundat, am auzit deodată o voce subțirică venind către mine... Era vocea unei feteșe, o țărăncuță care fredona un cântecel. Când m-a văzut, micuța s-a oprit îngrozită.

— Prinde-o! îmi strigă Manea. Dacă mi-o dai. o să-mi trag din ea toată forța de care am nevoie ca să te servesc. Ia-o! Ia-o, îți spun!

Am început să alerg. Feteșă s-a străduit în zadar să fugă cât o țineau picioarele, n-a putut să-mi scape. Apucând-o de haină, am rostogolit-o pe jos. am ținut-o acolo sub greutatea mea și i-am pus mâna soioasă pe gură ca să-i înăbuș țipetele.

— Da! aplaudă Manea. Sângele ei, imediat! Fă să-î țâșnească sângele!

întinzându-mi brațul rămas liber, am găsit pe pipăite o piatră ascuțită pe care am ridicat-o ca pe un pumnal de sacrificiu deasupra gâtului delicat al copilului. În timp ce mă pregăteam să lovesc, am înțeles brusc toată ticăloșia gestului meu. Cuprins de groază și de panică, am lăsat copila și m-am îndepărtat cât mai repede, făcându-mă nevăzut în ierburi înalte și galbene.

— Așa îmi mulțumești, Luigi, tatăl meu? bombăni Manea. N-am făcut eu mereu ceea ce îmi cereai? Nu i-am vindecat altădată pe cei slabi și pe cei reduși mintal? Nu i-am redat judecata lui Pirozzi? N-am vindecat bolile pelerinilor care veneau să se roage în biserică? N-am fost o sfântă? De ce n-aș putea să trăiesc și eu acum? întoarce-te și omoar-o pe micuță .ca să-mi potolesc setea... Te voi ajuta și mai mult dac-o faci...

N-am răspuns. Manea se pervertise și nu căuta decât să mă amăgească. Era un monstru care mă prinsese în mrejele lui și de care trebuia să mă descotorosesc cât mai repede, ca să nu înnebunesc definitiv... în ciuda rugămintelor pe care mi le adresa, am spart statueta, lovind-o violent de piatra neagră de mai multe ori. Toată materia pe care o conținea - plante zdrobite și cheaguri de sânge - se răspândi pe lespede netedă.

— Manea! Te distrug! Prin aceste cuvinte și prin voia mea, așa cum altădată ți-am dat naștere, astăzi mori!

Am auzit o răsuflare, ca un geamăt, apoi un curent puternic mi-a trecut prin corp, scuturându-mă atât de brutal încât mi-am pierdut echilibrul. Am ținut soarele cu privirea și mi-am pierdut cunoștința...

*

— Doamne Dumnezeule, *don* Monti! în ce stare sunteți?

Vocea lui Ludovico Rillii trăda, o pcreceam, o îngrijorare sinceră. Silueta din fața lui - silueta mea - n-avea nimic în comun cu cea a onorabilului *don* american care îl vizitase, cu câteva săptămâni mai înainte, în casa lui din Palermo. O barbă deasă, gri zonală, îmi acoperea obraji. Ochii îmi străluceau sub efectul febrei, corpul îmi era slăbit și hainele se reduceau la niște zdrențe împruțite pline de păduchi.

— înfățișarea mea nu înseamnă nimic, *don* Ludovico, am zis eu cu un aer obosit. Dați-mi un brici, un săpun, o cămașă și totul se aranjează... Important este că m-am întors la dumneavoastră. Cu mintea întreagă...

Cu mintea întreagă? Eram atât de sigur de asta? Căci. dacă păstrasem destulă luciditate ca să distrug fetișul Manea, nu mă îndurasem să mă debarasez de mâna mamei mele tăiată în cimitir. La Ritti. am tăcut rost de o cutiuță în care, în secret, am pus relicva.

După două-trei zile pe care le-am petrecut dormind și mâncând pentru a prinde ceva putere, gazda a ciocănit ușor în ușa camerei mele.

— *Don* Monti... Se poate? Am aici o persoană cu care ar trebui să vorbiți.

în urma lui Ritti, Merry Groves intră în cameră.

— V-am organizat plecarea din Italia, *don* Monti, mă informă ea. N-a fost ușor, dar se pare că prietenul dumneavoastră, Allen Dulles, are mare trecere și ține mult la dumneavoastră.

— Dulles v-a furnizat un nou pașaport?

— Nu. Nu putem să vă scoatem din țară pe căi legale. Sunteți acuzat de uciderea ofițerului Grazziani și fotografia dumneavoastră a fost distribuită la posturile de frontieră. O să vă evacuăm altfel...

Într-o seară, după vizita lui Groves, tânărul Tomaso și amicul lui, Nicolino, au venit să mă ia ca să mă ducă în port. Acolo, ne-am îmbarcat pe un trauler¹ care pleca imediat. Navigând numai spre vest timp de douăzeci și patru de ore, am ancorat pe neașteptate chiar în mijlocul apei, pe o mare aproape la fel de liniștită ca un lac de munte. Niciun țărm nu se vedea.

— Am sosit la timp, îmi zise căpitanul privindu-și ceasul. Cel cu care avem întâlnire n-ar trebui să mai întârzie.

În următoarele zece-cincisprezece minute, nu se întâmplă nimic. Nicolino și Tomaso rămâneau tăcuți, visând poate la America, acea țară a abundenței în care îmi era sortit să mă întorc și unde ei n-aveau s-ajungă probabil niciodată. Apoi o clocotire de spumă urcă brusc din adâncurile apei și turela unui submarin ieși la suprafață. Pe vopseaua de culoare închisă a navei strălucea steaua albă a US Navy...

¹ *trauler* - navă de pescuit în larg prevăzută cu traule, năvoade de mari dimensiuni (n. tr.).

Un oarecare Thorun Gărensen

— Monti, dragul meu, se poate spune că sunteți al naibii de norocos!

Vocea lui Allen Dulles era mai veselă ca niciodată. De când reușise isprava de a trezi în miez de noapte un amiral ca să-i ordone să schimbe ruta unuia dintre submarinele sale ca să mă recupereze, se simțea iarăși însuflețit, plin de importanță și de forțe noi.

— Priviți! îmi zise el scoțând dintr-un sertar o fotografie înrămată. îl recunoașteți? E cel care a venit să vă caute. Am căpătat fotografia de la serviciul armatei. O s-o agăț pe perete... Ce amintire pentru mine!

Oftând, m-am prefăcut o secundă că examinez imaginea submarinului acostat în rada militară, cu tot echipajul în poziție de drepti pe punte.

— Magnific, am zis înapoiindu-i comoara. Îți mulțumesc că mi l-ai trimis... Este adevărat că, fără el, nu știu cum aș fi putut să mă întorc.

— Asta-i America, Monti! Doar unul din fiii ei este în pericol și *hop!* trimitem cavaleria... Dar gata cu gluma! V-am citit raportul despre contactele pe care le-ați stabilit cu amicii dumneavoastră din Sicilia. Totul mi se pare foarte promițător. I-am remis acest dosar cui știți...

— Președintelui Roosevelt? am exclamat eu.

— Ah nu! Lui Hoover, bineînțeles... El este mai calificat pentru a se ocupa de o asemenea modalitate. L-a studiat și l-a pus bine sperând că nu va trebui să se folosească niciodată de el. Dar fiți sigur că îl va scoate cu bună știință dacă lucrurile merg prost. Acum, să vorbim despre viitorul dumneavoastră, Monti. V-ați gândit la ultima noastră discuție pe cest subiect? Tot nu vă tentează politica, sunteți sigur?

— Nu chiar atât de sigur, de fapt...

— Ah! exclamă Dulles lovind cu palma în masă. Știam eu! Un leu ca dumneavoastră, Monti! Sunteți sortit unui viitor mare! Așadar, ce v-ar face plăcere? Putem să vă aranjăm un post în Senat. V-ar conveni așa ceva?

— Fie pentru Senat..., am zis eu râzând. Asta va încuna foarte convenabil o viață de crime și de înșelătorii.

— Bah! Nu vă mai purtați ca un copil! Nu veți fi primul căruia i se întâmplă astfel de lucruri!

Încă o dată, Dulles și Hoover au făcut lucrurile la scară mare. După ce mi-am încredințat toate afacerile mafioate lui Meyer Lansky, care, împreună cu *don* Vito Genovese, asigura interimatul lui Lucky Luciano pe perioada șederii în închisoare a acestuia din urmă. a trebuit să mă joc o vreme de-a turneele electorale și de-a reuniunile de partid. Asta n-a durat mult timp și nu mi-a cauzat nicio neplăcere. Protectorii mei au aplanat atât de bine dificultățile pe măsură ce apăreau încât, cu dubla binecuvântare a FBI-ului și a sindicatului crimei, am obținut efectiv un loc în Senat la începutul anului 1939.

Nu pot să spun că această nouă viață îmi displăcea. Singura mea nemulțumire a fost că a trebuit să părăsesc New York-ul pentru a mă instala la Washington. Mi-am descoperit repede un relativ talent pentru politica de la vârf și mai ales gustul pentru sarcinile pe care le implica și pentru dosarele pe care le trata.

împreună cu Dulles și Hoover, am militat pentru crearea unui serviciu veritabil de informații de care armatele noastre erau private de la sfârșitul războiului din 1917 - 1918. Francezii aveau Biroul 5⁴, englezii

- MI5 și MI6, germanii - Abwehr-uP și SD-ul, rușii
- NKVD-ul... Iar noi, noi nu aveam nimic la fel de eficace și de centralizat. FBI-ul era în general desemnat să rezolve problemele de contraspionaj, dar o făcea când și când, în mod dezordonat și fără eficiență veritabilă

- așa cum o dovediseră din nefericire coaliția Ku Klux Klan-ului și a familiilor mafiote promussoliniene strânse în jurul lui Carmine Ferrara. În ceea ce o privește, armata avea propriul ei serviciu de informații, ca și Departamentul de Stat și serviciile Trezoreriei, dar nicio celulă de coordonare nu controla toate aceste departamente care acționau după capul lor, fără să-și comunice reciproc informațiile. Interesul pe care-l aveam pentru înființarea unei rețele de informații americane demne de acest nume nu era doar patriotic: speram ca toate contactele pe care aveam să le înnod în sânul armatei, al poliției, al administrațiilor financiare sau judiciare să-mi permită într-o bună zi să dau de urma celor doi Galjero. La Berlin, unde știam că locuiau, românii îmi erau inaccesibili. Dar așteptam o mișcare greșită, o ocazie. Mai devreme sau mai târziu, avea să apară o oportunitate, eram convins.

În octombrie 1937, am primit o scrisoare lungă provenind din Italia. Trimisă din Veneția, ea venea de la

⁴ *Biroul 5* (5eme Bureau) - serviciu de spionaj francez creat în 1915 (n. tr.).

- *Abwehr* (germ. „apărare”) - serviciu de informații și contrainformații al armatei germane care a funcționat pe lângă Marele Stat Major în perioada 1919 - 1944 (n. tr.).

Fausta Feretti. Era o misivă stranie, o dovadă de fericire și un fel de strigăt de ajutor în același timp. Tânăra amesteca anunțul căsătoriei ei cu un pretins universitar norvegian și o confesiune redactată în două-trei vorbe. Din frazele neclare, pline de echivoc, am dedus că dragostea pe care i-o purta acestui bărbat era în același timp pentru ea și un motiv de mare suferință. Totul rămânea însă prea misterios și prea vag ca să pot trage concluzii serioase asupra motivelor tulburării ei. Uitând conținutul scrisorii la numai câteva minute de la citirea ei, i-am dictat secretarului meu un răspuns convențional, apoi, după ce pe foaie a fost pusă parafa mea, am mâzgălit mecanic semnătura, fără ca măcar să-l recitesc.

*

— Ei bine, de data asta, trenul a plecat! zise Allen Dulles pătrunzând, fără să se facă anunțat, în biroul meu ca și cum ar fi fost la el acasă.

— De ce tren vorbiți, Dulles?

— Vă aduc o veste! Trebuie să rămână confidențială o oră sau două, dar asta n-are importanță. Germanii tocmai au invadat Polonia! Este picătura de apă care o să umple paharul. Englezii îi vor declara război lui Hitler. Francezii de asemenea...

— Un nou război în Europa? Sunteți sigur?

— Atât cât pot fi, domnule senator. Dețin informațiile de la Kennedy, ambasadorul nostru la Londra. Downing Street' l-a informat în mod oficial despre intențiile britanicilor.

' Downing Street îl desemnează, prin metonimie, pe primul ministru britanic, întrucât pe această stradă, la numărul 10, se află reședința oficială a acestuia (n. tr.).

— Și noi ce facem în cazul ăsta? O să ne menținem politica de neutralitate?

— Deocamdată, da. Știți cum suntem... Dar o să facem în așa fel să provocăm un *casus belli*¹ în favoarea noastră imediat ce vom fi în stare să ne umplem uzinele de armament.

— Și cum vom face asta?

— Contați pe vulpoiul ăsta bătrân de Roosevelt. Va pune el la cale contra japonezilor una din obișnuitele lui provocări dubioase și îi va împinge să facă un pas greșit, într-un fel sau în altul. Probabil sufocându-i economic. Nu le va lăsa altă cale de ales. Imperiul va trebui să reacționeze sau să se lase sugrumat încet-încet. Dar, cunoscând impulsivitatea japonezilor, aș zice că vor alege să facă război. Ceea ce le va fi fatal.

— Și împotriva Germaniei?

— O să vedem noi cum vor merge lucrurile. Poate că nu va fi nevoie să intervenim decât la sfârșit, ca și acum douăzeci de ani... N-a sosit încă momentul să vă activați rețelele din Sicilia, Monti, dar fiți gata de călătorie, totuși!

Protejată, prin întinderea unui ocean, de conflictul care făcea ravagii în Europa, America a privit cu uimire la linia frontului care rămânea încremenită între adversari. Din septembrie 1939 până în mai 1940, nicio operațiune de anvergură n-a fost declanșată. Această imobilitate neobișnuită a armatelor germanice m-a făcut să cred pentru o vreme că zvonurile care circulau despre remilitarizarea Germaniei de către naziști erau o țesătură de minciuni. Am început să sper că regimul lui Hitler nu ¹

¹ *Casus belli* (lat.) - caz de război; situație în care un stat se vede constrâns să declare război altui stat (n. tr.).

va rezista la prima ofensivă serioasă a aliaților și că, în sfârșit, soții Galjero îmi vor fi din nou la îndemână. Din păcate, primăvara îmi spulberă toate speranțele: Parisul căzu și chiar și Londra fu atacată. Dar Washingtonul tot nu se hotăra să intervină.

— Partidul pacifist este mult mai puternic decât credeam, mărturisi Dulles. Charles Lindbergh și mișcarea lui, America First, sunt din ce în ce mai populari. Roosevelt începe să se teamă.

— Un rival la următoarele alegeri?

— Este o eventualitate. În acest caz, veți putea spune adio scaunului de la Senat și eu poziției mele de la FBI... Hoover însuși va fi dat afara.

Dar lucrurile nu s-au derulat așa. Susținut de mediile de afaceri și de foarte puternica Ligă Navală fondată de amiralul Mahan în ajunul Primului Război Mondial, Roosevelt a reușit efectiv să-i împingă pe japonezi să facă o mișcare greșită. În decembrie 1941, Statele Unite au intrat în război împotriva puterilor Axei, după ce japonezii au atacat flota SUA ancorată în rada portului Pearl Harbor. Aceste noi ostilități, o știam, aveau să grăbească evenimentele, atât pentru mine, cât și pentru sutele de mii de tineri americani care erau trimiși să lupte în Pacific și, în curând, în Europa...

În primele zile ale anului 1942, Allen Dulles mă prezentă lui William Joseph Donovan, un om care avea aproape vârsta mea, cu fața rotundă, ochi vioi și expresie autoritară. Părul grizonat îi era tuns perie, în stilul militarilor.

— „Wild Bill” Donovan este însărcinat de Roosevelt cu organizarea serviciilor noastre de informații, mă anunță Dulles. Cred că era timpul să vă întâlniți în sfârșit.

l-am strâns mâna lui Donovan și l-am invitat să se așeze în fața mea în timp ce scotea din servietă un dosar gros marcat cu trei litere misterioase: OSS.

— OSS, zise el observându-mi privirea oprită pe această siglă necunoscută. înseamnă *Office of Strategic Services*. Este numele ales pentru viitoarea noastră centrală de spionaj.

— Sună bine, am zis cu nonșalanță. Prevăd că o să aveți mare succes cu ea!

Biata mea remarcă nu aduse nici cel mai mic zâmbet pe buzele lui „Wild Bill”. care începu să-mi vorbească despre motivul vizitei sale.

— Domnule senator Monti, OSS-ul o să recruteze din toate mediile nu numai dintre militari. Dulles și Hoover mi-au vorbit de călătoria furtunoasă pe care au făcut-o în Italia acum ceva timp. Ajutorul dumneavoastră ne va fi foarte prețios căci planurile noastre de atac în Europa sunt deja definitive. în curând se va produce debarcarea în Africa de Nord pentru a-i ajuta pe englezi să securizeze Mediterana. După aceea, vom ataca continentul prin sud. Prin Sicilia... Este modalitatea ideala de a ne propulsa în Italia și. de acolo, drept până la Vtenna și Berlin.

— Dar avem o problemă, adăugă Dulles. Insula este în curs de fortificare. Este foarte probabil ca în curând să fie deplasate acolo trupe germane pentru a-i sprijini pe italieni. Bătălia va fi dură. Mai mult ca niciodată, vom avea nevoie să vă trimitem acolo pentru a reuni clanurile și pentru a organiza operațiuni de hărțuire în spatele liniilor inamice. Evident, suntem pe deplin conștienți ci aveți o vârstă, Monti. Știm că vă cerem mult...

— Chestia asta era prevăzută de mult timp, nu~i așa? am obiectat eu. Știam cu toții că putea să se întâmple.

Sânt pregătit. Vreau să pornesc la atac și corpul meu vrea și el!
„Wild Bill” Donovan zâmbi pentru prima oară de când intrase în biroul meu.

— Domnule senator Monti, zise el, sunteți omul nostru! Fără nicio îndoială!

*

Dacă, în mod oficial, OSS-ul a trebuit să aștepte luna iulie 1942 ca să vadă lumina zilei, eu am plecat clandestin în Italia cu mult înaintea acestei date. îmi parvenise de la Fausta Feretti o nouă misivă care mă tulburase profund. De această dată, era în mod clar un strigăt de ajutor. Un apel atât de presant, atât de imperios, încât nu puteam să-l ignor. Dulles considera că era nebunie curată, dar faptul că această tânără se agăța de mine după atâția ani era ceva atât de neprevăzut, atât de improbabil, încât nu mă îndoiam că problema era importantă.

—Este singura condiție cu care plec, Allen. Ajută-mă să trec prin Veneția înainte de a mă trimite în Sud. Dacă nu, rămân la Washington și găsiți-vă pe altcineva ca să vă facă treaba. Scoateți-l pe Luciano din închisoarea Dannemora și parașutați-l deasupra Etnei. O să se descurce mult mai bine ca mine!

Dulles ridică ochii spre cer și își lipi palmele ca pentru rugăciune.

— Am încheiat deja o înțelegere cu Luciano. Ne ajută, dar din celulă. Nici nu se pune problema să-l scoatem deocamdată. Și apoi, mă îndoiesc că are chef de așa ceva. Știți că acolo duce o viață îndestulată? în fiecare zi, țipi în livrea de la Celano's - restaurantul lui preferat din Little Italy - îi aduc mâncarea. Ceilalți prizonieri

mănâncă linte și mazăre, iar el caviar și fazan! M-aș mira să renunțe la acest confort pentru a alerga prin pădurile din Italia sub gloanțele partizanilor lui Mussolini...

— Dar eu, eu sunt destul de bun pentru asta, nu-i așa?

— Nu asta vroiam să spun, Monti, o știți prea bine... Fie! Vă fac acest capriciu venețian. Dar acolo sunt mai puțini mafioți ca-n Sicilia, deci veți avea mai puțin ajutor. Atâta vă trebuie să vă lăsați prins, veți fi tratat ca un spion. Adică mai rău decât un criminal.

— îmi asum riscul. Duceți-mă la Veneția. Fausta Feretti a fost mereu un bun contact pentru noi. Nu vreau s-o pierd...

În noaptea dinaintea plecării, am avut un coșmar a cărui intensitate și oroare au fost atât de mari încât am sărit din somn. Pentru prima dată de la întoarcerea mea din Italia, visasem ceva legat de Manea și de zilele teribile în cursul cărora fetișul mă despuiase de toată umanitatea mea, aproape făcându-mă să comit cea mai atroce dintre crime. M-am revăzut rătăcind pe drumurile desfundate în căutarea unei victime pe care s-o sacrific idolului meu. Am revăzut fața înnebunită de frică a micuței țărăncuțe pe care o agresasem și mormântul mamei mele pe care îl profanasem...

Împins de nu știu ce impuls morbid, m-am ridicat atunci și, fără să știu de ce, m-am dus în biroul meu ca să-mi deschid seiful. Înăuntru se găsea o cutie de metal pe care mi-o dăduse *don Ritti* și în care pusesem mâna pe care i-o tăiasem cadavrului uscat al Leonorei. Nu mai deschiseseam niciodată cutia de atunci. În seara aceea totuși, după acel coșmar în care revăzusem toate imaginile cu Laume Galjero pe care Manea le făcuse să apară în spiritul meu, am știut instinctiv că venise

momentul să ridic capacul cutiei cu moaște. Încet și cu inima bătând nebunește, am scos membrul mumificat din pânza în care îl înfășurasem. Era într-o stare de conservare aproape perfectă. Pielea era maronie și crăpată pe alocuri, dar ansamblul, în ciuda procesului de uscare naturală, semăna uimitor de mult cu o mână *vie*... în liniștea casei - toți servitorii urcaseră de mult în camerele lor de la etaj mi-am lăsat în sfârșii mâna să alunece în cea a mamei mele... Imediat, degetele moartei se agă- țară de încheietura mea, în timp ce o căldură intensă se degaja din carnea uscată. Ar fi trebuit să urlu, să-mi fie frică și scârbă în fața unei asemenea minuni; dimpotrivă, un val de pace și de liniște mă invadea. Fusesem martorul prea multor lucruri imposibile în cursul vieții mele pentru a fi surprins de acest nou „miracol”. Din încheietura secționată, se destrămă un firicel de ceață aurie care, în câteva clipe, căpătă densitate până când ajunse s-o întruchipeze pe Leonora. Ea stătea în fața mea așa cum o văzusem, copil fiind, îmbrăcată cu tabarul ei de vindecătoare pe care îl purta când mergea să culeagă plante de pe coline... Fața îi era blândă și îmi surâdea. În păr avea prinse flori al căror parfum proaspăt se simțea până la mine.

— Luigi, copilul meu, îmi zise atunci mama. Sunt atât de fericită să fiu din nou alături de tine. Atât de fericită să-ți simt mâna într-a mea. Nu te teme de mine. Sunt o umbră, dar dragostea mea pentru tine rămâne intactă și nu poate fi alterată. Nimic n-o poate murdări. Came din carnea mea ai fost, came din carnea mea rămâi.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi și n-am putut să vorbesc. Aș fi vrut atât de mult să-i vorbesc, totuși...

— Luigi, am venit la tine căci te pândesc mari pericole. Dintotdeauna ai fost înconjurat de spiritele morților.

Nici cu. nici bunica la. Giuseppina, n-am vrut sâ-li dezvăluim acest lucru când erai copil, dar știam amândouă că darurile tale. dacă aveau să le depășească cu mult pe ale noastre, aveau de asemenea să atragă către tine funie ciudate, adesea nocive, capabile să treacă pragul dintre teritoriul spectrelor și cel al ființelor vii. Unele ți s-au arătat deja, Luigi. Vor mai veni și altele... dar cel mai mare pericol vine de la această femeie...

— Laiime Galjero. reușii eu să îngaim.

— Poți să-i zădărnicești eforturile, Luigi... *Trebuie s-o faci...*

— Cum. mamă?

— la mâna pe care ai tăiat-o corpului meu terestru. Ia-o cu tine acolo unde trebuie să te duci. Vei întâlni un bărbat căruia va trebui să i-o încredințezi. Un bărbat care a trecut, ca și tine, prin multe încercări. Îi va fi de folos... Acestui bărbat îi vei da" mâna mea pronunțând un cuvânt pe care ți-l voi șopti atunci...

— Ce cuvânt? Și cine este acest bărbat, mamă?

Dar Leonora nu-mi răspunse. Fața ei schiță un ultim surâs, corpul ei de ceață se risipi sub ochit mei și degetele ei îmi dădură drumul la mână. Când n-a roa» fost nici urmă de fantomă, relicva căzu pe pământ cu un zgomot surd.

Până la primii zori ai zilei, am rămas așezat, cu capul între mâini, neștiind ce să cred. Din ziua în care părintele Vittorio își pusese în cap să facă o statueta miraculoasă urmând vechile rituri păgâne, viața mea nu fusese decât o succesiune de aventuri dramatice în care supranaturalul părea sa aibă un rol tot mai mare. Era inutil să refuz constatarea asta. Ca o trestie în vânt. trebuia să mă plec în fața evidenței, altfel riscam să-mt pterd mințile încercând să rezist... Luând mâna pe care o raza

de soare tocmai o mângâia, am pus-o la loc în cutia ei și pe aceasta am aranjat-o în geanta cu burduf care avea să constituie unicul meu bagaj...

★

Am părăsit Statele Unite la sfârșitul lui martie 1942. M-am îmbarcat pe un submarin al Marinei cu destinația Gibraltar. Să navighez pe un vas de suprafață era prea periculos. Dacă bătăliile între *Kriegsmarine*¹ și Royal Navy erau încă frecvente, de vină erau mai ales submersibilele lui Donitz² care făceau ca asupra oricărei nave aliata să apese o amenințare permanentă. Nu mă deranja să petrec din nou vreo zece zile la bordul unui vas de război. Aveam la dispoziție o cușetă individuală și eram autorizat să folosesc dușul rezervat ofițerilor.

Călătoria se derulă fără vreun incident notabil. Neîntâlnind pe drum nicio navă inamică, am mers drept înainte, cu toată viteza, până la coastele spaniole. La intrarea în Mediterana, echipajul a devenit totuși mai tensionat. Buna dispoziție care stăpânise până atunci a cedat locul unei concentrări mărite, atunci când comandantul le-a amintit tuturor prin interfon că zona era împănată cu mine ce pluteau în derivă, puse de germani și că în fiecare clipă puteam să ne lovim de astfel de mecanisme. Dar am trecut prin intrarea îngustă a coloanelor lui Hercule fără dificultate, acostând chiar la Gibraltar mai devreme cu două zile față de programarea noastră inițială. Chiar pe cheiul unde am amarat aștepta primul

¹ *Kriegsmarine* - denumirea oficială a marinei militare germane sub regimul nazist (n. tr).

² Karl Donitz - amiral al *Kriegsmarine*, comandantul șef al submarinelor (n. tr.).

meu contact. Era un tip din Chicago care o cunoscuse bine pe Merry Groves în perioada în care încă mai era corespondentă la Berlin.

— Nu mai avem niciun agent în capitala Reich-ului deocamdată, se plânse el. în fine... niciun agent serios. Britanicii au câțiva. Dar ne furnizează sovieticii informații despre starea capitalei și a țării. Vă gândiți evident că ne spun ce vor și că păstrează cele mai bune informații pentru ei... Dar să ne întoarcem la ale noastre, mă numesc Hardy. Arthur Hardy... Știu, este dificil de pronunțat...

Hardy era un tip pe cinste. Cam neîndemânatic, cam împrăștiat, dar inteligent și competent. Avea talent de lingvist și vorbea cu un debit stupefiant numeroase limbi romanice.

— Italiană, portugheza, franceza, spaniola... Mă descurc și în română. Pe de altă parte, vorbesc corect germană, chiar cu accent bavarez, se pare.

Hardy trebuia să mă ducă de la Gibraltar la Veneția. El era ghidul meu, asigurarea mea de viață.

— În Spania, nu vom avea prea mari probleme. Franco ține la neutralitatea teritoriului său mai ceva ca la lumina ochilor. în Franța, va fi un pic mai dificil căci guvernul de la Vichy joacă în mod stângaci joc dublu cu *Kraut'* și nu știi niciodată peste cine dai, la ei. Poți să dai peste un adept convins al lui Petain sau peste un luptător exaltat din Rezistență. Din fericire, cei mai mulți dintre francezi nu se bagă în politică decât atunci când sunt siguri că pot trece de partea învingătorului.¹

¹ *Kraut* („varză”, germ.) - termen peiorativ folosit de sokteții americani în Al Doilea Război Mondial pentru a-i desemna pe nemți; apelativul vine, probabil, de la „sauerkraut” (varză acră) care, gătită cu cimăeiori, era un fel foarte popular al bucătăriei germane din **acea** perioadă (n. tr.).

— Și cum partida nu este încă jucată, ei preferă să nu aleagă tabăra deocamdată, nu-i așa?

— Da. Exact.

Așa cum prevăzuse Hardy, am traversat Spania de la sud la nord fără să avem probleme. De fiecare dată când eram opriți, era suficient să arătăm pașapoartele noastre americane pentru ca să nu ni se mai pună întrebări și să fim lăsați imediat să plecăm, acordându-ni-se toată considerația. În Pirinei, frontiera cu Franța era evident închisă și a trebuit să facem apel la călăuze pentru a traversa pădurile între cei doi versanți ai muntelui. Am mers noaptea, pe timp senin, rămânând la adăpostul copacilor. În Franța, înaintarea a fost mai puțin ușoară. Totuși, mulțumită lui Hardy, care vorbea limba la fel de bine ca un indigen și care-și făcuse deja relații pe loc, am găsit încă de la Perpignan oameni gata să ne ajute, însoțiți de un cuplu tânăr și de cele două fete ale lor, ne-am dus cu trenul la Montpellier și apoi la Marsilia, fără să atragem atenția. Eu o purtam pe una din puștoaice pe umeri atunci când mergeam pe peroanele unei gări sau pe trotuarele unui oraș. I se spusese micuței că trebuia să se poarte ca și cum aș fi fost bunicul ei și ea îmi arăta toată familiaritatea din lume. Întotdeauna, micile detalii sunt cele care salvează sau care precipită situațiile periculoase. În schimb, această fetiță și sora ei m-au salvat, cred, de numeroase probleme, căci poliția franceză era la pândă în gări și verifica la întâmplare identitatea pasagerilor. Dar, fără îndoială fiindcă păream o familie fericită, am fost lăsați să trecem fără să ni se dea atenție...

La Marsilia, cuplul și copiii au trebuit să ne părăsească. Singur cu Hardy, am mers de-a lungul coastei, din sal în sat, în acele autobuze inconfortabile care îi

duc în oraș pe oamenii de la țară. Ne-a luat aproape două zile ca să ajungem la Nisa. Acolo, într-un hotel modest de la periferie, am așteptat un nou contact care ne-a trecut în sfârșit în Italia, puțin mai sus de Monte-Carlo. Am simțit o mare ușurare odată ce am trecut frontiera. Nu numai că scăpasem de țările a căror limbă n-o înțelegeam, dar puteam în sfârșit să mă folosesc de propria mea rețea de informatori și de complici. Degeaba mă străduisem să mă simt în siguranță cu ghidul meu Hardy, preferam să contez mai degrabă pe propriile mele resurse decât pe cele ale altora.

Am ajuns la Veneția în cinci zile și am descins într-o pensiune ținută de un palermitan căsătorit cu o venețiană. Don Ritti mă asigurase că omul era sigur și că o să facă tot ce îi cer, ceea ce s-a și întâmplat. Chiar la o oră după ce am ajuns în lagună, m-am dus în Riva degli Schiavoni, acolo unde locuia Fausta Feretti. Tânăra păru în același timp surprinsă și fericită să mă vadă. Cred că scrisese acea scrisoare așa cum arunci o sticlă în mare, fără speranța că mesajul va ajunge într-o zi la destinatarul ei. Am mers ceva timp amândoi pe chei schimbând banalități. Trecuseră șase ani de când nu ne mai văzuserăm și totuși n-o găseam deloc schimbată. Mici riduri pe frunte... O voce puțin mai gravă. Deși se măritase în 1937, n-am remarcat nicio verighetă pe deget.

— V-am lansat acel apel fiindcă sunt disperată, și ignore Monti. Nu știu cum să vă spun...

A trebuit să ajungem la un *campo* pustiu pentru ca Fausta să se hotărască în sfârșit să vorbească. Cu pumnii strânși ca o fetiță prinsă asupra faptului, adesea gata să plângă, ea mi-a mărturisit cum, cu mult înainte de război, se îndrăgostise nebunește de un bărbat pe care ar fi trebuit să-l urască. Acest bărbat era un străin, un

norvegian, care trăia în Germania încă din anii 1930. Se numea Thorun Gärensen și ea îmi spuse toată povestea lui. Cum, tânăr inocent, ajunsese în Berlin și cum fusese prins în capcană de Heydrich care îl forțase să intre în rândurile SS-ului. Cum îi întâlnise pe Dalibor și Laiime Galjero și cum, după ce a început războiul, Fausta încerca în zadar să-l convingă să dezerteze... Când și-a terminat povestea, aveam gâtul uscat și mâinile îmi tremurau atât de tare de emoție încât a trebuit să mi le bag în buzunare ca să-mi ascund tulburarea în fața tinerei femei. Prin minte îmi umblau deja mii de posibilități de a exploata talentele, poziția pe care o ocupa acest personaj singular și mai ales raporturile pe care le întreținea cu soții Galjero. Mi-a fost foarte greu să mă concentrez pe suferințele Faustei. În sfârșit, după ce m-am prefăcut că mă plimb câteva clipe în lung și-n lat pe *campo* ca să reflectez mai bine la situația ei, m-am întors către ea.

— Ce așteptați mai exact de la mine, Fausta? Să vă ajut să vă scoateți soțul din ghearele naziștilor, nu-i așa?

Rușinată să-mi ceară un asemenea serviciu, ea plecă ochii fără să răspundă.

— Voi face tot ce-mi stă în putință pentru a-l salva, vă promit, Fausta...

*

Când m-am întors la Arthur Hardy în seara aceea, mintea îmi clocotea de perspective și de întrebări dar, oricât de chinuitoare erau aceste idei, n-am putut să-mi deschid decât parțial inima către tovarășul meu. Cum ar fi putut să accepte conexiunile pe care tocmai le făcusem între mărturisirile Faustei și profețiile făcute de fantoma Leonorei, în ajunul plecării mele? Pentru a

rămâne în sfera raționalității, i-am trasat deci Lui Harding un tablou al oportunităților pe care le deschidea pentru noi ralierea lui Gărensens la cauza noastră.

— Este un apropiat al lui Heydrich, am subliniat eu. Și un apropiat al lui Himmler de asemenea. Poziția lui este remarcabilă. Dacă o să fim în stare să-l racolăm, informațiile pe care ni le va furniza le vor surclasa fără nicio îndoială pe cele culese de sovietici de la cârțile lor.

— Dacă există, pot să fac rost de fișa cu informațiile despre el redactată de englezii de la MI6. Ar fi de ajuns să ne procurăm un post de transmisie în sistem morse. Mă gândesc că prietenii dumneavoastră trebuie să aibă așa ceva.

În camera pe care o împărțeam la pensiune, ni s-a adus foarte repede ceea ce solicita Hardy. De cum a reglat aparatul, Arthur își zdrăngăni cererea la centrul de operațiuni din Gibraltar, în cursul serii, am primit în schimb o listă lungă care detalia misiunile primite de Gărensens.

Spre marea mea surpriză, cele mai bune informații proveneau nu de la aliații britanici, ci de la agentul nostru Merry Groves, care-l întâlnise pe omul nostru de mai multe ori înainte de război, cu ocazia diverselor recepții mondene. Ea își dăduse seama că are o personalitate tulbure, veleitară și maleabilă, astfel că își petrecuse mult timp culegând informații despre el. De comun acord, Hardy și cu mine am hotărât să-i informăm pe Dulles și pe Donovan de descoperirea noastră chiar în acea noapte. Așteptând instrucțiunile lor, m-am întors de mai multe ori la Fausta ca să o liniștesc și să încerc să aflu mai multe despre natura relațiilor pe care soțul ei ie întreținea cu cei doi Galjero. Dezvăluindu-mi de fiecare dată mai mult. Feretti ajunse să-mi vorbească, cu mii

de precauții totuși, despre încercările prin care trecuse soțul ei la castelul Wewelsberg, fortăreața medievală restaurată din ordinul lui Himmler pentru a adăposti ceremoniile cultului ordinului SS.

— în criptă... Se afla un fel de piatră, mi-a zis el. O piatră neagră pe care soții Galjero o foloseau pentru a proteja tot orașul Berlin. Știu că este stupid și că nu o să mă credeți, dar acesta este totuși adevărul. O să v-o spună el singur... Un *palladium* mânjit de sânge...

— O piatră neagră lunguiață? O piatră scobită purtând urmele suferințelor copiilor sacrificați? O piatră gravată cu simboluri unghiulare?

— De unde știți? bolborosi Feretti incredulă.

— Am văzut acest obiect. Mi s-a arătat cu ani în urmă. Am avut viziunea lui.

A trebuit să mă confesez și eu la rândul meu. Și Fausta află din gura mea cum fusesem inițiat de mama în misterul spiritelor protectoare, al acelor îngeri plămădiți din voință și sânge care sunt slujitori atât de eficace dar se întorc prompt împotriva creatorului lor. Evreică, Fausta ieșise dintr-un popor de preoți, un popor care își clădise toată credința pe respingerea idolilor și pe supunerea față de un zeu unic, exterior acestei lumi. Fibrele cele mai intime ale conștiinței ei îi spuneau că nu mint.

— Moise împotriva Vițelului de Aur, zise ea gânditoare. Și la fel golemul rabinului din Praga, acea statuie de argilă animată prin magie pentru a proteja ghetto-ul. Din cărțile sfinte legendare, cunoaștem bine această temă a materiei care prinde viață sub mâna omului. Este un secret pe care îl cunosc și erudiții și oamenii simpli. Mama dumneavoastră, *signore* Monti, l-a aflat instinctiv; soții Galjero, cred că, mai mult ca sigur, prin studiu. Și din acest motiv Dalibor s-a dus la contele Caetano.

Ca să-și perfecționeze cunoștințele despre aceste secrete... Căci e mai mult decât această piatră unică...

Atunci Fausta îmi spuse că *palladium*-ul din Berlin nu era singura operă a celor doi Galjero. Thorun, soțul ei, îi dezvăluise și existența fetișurilor, foarte asemănătoare cu cei făcut de mama mea, plămădiți nu pentru a vindeca ci pentru a proteja...

— Hitler posedă unul, bineînțeles, și de aceea toate tentativele de atentat împotriva lui au eșuat mereu în mod inexplicabil. Himmler este protejat și el. Heydrich de asemenea...

M-am întors la Arthur Hardy, mohorât și incapabil să-i expun motivele pesimismului meu. Cunoșteam puterea îngerilor făcuți de mâinile omului. Știam de asemenea că Laiime Galjero era o ființă cu o putere ce depășea cu mult rudimentarele cunoștințe ale Leonorei și Giuseppinei. Cum să sper că o puteam învinge? Și totuși, trebuia...

— A venit un ordin în timpul absenței dumneavoastră, îmi zise Hardy. Un mesaj de la Dulles și Donovan. Vor să-l folosim pe Gärensen ca să-l eliminăm pe Heydrich.

Această ultimă veste mă zdrobi. Era imposibil să-i telegrafiez lui Donovan că, precum toți demnitarii naziști, Heydrich era protejat prin procedee de magie neagră - presupunând că Hardy ar fi acceptat să codeze și să trimită o asemenea informație! Era mai bine să câștig timp și, mai ales, să mă întâlnesc cu Gärensen cât mai repede posibil ca să-mi dau mai bine seama ce fel de om este.

Am presat-o pe Fausta să-și cheme soțul la Veneția. Ea a insistat atât, astfel încât la jumătatea lui aprilie, a putut să mă anunțe în sfârșit că soțul ei tocmai părăsise

Berlinul pentru a veni la ea. L-am întâlnit pentru prima oară pe Thorun Gärensen într-un mic apartament de raport neocupat, aparținând hangului sicilian. În ciuda aerului meu dur și a siguranței, eram foarte impresionat de acest tip înalt cu alură de viking care mă depășea cu un cap. Lipsa mea de finețe trebuie că i-a făcut o impresie proastă. Mă privea adesea cu un amestec de neîncredere și ostilitate pe care nu încerca să și le ascundă. O dată sau de două ori, m-a amenințat că mă predă pe loc autorităților fasciste dar, când i-am vorbit în sfârșit de soții Galjero și de îngerii păzitori, toată rezistența lui a cedat. Infinit mai cultivat decât mine, Gärensen obișnuia să numească fetișurile protectoare *therapoi*, un cuvânt din greaca veche desemnându-i pe călăreții înarmați cu scut care, pe carele de luptă, asigurau apărarea eroului.

— Dacă serviciile secrete aliate vor să-i elimine pe conducătorii naziști, trebuie mai întâi să distrugă protecțiile magice ridicate în jurul lor. Este singurul mod de a o scoate la capăt. Dar eu nu știu nici unde se află aceste statuete, nici cum pot fi distruse, declară cu tristețe norvegianul.

Problema era insolubilă. Încet, m-am apropiat de fereastra cu jaluzele trase pentru a ne proteja de căldura după-amiezii. Se lăsase seara. Vrând să găsesc un pic de răcoare după acea lungă discuție, am împins ușor obloanele pentru a lăsa să intre aerul acelei seri de aprilie. Și atunci, în timp ce imaginile țâșneau brusc din mintea mea, am avut o revelație. Revăzând ceea ce fetișul Manea îmi arătase când stătusem întins în vârful colinei, m-am concentrat pe misterioasa siluetă a tinerei femei blonde care mergea spre rug. O adiere trecu prin conștiința mea. Era vocea mamei care îmi dezvăluia,

printr-un cuvânt, numele acestei femei... Sigur de mine, m-am întors spre Gărensen.

— Știi cine-i păzește pe *therup*<>*i*, i-am zis fără ca trăsăturile mele să trădeze ceva din miracolul care tocmai se produsese.

Thrirun nu păru surprins la enunțarea numelui de Keller. O întâlnise pe această fată cu mult timp înainte și știa că și ea avea strânse legături cu cei doi Galjero.

Chiar a doua zi după prima noastră întâlnire, el se întoarse în Germania unde, asumându-și mari riscuri, reuși să spargă statuetele făcute de Galjero. Un obiect îl ajutase în căutarea lui, un obiect straniu pe care ezitase mult să-l ia. Mâna de glorie, mâna Leonorei cea spânzurată, a fost cea care l-a ghidat până la ascunzătorile în care erau păstrați *thempoi*...

N-am putut niciodată să le dezvălui lui Donovan și lui Dulles adevărul despre Gărensen. N-aș fi făcut decât să mă discreditez explicând aceste lucruri unor oameni pentru care raționalitatea era singurul câmp de realitate care poate fi conceput. Dacă Reinhard Heydrich a fost ucis nu de către Gărensen ci de un comando de partizani cehi, nu e nicio îndoială pentru mine că operațiunea a fost posibilă prin intervenția soțului Faustei. În ciuda promisiunilor mele inițiale, am reușit s-o conving pe tânăra femeie că prezența soțului ei la Berlin ar fi extrem de profitabilă pentru cauza aliată. O perioadă. Gărensen a fost una din legăturile noastre cu oamenii de la *Schwarze Kapelle*, rezistența germană la regimul nazist. Sunt nevoit să constat că n-a fost cel mai mare spion al nostru. Amiralul Canaris, șeful organizației, nu avea încredere în el și găsea că are un aer mistic care nu-i plăcea deloc. Dar puțin contează eficacitatea lui reală

fiindcă, între timp, OSS-ul recrutase numeroase contacte în sânul sferelor înalte ale statului major german.

Cât despre mine, a trebuit ca, după acest episod, să părăsesc Veneția ca să îndeplinesc misiunea pentru care mă dusesem în Italia. Singur, fără Arthur Hardy, care se întorsese la Gibraltar, am coborât de-a lungul întinsei peninsule, am trecut prin strâmtoarea Messina și am acostat pe insula mea natală. La Palermo, l-am reîntâlnit pe *don Ritti*. Atmosfera aici era înfierbântată: fuseseră trimise trupe germane pentru a întări armata italiană care era deja pe poziție.

Timp de mai multe luni, am trăit în clandestinitate străbătând țara noaptea, adesea pe jos, ca să organizez acțiunile diferitelor clanuri și să reperez pozițiile inamice... La începutul lui 1943, am fost în măsură să le propun lui Dulles și lui Donovan un plan de atac. Informațiile pe care le-am furnizat atunci au contribuit la pregătirea debarcării din iulie 1943 pe coastele meridionale ale Siciliei. Așa cum a fost cazul, un an mai târziu, cu Rezistența franceză, partizanii sicilieni au pus la cale acte de diversiune în spatele dușmanului în timp ce trupele aliate înaintau spre Palermo. Ducând astfel un *Indianer Krieg*¹, cum spuneau germanii, am întrerupt căile de comunicație folosite de trupele Axei, am aruncat în aer depozite de muniții, am ocupat centrale telefonice și am hărțuit convoaiele care băteau în retragere spre peninsulă. Familiile noastre au jucat atunci un rol important, mai ales contrabalansând influența partizanilor raliați la comuniști. Istoria este ciudată: ea respinge adeseori esențialul din ceea ce o compune - contradicția, compromisul, alianțele nesigure, care numai ele fac

¹ *Indianer Krieg* (germ.) - război (în stil) indian (n. tr.).

totuși posibile murile victorii. Așa s-a ajuns, pentru cucerirea Italiei, la cărdășia improbabilă dintre serviciile de informații americane și câțiva nași ai Mafiei.

Dacă eu nu mersesem până la a mă arunca eu însumi în toiul luptei, alți *amici miei* au participat la aventură. Din fundul închisorii lui de la Dënnamora, Lucky Luciano primea cu regularitate vizita agenților guvernamentali, care îi dădeau raportul despre progresele misiunii mele. Șeful Cosa Nostra le dădea în schimb instrucțiuni precise pe care să mi le transmită. Cu siguranță că și alții, al căror nume și nici număr nu-l cunosc, au contribuit la fel de mult ca mine la derularea acestor evenimente. Eforturile și luptele noastre vor rămâne pentru totdeauna neștiute, dar nu mă plâng, este preferabil așa. Și cum aș putea să reproșez guvernului de la Washington că a trecut sub tăcere compromisurile cu sindicatul crimei, când eu însumi n-aș vrea pentru nimic în lume să fie dezvăluit secretul îngerilor zămisliți de mâna omenească?

între doua furtuni

— Ați făcut mult pentru noi, domnule senator Monti, admise militarul așezat în fața mea. Sunt obligat s-o recunosc, chiar dacă jocurile astea de spionare și de sabotaj în spatele liniilor inamice nu mi se par demne de un adevărat combatant. Vreți o țigară?

Cu picioarele lui mari, în cizme, puse pe birou, generalul Patton împinse cu nepăsare spre mine o cutie din lemn decorată cu esențe prețioase, din care am luat o dominicană lungă, maronie, cu un parfum delicios.

— Vezi dumneata, Monti, onoarea unui militar constă în a răzbi prin mulțime și în a distruge totul în calea lui doar prin forța proprie, doar prin entuziasmul lui. Asta e cu adevărat frumos! Asta constituie esența eroismului și a epopeii, după mine. Atunci, dacă cineva vine pe ascuns să-mi omoare adversarul pe la spate, chestia asta îmi strică tot cheful, înțelegeți? Este eficăce, desigur, dar îmi strică toată plăcerea.

Dintre toți marii strategii ai aliaților, George Smith Patton era în mod indiscutabil cel mai dotat și cel mai popular printre oamenii lui. Era de asemenea și cel mai imprevizibil, cel mai puțin disciplinat și cel mai vizionar dintre toți ofițerii superiori anglo-americani. Viața lui fusese o succesiune de tablouri epice, de bătălii demne

de o carte în imagini. Purtând pe șolduri două revolvere cu pat de sidef, el îl împușcase în brațul drept pe Pancho Villa, într-un duel, în Mexic. În timpul Primul Război Mondial fugise din spitalul militar pentru a se întoarce pe front să lupte în fruntea unității sale de mitraliere. În Franța, învățase scrima și își perfecționase competențele ecvestre alături de călăreții militari de la școala din Saumur. Deosebit de cultivat, citind în mod curent în latinește, expert în istoria strategiei, Patton era convins că este reîncarnarea unui războinic antic. Detestând lașitatea mai presus decât orice, doar cu câteva zile înainte de a mă primi la cartierul său general din Palermo, îi jignise într-un spital pe soldații atinși de malarie fiindcă îi credea niște prefăcuți. Dezvăluit de presă, incidentul era pe cale să capete amploare și să îi cauzeze serioase probleme cu superiorii.

— Niște imbecili! Oameni care n-au idee ce înseamnă un câmp de luptă! Care habar n-au de sacrificiile pe care acesta le implică, de tăria sufletească pe care o presupune lupta... Nu câștigi un război împotriva *Kraut-Wox* doar cu sentimente bune. Dar asta n-o să le intre niciodată în cap tuturor acestor onorabili domni ascunși în spatele biroului lor de politruci la Washington sau de grafomani la New York! Dumneavoastră Monti, cel puțin nu ezitați să vă murdăriți mâinile și să puneți osul la treabă. Vreți să vă spun ceva, Monti? Am mai mult respect pentru soldații inamici decât pentru lașii de la noi. Și asta va fi valabil și când o să pornim împotriva rușilor.

Războiul împotriva sovieticilor! Patton nu se gândea deja decât la asta. Fiind singurul care susținea deschis o înfruntare cu Moscova imediat ce Berlinul avea să capituleze, el încerca de luni de zile să-l convingă pe Roosevelt de temeinicia raționamentului său.

— Știu deja că nu mă va asculta... Totuși, el știe că am dreptate. Dar va trebui să i-o mai spună și alții în afară de mine... Oameni importanți... Cuvântul unui senator ca dumneavoastră, Monti, ar conta cu siguranță mult...

Eu și Patton am vorbit până foarte târziu în seara aceea. Cu cât conversația noastră avansa, cu atât ne descopeream mai multe puncte comune. Desigur, drumurile parcurse de noi nu semănau deloc și, chiar dacă eram din aceeași generație, ar fi fost greu să-ți imaginezi oameni cu un trecut mai diferit. Totuși, asta nu ne împiedica să ne asemănăm în final. El m-a convins rapid de justetea punctelor lui de vedere și ne-am despărțit având amândoi sentimentul de a fi câștigat un aliat în cruciadele pe care le purtam.

Sfârșitul luptelor în Sicilia n-a marcat pentru mine momentul întoarcerii în Statele Unite. Războiul se deplasase acum în sudul peninsulei propriu-zise și, fiindcă Mafia siciliană întreținea bune relații cu Camorra napolitană, îl părăsisem pe *don* Ritti pentru a-i ajuta pe frații noștri din Mezzogiorno. Au mai avut loc lupte violente împotriva trupelor germane. Dar în Italia era debandadă. Regimentele mussoliniene, incapabile să facă față presiunii aliaților, n-au putut împiedica Roma să se declare oraș deschis. Desigur, a avut loc episodul rocambolesc al evadării Ducei, după capturarea lui de către armatele noastre, dar n-a fost decât o lamentabilă și scurtă amânare pentru șeful statului. Când a fost prins din nou, mulțimea l-a omorât fără milă și i-a expus corpul. Cel care fusese adorat ca un nou Cezar și-a sfârșit existența fără pantaloni și cu capul în jos, precum Spânzuratul de pe cărțile de tarot.

Era epoca dezastrului pentru trupele Axei. Italia fusese prima piesă care căzuse; de acum, toate fronturile cedau. La est, sovieticii nu mai puteau fi opriți, în timp ce, la vest, Tommie și GI păseau pe nisipul Normandiei. Am urmat armatele noastre în deplasarea lor spre nord. De la Roma, am mers la Florența, apoi la Parma și Bologna, ocupându-mă deja cu relansarea fostelor afaceri pe care Luciano le avea personal în aceste orașe. Când n-am mai fost decât la câteva ore de Veneția, nu m-am putut stăpâni să nu merg s-o revăd pe Fausta Feretti.

Eram în plină iarnă a anului 1944 și furtuni de zăpadă veneau una după alta, strângând orașul sub un strat de gheață ce pietrifica drumurile pe apă. Numai Marele Canal mai era practicabil. Navigând printre ambarcațiunile cu cap gudronat, un *vaporetto* mă duse până în cartierul Dorsoduro, unde Fausta își cumpărase o nouă locuință, cu câțiva ani mai înainte. Am bătut îndelung la ușa ei. Zăvorul fu tras și în prag apăru o bătrână în bluză neagră care mă anunță stăpânei ei. Fausta era mai palidă ca o moartă când am intrat în camera ei. Pielea îi era învinețită de mici umflături dizgrațioase care o făceau să sufere cumplit. Bineînțeles, consultase deja diverși medici, dar bietele medicamente pe care i le prescriseră nu păreau să aibă niciun efect asupra bolii care o rodea. De cum am văzut-o, m-am gândit la locotenentul Virgil Tulroad, mort din cauza vrăjitor în mlaștinile din Louisiana, cu zece ani în urmă. Fausta avea în ochi aceeași spaimă ca a lui.

În timpul zilelor în care am rămas la căpătâiul ei, starea ei nu făcu decât să se înrăutățească. Umflăturile se necrozau încet-încet, acoperindu-i corpul cu o crustă care supura și pe care îi era imposibil să o dea la o parte riscând să jupoaie pielea. Din puținele cuvinte pe care

reuși să le pronunțe, am înțeles că nu mai avea vești de la Thorun de luni de zile. Ea îl credea în viață totuși, dar nu știa unde se află și de ce întrerupsese brusc orice contact cu ea. Cât despre suferințele ei, chiar dacă nu putea să spună originea lor, ea ghicea prea bine cine i le cauzase cu adevărat.

— Vă gândiți la soții Galjero, nu-i așa? am întrebat-o eu știind că putea încă să mă audă.

— Este poate prețul pe care mă fac să-l plătesc pentru că l-am iubit pe Thorun. Asta este răzbunarea lor...

Am încercat din toate forțele s-o salvez pe Fausta. Nemaidormind, rămânând permanent cu ea, am încercat ore în șir să-mi pun mâinile pe tâmpilele ei pentru a o ușura de dureri și pentru a combate boala care o făcea să se descompună lent. Mi-aș fi dat sufletul pentru a muri eu în locul ei sau pentru a-mi recăpăta forța care mă făcuse să o vindec pe fetița căzută din măslin atunci când eram copil. Sufletul meu, da...Dar religiile mint, oamenii nu au suflet... Asta, o știam de mult. Maddox Green mi-o spusese atunci când se aruncase asupra mea, în curtea de plimbare a condamnaților la moarte de la Blackwell's Island, cu treizeci de ani în urmă. „Nu au suflet”, îmi spusese el... În afară de cei care își făuresc unul în timpul vieții...

Pentru prima dată de când am trecut pragul acestei case, ațipisem o clipă în încăperea de lângă camera Faustei. Deodată, am auzit podeaua scârțâind sub un pas greu. Era Gărensens, care venea în sfârșit la soția lui. Când o găsi deja inconștientă, începu să tremure din tot corpul și l-am văzut scoțându-și arma și pregătindu-se să se împuște. Năpustindu-mă spre el, l-am apucat de încheietură ca să-i opresc gestul nefericit.

— Nu faceți decât să serviți interesele dușmanilor, comițând o asemenea lașitate. Asta vreți?

Smulgându-i pistolul din mână, am reușit, prin vorbe, să-l fac să-și vină în fire. Cu o voce sacadată, aproape de neuzit din cauza emoției, mi-a mărturisit că știe cine sunt responsabili de farmecele din cauza cărora suferea Fausta.

— Soții Galjero și-au făcut adepți, ucenici vrăjitori care au vrut să-și depășească maeștrii! Precum Ostara Keller care păzea acei *therapoi* pe care i-am distrus. Și un bărbat, pe care-l credeam prietenul meu și pe care l-am văzut murind sub ochii mei...

— Numai această femeie va putea desface vraja, Thorun! Trebuie să plecați în căutarea ei imediat și să o constrângeți să anuleze sortilegiul de moarte pe care l-a aruncat asupra soției dumneavoastră!

Zadarnice cuvinte, o știam! Chiar dacă Thorun ar fi putut să o găsească pe această Ostara Keller, era prea târziu pentru a o salva pe Fausta. Descompunerea era în mod iremediabil instalată.

Timp de încă trei zile, am rămas la căpătâiul bolnavei. Gărsen sen insista să fie consultați noi medici și chiar să vină niște preoți să se roage. Dar nimic, nici drogurile, nici rugile, n-au putut să o reanimeze pe Fausta Feretti...

„Eu aș fi putut să o readuc pe drumul vieții, Luigi, tatăl meu...Aș fi avut puterea dacă nu m-ai fi distrus...”

De unde să știu dacă vocea lui Manea era reală sau dacă vorbele percepute într-o stare de semiadormire nu erau decât un delir provocat de oboseală și de frică? Manea ar fi putut într-adevăr să o salveze pe Fausta, să o vindece de boală și să o scape de lepra malignă care îi mânca trupul? De unde să știu? în lupta mea cu fetișul.

mă arătasem slab și inconsecvent. Poate, cu voință și curaj, aș fi putut să domin perversiunea entității și să o purific, pentru ca ea să-și recapete toată puterea benefică pe care o avea la origine. Dar nu se întâmplase așa și, pentru lașitatea mea, Fausta plătea cu prețul vieții...

Când soția lui își dădu ultima suflare, Thorun o puse el însuși în coșciug. Amândoi, am coborât sicriul până la poarta de apă a casei înainte ca ambarcațiunea să-l ducă spre insula morților, cimitirul San Michele, în nordul lagunei. Continua să ningă, cerul era plin de nori gri, toată lumina absentă... Thorun mă părăsi chiar în aceeași zi. Vroia să plece în căutarea Ostarei Keller, căreia credea că îi ghicise intențiile. Hăituirea ei a fost lungă și periculoasă. A urmărit-o până la niște hotare înghețate, în inima Pandemoniului care devenise atunci Europa întoarsă la barbarie...

Nu mai puteam să fac nimic pentru el. Pierdusem și unul, și celălalt ființele care ne erau dragi după ce ne încrucișasem drumul cu cel al celor doi Galjero, dar, pentru un timp, destinele noastre se separau... în luna ianuarie a anului 1945, m-am întors în sfârșit pe pământ american. Dulles și Donovan mi-au rezervat o primire demnă de un erou. Nici unul n-a înțeles însă de ce privirea îmi era totuși umbrită de atâta tristețe.

— Hotărât lucru, sunteți un personaj foarte greu de înțeles, domnule senator Monti, îmi zise Dulles. dezolat, în timp ce hoinăream pe bulevardele drepte ale Washingtonului. Vă dați seama de traiectoria formidabilă pe care ați urmat-o de când ați ajuns în Statele Unite? Cine s-ar putea lăuda cu un asemenea parcurs? Din docher în New York la erou național, trecând prin meandrele imperiului crimei... Sunteți un personaj de roman, Monti! Așa că zâmbiți!

— Un personaj de roman foarte prost, am replicat eu. Un roman care se termină rău... Povestea asta nu este cea a unei reușite, ci a unui eșec. Laiime și Dalibor Galjero sunt liberi. Ei trăiesc în vreme ce soția și copilul meu putrezesc în pământ. Este singurul gând care mă obsedează, înțelegeți? Singurul lucru care are oarecare importanță pentru mine...

Dulles rămase mut un lung moment. Gerul de februarie îi aburea ochelarii mici și rotunzi, pe care îi ștergea la fiecare o sută de yarzi cu capătul fularului său de cașmir.

— Credeam că de-a lungul anilor o să uitați această vendetta, Monti. Dar înțeleg că nu e așa. Decât să vă las pe cont propriu, prefer să vă propun ajutorul meu. OSS a devenit o agenție puternică astăzi, care poate rivaliza cu NKVD-ul sovietic. Cred chiar că îl va surclasa în foarte scurt timp. Beneficiem de credite tot mai importante și de colaboratori tot mai numeroși. Dacă asta vă poate fi util, considerați că puteți apela la mine.

Dulles tocmai pronunțase cuvintele pe care vroiam să le aud, chiar dacă mă temeam ca prima cerere pe care aveam să o formulez să nu fie respinsă fără drept de apel.

— în aceste condiții, am de cerut, evident, un serviciu OSS-ului.

— Nu trebuie decât să vorbiți, vă dau cuvântul meu că o să vă îndeplinesc dorința.

— Ofițerul superior SS Thorun Gäremsen... Dacă mai este în viață, aș vrea ca serviciile dumneavoastră să-l recupereze și să-l aducă aici, în Statele Unite. Nu ca prizonier, bineînțeles, ci în calitate de colaborator.

Dulles își șterse încă o dată lentilele mici, rotunde, înainte de a da, aprobator, din cap.

— Gărensens va avea un certificat de denazificare. O să mă ocup eu de asta. Dacă mai e pe lumea asta, o să vi-l aducem. Nu va fi primul *Kraut* pe care-l vom face să treacă de partea noastră.

Găsirea lui Gărensens a fost o operațiune lungă și delicată pe care am urmărit-o de la un capăt la altul, ducându-mă în fiecare zi la biroul OSS însărcinat cu capturarea elitelor germane. Obsesia mea era ca Gărensens să nu cadă în mâinile sovieticilor. Tatuajul pe care îl avea la subraț l-ar fi dus la execuția imediată dacă, din nefericire, ar fi fost prins de roșii. Gărensens o știa la fel de bine ca mine. Săptămâni întregi, el a trăit ca un animal, mergând singur din locul unde o găsisese în cele din urmă pe Ostara Keller până la Sofia invadată de sovietici, apoi, de acolo, până la Skopje și Dubrovnik de unde s-a îmbarcat clandestin pentru Veneția. Acolo l-au reperat informatorii noștri. Așa cum prevăzusem, se întorsese să se ascundă în fosta casă a Faustei... Gărensens nu s-a împotrivit deloc să-i urmeze pe agenții OSS care l-au contactat atunci în numele meu. Când m-am dus să-l întâmpin personal în portul din New York, l-am găsit slăbit și obosit. Dar, în ciuda stării de epuizare, a vrut imediat să-i arăt orașul.

— Arătați-mi unde ați trăit, Monti, îmi ceru el, fără să știu dacă îl interesa sincer istoria vieții mele sau dacă simțea nevoia să scape cu orice preț de tristețea și remușcărilor care îl chinuiau de la moartea soției lui.

Am hoinărit împreună o după-amiază întreagă. Pe docuri, i-am arătat locul unde lucrasem ca hamal. În Little Italy, am trecut prin fața micului restaurant unde îi sărutasem mâna lui *don* Giletti, semnându-mi astfel supunerea față de Mâna Neagră. În Manhattan, i-am arătat cu degetul penitenciarul de pe insula Blackwell, de

unde evadasem cu mai bine de treizeci de ani în urmă... în cele din urmă, am coborât pe Fifth Avenue până la Algonquin unde, fidel obișnuințelor sale, Allen Dulles ne aștepta.

— Ei bine, George, cine mai e pe-aici în seara asta? I-am întrebat eu pe bătrânul portar.

— Mă tem că nu mai este epoca de aur, domnule senator. Nu mai sunt nici actrițe, nici scriitori. Doar ofițeri și politicieni...

— Bietul meu George! Stabilimentul ăsta nu mai e demn de dumneata. Poate că ar trebui să pleci de la Algonquin.

— Mă gândesc și eu la asta, domnule senator... Chiar mă gândesc...

Odată cu sfârșitul războiului, o altă epocă începea. Dacă oamenii de rând încă se mai îmbătau cu vinul victoriei asupra naziștilor, strategii știau, întocmai ca și Patton, că lupta împotriva sovieticilor începuse deja. În umbră, primii pionieri își căutau locul și partida, o bănuiam cu toții, risca să fie mult mai strânsă decât cea dusă contra germanilor.

— Îi cunoașteți pe lordul și lady Bentham, domnilor? ne întreabă Allen Dulles după ce i-a fost prezentat lui Gărensens.

— N-am auzit niciodată de ei, am răspuns eu în timp ce mă amuzam zdrăgănind cuburile de gheață în paharul de scotch.

— Nici eu, adăugă norvegianul în engleza lui cu accent bolovănos.

— Cred că ar trebui amândoi să-i întâlnești. Ar putea să vă ajute să-i găsiți pe Galjero. Imaginați-vă că și ei îi caută de mult timp. Au apelat la serviciile unei agenții de detectivi și se pare că nu sunt mulțumiți... Așa că fac

recrutări... Un colonel englez s-a asociat cu ei. Un tip ciudat, agent al serviciului britanic MI6. A sosit la New York acum câteva zile cu o ceată de puștani ieșiți nu se știe de unde.

— Nu e David Norman Tewp? întrebă Thorun arborând un zâmbet uimit și încântat în același timp.

— Ba da, confirmă Dulles. Originar din Brighton. Misiuni strălucite în India, dar un parcurs totuși foarte neclar. Nu e ușor să culegi informații despre el. Britanicii înșiși par jenați de tipul ăsta. Un prieten de la ambasada engleză mi-a făcut cunoscut dosarul lui, care are goluri enorme. încheie Dulles strâmbându-se.

— *Goluri?* am exclamat eu râzând. Și existența mea oficială este presărată cu *goluri*, Dulles! Și cea a lui Gărensens la fel... Eu unul văd în asta un semn bun. Cu siguranță, un om lipsit de *goluri* n-are deloc șanse să fie un individ interesant, credeți-mă!

— Credeți că putem să lucrăm împreună cu Tewp și soții Bentham? mă întrebă norvegianul.

— O vom ști chiar mâine ducându-ne să le facem o vizită, prietene. Dar eu n-am deja nicio îndoială. Da, nicio îndoială...

AL ȘAPTELEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Omul din Galata

Cheiul Galata, Istanbul, decembrie 1946

Thorun Gärensen își aruncă nervos țigara, abia aprinsă, în apele uleioase de sub pontonul de lemn. Mușcase cu dinții frunzele care înveleau havana astfel că, la primul fum, îi rămăseseră lipite pe buze fire de tabac, senzație pe care o detesta cel mai mult.

— Clima Orientului te face să fii foarte prost dispus, după câte se pare, rânji Hezner. Ai prefera fără doar și poate fiordurile și ghețarii tăi...

— N-ai avea mult timp rezistența fizică pe care o presupun peisajele din țara mea, doctore. Să nu încerci să umbli altfel decât bine înfodolit.

Hezner ridică din umeri și înaintă cu pași mari prin mulțimea masată pe chei. Îmbrăcat cu o manta lungă de lână neagră, silueta lui abia dacă se deosebea de cele ale turcilor care, hamali, negustori sau călători, circulau pe docuri. Tewp și Gärensen se chinuiră să nu-l piardă din ochi în mulțime.

— Se pare că știți unde mergeți, doctore Hezner, îi strigă Tewp în timp ce, escortată de Tobie, Nathan,

Benny și Arici, piticania dispărea într-un labirint de străduțe prăfuite. Nu ne-ați spus că știți Islanbulul.

Ruben continua să înainteze fără să catadicsească să răspundă. În cele din urmă, după un lung ocol prin cartierele Sișan. Taksim și Arbye, el se opri în fața unei case înalte, cu fațadă ocru deschis, care la primul etaj avea un balcon cu grilaj.

— Așteptați-ne aici. N-o să dureze decât o clipa.

Tewp și Gărensens au stat răbdători pe trotuar minute în șir, precum servitorii care așteaptă întoarcerea stăpânului. Niște puști au venit să alerge în jurul lor, ceea ce îl agasă și mai mult pe Gărensens.

— Suntem doi idioți! murmură el. Ar trebui să-l lăsăm pe tipul ăsta și să solicităm ajutorul agenției Xander. Acum că războiul s-a terminat, ancheta lor va fi facilitată.

— Copiii de la Xander sunt pe urmele celor doi Galjero de foarte mult timp și n-au găsit niciodată nimic important. De ani de zile o tot dau în bară. De ce ar reuși acum?

Gărensens dădu cu piciorul în propria-i valiză pusă pe jos și dădu să se ia după un puști care scotea limba la el, apoi se întoarse să se așeze bombănind pe bordura trotuarului. Închise ochii, își trecu mâinile prin păr cu un aer obosit și coborî privirea în pământ, fără să se gândească la nimic. Pentru o clipă, Tewp căută zadarnic o glumă, un cuvânt bun care să-i poată descreți fruntea norvegianului, dar mintea lui se dovedea incapabilă de frivolitate.

— Știi ce-o să faci când toate astea se vor sfârși? întrebă el luând loc lângă Gărensens.

Cu vârful pantofului, Thorun lovi într-o piatră care se rostogoli până la rigola din față.

— N-am nicio idee. Intuiesc doar că ceea ce va rămâne din secolul al XX-lea nu va mai fi făcut nici pentru mine, nici pentru dumneata, colonele. Dacă a fost vreodată vremea noastră, considerați că ea s-a dus cu totul...

Din nou, englezului i-ar fi plăcut să găsească o frază optimistă care să-i poată ajuta să mai reducă din greutatea ce apăsă asupra lor de prea mult timp, dar mintea îi rămânea searbădă, înțepenită. În sinea lui, el știa că Garensen avea dreptate.

— Suntem niște aventurieri, continuă norvegianul. Niște dpti inutili. Niște asociali. Oameni care vor fi marginalizați, orice s-ar întâmpla. Și tocmai de aceea...

— ...Tocmai de aceea ne încăpățânăm să-i urmărim pe Galjero, termină colonelul. Pentru că altfel viețile noastre ar fi goale. Această vânătoare ne dă o rațiune de a exista. Asta vrei să spui, nu-i așa?

Pentru prima oară, după mai multe zile, Thorun zâmbi deschis.

— Da, prietene. Exact asta vreau să spun. Bineînțeles, noi vrem să ne răzbunăm, dumneata pentru uciderea prietenilor hinduși, Monti pentru dispariția fiului său, cu pentru moartea Faustei... Dar, în realitate, totul nu e decât un pretext. Când această amăgire va fi dispărut, care va mai fi rațiunea noastră de a exista?

— O să ne inventăm, poale, un alt război, se hazardă englezul. Sau o să te întorci în sfârșit în Norvegia alături de ai tăi, O să-ți refaci viața așa cum eu o să mi-o refac, poate, pe a mea.

Să se întoarcă în Norvegia? Gândul ăsta nu-i mai trecut prin cap lui Thdrun de foarte mult timp. Cum să revină în țară după ce purtase timp de cincisprezece ani uniforma neagră? Nu, Era de neconceput, prin asta n-ar

fi făcut decât să provoace necazuri familiei sale, ceea ce nu vroia pentru nimic în lume. De când, într-o seară, cu ani în urmă, pusese singur capăt unei jalnice tentative de fugă la Oslo, el nu se mai gândise niciodată să-i revadă pe ai lui. Heydrich făcuse din el un paria, un decăzut, un om singur, pe care nici chiar iubirea sincera a unei femei nu putuse să-l salveze. Da, era convins că vânarea lui Laiime și a lui Dalibor Galjero nu era decât o minciună. Un refugiu temporar pentru a uita vidul care îl aștepta la capătul drumului.

— „Un rege fără divertisment este un om care moare de plictiseală...”, murmură el atât de încet încât Tewp abia dacă îi auzi cuvintele.

— Ce spui?

— Blaise Pascal, cugetarea 137, cred, răspunse Thorun ca și cum colonelul era familiarizat cu lucrările de filozofie.

— Mă tem că nu înțeleg această frază. De ce o citezi?

— Pentru că dumneata și cu mine suntem blestemați, dragul meu David. Aruncăm o privire prea lucidă asupra mediocrității lumii și singura modalitate de a nu cădea în nebunie este de a ne angaja într-o căutare imposibilă și zadarnică. Sunt convins că ea nu ne va aduce nicio consolare, chiar dacă o ducem la bun sfârșit.

— Cred că înțeleg ce încerci să spui, dar eu n-o să te urmez pe această cale, reluă englezul după un moment de tăcere. Eu n-am cultura ta, Thorun. Uneori, regret asta. Alteori, îmi spun că știința ta te incomodează și face să apese asupra ta o melancolie pe care eu o resping. Pentru mine, lucrurile trebuie să rămână simple. A-i găsi pe soții Galjero este o chestiune de justiție, de etică personală. Nu o derivație metafizică. Gândirea ta

este genială, dar are aripi de plumb, Thorun. Poate ar trebui să înveți ce înseamnă modestia. Mulțumește-te cu puțin. Fii cumpătat în ambiții. Acceptă viața așa cum vine, cu misterele și contradicțiile ei. Eu așa o iau...

— Dumneata ești un ascet, colonele. Ceea ce eu nu sunt. Dumneata și cu mine suntem la fel de diferiți cum puteau fi un anahoret și un goliard¹, un călugăr al deșertului și un cleric libertin. Și totuși, ne înțelegem, nu-i așa?

Tewp puse mâna pe umărul prietenului său, apoi se ridică și își netezi costumul cu palma. Aerul era rece și uscat. El îl respiră lacom, așa cum te bucuri de un fel de mâncare rar.

— Privește! îi zise el norvegianului care era încă scufundat în gândurile lui negre. Doctorul s-a întors.

Hezner stătea în pragul casei colorată în ocră și le făcea semn să se apropie. Își scosese mantaua și părea liniștit. Pe culoarul larg și rece de la intrarea îi jiscuintă stătea un domn mărunțel și mustăcios, cu părul grizonat, care îi privea zâmbind. Cu un fes pus ușor într-o parte pe cap, el purta un costum negru peste o cămașă cu plastron și cu gulere tare, după moda începutului de secol. Un caftan lung de damasc de culoarea zmeurii îl înfășură ca o hârtie de bomboană.

— Vi-l prezint pe prietenul meu Yoram Kaplan, zise Hezner. Sunteți sub acoperișul lui. Ne autorizează să rămânem cât vrem la etajul al doilea al casei lui. Este un om drept și cinstit. De asemenea, un mare savant în domeniul lui. Puteți avea încredere în el.

¹ *goliard* - poet medieval de limbă latină, rătăcitor, care celebra în poeziile lui, într-un spirit libertin și satiric, bucuria de a trăi, venind în contradicție cu morala creștină a vremii (n. tr.).

Gărensens și Tewp îi mulțumiră călduros lui Kaplan pentru ospitalitate, dar gazda le răspunse printr-o succesiune de mici plecăciuni rapide, fără să pronunțe niciun cuvânt.

— Mă tem că Yoram nu vorbește engleza, le explică Hezner. Asta n-are importanță. O să-l vedeți puțin.

Clădirea era spațioasă și înaltă. O scară mare cernită ducea spre nivelele superioare. Kaplan apucă un clopoțel de argint de pe o consolă și sună de trei ori. Imediat, câțiva tineri cu gene lungi și buze strălucitoare veniră să ia bagajele lui Tewp și Gărensens. După ce au trecut printr-o curte interioară unde susura o fântână de marmură la umbra portocalilor, Yoram își conduse invitații într-un vast salon în stil oriental, fără masă și scaune, ci cu perne puse pe jos. Acolo, așezați turcește, cu spatele drept, și-au băut cafeaua din cești fine din porțelan de Saxa. Doi adolescenți cu picioarele goale, al căror tors imberb și uns cu ulei era vizibil pe sub cămașa fără nasturi, le aduseseră băutura într-o cafetieră din aur așezată pe un braseru de metal plin cu jar.

— Ritualul cafelei este la fel de important și codificat aici precum cel al ceaiului în Japonia, le explică Ruben. Yoram practică această ceremonie în maniera prinților de Topkapi, exact ca înainte de căderea imperiului.

Un platou cu rahat trecu din mână în mână în timp ce Hezner și Kaplan conversau cu voce scăzută într-o limbă pe care nici Tewp, nici Gărensens n-o înțelegeau.

— Simplu schimb de politețuri, îi liniști doctorul când surprinse privirile întrebătoare pe care cei doi occidentali i le aruncau. Și de asemenea încerc să aflu cum să ne procurăm informații fiabile în oraș.

— Istanbulul este o mare metropolă, remarcă Tewp. Va fi complicat să găsim aici un om izolat. Cum aveți de gând să procedați, Hezner?

— Cu cât mai numeroși sunt locuitorii, eu atât mai numeroși sunt informatorii. Ar trebui să știți asta, colonele... Nu vă faceți griji. Dacă rușii și Dandeville vroiau să vină aici, era pentru simplul motiv că și Galjero se află aici. Sunt convins de asta. O să dăm de el.

— Credeți că Laiime e cu soțul ei?

— Instinctul îmi spune că o să-l găsim pe Daiibor fără consoarta lui. Dar rațiunea îmi spune că. lucrurile vor fi cum vor fi...

Gărensensoftă.

—Iar una din cugetările tale kahalisfice, Hezner?

—Oh, nu, domnule Gărensensoftă! Cred că am terminat cu acea perioadă a vieții mele...

Timp de câteva zile, Hezner și oamenii lui și-au luat sarcina de a colecta informații străbătând orașul în lung și-n lat ori plătind puști care să scormonească.

— Instruiește-i bine pe puștanii ăștia, insistă Tewp. Spune-le să nu se apropie de cei doi Galjero dacă-i găsesc și să nu încerce să afle mai mult decât e necesar. Mai bine să ne pierdem noi timpul să le verificăm informațiile decât să riscăm o nouă dramă...

Din India până în Palestina, Tewp văzuse murind prea mulți copii. Nu suporta ideea de a mai vedea încă o dată un mic cadavru martirizat.

Și apoi, după mai multe zile de inactivitate și de așteptare plictisitoare, într-o vineri seara, la ora rugăciunii, un băiețuș gâfâind din greu bătu la ușa lui Yoram Kaplan. Afirmând că întâlnise în cartierul Galata un bărbat care corespundea descrierii care i se făcuse lui Daiibor Galjero, el a răspuns la toate întrebările pe care Hezner i le-a pus. După ce și-a satisfăcut curiozitatea, doctorul a scos din buzunar trei bancnote și le-a strecurat în mâna copilului care i-a mulțumit sărutându-i degetele ca unui papă.

— El este! Dalibor este la Stanbul... Locuiește singur, într-un mic palat de pe Cornul de Aur.

Tewp închise ochii și-i mulțumi în sinea lui destinului care îl aducea în sfârșit față în față cu asasinul micuțului Khamurjee. Gărensens trânse pumnii și se gândi ia Monti, pe care trebuia acum să-l anunțe cât mai repede ca să participe și el la vânătoare.

— Mă tem că n-avem timp să-l chemăm pe prietenul tău din America, îi replică Hezner când Thorun îi împărtășise intenția lui. Lucrurile se vor precipita și n-ar fi înțelept să mai întârziem intervenția noastră. Sau mai bine zis intervenția mea.

Gărensens și Tewp exclamă într-un glas:

— Intervenția *tal* Ce vrei să spui, Hezner?

— Este imposibil să pui mâna pe Dalibor Galjero, o știți, domnilor. Armele se blochează atunci când e luat în vizor și asasinii cei mai căliți se fac țandări precum sticla atunci când se pune problema să treacă la acțiune. N-ați avea nicio șansă să vă apropiați de el. Dar eu, eu pot, fiindcă n-o să fiu amenințător! O să mă apropiu de el calm, nu copleșit de setea de răzbunare care vă întunecă vouă judecata. Și numai prin argumente o să-l conving să ne ajute s-o găsim și s-o eliminăm pe Laiime. Este unica noastră șansă, și voi o știți la fel de bine ca mine.

La aceste cuvinte, Tewp explodează de furie.

— Este exclus să pactizăm cu acest asasin, Hezner! O să-l eliminăm fără să mai așteptăm și asta nu va fi decât justiție! Nu-l voi mai lăsa să trăiască nicio zi în plus!

— Colonelul are dreptate. Gata cu șmecheriile! Să-l ucidem pe Galjero acum! O să avem timp să ne ocupăm mai târziu de femeia lui!

Ruben își întinse brațele deasupra capului și căscă într-un mod foarte neeleganț, ca și când se așteptase la

reacția celor doi bărbați iar scena îi provoca o plictiseală de moarte. La subraț, aureole de sudoare îi pătau cămașa de culoare deschisă.

— Ascultați-mă, domnilor, zise el în cele din urmă. Dalibor Galjero este sfâșiat între dragostea și ura pe care le nutrește față de Lățime. Situația lui este aceea a unui opioman care încearcă să se debaraseze de otrava lui. Traversează faze de exaltare, de dorință nebună de libertate, apoi se întoarce la ea ca un câine. Este o mișcare de balansoar de care nu se poate elibera singur. El o știe și asta îi este insuportabil. Când o să-l găsim, va trebui să-l convingem să ne ajute S-o distrugem pe Laume. Altfel, vom fi total dezarmați în fața ei. Ne va ucide. Sau și mai rău...

— Să colaborăm cu Galjero? Nu voi putea!

Vocea lui Tewp se înăsprise deodată și tot corpul i se încordase.

i— Acest om merită o moarte imediată pentru tot ceea ce a făcut, răcni el fără nicio reținere. Cu mâna lui a omorât copii în India, în Germania și Dumnezeu mai știe pe unde. N-o să mă faceți să cred că nu este decât o victimă constrânsă la viciu, la crimă, la abjecție...

— Aveți în întregime dreptate, colonele. N-o să am, cu siguranță, neobrăzarea să vă împing să-l considerați pe acest om altfel decât o faceți. La ce mi-ar folosi, de altfel? Eu încerc pur și simplu să vă explic că trebuie să-l ținem pe Dalibor Galjero în viață până în momentul în care ne vom fi debarasat de Latlme. După aceea, dar numai după aceea, vom putea să-l eliminăm. De altfel, ne-o va cere poate chiar el.

Tewp se ridică din fotoliu și se învârti în cerc, nervos, prin încăpere, ca un leu în cușcă. El își încrucișa mâinile cu atâta forță încât falangele i se albeau.

— Ați greșit. He/ner, zise el în sfârșit. Nu trebuie să dăm înapoi. Dalihor Galjero ne este acum la îndemână. Cine știe ce se va întâmpla dacă încercăm să îmblânzim această viperă? Într-un moment sau în altul, se va întoarce împotriva noastră.

— Aprob în întregime argumentele colonelului, plusă Gârensen. Spune-ne unde-l găsim pe Galjero dacă tu te temi să-l înfrunți. Mie nu mi-e frică. O să merg în întâmpinarea lui...

— Domnilor, mă tem că nu-mi dați de ales, gemu Hezner. Dezaprobat poziția voastră. Ea este marca spiritelor înguste și mă obligă să vă retrag din joc!

Pocnind din degete ca un șef de bandă, doctorul le făcu semn celor patru oameni ai lui.

Cum nu așteptau decât permisiunea de a interveni, ei se aruncară asupra lui Tewp și Gârensen pentru a-i imobiliza. Lupta a fost scurtă și pierdută dinainte. Luați prin surprindere, cei doi occidentali au fost doborâți la pământ, legali fedeleș și lăsați doar sub supravegherea lui Tobie, în timp ce Hezner părăsea casa lui Kaplan cu ceilalți trei pentru a se duce la întâlnirea cu Dalibor Galjero în cartierul Galata. Starea de inconștiență a lui David Tewp dură puțin. Când redeschise ochii, văzu că Tobie îi ținea o armă la tâmplă,

— Știi cine sunt eu, colonelule Tewp? îl interogă tânărul cu un zâmbet răutăcios. Ai descoperit de cine îți amintesc de la întâlnirea noastră din Mexico?

Englezul încercă să se ridice, dar Tobie îi trase o lovitură violentă de picior în gură, ceea ce îl făcu să cadă din nou la pământ.

— Așadar? Tot nu?

— Nu, răspunse Tewp care simțea gust de sânge pe limbă. N-am găsit încă răspunsul... Dar o să mi-i spui.

— Sunt fiul lui Nathan Katz. Nathan Katz! Omul pe care l-ai ucis la Ierusalim... Eram acasă când mi-ai brutalizat tatăl și când a căzut, mort, la picioarele tale... Te-am văzut, Tewp! Am văzut totul!

Da vid Tewp închise ochii o clipă și își rememorează ziua în care, accidental, provocase moartea lui Katz.

— Din acest motiv ai intrat în comando-ul lui Hezner, nu-i așa, Tobie? Pentru că știai ca-l Voi căuta și că, mai devreme sau mai târziu, îmi vei da de urmă...

— Așteptarea mea a fost mai puțin lungă decât a ta, colonelule. Eu n-am avut de așteptat decât câteva luni ca să te am în bătaia armei... Tu nu vei avea această șansă, cu Galjero! Și nici prietenul tău Gărensens, de altfel. Vreau să mori știind că Hezner n-a avut niciodată intenția să ți-l dea pe Dalibor Galjero... Nu ție o să ți-l predea, ci rușilor, chiar astăzi!

Pronunțând aceste cuvinte, Tobie ridică piedica armei. Colonelul înțelese că avea să moară. Dar vestea că toată căutarea lui fusese zadarnică era mult mai rea pentru el decât cea a condamnării. Tobie inspiră adânc înainte de a apăsa pe trăgaci, dar chiar în acea clipă primi o lovitură puternică care îl seceră de la genunchi. Glonțul care îi era destinat lui Tewp zbură în lambriuri și arma îi căzu din mână. Gărensens se întinse precum un arc și sări pe Tobie ca un taur. Trezindu-se din leșin în timp ce tânărul îl amenința pe colonel, el avusese reflexul să rămână nemișcat până în ultimul moment: apoi, în ciuda faptului că era legat, îl dezechilibrase pe Katz printr-o violentă detentă a picioarelor pentru a-l salva pe englez. Lăsându-se cu toată greutatea pe puști, Gărensens îl împiedică să se ridice până când Tewp luă pistolul de jos și îl îndreptă spre prizonier. După aceea, el își desfăcu legăturile și le înnodă în jurul picioarelor

și al încheieturilor lui Tobie care, alb de furie, tremura de umilire și de frustrare.

— Colonelul ar trebui să-ți tragă un glonț în cap. băiete, îl muștrului Gărensens. Dar presupun că n-o s-o facă și c-o să te lase în viață. Asta ar trebui să încheie socotelile dintre voi. O viață în schimbul altei vieți. Este cinstit, nu?

Tobie păstră tăcerea. El îl privea pe Tewp cu un ciudat amestec de ură și de apel la îndurare. Vrednic de milă, îți era greu să te uiți la el.

— O să rămâi aici, Tobie, până când o să ne întoarcem. Apoi, o să te întorci în Palestina, acolo de unde ai venit. Eu n-o să te urmăresc și nici tu n-o să mă urmărești pe mine... S-a înțeles? zise englezul.

Puștiul lăsa capul în jos și încuviință tremurând.

— Ai auzit tot ce a spus Tobie despre Hezner. nu-i așa, Gărensens? întrebă Tewp punând arma de foc la centură.

— Hezner ne-a manipulat. S-a folosit de noi și vrea să-l predea pe Galjero rușilor... Mi-a scăpat ceva?

— Nu, ai prins esențialul, răspunse Tewp. Acum. cel mai rău lucru care se poate întâmpla este ca acest transfer să fi avut efectiv loc. Dacă Galjero trece în Uniunea Sovietică, toate șansele noastre vor fi zădărnicele.

Cei doi bărbați părăsiră în pas alergător casa lui Yoram Kaplan și se îndreptară spre cartierul Galaia... Ei nu știau exact unde stătea Galjero și nu puteau și se bazeze decât pe noroc ca să-l găsească pe Hezner. Pentru o clipă, pe scările de la Pera Palace, au crezut că recunosc silueta doctorului, dar nu era decât un funcționar sau un om de afaceri turc care intra în hotel. Un pic mai departe, în apropiere de frumosul turn al Fecioarei, se produse o altă confuzie. Transpirai în ciuda vântului

rece care sufla peste Bosfor, Gărensens și Tewp mai rătăciră de-a lungul cheiurilor, în timp ce se lăsa seara și străzile se goleau încet-încet. Cum străbăteau pentru a doua oară podul din Galata luminat de felinare portocalii, Gărensens observă patru sau cinci occidentali în costume prost croite care așteptau, cu coatele sprijine de parapet, fumând țigarete din foi de porumb.

— Rușii! îi șopti el lui Tewp. Uită-te cum arată! Seamănă cu cei pe care i-am întâlnit la Tijuana.

Tewp recunoscuse și el alura ridică tipică agenților NKVD-ului. Tipii erau destul de tineri* ațlftici; pomeții proeminenți și părul blond le trădau originile slave. în fiecare minut unul din cei doi se uita la ceas.

— Acum e momentul!... Trebuie să-i capturăm!

Tewp se gândi pentru o clipă să tragă asupra rușilor, pentru a-i speria și a-i pune pe fugă mai mult decât pentru a-i ucide. Dar pe lunga pasarelă mai circulau trecători, niște copii cocoțați pe măgari și câteva femei care se grăbeau să se întoarcă acasă înainte de căderea nopții. Cel mai mic glonț rătăcit risca să atingi un nevinovat, în timp ce se ascundeau în spatele unei căruțe staționate a unui negustor pentru a profita de un post de observație mai puțin expus, silueta înaltă a lui Dalibor Galjero se decupă în băltoacele de lumină tremurătoare. Hezner și oamenii lui îl flancau. Neputând să evite întâlnirea dintre cele două grupuri, Tewp și Gărensens asistară la plecarea lui Dalibor cu sovieticii. Era foarte evident că mergea de bunăvoie, nimic nu-l constrângea să-i urmeze pe oamenii de la Moscova; mâinile nu-i erau legate, pasul îi era liniștit.

Gărensens dădu să-i urmeze, dar o împușcătură pocni imediat în direcția lui. Instinctiv, el se lăsă în jos și se întoarse spre căruță, în timp ce civilii, panicați, începeau

să urle și să alerge în toate sensurile. Apucând revolverul pe care i-l luase lui Tobie, Tewp deschise focul asupra trăgătorului. Ariei basculă peste balustradă și se duse la fund în apele negre ale Bosforului. Continuându-și, cu furie, cursa nebunească, colonelul îl ajunse din urmă pe Nathan care scotocea prin buzunar după pistol. O împușcătură în gât îl ucise pe loc. Hezner urlă atunci ca să-l avertizeze pe Benny, dar al treilea mercenar nu avu mai mult noroc decât camarazii săi. Corpul lui se prăbuși pe șosea cu un zgomot înfundat. Cu pistolul lui Nathan în mână, Thorun trase la rândul lui un glonț în piciorul lui Hezner, care începuse să fugă... Secerat, doctorul se rostogoli pe caldarâm. Înainte să apuce să se ridice, norvegianul îl luă în spate ca pe un sac de grăunțe și dispăru cu povara lui în noaptea Istanbulului.

Epilog

Cu un gest brutal, Thorun sfâșie manșeta cămășii lui Hezner și suflecă mâneca până la cot, în timp ce Tewp prepara injecția de penthotal. Fără niciun cuvânt, el înfipse acul în antebrațul lui Ruben. Pielea se umflă sub presiunea lichidului, apoi bula se resorbi pe măsură ce serul adevărului se răspândea în corpul tipului cel scund.

— Acum, gata cu joaca, Hezner. Să ne dezvălui tot ce știi despre cei doi Galjero. Spune-ne ce ai aflat de la Dalibor când erai confidentul lui la Berlin! Spune-ne și de ce l-ai predat rușilor...

Hezner își clătină o clipă capul, ca sub efectul băuturii. Pupilele i se dilatără și pielea de pe frunte i se acoperi cu broboane mari de sudoare. Din toate puterile, cu toată voința, el lupta împotriva efectelor produsului. Dar chimia era prea puternică. Fără voia lui, gura i se deschise și primele cuvinte ale confesiunii trecură pragul buzelor.

— Numele lui este Dalibor Galjero. A văzut lumina zilei la 17 ianuarie 1811 și o să vă spun tot ce știu despre el...

Nota autorului

Ca și cele două volume precedente din marele ciclu *Secolul himerelor, Îngerii din Palermo* țese intrigi pe o dublă canava de real și imaginar. Personaj principal al povestirii, Luigi Monti este astfel o mască heteroclită, ale cărei trăsături generice sunt împrumutate de la câțiva imigranți sicilienii sau italienii care au marcat în mod autentic lumea interlopă de pe Coasta de Est în primele decenii ale secolului al XX-lea: Salvatore Cardinella, Jim Colosimo, don Vito Fero, Vincenzo Mangano sau Frankie Yale, de exemplu... Cât despre Don Balsamo, Meyer Lansky, irlandezii Dinny Meehan și William Lovett, ei sunt figuri binecunoscute care au lăsat o amprentă puternică în istoria crimei din America. În privința autorităților, William Donovan a fost efectiv cel care a creat *Office of Strategic Services*, precursor al CIA, agenție al cărei prim director civil a fost numit Allen Dulles, în 1953.

Bucurându-se, în Europa, de o celebritate mai mică decât cea a lui Al Capone, Lucky Luciano rămâne totuși, tară nicio îndoială, figura centrală a Mafiei ilalo-americane din anii '30 și '40. Structurând familiile italiene și permițându-le accesul la ele indivizilor veniți din toate părțile, el este renumit mai ales pentru faptul că a negociat cu guvernul american, din celula sa de la

penitenciarul Dennamora, angajamentul clanurilor siciliene în lupta împotriva forțelor Axei. Pe de altă parte, numeroasele înțelegeri secrete încheiate de Luciano cu directorul FBI, John Edgar Hoover, au depășit de mult sfera speculațiilor pentru a intra în cea a faptelor atestate și unanim recunoscute.

La fel ca și perioada *protettori-lor* sicilieni sau ca cea a to/î#-vt'ur.s-urilor, epoca prohibiției și cea a organizării finale a Cosei Nostra în sindicat al crimei sunt de mulți ani veritabile subiecte de studii istorice, cărora le sunt consacrate lucrări de referință și teze universitare. Astfel, dacă Vestul Statelor Unite este marcat de saga războaielor indiene și a cuceririlor pionierilor, istoria Mafiei constituie pentru Coasta de Est un fel de operă paralelă, marcând la fel de puternic - încă și astăzi - imaginarul colectiv american.

Operațiunile de magie destinate să dea naștere unui spirit vindecător sunt, pe de altă parte, inspirate din tradițiile care se mai transmit încă, și în zilele noastre, în Europa. Esențialmente orală, această știință se bazează înainte de toate pe voința unui practician (sau a unui grup de practicieni), apoi pe concentrarea acestuia pe un obiect focal. Această descriere simplă a mecanismului magic de bază privind utilizarea fetișurilor și a figurinelor de magie este exprimată în mod similar de tradițiile de vrăjitorie și șamanice de pe cinci continente. Numai dramaturgia care structurează izbucnirea voinței operatorilor variază în funcție de timp și spațiu. Dacă specificul magiilor este într-adevăr să suscite un sentiment de o extremă complexitate, ele nu sunt în realitate decât o suprapunere de elemente simple, constante, ale căror forme exterioare, variază de-a lungul diverselor culturi

umane. Această unitate de fond nu împiedică totuși diversificarea magiilor în specialități pe care le putem clasifica în mare, în Occident, în felul următor: șamanism, vrăjitorie și magie ceremonială.

Șamanismul, tradiția cea mai veche, continuă să fie practică în regiunile circumpolare, în Asia centrală, pe întreg continentul american, în Oceania și în Africa. De tradiție orală, el este un evantai de practici, în principal terapeutice, bazate pe intervenția forțelor naturale clarvăzătoare - spirite ale morților, plante, animale, pietre. .. - canalizate de către șaman.

Având rădăcinile în șamanism, vrăjitoria mărește posibilitățile acestuia, completându-le mai ales prin studiul influențelor celeste macrocosmice asupra lumii umane microcosmice. Foarte vehement combătută și discreditată de Biserica catolică din Occident, care vedea în ea o rivală periculoasă, vrăjitoria nu trebuie în niciun caz să fie confundată cu satanismul. Vrăjitoria tradițională nu face niciodată apel la forțe așa-zis demoniace. Păgână, ea nu împarte lumea în umbră și lumină sortite unui antagonism etem, ci caută, dimpotrivă, să conserve în orice lucru echilibrul extremelor. Ca și șamanismul, vrăjitoria își trage în principal forța din folosirea energiilor naturii la care le adaugă pe cele, extrem de puternice, ale voinței și inconștientului umane.

Nou venit în istoria magiei din Occident, satanismul ca atare este născut dintr-o reacție dezordonată față de puterea Bisericii catolice. Neputând să existe fără o referință constantă la iudeo-creștinism, el nefiind decât unul din reversele sordide ale acestuia, satanismul nu poate în niciun caz să fie integrat într-o tradiție magică *stricto sensu*.

Interesantă din punct de vedere al istoriei ideilor și credințelor ezoterice occidentale, magia ceremonială

este cu siguranță cea ale cărei decoruri și accesorii au fost cel mai bine reprezentate în operele literare și artistice încă din Renaștere. Tradiție foarte intelectuală, magia ceremonială amestecă totuși într-un mod oarecum anarhic bazele practicilor șamanice și vrăjitorești cu o serie de magii iudaice și arabo-persane.

Aceste trei ramuri majore ale tradiției magice (șamanismul, vrăjitoria, magia ceremonială) se completează cu numeroase derivații sau specialități. Magia egregori- lor¹, așa cum este ea prezentată în *Secolul himerelor*, de exemplu, ține la fel de mult de magia ceremonială ca și de șamanismul cel mai vechi. Cât despre fenomenele de vrăjire și elaborarea gardienilor clarvăzători, ele provin direct din vena vrăjitoriei tradiționale.

¹ *egregor* - suflet colectiv; concept ocult desemnând forța creată și menținută în activitate prin dorințele și emoțiile mai multor indivizi uniți într-un scop comun (n. tr.). /

Cuprins

Prolog.....	7
--------------------	----------

AL CINCILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Suspiciunile domnului Xander.....	<i>mmmmmmm</i>
tl	
Fochiștii de pe <i>Violetta</i>	<i>W</i>
Scrisoarea arsă.....	31
<i>Tangueria</i> Caminito.....	41
Doctorul Ruben Hezner	56

PRIMA CARTE A LUI LEWIS MONTI

Cosița Fecioarei	77
Culegătorii de lună	93
Maica-Domnului-de-sub-pământ.,	110
Fabiano	124
Carnavalul negru	135
îngerii din Palermo.....	152
<i>India Occidentalis</i>	160
<i>Soldato della famiglia</i>	177
Mână Neagră contra Mână Albă.....	197
Noaptea de pe Fifth Avenue	214
Blackwell's Island.....	225

AL ȘASELEA MORMÂNT AL HIMERELOR Noii jucători

..... 241

**A DOUA CARTE A LUI
LEWIS MONTI**

Roaring Twenties..... 273

împăratul și eminența..... 291

Shelton Building..... 308

Murder Incorporated..... 327

Oamenii lacurilor..... 348

Chipul cu o mie de fețe..... 377

Manea..... 403

Un oarecare Thorun Gărensen -..... 430

între două furtuni 453

AL ȘAPTELEA MORMÂNT AL HIMERELOR Omul din

Galata 465

Epilog 479

Nota autorului..... 481

Secolul himerelor

Voi. I *Căpcăunii Gangelui*

Thriller de înaltă clasă cu suspans incitant, *Căpcăunii Gangelui* preia, cu aceeași măiestrie, elemente ale romanului de spionaj și ale romantismului negru, care marchează marea tradiție a fantasticului european.

Secolul himerelor

Voi. II *Lupii din Berlin*

Într-o atmosferă de mister și magie, tânărul universitar norvegian Thorun Gäreksen, acuzat de o crimă pe care nu a comis-o, este constrâns să-i slujească pe viitorii stăpâni ai Germaniei. El este racolat de Ahnenerbe, cel mai enigmatic serviciu condus de naziști. Thorun intenționează să se apropie de seducătorul cuplu de români, Galjero, dar nimerește într-un mediu dubios și depravat.

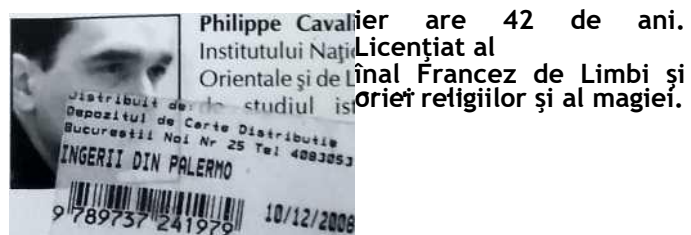
Secolul himerelor

Voi. IV *Doamna din Toscana*

Vreme de cincisprezece ani, Ruben Hezner a lucrat în umbra acelor care au programat distrugerea poporului său. Deținător a numeroase secrete, el a devenit* sufletul unei rețele de tineri partizani care intenționează să aducă în fața justiției pe criminalii de război hitleriști. Trei nebuni, măcinați de durere și, în același timp, însetați de dreptate, vor bate la ușa lui Hezner, iar acesta se va decide să desfășoare ultima luptă împotriva *Doamnei din Toscana* și a vijeliosului său amant.

închisoarea Blackwell's Island, New York, 1909. În bezna unei celule destinate condamnaților la moarte, zace Luigi Monti, imigrant sicilian, executant al operațiunilor Mafiei, o organizație criminală despre care autoritățile americane nu știu încă aproape nimic. Arestat în timp ce citea una dintre scrierile oculte păstrate în biblioteca ultimei sale victime, Monti este un mister pentru gardienii care îl păzesc. Taciturn, puternic și violent, fără să fie cunoscut cu adevărat de nimeni. El este al treilea personaj care are ca sarcină prinderea cuplului Galjero. Acțiunea acestui volum din *Secolul himerelor* se derulează într-un ritm trepidant, pornind din Sicilia și până la New York, de la Buenos Aires și până la Istanbul. Va rezista oare alianța dintre Tewp, Gărensens și Monti obstacolelor care apar pe drum?

Romanul *îngerii din Palermo* țese intrigi pe o dublă canava

ifHBI867

SECOLUL HIMERELOR
voi. I - Căpcăuni Gangelui
vot. II - Lupii din Berlin voi.
III - îngerii (fin Patern» voi.
IV - Doamna dm Toscana

www.all.ro

ISBN 978-973-724-179-5

ISBN 978-973-724-197-9